

முன்னம் பிறந்து சொன்முதிர்ந்து,
மூத்தோர் யாத்த முத்துறைக்கும்
முதலா யிருந்து, முக்கழகம்
முரலா நின்ற முத்தமிழைத்,
தென்னங்குரவர் முடியேற்றித்
திசையெல்ல லாம்போய் இசைத்தவுரை,
திளைத்தோர் விரும்பித் தீந்தமிழின்
தேறல் மாந்த விரைந்திங்குப்
பின்னம் பயின்றே ஊழுவந்து
பேரும் ஊருந் தாமாகிப்
பிழைப்போ டுழைப்பும் நல்கியதன்
பெருஞ்சீர் மடுத்தும் விழியாமே,
இன்னந் துயிலிற் கிடக்கின்றாய்!
எழுவாய் தமிழா! எழுகவே!
இளமை முதுமை எண்ணாமல்
இன்றே எழுக! எழுகவே!

- பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்

அம்மீதம் பதிப்பகம்

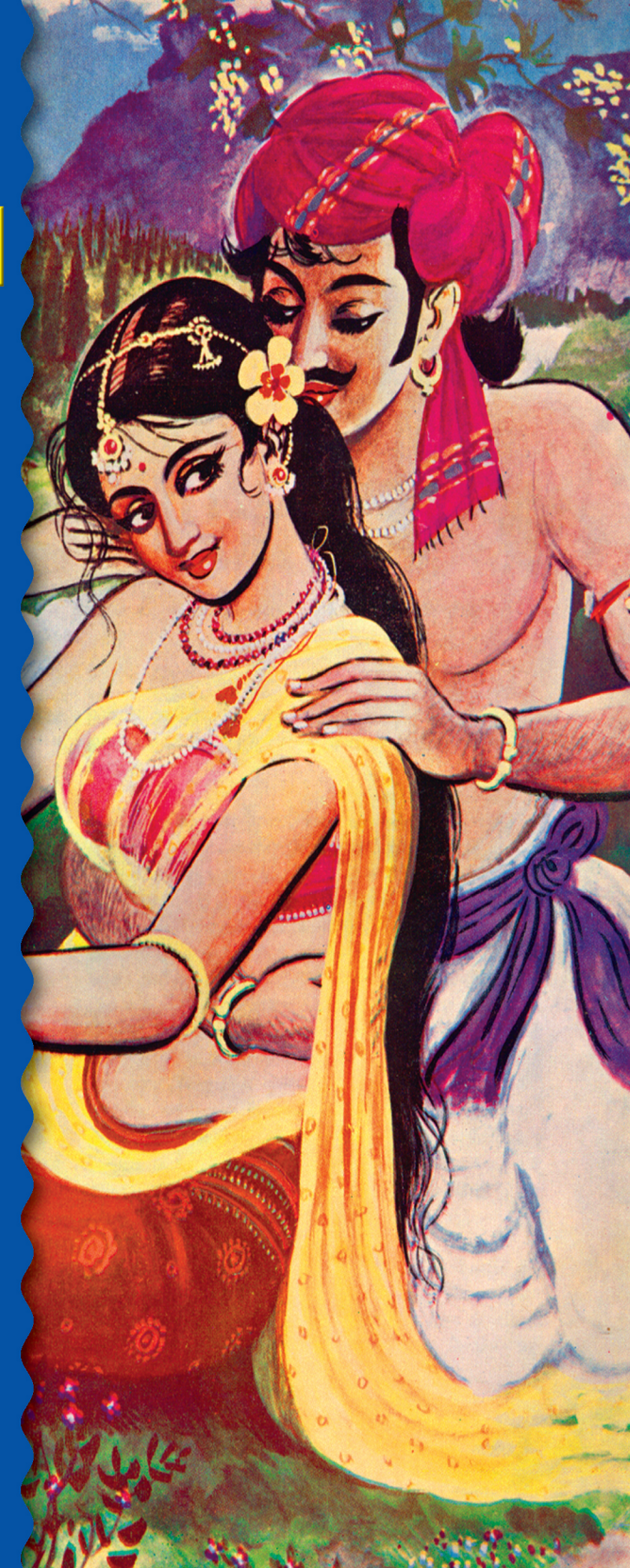
எ4. மாதவ் குடியிருப்பு
5, டாக்டர் தாமச சாலை
தியாகராயர் நகர்
சென்னை - 600 017

அகநானூறு

ந.சி.க. நூல் திரட்டு 3

அம்மீதம் பதிப்பகம்

அகநானூறு

ஆசிரியர்
ந.சி. கந்தையா

தொகுப்பாளர்
புலவர் கோ. தேவராசன். எம்.ஏ.,பி.எட்.,

பதிப்பாளர்
கோ. இளவழகன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

சென்னை - 600 017.

நூற்குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	அகநானூறு
ஆசிரியர்	:	ந.சி. கந்தையா
பதிப்பாளர்	:	கோ. இளவழகன்
முதல் பதிப்பு	:	2003
தாள்	:	16.0 கி. மேப்லித்தோ
அளவு	:	1/8 தெம்மி
எழுத்து	:	11 புள்ளி
பக்கம்	:	16 + 224 = 240
படிகள்	:	1000
விலை	:	உரு. 225/-
நூலாக்கம்	:	பாவாணர் கணினி 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.
அட்டை வடிவமைப்பு	:	பிரேம்
அச்சு	:	வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் 20 அஜீஸ் முல்க் 5வது தெரு ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 600 006
கட்டமைப்பு	:	இயல்பு
வெளியீடு	:	தமிழ்மண் பதிப்பகம் 2 சிங்கார வேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017. தொ.பே. 2433 9030

தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்களின் வாழ்வும் தொண்டும் (1893 - 1967)

தமிழ்மொழியின் தொன்மையை அதன் தனித் தன்மையை உலக மொழிகளோடு ஒப்பிட்டு விரிவாக ஆய்வு செய்தவர் தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள். தமிழ் இனத்தின் மேன்மையை வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வு செய்தவரும் அவரே.

‘தொண்டு செய்வாய்! தமிழுக்குத்
துறைதோறும் துறைதோறும் துடித்தெழுந்தே’

என்பார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார். புரட்சிக் கவிஞரின் கனவை நினைவாக்கும் வகையில், தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் தமிழின் துறைதோறும் துறைதோறும் அரிய ஆய்வு நூல்களை எழுதியவர். தமது நூல்களின் வாயிலாக வீழ்ச்சியுற்ற தமிழினத்தை எழுச்சி பெறச் செய்தவர்.

ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்ப் பணியோ மலையினும் மாணப் பெரியது. ஆயினும் அவருடைய வாழ்க்கைப் பதிவுகளாக நமக்குக் கிடைப்பன தினையளவே யாகும். தமிழர்கள் அந்த மாமனிதரின் தமிழ்ப் பணியைக் கூர்ந்து அறிந்து தக்க வகையில் அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பதிவு செய்யத் தவறி விட்டார்கள் என்றுதான் தோன்றுகிறது. இன்று அவருடைய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளாக நமக்குக் கிடைப்பன மிகச் சிலவாகும். அவை:-

தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் ஈழ நாட்டில் கந்தரோடை என்னும் ஊரில் 1893 ஆம் ஆண்டில் திருநன்னியர் சின்னத்தம்பி என்பாரின் புதல்வராய்ப் பிறந்தார். தக்க ஆசிரியரிடம் பயின்று கல்வியில் தேர்ந்தார். பின்னர் கந்தரோடை என்னும் ஊரில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். ஆசிரியர் பணியிலிருக்கும் போதே தக்க பெரும் புலவர்களைத் தேடிச் சென்று தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் முறையாகப் பயின்று பெரும் புலவராய் விளங்கினார். ஆங்கில மொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்ற வல்லுநராய்த் திகழ்ந்தார். பின்னர் மலேசியா நாட்டிற்குச் சென்று சிறிதுகாலம் புகைவண்டி அலுவலகத்தில் பணியாற்றினார்.

ந.சி. கந்தையா பிள்ளையவர்களின் தமிழறிவு ஆழமும் அகலமும் கொண்டது. அவரது வாழ்க்கை முழுமையும் தமிழ் ஆய்வுப் பணியே பெரும் பணியாக அமைந்தது. அவர் பெற்ற ஆங்கில அறிவின் துணையால் தமிழ் மொழி, தமிழினம் தொடர்பான மேலை நாட்டு அறிஞர்களின் நூல்களை

யெல்லாம் நுணுகிக் கற்றார் வியக்கத்தக்க கல்விக் கடலாய் விளங்கினார். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வு நூல்களை எழுதினார்.

தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதிய நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட வேண்டும் என்று வேட்கை கொண்டார். இலங்கையில் அதற்குப் போதிய வசதி இல்லை. ஆதலால் தமிழ்நாட்டுக்கு வருகை புரிந்தார். சென்னையில் “ஒற்றுமை நிலையம்” என்னும் பதிப்பகத்தின் உரிமையாளராய்த் திகழ்ந்தவர் வீரபாகு பிள்ளை என்பவர். அவர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்களின் நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட்டார். பின்னர் முத்தமிழ் நிலையம், ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் ஆகியவற்றின் வாயிலாக ந.சி. கந்தையா பிள்ளையவர்களின் நூல்கள் வெளிவரலாயின.

ந.சி. கந்தையா பிள்ளையவர்களின் அருமைத் துணைவியார் இரத்தினம்மா எனப்படுபவர். இவருக்குத் திருநாவுக்கரசு என்றொரு மகனும் மங்கையர்க்கரசி என்றொரு மகளாரும் உண்டு. துணைவியார் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே காலமானார். தமிழ்மொழி, தமிழினம் ஆகியவற்றின் மேன்மைக்காக அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபட்ட தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை தமது எழுபத்து நான்காம் வயதில் 1967இல் இலங்கையில் மறைந்தார். எனினும் தமிழ் வாழும் வரை அவரது புகழ் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

தமிழறிஞர் கந்தையா பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்ப்பணி மதிப்பு மிக்கது; காலத்தை வென்று நிலைத்துநிற்க வல்லது. தமிழ்மொழி, தமிழ்நாடு, தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ்இனம் ஆகியவற்றின் வரலாற்றை எழுதியதில் அவருக்குப் பெரும் பங்குண்டு. அவருடைய ஆய்வுப் பணியைச் சிறிது நோக்குவோம்.

அகராதிப் பணி

தமிழ் மொழியில் முதன் முதலில் தோன்றிய அகராதி வீரமா முனிவர் எழுதிய சதுரகராதியே யாகும். பின்னர் பல்வேறு அகராதிகள் தோன்றின, வளர்ந்தன, வெளிவந்தன. அகராதி வளர்ச்சிப் பணியில் கந்தையா பிள்ளையவர்களுக்கும் பெரும் பங்குண்டு. அவர் படைத்த அகராதிகள் ஐந்து. 1. செந்தமிழ் அகராதி, 2. தமிழ் இலக்கிய அகராதி, 3. தமிழ்ப் புலவர் அகராதி, 4. திருக்குறள் அகராதி, 5. காலக் குறிப்பு அகராதி என்பன அவை.

ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் செந்தமிழ் அகராதி முன்னுரையில் “நாம் தமிழ்த் தாய் மொழிக்குச் செய்யும் பணிகளுள் ஒன்றாக இந் நூலைச் செய்து முடித்தோம்” என்கிறார். “நூலொன்றைச் செய்து தமிழுலகுக்கு உதவ வேண்டும் என்னும் ஆவலால் பலவகையில் முயன்று இந் நூலைச் செய்து முடித்தோம்” என்று கூறுகிறார். தமிழ் இலக்கிய அகராதியில் அகத்தியர் முதல் வைராக்கிய தீபம் ஈறாக ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் புலவர் அகராதியில் பல

நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப்புலவர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அவர் தொகுத்த திருக்குறள் சொற் பொருள் அகராதி பயன்பாடு மிக்கது. காலக்குறிப்பு அகராதி புதுமையானது. தமிழ் மொழியில் இது போன்ற அகராதி இதுவரை வெளிவந்த தில்லை “இந்நூல் ஓர் அறிவுக் களஞ்சியம்” என்கிறார் முனைவர். மா. இராச மாணிக்கனார்.

இலக்கியப் பணி

புலவர்களுக்கு மட்டுமே பயன்பட்டு வந்த தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்தை எளிய மக்களும் படித்துப் பயன் பெறுமாறு உரைநடையில் வழங்கிய வள்ளல் கந்தையா பிள்ளை அவர்கள்.

பத்துப்பாட்டு, அகநானூறு, கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலிங்கத்துப்பரணி, புறப்பொருள் விளக்கம், விறலிவிடுதூது போன்ற இலக்கியச் செல்வங்களை எல்லாம் இனிய எளிய நடையில் உரைநடையில் தந்தவர் கந்தையா பிள்ளை அவர்கள். திருக்குறளுக்கும், நீதிநெறி விளக்கத்திற்கும் அரிய உரை வரைந்தவர்.

தமிழ்மொழி - தமிழினம்

தமிழ்மொழி - தமிழினம் தொடர்பாகப் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வு நூல்களை எழுதியவர் கந்தையா பிள்ளை. தமிழகம், தமிழ் இந்தியா, தமிழர் சரித்திரம், தமிழர்யார்?, வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர், நமதுமொழி, நமதுநாடு, தமிழ் ஆராய்ச்சி, தமிழ் விளக்கம், முச்சங்கம், அகத்தியர், சிந்துவெளி நாகரிகம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழர்சமயம் எது? சிவன், சைவ சமய வரலாறு, தமிழ்ப் பழமையும் புதுமையும் போன்ற எண்ணற்ற அரிய ஆய்வு நூல்களைப் படைத்தவர். ஆயிரக் கணக்கான நூற்கடலுள் மூழ்கி எடுத்த அரிய கொற்கை முத்துக்கள் அவரது நூல்கள். எத்தனை ஆண்டுகாலப் பேருழைப்பு! நினைத்தால் மலைப்புத் தோன்றும். தமிழின் - தமிழினத்தின் தொன்மையைத் தமிழர்தம் பண்பாட்டை - நாகரிகத்தை, தமிழர்தம் உயர் வாழ்வியலை உலகறியச் செய்த பேரறிஞர் கந்தையா பிள்ளை.

திராவிட நாகரிகமும் - ஆரியத்தால் விளைந்த கேடும்

தொன்மை மிக்க திராவிட நாகரிகத்தின் சிறப்புகளை விளக்கும் வகையில் பல நூல்களை எழுதினார். அவை:-

திராவிடர் நாகரிகம், திராவிடம் என்றால் என்ன? திராவிட இந்தியா, தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் போன்ற அரிய ஆய்வு நூல்களை எழுதினார். ஆரியர்களால் விளைந்த கேடுகள் குறித்தும், ஆரியர் தமிழர் கலப்பு, ஆரியத்தால் விளைந்த கேடு, புரோகிதர் ஆட்சி, இராமாயணம் நடந்த கதையா? என்பன போன்ற நூல்களை எழுதினார்.

பிற

மாணவர் தம் அறிவை விரிவு செய்யும் வகையில் எட்டு நூல்களும், மகளிருக்குப் பல்லாண்டுக் காலமாக இழைக்கப்பட்டு வரும் கொடுமைகள் குறித்து மூன்று நூல்களையும் எழுதினார். மேலும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் சிலவும் மனித இனத்தோற்றம் குறித்த நூல்கள் சிலவும் எனப் பல

நூல்களை எழுதியுள்ளார். புரட்சிக் கவிஞர் கூறியவாறு துறைதோறும், துறைதோறும் எண்ணற்ற நூல்களை எழுதித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்தவர். ந.சி. கந்தையா பிள்ளை. புட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனார், தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு பாராட்டுகிறார்.

“ந.சி. கந்தையா எனும் நல்லவன், வல்லவன் தமிழ் தமிழின வரலாறனைத்தையும் தொல்பொருள் ஆய்வின் தொகை வகை, விரித்து நிலநூல், கடல்நூல் சான்றுகள் நிறைத்தும் தமிழ் நூற் சான்றுகள் முட்டறுத் தியம்பியும் இலக்கிய இலக்கணச் சான்றுகள் கொடுத்தும் பழக்க வழக்க ஒழுக்கம் காட்டியும் வையகம் வியக்க வரலாறு எழுதினான். பொய் அகன்று மெய்க்கை உயர்ந்தது.”

வாழ்க! ந.சி. கந்தையா பிள்ளையின் பெரும் புகழ்!

தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்களின் வரலாறே தமிழர் களால் மறக்கப்பட்டு விட்டது. தமிழ்ப் பகைவர்களால் மறைக்கப்பட்டு விட்டது. அங்ஙனமிருக்க அம் மாமனிதரின் ஆய்வு நூல்கள் மட்டும் எங்ஙனம் கிடைக்கும்? ஆழ்கடலிலிருந்து முத்துக்கள் எடுப்பது போல, தங்கச் சுரங்கத்திலிருந்து தங்கத்தை வெட்டி எடுப்பது போல, பெருமுயற்சி எடுத்து ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்களின் நூல்களைத் தேடினேன். நூல்நிலையங்களைத் தேடித்தேடி என் கால்கள் அலைந்த வண்ணம் இருந்தன. அதன் விளைவாக ஐம்பது நூல்கள் கிடைத்தன. பெரும் புதையலைத் தேடி எடுத்தது போல் பெருமகிழ்வுற்றேன்.

அன்பன்

கோ. தேவராசன்

அகம் நுதலுதல்

உலகில் வாழும் மாந்தர் அனைவர்க்கும் உள்ளார்ந்த எண்ண ஓட்டங்கள் அலை அலையாய் எழுந்து பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுகின்றன. சங்கக் காலத்துத் தமிழ் மாந்தர் தமது எண்ணங்களை ஒழுங்கு படுத்தி ஒரு வரையறைக்குள் சுட்டுப்படுத்தி வாழ முற்பட்டதன் விளைவே நாகரிகத்தின் தொடக்கம் எனலாம்.

உலகில் தோன்றி வாழ்ந்து வரும் எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது இயல்பாக விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவே உள்ளது. அந்த இன்பத்துக்குத் தடையோ இடையீடோ நேரின் அதைப் போக்கிக் கொள்ள முயலும் முறையில் மனிதக் குலத்துக்குத் தனிப் பண்பு சிறப்பாக வெளிப்பட்டிருப்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி நன்கு அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று பெரும் பிரிவாக மனித வாழ்வின் இயல்பை வகுத்து இலக்கணம் செய்தாலும், அவன் உள்ளத்தில் எழும் உணர்வை வெளிப்படுத்த மொழியும் சொல்லும் அதன் பொருளும் ஒன்றையொன்று பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்ற பாங்கு புறத்திணைச் செய்யுளைக் காட்டிலும் அகத்திணைச் செய்யுள்களிலேயே மிகுந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே என்றார். குறித்தனவே என்னும் தேற்றேகாரம் பொருள் குறியாத சொல் இல்லை என்பதையே உணர்த்துகிறது. இற்றை நாளில் நம்மில் சிலர் வஞ்சக எண்ணத்துடனும் பலர் மக்களின் சிந்தனை ஓட்டத்தைத் தூண்டி நல்வழிப் படுத்தவும் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவதைக் கேட்கிறோம்.

எருதுநோய் காக்கைக்குத் தெரியாது என்று கூறும் போதும் குதிரைக்குக் கொம்பு முளைத்தது போலத்தான் என்று கூறும் போதும் (முயற்கொம்பே) அச் சொல்லின் பொருளையும் அதனால் நுண்ணுணர்வுடையார் அறியும் வேறு பொருளையும் அச் சொல் உணர்த்துவதாக அறிய முடிகிறது. விடுகதைகள் சொல்லி அறிவைத் தூண்டிச் சிந்திக்க வைப்பதும் சிலேடையாகப் பேசி உட்பொருளை உணரத் தூண்டுவதும் இன்றும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற அறிவார்ந்த செயல்கள்.

இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்ப் பிரிவின் முடிவும் மனிதனின் உள்ளுணர்வை வெளிப்படுத்த முயன்ற முயற்சியே. அகம் - புறம் என்ற பிரிவில் உள்ளத்து உணர்வைத்தான் நுகர்ந்தான் என்பதை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துவது? எவ்வாறு அறிவது? அறமோ மறமோ - உயிர் உடல்

வேறுபாடுகளால், மொழியால், இசையால், அழகையால், சைகை என்னும் நாடகத்தால் அல்லவோ வெளிப்படுத்த முடியும். அகத்தில் எழும் காதல் உணர்வை ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகர்ந்த நுகர்ச்சியை இத்தகையது என்று பிறர்க்கு அறிவுறுத்த இயலாது. அகத்தால் மட்டுமே உள் முகமாக நாடி ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளமுடியும் என்பது உண்மை என்றாலும். இவ்வுணர்வு மனிதக் குலத்திற்கு ஒத்திருப்பதால் சில பல குறிப்புகளை மட்டுமே வெளிப்படுத்தினால் போதும் மற்றவரும் அறிந்து இது இவ்வாறு இருக்கும் என்று உணர்ந்து மகிழவும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் உதவி செய்யவும் ஏதுவாக இருக்கிறது.

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய மூன்றும் நானூறு நானூறு பாடல்களாலான தொகை நூல்கள். சங்கக்காலச் சான்றோரின் அரிய முயற்சியால் இவ்வாறு தொகுக்கப் பட்டாலும் அகப் பொருள் திணைக் களங்கள் ஐந்தும் இவற்றுள் கலந்துள்ளன. ஆனால் குறுந்தொகை 4 முதல் 8 அடிகளும், நற்றிணை 9 முதல் 12 அடிகளும், அகநானூறு 13 முதல் 21 அடிகளும் கொண்ட அடிவரையறை களையுடையன. ஏனோ அகநானூறு நீண்ட ஆசிரியப் பாவான் அமைந்து நெடுந்தொகை எனப் பெயர் பெற்றாலும் களிற்றி யானை நிரை, மணிமிடைப் பவளம், நித்திலக் கோவை என முப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. உயிர் எழுத்துகள் 12 மெய் எழுத்துகள் 18 என்பதால் எழுத்துகள் ஒவ்வொன்றற்கும் பத்துப் பத்தாகக் களிற்று யானை நிரை 12 x 10 = 120 பாடல்களாகவும் மணிமிடை பவளம் 18 x 10 = 180 பாடல்களாகவும் பிரித்தனரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. மதங் கொண்ட யானை போன்ற ஐம்புலனையும் ஒழுங்கு படுத்தக் களிற்று யானை நிரை என்று உயிர் பன்னிரண்டை 120 ஆகப் பகுத்தனரோ! மணிபோன்ற மெய்யான உடலை நிரல்பட மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்டதாக எண்ணிப் பதினெட்டை 180 மணிமிடை பவளமாகத் தொகுத்தனரோ! உள்ளமாகிய கடலின் ஆழத்திலிருந்து சேகரித்த நித்திலத்தை முழுமை பெற்ற மாலையாகத் தரித்து மகிழ்வோ முழுவதும் நூறி எழுந்த வெற்றி யின்பத்தைக் குறிக்கவோ 100 நூறு பாடல்களை நித்திலக் கோவை எனத் தொகுத்தனர் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இந்த முப்பான் பிரிவிற்குக் காரணம் முழுமையாகத் தோன்றவில்லை.

வகுபடாமல் ஒற்றைப் படையாய் எஞ்சி நிற்கும் என்களையுடைய பாடல்கள் உரிப்பொருளால் பாலைத் திணைப் பாடல்களாகவும், இரண்டும் எட்டும் உரிப் பொருளால் புணர்ச்சியை உணர்த்தும் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களாகவும், நான்கில் முடியும் எண்ணுள்ள பாடல்கள் நான்கு உறுதிப் பொருள்களை எண்ணி உரிப் பொருளால் ஆற்றி இருக்கும் முல்லைத் திணைப் பாடல்களாகவும், ஆறாவது எண்ணில் முடியும் பாடல்கள் தொடர்ந்து செல்லும் ஆறுபோல மனம் ஒருநிலைப் படாமல் மாறி மாறி உடல் கொள்ளவாய்ப்பாக அமைந்து நீர் வளம் மிக்க மருத்திணைப் பாடலாகவும், முழுமை பெற்ற ஒன்றோடு சுழியைச்

சேர்த்தது போன்ற பத்தாம் எண்ணுள்ள பாடல்கள் யான் என் தலைவனோடு சேர்ந்து என்று முழுமை பெறுவோனோ என்று இரங்கி ஏங்கும் உரிப் பொருளால் நெய்தல் திணைப் பாடலாகவும் பகுத்துத் தொகுத்திருக்கும் பாங்கு அகநானூற்றுப் பாடல்களில் மட்டுமே காணப்படும் சிறப்பாகும். முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய முத் திணைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் சமமாக நாற்பது பாடல்களைக் கொண்டு பொதுவாக அமைந்துள்ளது. புணர்ச்சி உரிப் பொருளை உணர்த்தும் குறிஞ்சிப் பாடல்கள் என்பதாக அமைந்தன; பிரிவை உணர்த்தும் பாலைத்திணைப் பாடல்கள் இருநூறாக உள்ளது வாழ்வில் இன்பம் அடைய துன்பத்தில் மிகுதியும் உழல வேண்டியுள்ளது என்பதை உணர்த்தவோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அகத்துறைப் பாடல்கள் நாடகப் பாங்கில் அமைந்துள்ளன. சொல்ல வந்த கருத்தை நிலை நாட்ட உவமை மூலமாக விளக்குவது மிகவும் எளிது. பெண்கள் நயமாகப் பேசிக் கருத்தை வலியுறுத்திச் செயல் படுத்துவதில் வல்லவர்கள். அகத்துறையில் தோழி அறத்தொடு நின்று பேசும் பேச்சுகள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தனித்தன்மையைக் காட்டுவன. தோழியின் பேச்சில் உள்ளுறைப் பொருளும் இறைச்சிப் பொருளும் வெளிப்படும் பாங்கு நினைந்து நினைந்து போற்றத்தக்கன.

உள்ளுறை என்பது தெய்வம் நீங்கலாகக் கூறப்படும். அவ்வந் நிலத்துக் கருப் பொருள்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டு உணரப்படும் குறிப்புப் பொருளாகும். கருப் பொருள் நிகழ்ச்சிகள் உவமம் போல அமைந்து அவற்றின் ஒத்து முடிவது போலப் பெறப்படும் ஒரு கருத்துப் பொருளாகும்.

இறைச்சி தானே பொருட் புறத்ததுவே என்பார் தொல்காப்பியர். இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமாருளவே இறைச்சி தானே உரிப் புறத்ததுவே என்றும் பாடம். அகத்திணைக் கருப்பொருள்களின் மூலம் பெறப்படும் குறிப்புப் பொருள் இறைச்சி என்று கொள்ளலாம். அக் குறிப்புப் பொருளிலிருந்து வேறு ஒரு கருத்துப் பெறப்படுமாயின் அக் கருத்தே இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருள் என்று கொள்ளலாம். அகநானூற்றில் முதல் கருப்பொருள்களுக்கே சிறப்பிடம் கொடுத்துப் பேசப்படுகிறது. மிக நுட்பமான உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சிப் பொருளும் ஆங்காங்கு கண்டு உணர்ந்து மகிழுமாறு அமைந்துள்ளன. ஆசிரியர் சங்க இலக்கியச் செய்யுள்களில் பெரிதும் பயிற்சியுடையவர் என்பதை அவரது உரைநடையால் காணமுடிகிறது. செய்யுள் இலக்கணம் கடந்த உரைநடைப்பாட்டு என்று சொல்லுமளவுக்குத் தொடர்கள் அமைந்துள்ளன. நீண்ட எச்சச் சொற்களால் கருத்தைத் தெளிவுறுத்தும் பாங்கு இவ்வாசிரியர்க்கே கைவந்த கலையாக அமைந்து நம்மை எல்லாம் வியக்க வைக்கிறது.

சங்கக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த சொற்களை நினைவுறுத்தும் பாங்கில் அரிய சொற்களைத் தமது உரைநடையில் கையாண்டு தமிழைப் பழம் பெருமை குன்றாமல் காத்திட இவரது உரைநடை சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும் என்பதை இந்த அகநானூற்று உரைநடையைப் பயில்வார் உணர்வர் என்பது உறுதி.

அரிய நயம் மிக்க செந்தமிழ்த் தொடரையும் ஆசிரியர் தமது உரையில் தொடுத்துக் காட்டுகிறார். மெய்யின் நிழல் போலத் திரண்ட ஆயத்தோடு விளையாடி மகிழ்வேன் என்று 49 ஆம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். மெய் - உண்மை அவரவர் நிழல் அவரவரை விட்டுப் பிரியாது அது போல தலைவியை விட்டுப் பிரியாத தோழியரோடு தலைவி விளையாடியதை எண்ணி மகிழலாம்.

உப்புவிற்கும் பெண் 'நெல்லுக்கு வெள்ளுப்பு' என்று கூவிக் கை வீசி நடக்கிறாள். பண்ட மாற்று முறையை இது நமக்கு உணர்த்துகிறது.

நீளிற வண்ணன் குனியா நின்ற ஆயர் பெண்களின் துகிலை எடுத்துக் கொண்டு குருந்தமரத் தேறினானாகப் பானிற வண்ணன் இடையர் குலப் பெண்களின் மானத்தைக் காக்கக் குருந்த மரக் கிளையைத் தாழ்த்தித் தழைகளால் மறைத்துக் காத்தான் என்று கூறும் வரலாற்றைப் பாலைத் திணைச் செய்யுள் 59 இல் கூறியிருப்பது எண்ணி மகிழத்தக்கது. பெண் யானை உண்பதற்கு ஆண் யானை யாமரத்தின் கிளையைத் வளைத்துத் தாழ்த்தித் தருவதைக் கண்டும், மதநீர் ஒழுகும் கன்னத்தில் மொய்க்கும் வண்டுகளை ஓட்டும் தழைகளின் செயலையும் ஒருங்கு இணைத்துப் பார்த்துத் தலைவனின் தண்ணளியை எண்ணி ஆறி இருக்கலாம் என்னும் தோழியின் கூற்றை மிக ஆழமாக ஆசிரியர் விளக்கிய பாங்கு போற்றுதற்கு உரியதாம்.

அன்பன்

புலவர் த. ஆறுமுகன்

பதிப்புரை

வளம் சேர்க்கும் பணி

“குமரிநாட்டின் தமிழினப் பெருமையை நிமிரச் செய்தான்,” “சிந்தையும் செயலும் செந்தமிழுக்கு சேர்த்த நூல் ஒன்றா இரண்டா” என்று பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்களால் போற்றப்பட்ட தமிழீழ அறிஞர் ந.சி. கந்தையாவின் நூல்களை மீண்டும் மறுபதிப்புச் செய்து தமிழ் உலகிற்கு வளம் சேர்க்கும் பணியைச் செய்ய முன் வந்துள்ளோம்.

இப்பெருமகனார் எழுதிய நூல்கள் அறுபதுக்கு மேற்பட்டவையாகும். இந்நூல்கள் சிறிதும் பெரிதுமாக உள்ளவை. இவற்றைப் பொருள் வாரியாகப் பிரித்து இருபதுக்கு மேற்பட்ட நூல் திரட்டுகளாகத் தமிழ் உலகிற்குக் களமாகவும், தளமாகவும் வளம் சேர்க்கும் வைரமணி மாலை யாகவும் கொடுத்துள்ளோம். மொழிக்கும் இனத்திற்கும் அரணாக அமையும் இவ்வறிஞரின் நூல்கள் எதிர்காலத் தமிழ் உலகிற்குப் பெரும் பயனைத் தரவல்லன.

ந.சி. கந்தையா

இவர் 1893இல் தமிழீழ மண்ணில் நவாலியூர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். பிறந்த ஊரிலேயே பள்ளிப்படிப்பை முடித்து அவ்வூரிலேயே ஆசிரியப் பணியாற்றியவர். பின்னர் மலேசிய மண்ணில் சிலகாலம் தொடர்வண்டித் துறையில் பணியாற்றியுள்ளார். இவர் தமிழ் ஈழ மண்ணில் பிறந்திருந்தாலும் தமிழகத்தில் இருந்துதான் அவர் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் இனத்திற்கும் பெருமை சேர்க்கும் நூல்கள் பல எழுதினார் என்று தெரிகிறது.

தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய அறிஞர்களில் ந.சி. கந்தையா குறிப்பிடத்தக்கவர். தன்னை முன்னிலைப் படுத்தாது மொழியையும் இனத்தையும் முன்னிலைப்படுத்திய பெருமைக்குரியவர். உலக மொழிகளுள் தமிழ்மொழி தொன்மைமிக்கது. உலகமொழிகளுக்கு வேராகவும் சாறாகவும் அமைந்தது. தமிழர் சமயமும், கலையும் பண்பாடும், வரலாறும், தமிழன் கண்ட அறிவியலும் உலகுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்வன. இவற்றையெல்லாம் தம் நுண்ணறிவால் கண்டறிந்து பல நூல்களை யாத்தவர்.

தமிழியம் பற்றிய ஆய்வை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் பலருள். இவர்கள் அனைவரும் கலை, இலக்கியம், சமயம், மொழி, வரலாறு, நாகரிகம்,

பண்பாடு போன்ற பல துறைகளில் பங்காற்றியுள்ளனர். ஆனால், ந.சு.க. இத் துறைகளில் மட்டுமன்றிப் பொது அறிவுத் துறையிலும் புகுந்து புத்தாக்கச் செய்திகளைத் தமிழ் உலகிற்குக் கொடுத்தவர். இவருடைய மொழிபெயர்ப்பு படிப்பாரை ஈர்க்கக் கூடியவை. படித்தலின் நோக்கம் பற்றியும் பல்வேறு பொருள் பற்றியும் கூறுபவை. தமிழ் அகராதித் துறையில் இவர் எழுதிய காலக்குறிப்பு அகராதி தமிழ் உலகிற்குப் புதுவரவாய் அமைந்தது.

தமிழ் மொழிக்கு அரிய நூல்களைத் தந்தோர் மிகச் சிலரே. நிறைதமிழ் அறிஞர் மறைமலை அடிகளும், தமிழ் மலையாம் தேவநேயப் பாவாணரும் தமிழ் மொழிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் சேர்க்கத்தக்க நூல்களைத் தமிழர்களுக்கு வைப்பாக எழுதிச் சென்றவர்கள். அவர் தம் வரிசையில் இவர் தம் நூல்களின் வரிசையும் அடங்கும். தமிழ் ஆய்வு வரலாற்றில் இவரின் பங்களிப்பு குறிக்கத்தக்கது. கழகக் காலச் செய்தி களைப் படித்துப் பொருள் புரிந்து கொள்வது பலருக்குக் கடினமாக இருந்தது. இவற்றை எளிதில் படித்துப் பொருள் புரியும் உரைநடைப் போக்கை முதன்முதலில் கையாண்டவர். இவரது மொழிநடை, கருத்துக்கு முதன்மை தருபவை. உரைநடை, எளிமையும் தெளிவும் உடையது. சிறுசிறு வாக்கிய அமைப்பில் தெளிந்த நீரோடை போன்றது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தென்னகம் பெற்றிருந்த நாகரிகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கண்ணுக்குக் காட்சியாகவும் படிப்பாரின் கருத்துக்கு விருந்தாகவும் அளித்தவர்.

நூல் திரட்டுகள் நுவலும் செய்திகள்

1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழர் காலம் தொட்டு இவர் வாழ்ந்த காலம் வரை தமிழரின் வரலாற்றுச் சுவடுகளை நுட்பமாக ஆராய்ந்துள்ளார். அவர் மறைவிற்குப் பிறகு இன்று வரை அவருடைய ஆய்விற்கு மேலும் ஆக்கம் தரும் செய்திகள் அறிவுலகில் தமிழுக்கும், தமிழர்களுக்கும் வலுவாய் அமைந்துள்ளன. தமிழும் சிவநெறியும் ஓங்கியிருந்தமை. - தாயாட்சிக் காலம் முதன்மை பெற்றிருந்தது. மொழியின் தோற்றம், சமற்கிருதம் எப்படித் தோன்றியது - ஆரியர் யார் - இந்தியாவிற்கு எப்படி வந்தனர் - தமிழரோடு எவ்வாறு கலப்புற்றனர் - ஆதிமக்களின் தோற்றமும், பிறப்பும் - இந்திய நாட்டின் ஆதிமக்கள், திராவிட மக்கள் - ஆதிமக்கள் பிறநாடுகளில் குடிபெயர்ந்தது - மொழிக்கும், சமயத்துக்கும் உள்ள உறவு - சமற்கிருதம் சமயமொழி ஆனதற்கான ஆய்வுகள் - வழிபாட்டின் தொடக்கம் - வழிபாடு எங்கெல்லாம் இருந்தது - பண்டைய மக்கள் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்திய பொருள்கள் - மேலை நாடுகளிலும், சென்னை யிலும் இருந்த நூல் நிலையங்கள் - ஆரியமொழி இந்திய மண்ணில் வேருன்றிய வரலாறு - தமிழுக்கு நேர்ந்த கேடுகள் - திருவள்ளூர் குறித்த கதைகள் - வள்ளுவச் சமயம் - பண்டைய நாகரிக நாடுகள் - அந்நாடுகளில் பெண்களைப் பற்றிய நிலை - அகத்தியர் பற்றிய பழங்கதைகள் - திராவிட மொழிகள் பற்றிய குறிப்புகள் - உலகநாடுகளில் தமிழர் நாகரிகச் சுவடுகள் - திராவிட மொழிகளுக்குத் தாய்மொழி தமிழ் - திராவிடரின் பிறப்பிடம் - ஐவகை நிலங்கள், பாகுபாடுகள் - பழக்க வழக்கங்கள் - சிந்து வெளி நாகரிக

மேன்மை - புத்தரின் பிறப்பு - அவரைப் பற்றிய கதைகள் - இராமகாதை பற்றிய செய்திகள் - தென்னவரின் குலங்கள், குடிகள், வடவரின் குலங்கள், குடிகள் - தமிழின் பழமை, தமிழக எல்லை அமைப்பு - பண்டைக்கால கல்வி முறை, உரைநடை - வேதங்கள், வேதங்களுக்கும் ஆகமங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் - நீர்வழி, நிலவழி வணிகம் சிறந்தோங்கிய நிலை - மலைவழி, கடல்வழி, நிலவழி பொருள்கள் நிரம்பிய காலம் - சுற்றம் தழைக்க வாழ்ந்த நிலை - தமிழ் வணிகர், வேற்று நாட்டு வணிகருடன் தொடர்பு கொண்டு மிக்கோங்கியிருந்த காலம் - வானநூல் கலையும், சிற்பக் கலையும், கட்டடக் கலையும், இசைக்கலையும் மிக்கோங்கியிருந்த காலம் - ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட பிறமொழி கலப்பற்ற தூய தமிழ் பெருகி யிருந்த காலம் - உலக நாகரிகங்களுக்குத் தமிழர் நாகரிகம் நாற்றங்கால் - உலகப் பண்பாடுகளுக்குத் தமிழர் பண்பாடு தொட்டிலாக அமைந்தமை - அகராதிகள் - அறிவுத் தேடலுக்குரிய செய்திகள் - இவர்தம் நூல்களின் உயிர்க்கூறுகளாக அடங்கியுள்ளன.

வாழும் மொழி தமிழ்

தமிழ் இளைஞர்கள் தம் முன்னோரின் பெருமையை உணர, எதிர்கால வாழ்விற்கு ஏணிப்படிகளாய் அமைவன இந்நூல்கள். எகிப்திய மொழி, சுமேரிய மொழி, இலத்தீனும், பாலியும் கிரேக்கமும் அரபிக் மொழியும் வாழ்ந்து சிறந்த காலத்தில் தமிழ் மொழியும் வாழ்ந்து சிறந்தது. பழம்பெரும் மொழிகள் பல மாண்டும் சில காப்பக மொழிகளாகவும் அறிஞர்களின் பார்வை மொழியாகவும் இருந்து வரும் இக் காலத்தில் இன்றளவும் இளமை குன்றா வளம் நிறைந்த மொழியாக தமிழ் மொழி வாழ்கிறது என்று நாம் பெருமைகொள்ளலாம்.

ஆனால், இத்தமிழ் மொழியின் நிலை இன்று ஆட்சிமொழியாக அலுவல் மொழியாக, இசைமொழியாக, கல்வி மொழியாக, அறமன்ற மொழியாக, வழிபாட்டு மொழியாக, குடும்ப மொழியாக இல்லாத இரங்கத் தக்க நிலையாக உள்ளது. தாய்மொழியின் சிறப்பைப் புறந்தள்ளி வேற்றுமொழியைத் தூக்கிப் பிடிக்கும் அவல நிலை மிகுந்துள்ளது. முகத்தை இழந்த மாந்தன் உயிர்வாழ முடியாது. எப்படி உயிரற்றவனோ, அவ்வாறே மொழியை இழந்த இனம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழியும் என்பது உலக வரலாறு காட்டும் உண்மை. ஒரு இனத்தை அழிக்க வேண்டுமெனில் மொழியை அழித்தால்தான் இனத்தை அழிக்க முடியும். உலக மக்களெல்லாம் தம் கையெழுத்தைத் தம் தம் தாய்மொழியில் போடுவதைப் பெருமையாகக் கொள்வர். ஆனால் தமிழ் மண்ணின் நிலையோ? எங்கணும் காணாத அவலம் நிறைந்தது. மொழியையும் இனத்தையும் உயர்வாகக் கருதிய இனங்கள் உலக அரங்கில் உயர்ந்து நிற்கும் உன்னதத்தையும் தாழ்வாகக் கருதிய இனங்கள் உலக அரங்கில் தாழ்வுற்று இருப்பதையும் தமிழர்கள் இனியேனும் அறிவார்களா?

தமிழர்களின் கடன்

இளம் தலைமுறைக்கும் மாணவர்களுக்கும் பயன்படத்தக்க இவ்வரிய நூல்களைத் தொகுத்து 23 திரட்டுகளாகக் கொடுத்துள்ளோம். தமிழ் மொழியின் காப்புக்கும், தமிழரின் எழுச்சிக்கும் வித்திடும் இந்நூல்கள். தமிழர் யார், எதிரிகள் யார் எனும் அரிய உண்மைகளைக் கண்டு காட்டும் நூல்கள். இவரின் பேருழைப்பால் எழுதப்பட்ட இந் நூல்கள் பழைய அடையாளங்களை மீட்டெடுக்கும் நூல்கள். தமிழர் களுக்குள்ள பலவீனத்தை உணர்வதற்கும் பலத்தை உயிர்ப்பிப்பதற்கும் உரிய நூல்களாகும். இந் நூல்களைத் தேடி எடுத்து இளந்தலைமுறைக்கு வைப்பாகக் கொடுத்துள்ளோம். இவற்றைக் காப்பதும் போற்றுவதும் தமிழர்கள் கடன்.

மாண்புபேன இசுரேல் மொழியையும் பண்பாட்டையும் மீட்டெடுத்த இசுரேலியர்களின் வரலாறு நமக்குப் பாடமாக அமைந்துள்ளது. உலக மக்களுக்கு நாகரிகம் இன்னதெனக் காட்டியவர்கள் தமிழர்கள். உலகில் முதன்முதலில் உழவுத் தொழிலையும் கடல் வாழ்வையும் வளர்த்தவர்கள் தமிழர்கள். முதன்முதலில் வீடமைப்பும், தெருவமைப்பும் நகரமைப்பும் நாடமைப்பும் கண்டவர்கள் தமிழர்கள். உலகில் முதன்முதலில் மொழியும் கலையும் ஆட்சிப் பிரிவுகளும், சட்டங்களும் பிற கூறுகளும் வகுத்தவர்கள் தமிழர்கள்.

எழுச்சிக்கு வித்திட...

உடம்பு நோகாமல் கை நகத்தின் கண்களில் அழுக்குபடாமல் தமிழகக் கோயில்களைச் சாளரமாகக் கொண்டு வாழும் கூட்டத்தால் தமிழுக்கும் தமிழர்களுக்கும் விளைந்த சீரழிவை இற்றைத் தலைமுறை அறிதல் வேண்டும். மறுமலர்ச்சிக்கும் உரிமைப் போருக்கும் உன்னத எழுச்சிக்கும் அந்தந்த நாடுகளில் இளைஞர்கள் முன்னெடுத்துச் சென்ற வரலாறு நம் கண்முன்னே காட்சியாகத் தெரிகிறது. அயர்லாந்து, செர்மனி, துருக்கி, சப்பானின் அன்றைய நிலையும், இன்றைய நிலையும் - தமிழ் இளைஞர்கள் படித்தால்தான் நம்நாட்டின் எழுச்சிக்கு வித்திட முடியும் என்பதை இந்நூல்களின் வாயிலாக உணர முடிகிறது.

இந் நூல் திரட்டுகள் வெளிவருவதற்கு எனக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தவர் சென்னை வாழ் புலவரும், வடசென்னை தமிழ் வளர்ச்சிப் பேரவையின் செயலாளர், நிறுவனருமான புலவர் கோ. தேவராசன், மு.க.க.இ., ஆவார். இவரின் பேருதவியால் முழுமையாக நூல்களைத் தேடி எடுத்துத் தமிழ் உலகிற்குக் கொடையாகக் கொடுத்துள்ளோம். அவருக்கு எம் நன்றி. இந்நூல்களைப் பொருள் வாரியாக பிரித்துத் திரட்டுகளாக ஆக்கியுள்ளோம். ஒவ்வொரு திரட்டிற்கும் தக்க தமிழ்ச் சான்றோரின் அறிமுக உரையோடு வெளியிடுகிறோம். இவர்களுக்கு என் நன்றி என்றும். இந் நூலாக்கப் பணிக்கு உதவிய கோ. அரங்கராசன், மேலட்டை ஆக்கத்திற்கு உதவிய பிரேம், கணினி இயக்குநர்கள் சரவணன், குப்புசாமி,

கலையரசன், கட்டுநர் தனசேகரன், இந்நூல்கள் பிழையின்றி வெளிவர மெய்ப்புத் திருத்தி உதவிய புலவர் சீனிவாசன், புலவர் ஆறுமுகம், செல்வராசன் ஆகியோருக்கும் மற்றும் அச்சிட்டு உதவிய 'ப்ராம்ட்' அச்சகத்தார் மற்றும் 'வெங்கடேசுவரா' அச்சகத்தாருக்கும் எம் பதிப்பகம் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பதிப்பகத்தார்

உள்ளடக்கம்

ந.சி. கந்தையாப் பிள்ளை		
வாழ்வும் தொண்டும்.	...	iii
அகம் நுதலுதல்	...	vii
பதிப்புரை	...	xi
நூல்		
1. கனிற்றியானை நிரை	...	1
2. அருஞ்செய்யுட் பொருள்	...	74
3. மணிமிடை பவளம்	...	77
4. நித்திலக் கோவை	...	171
5. பாயிரம்	...	222

அகநானூறு வசனம்

களிற்றியானை நிரை

முகவுரை

தமிழ்நாட்டைப் புரந்த முடியுடை வேந்தர் மூவருள் பாண்டியர்க்குத் தலை நகராய் விளங்கியது மதுரை. அம் மன்னரால் நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கம் நீண்ட காலம் மதுரையில் நடைபெற்றது. தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கு விளங்கிய புலவர்கள் பலரும் பாடல்கள் பாடி வந்து சங்கப் புலவர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார்கள். தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றிய பாடல்களைச் சங்கச் செய்யுட்களென வழங்கும். சங்ககாலப்புலவர்கள் பாடிய தனிநிலைச் செய்யுட்கள் - பா, அளவு, பொருள் முதலிய தன்மைகளை நோக்கிப் பல கூறுகளாகத் தொகுக்கப் பெற்றன. அவை பத்துப்பாட்டு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு புறநானூறு முதலியவாகும். அவற்றுள் கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு முதலிய ஐந்தும் அகப்பொருள் நூல்கள். கலித்தொகை கலிப்பாவினாலியன்ற நூல். ஏனைய அகவற்பாவாலியன்றன. ஐங்குறுநூறு ஐந்திணைக்குந் தனித்தனியேயாகிய குறுமையான நூறு நூறு பாவானாமையின் ஐங்குறுநூறு எனத் தன்மையான ஓர் நூலாக வழங்குவதாயிற்று. மற்றை நானூறு, நானூறு பாடல்களுடைய மூன்று நூல்களுள், அடிகுறைந்தொழுகியதைக் குறுந்தொகையென்றும், அடி நிமிர்ந் தொழுகியதை நெடுந்தொகை என்றும், மிகக் குறைதலும், கூடுதலுமின்றி நடுத்தரமாயுள்ளதை நற்றிணை யென்றும் பெயரிட்டனர். நெடுந்தொகையாகிய அகநானூறு அடியளவிற் சிறுமை பதின்மூன்றும் பெருமை முப்பத்தொன்று முடையது.

இந் நானூறு செய்யுட்களின் முதல் நூற்றிருபது செய்யுளும் களிற்றியானை நிரையென்றும், அடுத்த நூற்றெண்பது பாடலும் மணிமிடைபவளமென்றும், இறுதி நூறு பாடலும் நித்திலக்கோவை என்றும் பெயர் பெறும். இவை காரணம் பற்றிய பெயர்கள்.

ஒற்றை எண்ணில் வருவன எல்லாம் பாலைத் திணையாகவும் இரண்டும் எட்டுமாகிய எண்களைப் பெற்ற வெல்லாம் குறிஞ்சித்திணையாகவும், நான்கு என்னும் எண்ணைப் பெற்றனவெல்லாம் முல்லைத் திணையாகவும், ஆறு எனும் எண்ணைப் பெற்றவெல்லாம் மருதத்திணையாகவும், பத்து என்னும் எண்ணைப் பெற்றவெல்லாம் நெய்தற்றிணையாகவும் வைத்து இந் நூல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நூல் 7202 அடிகளை உடையது. களிற்றுயானை நிரையுள் 2234 அடிகளும், நிலத்திலக்கோவையுள் 1781 அடிகளும், மணிமிடை பவளத்துள் 3187 அடிகளுமுள்ளன.

இந் நூலைத் தொகுப்பித்தார், கானப் பேரெயிலெறிந்த பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி; தொகுத்தார், உப்பூரி குடி கிழார் மகனார் உருத்திரசன் மனார். ஆகவே இந் நூல் தொகுத்த காலம் சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் என்க. அது கி.பி. 50 வரையிலென்ப.

இந் நூற்குக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரும், பாரத வெண்பாப் பாடிய பெருந்தேவனாரும் இருவேறு புலவர்கள். பாரத வெண்பாப் பாடியவர் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவர். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் பாடல்கள் சில பாரத வெண்பாவில் வந்துள்ளன என்பது அறிஞர்களின் அபிப்பிராயம்.

கடவுள் வாழ்த்து உட்பட இந் நூற்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் ஒரு நூற்று நாற்பத்து மூவர், 114, 117, 165, முதலிய பாடல்களைச் செய்த புலவர்களின் பெயர்கள் காணப்படவில்லை.

உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் இந் நூலிள்ள செய்யுட்களையே எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். இச் செய்யுட்களின் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளாது தொல்காப்பியம் இறையனார் களவியல் முதலிய தொன்னூல்களை உணர்தலரிது.

மேற் புறத்தே முட்கள் செறிந்த பலாப்பழத்தின் அகத்தே தேன் போற் றீஞ்சுவையுடைய சளைகள் கிடத்தல் போல, பயில்வதற்குக் கடியநடை உடையது போற் காணப்படும் இந் நூலகத்துக் கற்போர்க்கு விழுமிய சுவை அளிக்கும் பொருள்கள் காணப்படுகின்றன.¹

பண்டித பரீட்சை முதலிய உயர்தரப் பரீட்சைகளுக்கு இந் நூலின் ஒரு சிறு பகுதியே பாடமாக வருவது வழக்கம். பரீட்சை ஒன்றினுக்கு மாத்திரமேயன்றி விநோதார்த்தமாக இந் நூலைக் கற்போர் இல்லை என்றே கூறலாம்.

பண்டைக்கால நல்லிசைப் புலவர்களின் செய்யுள் நயங்களையும், வருணிக்குந் திறமையையும், பிறவற்றையும் சிறாரும் இனிதிற் கற்றறிந்து தமிழின் சுவையைப் பருகுதல் வேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தினாலே இந் நூலை யாம் வசன நடையில் எழுதலாயினோம். பதரை நீக்கி மணியையே கொள்ளுதல் அறிவுடையோர்க்கு இயற்கை ஆதலின் இதனிடத்தே குறைகள் காணின் எள்ளாது குணத்தையே பாராட்டுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஏனைய சங்க நூல்களையும் இலேசான வசன நடையில் வெளியிடுதல் வேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தோடு முயன்று வரும் எமது உள்ளக் கிடக்கை இனிது நிறைவேறுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

1938

ந.சி. கந்தையா

1. அகநானூற்றின் நூல் நயம் முதலியவற்றை 2ஆம் பகுதியில் காண்க.

உரிப் பொருள் விளக்கம்

“அன்பின் ஐந்தினை” எனப்படும் ஒழுக்கங்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, நெய்தல், மருதம் என்பனவாம்.

1. குறிஞ்சி

(குறிஞ்சித்திணைக்கு உரிப்பொருள் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்.)

குன்றிடத்தேயுள்ள சிறந்த காளைப் பருவத்தினனொருவன் அப்பொருப்பிடத்துள்ள குன்றவாணர் மகள் ஒருத்தியைத் தனிமையிற் கண்டான். கண்டு இருவரும் ஒத்த அன்பினராய் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்தனர். காதலின் விளைவாகிய களவொழுக்கம் சின்னாள் நிகழ்தலும், அது சிறுகச் சிலர் பலர்க்குத் தெரியவந்து நாளடைவில் ஊரில் பேரலராய் எழுந்தது. அது காரணமாகப் பெற்றோர் தலைவியை இற் செறித்துத் தக்கபடி காவற்படுத்தினர். இக் காவலருமையைக் கடந்து வந்த தலைவனைத் தோழி அடைந்து, ‘இவளை உடன் கொண்டு சென்று மணந்து கொள்ளாவிடின் இவள் உயிர் தரியாள்’ எனத் தலைவியின் ஆற்றாமையை எடுத்துக் கூறி ஒருவரும் அறியாவகை அவளை வெளியே கொணர்ந்து தலைவனிடத்துச் சேர்த்தாள். இப் பொருள்கள் பற்றிப் பலவாறு பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் இத் திணைக் குரியனவாம்.

2. முல்லை

(முல்லைத் திணைக்கு உரிப்பொருள் இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும்)

தலைவியை உடன்கொண்டு போய் தலைவன் தன்னூரிலேனும் தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்து வேண்ட அவளூரிலேனும் அவளை விதிப்படி மணந்துகொண்டு அவ்விருவரும் இல்லிருந்து ஆற்றும் கற்பொழுக்கம் முல்லை எனப்படும். இங்ஙனம் இல்லிருந்து இல்லறம் நடாத்தி இன்புற்றிருக்கும் நாளில் சில காரணத்தை முன்னிட்டுத் தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்வான் (தலைமகன் பிரிந்து செல்லுமிடத்து தலைமகன் அவன் பிரிவாற்றாது இரங்குவான். தலைமகனுமிரங்கி அவளைத் தேற்றி இன்ன இருதுவில் இன்ன திங்களில் யான் மீண்டு வருவேன் என்று கூறிக் சில குறிகளுஞ் செய்து விட்டுச் செல்வான்). தலைமகனும் தலைவன் சொற்பிழையாது இல்லிலிருந்து இல்லற மாற்றிவருவான். அவன் குறித்த பருவம் வந்தவிடத்து அவன் பிரிவினை ஆற்றாது வருந்துவான். தோழி அவன் ஆற்றாமையைக் கண்டு வருந்தித் தலைவன் குறித்த பருவமும் அவன்

செய்த குறிகளும் வந்தமையால் அவன் வாரா நிற்கின்றான் என்ற பிறவுங் கூறித் தலைவியை ஆற்றுவிப்பாள். தலைமகனும் தான் குறித்துச் சென்ற வினை முடித்துக் குறித்த பருவம் வரவே மீண்டு வருவான். மீளும் வழியில் தான் செய்த குறிகளெல்லாந் தோன்றும். அது பொருட்டுத் தலைவி ஆற்றா ளென்று பாகற்குக் கூறித் தேரை விரைவிற் செலுத்தச் செய்து கடுகிவந்து தலைமகளை எய்தி விருந்தயர்வான். பின்னர் இருவரும் பிரிந்திருந்த விடத்து நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டு இன்புறுவர்.

3. பாலை

(பாலைத் திணைக்கு உரிப்பொருள் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்)

அறநூலை ஓதல், நாடு காத்தல் மாறுபட்ட வேந்தரைச் சந்து செய்தல், வேந்தற்குத் துணையாய்ப் போர் செய்தல், பொருளீட்டல், பரத்தையர்ச் சேர்தல் முதலிய ஏதேனுமொன்று காரணமாகத் தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்குவான். தலைவன் பிரிந்து செல்லும் சுரத்திடத்தே தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுதல், தலைவி தலைவன் சென்ற சுரவழியின் கொடுமை முதலியவற்றை நினைந்து தோழியொடு கூறி வருந்துதல் முதலியவாரும் பிறவுமாக இத் திணைக்குரிய செய்யுட்கள் வரும். பொருள் வயிற் பிரிதல் இருவகை: ஒன்று மணவினைக்குப் பின் பிரிதல்; மற்றது வரையமுன் பிரிதல். மணவினைக்கு முன் பிரிதலை, வரை விடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல் எனக் கூறுப.

தலைவியை யாரு மறியாதவகை இராக் காலத்தே உடன் கொண்டு தலைவன் சென்றானாக நற்றாய், செவிலித்தாய் முதலானோர் சுரத்துச் சென்று தேடுதல், இல்லில் இருந்து வருந்திப் புலம்புதல் முதலிய பொருள் பற்றி வருஞ் செய்யுட்களும் பாலைத் திணைக்குரியவாம்.

4. நெய்தல்

(நெய்தற்றிணைக்கு உரிப் பொருள் இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்)

நெய்தல் நிலத்தே, தலைவன் தலைவியை இரவுக்குறி பகற்குறிகளில் தலைப்படல், தோழி, தலைவியை மணந்து செல்லுமாறு தலைவனை வரைவுகடாவல்; ஆய் தலைவியை இற்செறித்தல், தோழி அறத்தோடு நின்றல் முதலிய பொருள்கள் பற்றி இத் திணைக்குரிய செய்யுட்கள் வந்துள்ளன.

5. மருதம்

(மருதத் திணைக்கு உரிப்பொருள் ஊடலும் உடல் நிமித்தமும்)

இல்லறம் நடத்துங் காலத்துத், தலைவன் பரத்தையரிடத்துச் சென்று வருவான். அக் காலத்துத் தலைவி வாயின் மறுத்து ஊடியிருப்பாள். பின் தளர் நடைப் புதல்வன் முதலிய வாயில்கள் காரணமாக அவள் ஊடல் தணி வாள். இவ்வாறு புனையப்பட்ட செய்யுட்கள் மருதத்திணையின் பாற்படும்.

CEYLON UNIVERSITY COLLEGE,
Colombo, 7th June, 1936.

Pandit N.S. Kandiah Pillai of Jaffna has once more put the students of Tamil classical literature under obligation by rendering the Ten Tens (பதிற்றுப் பத்து) into prose. What I said in 1936 with regard to his prose version of the Ten Idylls (பத்துப் பாட்டு) is equally true of the present work.

(Sgd.) **FRANCIS KINGSBURY, B.A.,**
(Formerly Lecturer in Tamil,
Ceylon University College.)

நெடுந்தொகையாகிய அகநானூறு வசனம் களிற்றியானை நிரை

கடவுள் வாழ்த்து

மூப்பில்லாத அமரரும், முனிவரும், பிறரும், யாவரும் அறியாத பழைய முறைமையில் வரியுடைய புலித் தோலுடுத்த, சாமவேதம் பாடிய நீல மணிபோலும் கரிய கண்டமுடைய வெற்றியுடைய அந்தணன், பகைவரை அழித்த இமையாத கண்ணுடைய நுதலும், குந்தாலியும் மழுவும் சூலமுந் தாங்கிய கையும், இடபமாகிய ஊர்தியும் உமையாகிய பாகமும், செக்கர் வானம்போன்ற திருமேனியும், அவ்வானில் இலங்கும் பிறை போன்று ஒளிவிடும் வெள்ளிய கூரிய எயிறும், நெருப்பின் கவர்போல் விட்டு விளங்கும் முறுகிய சடையும், இளம் பிறையோடு சுடர் விடும் சென்னியும் உடையன். அவன், இருண்ட படர்ந்த கொன்றையின் புதுமலர்த்தாரும், மாலையும், கண்ணியுஞ்சூடிய மார்பிடத்தே குற்றமில்லாத பூணூலணிந்தோன்.

(இவ்வாறமைந்த கடவுளின் தாள் நிழலில் உலகம் தங்கிற்று ஆதலால் அவ்வுலகிற்கு இடையூறில்லை.

தார், ஓர் விசேடமாக இடுவது; மாலை அழகுக்கு இடுவது; கண்ணி போர்ப்பூ, மாலை கட்டுவதாகவும், தார் சேர்ப்பதாகவும் கண்ணி, தனித்துத் தொடுப்பதாகவும் வேறுபாடுடையவென்றுங் கூறுவர்.

- பாரதம்பாடிய ரெருந்தேவனார்.

முதலாவது களிற்றியானை நிரை

“வண்டு படக் கிடந்த” என்பது முதலாக ‘நெடு வெண் மார்பின்’ என்பதீறாகக் கிடந்த நூற்றிருபது பாட்டும் களிற்றியானை நிரை எனப்படும். இப் பெயர் காரணத்தாற் பெற்றது. இது பொருட் காரணமாகக் கொள்க”.

- பாயிரம்.

1. பாலை

(இது, தலைமகள் பொருள் வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

வண்டுமூச மலர்ந்த கண்ணியும், பிரகாசிக்கின்ற வீரக் கழலும், அச்சந்தரும் குதிரையுமுடைய மழுவரை ஓட்டிய, முருகனைப் போன்று நல்ல

போரைச் செய்யும் நெடுவேளாவியின் சிங்கத்தைத் தொலைத்து கொம்பன் யானையுடைய ஆவிமலை யிடத்து இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து, சாணை பிடிப்போன் அரக்கோடு கல்லைச் சேர்த்திச் செய்த சாணைக்கற்போல யாம் பிரியலம் என்று கூறிய சொல்லை நங்காதலர் மறந்தனர் போலும்; தோழி! மூங்கில்போற் பணைத்த தோள்கள் நெகிழ அணிதற்குத், தொலைவிடத்துள்ள அரிய பொன்னாபரணங்களாகிய செல்வத்தை எமக்குத் தரும் பொருட்டு அவர் அரிய சுரவழியைக் கடந்து சென்றார். அவ்விடத்தே நிலம் பிளந்து பசுமை அறும்படி நெருப்புப் போன்ற கொடிய வெயில் எறித்தலால், உலர்ந்த நிழலில்லாத நேரிய மரங்களுடைய பாறைமீது காய்ந்து நீர் அற்ற பசிய சுனைமுற்றாகப் புலர்தலின் நெற்சொரியின், பொரியும் வெம்மையுடையதாயிருக்கும். இவ் வகையான வழியிடத்தே எவரும் செல்லாமையின் ஆறலை கள்வர் மடியச் சுரம் புல் என்றிருக்கும். ஈரமில்லாத முருங்கையின் அசைகின்ற பூவையும் சூதலின் பெரிய பூவையும் சூறாவளிக் காற்றுச் சுழித்தடித்து எடுக்க, அக்காடு துளிகளைச் சிதறும் கடலின் முகப்புப் போன்று தோன்றும்.

மழவர் - மழவதேயத்தவர். நெடுவேளாவி - இவன் ஓர் குறு நில மன்னன். இவன் ஊர் - போதினி; மலைபோதினி. போதினி - பழனி.

- மாமூலனார்.

2. குறிஞ்சி

(இது, பகற்குறியிடத்துத், தலைவி இற்செறிப்புண்டமையைத் தலைவனுக்குக் கூறித் தோழிவரைவு கடாவியது.)

பக்கமலையிடத்தே நிற்கும் பலாவின் பழங்கள், கொழுவிய இலைகளையுடைய வாழையின் பல காய்களுடைய பெரிய குலையிற் கனிந்த பழங்களை உண்போரைத் தடுக்கும்¹ நீண்ட சுனை ஓடுகின்ற பாறையிடத்து விளைந்த தேனோடு பலாச் சுளையை உண்ட ஆண் குரங்கு மயக்கத்தால் அயலே நின்ற மிளகு கொடி படரும் சந்தன மரத்தில் ஏறாது, அதன் நிழலிலுள்ள பூப்படுக்கையில் மகிழ்ந்து தூங்கும். இவ்வாறு முயற்சியும் உள்பாடு மின்றி வந்த இன்பங்களை நின் மலையிடத்து விலங்குகளும் எய்துகின்ற நாட! நீ விரும்பிய இன்பம் நினக்கு என்ன அருமை உடையது? (அருமை இல்லை.) பெரிய மூங்கிலொத்த பணைத்தோளுடைய இவளும் நின்ற நிலையில் நிறுத்தவும் நில்லாத நெஞ்சத்தோடு நின் மாட்டு இன்ன தன்மையள் ஆயினள். தந்தையின் அரிய காப்புடைய காவலரின் சாய்வை அறிந்து (பகற்காலத்தன்றி) இராக் காலத்தும் வருக.

பசியபுதரிடத்து வேங்கையும் ஒள்ளிய பூங் கொத்துக்களை அலர்த்திற்று. (தினையெய்தமையால் தலைவி இற்செறிப்புண்டாள், என்றவாறு). உயர்ந்த வெள்ளிய திங்களும் வளர்பிறைக் கண்ணதாயிற்று.

1 பலாப் பழங்களை உண்ணும் விருப்பால் வாழைப் பழங்களை உண்ணார்.

தலைவி இற் செறிப்புண்டமையிற் பகற்குறி அருமை ஆயிற்று. தந்தையின் காவலர் காவல் புரிதலின் இரவுக்குறியும் அரிதாயிற்று. கலியாண நாட்கொள்ளுதற்குரிய வளர் பிறைக்காலம் வந்துள்ளது. தலைவியை வரைந்து செல் என்றவாறு.

கடுவன் பலாச்சளையையும் தேனையும் நுகர்ந்து மரத்தில் ஏறாது உறங்கினதென்பது : நினைது தொழிலாகிய அறநெறியையுந்தப்பி, இக் கள வினை நீங்கி வரையவும் மாட்டாது. இக் களவொழுக்கமாகிய இன்பத்தில் மயங்கா நின்றாய் என்றவாறு.

- கபிலர்.

3. பாலை

(இது, முன் ஒரு காலத்து நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்தான் தலைமகன்; பிரிந்து இடைச்சுரத்தினின்று அவள் நலம் நயந்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறிப் போய்ப் பொருண் முடித்து வந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.)

கரியகழியிடத்திற் கிடக்கும் முதலையின் மேவின தோல் போன்ற கரிய கால் உடைய உயர்ந்த ஓமை மரத்தின் பெரிய கொம்பிற்கட்டிய கூட்டில் முட்டையிட்டு அடைகாக்கும் பெடைக்கு முகவெள்ளைப் பருந்து மிகுந்த இரைதேடச் செல்லும்; சென்று, வாளை முட்டும் உயர்ந்த சிகரமுடைய பக்க மலையிடத்து அசைந்து நடக்கின்ற மரையாவை வலப் பக்கத்தே விழும்படி கொன்ற புலி, விளங்குகின்ற சிவந்த இரத்தம் ஒழுகும்படி உண்டு விட்டுப் போன முடை நாற்றம் வீசும் இறைச்சியைக், கொள்ளை அடிப் போரைப் போல் அகலாது இருந்து கவரும். இவ்வியல்பினதும், புல்லிய இலையுடைய மரங்கள் ஓங்கியதுமாகிய அகன்ற தொலையாத அரிய வழியிடத்து ஆபரணங்களைப் பெறும் விருப்போடு செல்லும்படி எனக்கு அறிவித்துப் பின்னால் நின்று முடுக்கும் நெஞ்சே! இனிய மொழியும், ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணமும், ஓடிநீண்டு குழையோடு பொருகின்ற கண்ணும் உடைய தலைவியின் நினைவு, (நாம் முன் பொருள் வயிற் பிரிந்த காலத்து) நீண்ட அரிய தூர வழியிடத்து வந்து எமது போக்கைத் தடுக்கவில்லை. இப்பொழுது நின்வாயின் மெய்போன்ற பொய்மொழி எமது பொருட் பிணியை எவ்வாறு களையவல்லது.

எனது தலைவியின் நினைவு வந்து என்னைத் தடுக்குமன்று: நின்பொய்மொழி எப்படித் தடுக்கும் என்றவாறு. பொய்மொழி - போ என்று எதிர்மறைப் பொருளிற் கூறுதல் அழுங்குதல் - தாமதித்தல்.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

4. முல்லை

(இது, தோழி, தலைமகளுக்குத் தலைவன் வருதற்குரிய கார் காலம் வந்ததெனக் காட்டி வற்புறுத்தியது).

கூரிய முகையுடைய முல்லை மொட்டுகள் அரும்பின; தேற்றாவின் பூவோடு பசிய காம்புடைய கொன்றை மொட்டுகள் விரிந்தன. இரும்பை முறுக்கினாற் போன்ற கொம்புடைய மான் பருக்கைக் கற்களுடைய பள்ளங்களிற் றுள்ளிக் குதித்தன. விரிந்த உலகம் நீர் பெறாத வருத்தம் நீங்கக் கூட்டமாகிய மேகம் மிகுந்த மழையைப் பொழிந்தது. அழகிய காடு கார் காலத்தை அறிவித்தது. ஆரவாரிக்கின்ற விழாவுடைய உறந்தைக்குக் கீழ்ப் பாலுள்ள உயர்ந்த பெரிய சிராப்பள்ளிமலையில் மலர்ந்த காந்தள் மலரின் நாற்றம் வீசுகின்ற, ஆராய்ந்தெடுத்த வளை அணிந்த அரிவையே! பூத்த இலவில் துணையோடு இருந்து, தாதுண்ணும் வண்டு யாழ்நரம்பு போல் இனிதாக ஒலிக்கும். அஞ்ஞான்று, குறும்பொறை நாடன், அவ்வண்டுகள் மருண்டோடுமென அஞ்சி, வளைந்த தலையாட்டம் பொலிந்த கத்தரிக்கப் பட்ட கழுத்து மயிருடைய குதிரையின் வாயை அரியும்படி கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்து மணிகளின் நாஒலிக்கும் தேரனாக நினது பெரிய நலனை விரும்பிக் கண்டு மகிழ்தற்குத் தோன்றுவான். குறுங்குடி- திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஓர் விஷ்ணு தலம்.

- குறுங்குடி மருதனார்.

5. பாலை

(இது, பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செவ்வழங்கியது.)

அன்பின் நிலைபெறாது மேவிய முகத்தள், தலைவனது பிரிவுக்கு உடன்படாளாய், நாண் முதலிய குணங்கள் ஒழியத் தானே யாய நிலையின ளாய் (தமியளாய்) அழகு மிகுந்த பாதங்கள் நிலத்தை வடுச் செய்யும்படி நடந்து குறுகி வந்தாள்; வந்து தனது கூரிய எயிறு தோன்றச் சிறிது வாயைத் திறந்து இளநகை புரிந்தாள்.

உலர்ந்த ஓமைமரங்கள் நிற்கும் இலை உதிர்ந்த காட்டில் நெல்லியின் பளிங்கொத்த காய்கள், உயர்ந்த பெரிய பாறையில் உதிர்ந்து குவிந்து சூதாடு கருவியை ஒத்திருக்கும். இவ்வாறான பாறைகளுடைய வெயில் தெறுகின்ற தீட்டினது போல் தேய்ந்த, கூர்தோன்றும் பதித்தாற் போன்ற தலையுடைய கல் விரல்களின் நுதியைச் சிதைக்கும். இவ்வாறு கல் ஒழுங்குபட்ட வழி களும் பருக்கைக் கற்களுமுடைய பயனில்லாத கானத்தைக் கடக்க எண்ணு தல் அறத்தாறல்ல, என்று, யான் கருதிய பிரிவைத், தான் அறிவதற்கு முன்பே அதனை யான் செய்தல் கூடாதென்னும் நினைவுடன் இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து அவள் கூறினாள். இப்போது அவ் வார்த்தையைச் சொல்லிக் காட்டுபவள் போலக் குறிப்புக் காட்டி, முகத்தாற் கூறிச், சித்திரத்தின்

செயலொத்து, போக்குடன் படாமையை நினைந்து துணிந்து, கண்ணீர் நிறைந்து பாவையை மறைத்த பார்வையள் ஆயினாள்; அவ்வாறாகி மார்பிடத்தே ஒதுங்கிய புதல்வனின் புல்லிய தலையில் கண்ணீர் உகுத்த தலைவி, செங்கழு நீர் மாலையை மோந்து பெருமூச்செறிந்தாள். அப்போது சிறந்த மலரும் மணியும் உருவழிந்தாலன்ன அவள் தோற்றத்தைக் கண்டு பிரிவை நீக்கினோம். ஒள்ளிய வளைஅணிந்த இத்தன்மையளது இடத்த னாகிய யான் பிரியின் இவள் பிழையாள்.

- பாவையாடிய பெருங்கடுங்கோ.

6. மருதம்

(இது, பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி கூறியது.)

உள்ளே மணி இடப்பட்ட சிலம்பும், ஆம்பல் மாலையும், அரத்தி னால் அராவிய அழகிய வளைபொலிந்த முன்கையும், ஆபரணங்க ளணிந்து பணைத்த தோளுமுடைய ஐயையின் தந்தை, மழை போல் வழங்கும் பெரிய கொடையுடைய தித்தன்; அவனது நெற்குவியலுடைய உறந்தையிடத்து ஓடக்கோலுக்கு எட்டாத காவிரி நீரில், வேழமாகிய தெப்பத்தைத் தழுவிப் பூழிநாட்டார் மடுவை நாடுகின்ற யானையைப்போல முகமலர்ந்து, காதணி முதலிய மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணங்களணிந்த பரத்தையோடு, உயர்ந்த அழகிய மார்பிலுள்ள பூமாலை குழைய நேற்றுப் புனலாடினாய்; இன்று வந்து அழகிய தனங்களில் சுணங்கு படர்ந்த குற்ற மில்லாத கற்புடையவென்றும், புதல்வனுடைய தாயென்றும் நம்மிடத்துச் சாய்ந்து வஞ்சனையாகப் பொய் மொழிகளைப் பலகாற் கூறினாய். (புதல்வ னுடைய தாய்) என்ற அம் முதுமைக்கு நாங்கள் பொருந்துவேம். அழகிய கூடர் விடுகின்ற தாமரைப் பூவுடைய நீர் நிறைந்த வயலிடத்து, வாளை மீனுக்குக் காவலாகிய வள்ளைக் கொடியின் காவலை நெகிழ்த்து, அவ் வாளையை மேய்ந்த நீர்நாய், முள்ளரையுடைய பிரம்பின் முதிய பற்றையில் வெறுத்துக் கிடக்கும் மத்தியின் கழாஅர் நாடு போல எமது இளமைகழிந்து மிகப் பழைதாயிற்று. நின் பொய் மொழி நமக்கு இனிமை செய்வதெப்படி?

இதன் உள்ளுரை : - நீர்நாய், வாளைக்குக் காவலாகிய வள்ளையின் நிலையை நெகிழ்த்து, இழிந்த வாளையை நுகர்ந்து முதிய பிரம்பின் தூற்றிலே தங்கினாற் போல, நீயும் பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய தாய் முதலாயினாரை நெகிழ்த்துக் குலமகளிரல்லாத விலை மகளிரை நுகர்ந்து, முன்பு நுமக்குண்டாகிய எங்கள் பழைமையைப் பற்ற ஒரு பயன் கருதாது தங்குதற்கு மாத்திரம் எம் இல்லம் வந்தீர் என்றாள்.

- பரணர்.

7. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சுரத்திடைப் பின் சென்று நவ்விப்பிணாக் கண்டு சொல்லியது. நவ்விப்பிணா - பெண்மான்.)

இனிய சத்தமிடும் ஆண் மான் உடைய கூட்டத்திலுள்ள துடிப்புடைய பெண் மானே! முலை நிரம்பிற்று; முட்போன்ற பற்கள் இலங்கின; தலைமுடி ஐம்பாலாய் அமைந்தது; தழை உடையை; துன்புறாதே; பழைய முதுபதியிடத்து வருத்தும் தெய்வமுண்டு; காவல் பூண்டாய்; வாயிலுக்கும் போகாதே; அறிவுடைய இளமகளே! நீபேதைப் பருவத்தளல்லை; புறப் படாத பருவத்தை அடைந்தாய், என்று நான் கூறக் கேட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற விளக்குடைய காவலை நீங்கினாள்; நீங்கி, களவொழுக்கத்தை நானறிகின்றேனென்றஞ்சி வலையைக்கண்ட மான் போற்போய் இவ்வழியாக வெள்ளிய வெற்றி வேலுடைய விடலையோடு இச்சுரம் சென்றாள்; அருஞ் சுரத்துள்ள கள்ளர் ஆவைத் தொழுவினின்றும் நேராகக் கொண்டு வந்தார்களென்று பின்னாற் சென்று மீட்கும் கரந்தையார் போல இப்பொழுது என் மகளை அணுகப் பெற்றிலேன். இதனை இவ்விடத்து நின்னோடு வினாவுதற்குக் காரணங்களே; பொன்னொடு புலிப்பற்கோத்த தனி மணித்தாலியும் தழைத்த அசோகின் தழை உடையும் மாட்சிமைப்பட்ட அல்குலுமுடையாள், சுனைகளின் பக்கத்தேயுள்ள நல்ல சுளையுடைய பலாவில் மேயும் குரங்கு உதிர்த்த குடுமியுடைய விதையைப் பெறும் சிறுகுடிக்கானவன் மகளாதலின் அவளைத் தேடுவதற்கு நினக்குமோர் முறையுண்டு. (இனி என்ன செய்வேன்.)

- கயமனார்.

8. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லு வாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.)

அறியாமையால் நாம் செல்ல முடியாமலிருக்கும் அரிய வழியை அறிந்தோமென்று சொல்லுவாரைப் பெறேன். திறந்தவாயுடைய புலி பன்றியைக் கொன்று நுகர்தற்குப் பலாவளரும் பக்க மலைக்கு இழுத்துச் செல்லும், மூங்கில் ஒலிக்கின்ற அம் மலையிடத்துள்ள சுரபுன்னையும் வாழையும் ஒங்கி வளரும் நீரறாத குழியில் தவறி வீழ்ந்த களிற்று ஏறுதற்குப் படியாகப் போடுவதற்குப், பிடி, மரங்களைமுறிக்கின்ற ஓசை விண்தோய் மலைப்பிளவுகளில் ஒலிக்கும். இவ்வாறான நந்தலைவர் நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியை அறிவேம் என்போரைப் பெறின், மான் போகும் உயர்ந்த வழிகளில் மயங்கிச் செல்லாது, மின்னல் வழி காட்ட மெத்தென ஓடுங்கி, மெல்ல மெல்லத் துமிக்கும் மழை தலையிற்பட குலைந்து முதுகை மறைத்த கூந்தலை வாரிப் பிழிந்து, கறையான் புற்றினுட் கிடக்கும் புற்றாம் பழஞ்சோற்றை, நீண்ட உறைபோன்ற தோலுட் புருந்திருக்கும் நகமுடைய புலி கதுவுதலால் பாம்பு வலி அழியும் இரவின் நடுயாமமும் நாம் செல்லுதற்கு அரிதல்ல. தோழீ! தேடிச் செல்வேம்.

தலைவரது ஊருக்குச் செல்லும் வழியை அறிவாரைப் பெறின் அரிய வழியையும் இடையூறுகளையும் கடந்து நடுயாமத்தும் அவரிடத்துச் செல்லுதல் நமக்கு அரிதல்ல என்றவாறு.

புலிக்குப் பாம்பை வருத்த வேண்டுமென்னும் விருப்பில்லையா யினும், அதன் காரியஞ் செய்யவே நகம் படுதலால் பாம்பு வருந்தினாற் போல, அவர் நம்மை வருத்தவேண்டுமென்னும் கருத்தில்லாதிருக்கவே , தமது காரியமாகிய களவிற்பத்தில் ஒழுகாநிற்க, ஆறின்னாமை ஊறின் னாமை முதலியவற்றுக்கு நாம் வருந்தும்படியாய் விட்டது என்றவாறு.

புலி பன்றியைக் கொன்ற பலாவுடைய பக்கமலைக்கு இழுத்துச் சென்றதென்றது, அவர் இன்பந் துய்த்தற்பொருட்டு நம்மைக்கூடி அக் கூட்டத்தாலே, புகழ்ச்சியுடைய நங்குடியை இகழ்ச்சி உடையதாம்படி பண்ணினாரென்றவாறு.

சுர புன்னையும் வாழையும் ஓங்கிய குழியில் யானை விழ அது படியாக ஏறுதற்குப் பிடி, மரத்தை முறித்து இடும் என்பதன் உள்ளுறை பொருள் : - வாழை நுகரவந்த யானை அதன் அயலாகிய குழியில் விழுந்த தாக, பின்பு அக் குழியினின்றும் ஏறமாட்டாது வாழையாகிய உணவையும் இழந்த விடத்து, பிடி, அது ஏறுதற்குப் படியாக மரம் முறிக்கின்ற ஓசை வாளை முட்டிய மலைப் பிளப்புகளில் ஒலித்தாற்போல, அவரும் நமது நலத்தை நுகரவந்து, களவொழுக்கமாகிய குழியிலே விழுந்து, இக் களவொழுக்கமாகிய இதனைவிட்டு வரையவும் மாட்டாது நமது காவலருமை யால் இக் களவொழுக்கினை நுகரவும் மாட்டாது துயரப்படுகின்றழி, அறத் தொடு நிலை முதலாகிய இவற்றால் மகளிராகிய நாமே வரைய முயலும் வழி, அம் முயற்சியாலே ஊரெல்லாம் அறியும்படி பண்ணினார் என்றவாறு.

- பெருங்குன்றார் கிழார்.

9. பாலை

(இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.)

இருப்பையின், செப்புத்தகடுபோன்று சிவந்த இலைகளின் அகத்து அரும்பி வெண்ணெய் போன்று தோன்றும் துளையுடைய பூ, வில் வீரர் அம்பறாத்தூணி, நிறையப் போட்ட மல்லிகைமொட்டுப் போன்று கூரிய முனையுடைய கொலைத் தொழில் புரியும் அம்பின் தலைபோன்றன. அவை, காம்பினின்றும் நீங்கி, ஆர்க்குக் கழன்று, ஆலாங்கட்டி வானினின்று காற்றினாற் சிதறி உகுவது போற் பவளம் போன்று நிவந்த மேட்டு வழியில் விழும்; விழுந்து சிதறி, இரத்தத்தின் மீது நிணங்கிடந்தாற் போன்று தோன்றும். இவ்வகையான வழிக்கு அணித்திலுள்ள உயர்ந்த கரிய மலையிடத்து, இருக்கும் கூகைச் சேவல் அழகிய குடிகளுடைய சீறாரிடத்துள்ள வளைந்த பனிச்சையுடைய மகளிர் உலக்கையாற் குத்துஞ் சத்தம்போலக் குழறும்.

அவ்வரை பின்னே கழிய ஞாயிறு படினும் ஊர் தூரத்து என்னாது வேகமுடைய பரியை மேன்மேலும் தூண்டிச் செலுத்திச் சோர்வில்லாது விரைந்து சென்று, பல கட்டு மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல இல்லின் பக்கத்தே நின்று பல்லி சொல்லுந்தோறும் தொழுது, கன்று மனையிடத்தே புகும் மாலைக்காலத்து நிற்கும், நானோடு பொருந்திய கற்பும், ஒள்ளிய நுதலும் அழகிய இனிய வார்த்தையும் உடையாளாகிய காதலியை எய்திக் கைகவித்து (அவள் காணாதே கிட்டச் சென்று) கண்ணைப்பொத்தி, துதிக்கை போன்ற பின்னிய மயிரைத் தீண்டி வளைஅணிந்த கைகளைத் தடவித் தடவி அவள் மெல்லிய தோளைப் பெற விரும்புகின்றது எனது நெஞ்சம்.

- கல்லாளனார்.

10. நெய்தல்

(இது, இரவுக் குறிவந்து தலைமகளைக் கண்ணூற்று நீங்கும் தலைமகளை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லியது.)

பெரிய கடலிற் தோன்றும் நீர்த்துளியை ஏற்கின்றதும் நட்சத்திரங்கள் போன்ற மெல்லிய அரும்புகளை முகிழ்த்ததும், வளைந்ததுமாகிய முதிய புன்னையின் பெரிய கொம்பரில் பட்சிகள் தங்குதல் மிகும் பகற்காலத்துத் தலைவி தனிமைகொண்டு நெய்தலுண்ட கண்கள் வருத்த முடையனவாய் அழ, பிரிதலை எண்ணினாயாயின் அரியதனைச் செய்தலுற்றாய். பெரும்! கீழ் காற்றடித்தலின், வெள்ளிய திரையை வீசும் கடல் மோதுகின்ற மணலில் மீன் பிடிக்கும் பழைய படகுகளை உடைத்த புது வலையுடைய பரதவர், உயர்ந்த மணலுடைய கரையில் சுறா மீனைக் கொண்டு வந்து, புலால் மணம் நாறுகின்ற பாக்கத்தே கூறுவைக்கும். **தொண்டி** அன்ன இவள் நலம் இவளுக்கே உரித்தாகக் கொண்டு நின்னூரிடத்திற் பெயரவேண்டும். (அன்றேல் இவள் உய்யாள்.)

புன்னைக் கொம்பில் புட்கள் தங்கும் என்றது, புள்ளுக்குப் புன்னை இருப்பிடமாயினாற் போல எங்களுக்கு நீ ஆதாரமாயிற்றிலை என்றவாறு. பழைய படகை உடைத்த பரதவர் சுறாவைக் கூறுவைத்த தென்பது, பரதவர் தாம் அழிவு சேர்ந்த திமிலானும் பண்ணின வலையானும் தமது தொழிலாகிய வேட்டை மேற் செல்லாது, தேடாமல் வந்த இழிந்த சுறா மீனை அகப் படுத்தி, அதனை அழித்துக் கூறுவைத்து எல்லாரையும் அழைத்தாற்போல, நீயிரும் நமக்கு உறுதியாக ஆக்கிக் கொள்ளப்பட்ட நன்மைகளான் நமக்கு ஒழுக்கமாகிய நல் வழியில் ஒழுகாது, கண்டோரிகழ்ந்த களவொழுக்கிலே ஒழுகி, இக் களவினைப் பரப்பிப் பலரும் அலர் கூறும்படி பண்ணாநின்றீர் என்றவாறு.

- அம்முனனார்.

11. பாலை

(இது, தலைமகள் பொருள் வயிற் பிரிந்த விடத்து ஆற்றாளாய தலைமகள் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவல் என்பது படச் சொல்லியது.)

வானில் இயங்கும் சூரியன் நெருப்பு எனக் கோபித்தலால் வெப்பம் மிகுந்த அழகிய காட்டில் இலை இல்லாது மலர்ந்த முகை இல்லாத இலவமரம், ஆரவாரத்தோடு கூடிய சனத்திரள் சேர்ந்து எடுத்த அழகிய கார்த்திகை விளக்கின் ஒழுங்கு போலத் தோன்ற மடுக்கள் வற்றிப் புழுதி பறக்கும், நீர் அற்ற காட்டிடமாக எம்மை உடன் கொண்டு தம் பதிக்குச் செல்வர்; சென்றனராயின், மணம் விரித்தாற் போன்ற உயர்ந்த மண லுடையகான் ஆற்றுள் தாழ்ந்தெழுந்த பெரிய கொம்பர்களிலுள்ள பூங் கொத்துகள் பரந்த வெண்மணல் மெய்யிடத்தே புகுந்தாற் போன்ற கை விரும்புகின்ற முயக்கினை நம் தலைவர் கம் என்று பெறுவர். வற்றுகின்ற குளத்தை நிறைப்பவர் போலத் தினமும் அமுதல் உடையதாகிப் பழி தீர்ந்த கண்ணும், நீர் வார்த்த ஒளியுடைய மலர்போலப் பிரிதலை மறந்து உறங்கும், கம்என - விரைய.

- ஓளவையார்.

12. குறிஞ்சி

(இது, பகற்குறி வராநின்ற தலைமகள் தோழியாற் செறிப்பறி வுறுக்கப்பட்டு இரவுக் குறிவராநின்று வரைவல் என்றாற்கு அதுவும் மறுத்து வரைவு கடாயது.)

ஆய் தன் கண்ணிலும் பார்க்க நந்தலைவி மீது அன்புடையள். எமது தந்தையும் அவள் கால் நிலத்திற் படுதலைப் பொறான்; நடப்பின் குறமகளே! யாது வேண்டிச் செல்கின்றாய் என்று வினவுவான். யாமும் பிரிவின்றிப் பிணைத்த ஆராத நட்பினால் இருதலைப் புள்ளின் ஓர் உயிர் ஆயினேம். தினைப்புனங் காப்போர் ஓயாது ஆரவாரஞ் செய்யுந்தோறும், அவ் வோசையைக் கிளி பயிற்றும் அணில் பாய்கின்ற பெரிய கொம்பரிடத்துப் பெரிய காயுடைய பலாவின் பழமாகிய பயனைக்கொள்ளும் குறவர் கட்டிய குடிலை மறைக்கும், புலி பாய்வதுபோன்ற தேன் பாய்கின்ற தோற்றத்தைக் கண்டு புலி என்று பயந்த புகர் முகமுடைய யானை மழைபெய்கின்ற மலையிடத்தே உள்ள மூங்கில் காலின் கீழ் மடியும்படி வெருண்டோடும். இவ்வகையான நல்ல வரையிலுள்ள நாட! நீவரின் மெல்லியலாள் வாழமாட்டாள்.

யானை, வெருவத்தகாத குரம்பையை வெருவத்தக்க புலியென்று கருதிக் தனக்குணவாகிய மூங்கில் முறியப் பாய்ந்தாற்போல, வெருவத்தகாத எங்கள் தமரை வெருவி வரைய முயலாது திரியவே, நாங்கள் இறந்து

படும்படியாயிற்று என்றவாறு. 'நீவரின்' என்றது வரவு மறுத்தது. 'சிறிய அடிகள் சிவப்ப' என்றது இற்செறிப்பு அறிவுறுத்தியது.

- கபிலர்.

13. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிதலுற்ற தலைமகனைத் தோழி செல வழங்கு வித்தது.)

போர்முனையிடத்துப் பகைவர் திறைகொடுக்கும் வலியுடைய திருத்தங்கும் மார்பனாகிய பாண்டியன், தன் கடலிடத்துப் பிறந்த முத்தின் ஆரமும், தன் மலையிடத்துள்ள, பிறராற் தெறுதற் கரிய கடவுளைப் பேணிக் குறவர் கொணர்ந்த சந்தனத்தின் ஆரமுமாகிய இரண்டையும் அழகுபெற அணிவான்; பாண்டியனது படைத்தலைவனும் கூரிய அம்புடையவனுமாகிய, கோட்டுருக் கரசனாகிய பண்ணி, குழியிடத்தே வீழ்த்திப் பிடித்த, மதத்தினால் பிடியோடும் கன்றோடும் சேராத யானைக்கு மொழியினால் தொழிலுணர்த்தும் சிறு பொழுதல்லது, தனக்கென மட்டுப்படுத்தி வையாது பொருளை இரவலர்க்கு ஈவான். அவன் புரிந்த பயன் பொருந்திய களவேள்வியைப்போல், பெரும் பொருளால் அறம் முதலிய விழுமிய நிகழ்வதாயினும், தெற்கேழுந்து மிகுந்தமழைபெய்து, கூதிர்காலம் கொள்ளும் போது அக் காலத்திற்கு இனிய துணையாகியவள் அவள் எனத்தேர்வாயாக. தேர்ந்து வளவிய வயலிடத்து அழல்நாக்குப் போன்ற கதிர் ஈன்ற கழனி யின் கவைத்த நெல் அகன்ற வயலின் வரம்புகள் அடங்காது அசையும் படி, வருத்தஞ் செய்து பொழுது கொள்கின்ற வாடைக் காற்று வீசி, இலங்கு கின்ற பூத்த கரும்பின், உயர்ந்த தண்டில் இருக்கும் கொக்கு அலறிஓடும்படி செய்யும் நுண்ணிய துவலையுடைய தண்ணிய பனி நாளிற் பிரிவையா யின், வருத்தமின்றாக அன்னத்தின் தூவி முதலியன பரப்பித் தூய வெண் துகில் விரித்த படுக்கையின் உள்ளிடம் இன்புறாது கழியும்.

பண்ணி - பாண்டியனது படைத்தலைவன்; இவன் ஊர் கோட்டுர்.

- பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

14. முல்லை

(இது, பாணன் தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.)

அரக்குப் போற் சிவந்த பெரு வழியிற் பரந்த காயாஞ் செடிகளோடு தம்பலப் பூச்சிகள் வரியாய்க் கிடத்தலின் பவளத்தோடு மணிகலந்தாலன்ன தோற்றமுடைய குன்றுகள் சூழ்ந்த அழகிய காட்டு வழியிடத்து, பெண் மானைத் தழுவிய முறுகிய கொம்புடைய ஆண்மான் புல்லை அருந்திக் குதிக்கும். கோவலர், செங்கோலறுகு மேயும் வலிய நடையுடைய பசுக் களை முல்லை நிலத்தே பரப்பித் தாம் குறிய மலைச்சாரல்களில் பூத்த நறிய பூவைச் சூடுவர். பெரிய அழகிய மடிகளினின்றும் இனிய பால் சொரியக் கன்றை

அழைக்கும் குரலினவாய் மன்று நிறையும்படி பசுக்கள் புகுகின்ற மாலைக் காலத்தும் எம்மை நினைந்து நம் தலைவர் வராராயின் எனது தன்மை என்னவாகும்? பாண! எனக்கூறும் மனையாளின் சொல்லுக்கு எதிர் ஒன்றும் புகலேன். செவ்வரிபாடும் நல்ல யாழில் பையெனக் கடவுளை வாழ்த்தி, நினக்குத் துன்பஞ் செய்தவர் தன்மையை யான் சென்று கண்டேன்; குதிரை, அசைந்து வேகமாகச் செல்லுதலின் கல்லோடு உரோஞ்சி ஓசையைச் செய்யும் சில்லுடைய, முனையிடத்து வெற்றியுடைய நல்ல ஊரனின் தேர், காரகால மழையின் முழக்கை ஓக்கும், என்று பாடுவேன்.

- ஒக்கூர் மாசாத்துனார்.

15. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.)

உடம்பை மூடிய, கவசமுடைய தலைமையுடைய கோசரது, பெருத்த பசிய குடுமியுடைய பாகற் பழத்தை, வட்டமாகிய கண்ணுடைய பீலியுடைய மயில் உண்ணும் சோலையுடைய துளுவ நாடு போன்ற, வறிய விருந்தி னரை ஓம்பும் பண்புடைய சேரிகள் செறிந்த மூதூரிடத்து முகமறிந்த மாக்கள் உடையராகுக. தோழியரும் யானும் புலம்ப, முகபடாம் போர்த்த யானையும், சுடர் விடும் பூவுமுடைய நன்னனது பாழி போன்ற காவலுடைய மனையின் செறிந்த காவலைக் கடந்து மலை மூங்கில் போல் திரண்ட மெல்லிய தோளுடைய அம்மை, (அயலான்) ஒருவனோடு போகிய தன்மை, வழியிடத்துள்ள இருப்பையின் ஆர்க்கை கழன்று உதிர்ந்த புதிய பூவைத்தின்ற வாயுடையவாய், புழுதியுடைய நிலத்தே படர்ந்த கொன்றையின் கொம்பிலுள்ள குழல் போன்ற பழத்தைக் கோதி விட்டுப் போன வலியகையுடைய கரடிக் கூட்டத்தின் பான்மையை ஓக்கும்.

இதன் உட்பொருள்: கரடி இருப்பைப் பூவைத்தின்று கொன்றைப் பழத்தைக் கோதிப் போனாற் போல. அவளும் தலைவனோடு கூடிய இன்பத்திலே நிறைந்த செருக்கினாலே, கூடி வளர்ந்த தோழிமாரையும் புறக்கணித்துப் போனாள் என்றவாறு.

- மாழூலனார்.

16. மருதம்

(இது, பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்து யாரையும் அறியேன் என்ற தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

நீர் நாயுடைய முதிய நீரிற் செருக்கி வளர்ந்த தாமரை மலரின் தாதுடைய அல்லியின் பக்கத்தே உள்ள இதழ் போன்ற மாசில்லாத அழகிய கையும், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயும், பேசிமுதிராத நகைதரும் மழலைச் சொல்லும் உடைய, யாவரும் ஆசைப்படும் பொன்வளை அணிந்த புதல்வனாகிய நீ, தேரோடும் வீதியிலே தனியே செல்வதைக் கண்ட, கூரிய

எயிறுடைய பரத்தை அணுகி, யாரும் பார்க்காமையால் கருதிப்பேணி பொன்னாபரணங்களைச் சுமக்கும் பூண் தாங்கிய இள முலையிடத்து 'என்னுயிரே! வருக' என்று நினைக்கக் கொண்டு நின்றாள்; நின் தோளைக் கண்டு நின்ற நிலையிற் பெயராது நின்றேன். குற்றமில்லாத குறுமகளே! நீ எப்படி மயங்கினை? (நீயும் இவனுக்குத் தாயாவாய்) என்று நான் சத்தமிட, நீயும் விரைய வந்து என்னைத் தழுவிக் களவு செய்ததை ஒத்துக் கொள்ப வரைப் போற்குனிந்து நிலத்தைக் காலாற் கீறி நாணி நிற்க, நின் தோளின் தன்மையைக் கண்டு யானும் மகிழ்ந்தேன். வானத்து அணங்காகிய அருந்ததி அன்னள் மகளின் தாயாதல் யான் ஒத்திடும். (உன்னைவிட யான் அறியாதவள் என்றவாறு.)

- சாகலாசனார்.

17. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய செவிலித் தாய் சொல்லியது.)

வளம் பொருந்திய அழகிய மனைவியிடத்துப் பந்து சிறிது எறியினும், துணையாகிய இளம் ஆயத்தாரோடு கழங்காடினும், சோர்ந்து மயங்கி வருந்தி வியர்வை பொறித்த நுதலளாய், அன்னையே துணை என்று தண்ணென என்னைத் தழுவி உறையும் அம்மே!

வளை அணிந்த ஆயத்தையும் எம்மையும் நினையாது, பெரும் புகழுடைய தந்தையின் அரிய காவலை நீங்கி அயலானொருவனது நெஞ்சம் "தனக்கெனப் பெற்று இளமையிலேயே அறிவுமுதிர்ப் பெற்றாய்; பெற்று கல்லென்று ஊர்குடி எழுந்து சென்றாள் போன்ற அச்சந்தரும் செலவுடையராய் நீரில்லாத வழியிடத்தே போகும் வளைந்த கோலுடைய உமணர் எருதுகளை உரப்பும் ஓசை எதிரொலிக்கும் உயர்ந்த பெரிய மலையிடத்து, கடிய வெயில் வாட்டிய மூங்கில் வளரும் பாறையிடத்துப் பெரிய யானை தனது மண்ணுள்ள அரையை உரஞ்சிய அருஞ் சுரத்துக் கவர்ப்பட்ட வழி மருங்கில், நீண்ட அரையுடைய இலவின் உதிர்ந்த மலர், விழா வெடுத்த பழைய வெற்றியுடைய பழைய ஊரிடத்து நெய் விளக்கிலிருந்து சுடர் விடுவது போலக் காற்றடித்தலிற் சிந்தி, விடிவெள்ளி போலத் தோன்றும், கரிய பெரிய மலைகுறுக்கிட்ட சுர, வழியைச், சிலம்பு ஒலிக்கின்ற நின் சிறிய பாதங்கள் கடக்கவல்லவோ.

- கயமனார்.

18. குறிஞ்சி

(இது, தோழி இரவு வருவானைப் பகல் வரவென்றது.)

நீரின் நிறம் மறையும்படி உதிர்ந்த விரிந்த மலர் செறிந்து வேகமாக ஓடும் கான் ஆற்றின் முதலை உறங்கும் உயர்ந்த கல்லின் மீது மோதி மறித்துவரும் நீர்ச்சுழி, மதயானையின் மதம் கெடும்படி சாய்த்து வலியோடு இழுக்கும் அச்சந்தரும் நீருடைய புகழ்மைந்த அரிய துறையை அஞ்சாது

கடந்து, கரிய கண்ணுடைய பன்றியைப்போல யாமத்தே ஈங்கு வருதல் முறையோ? உயர்ந்த வெற்ப! ஒரு நாள் துன்பம் நேரினும் அதை உணர்ந்த மறுநாள் என் தோழி உயிர் வாழ்வாளல்லள். இடையூறில்லாத வழிகளில் உலாவுவோரும் நீடுதலில்லையாகக் குற்றப்படுவர். அதனால் அழல்கின்ற வருத்தமுண்டாம். வளைந்த தேன் கூடுகளுடைய சோலைகளுடைய உயர்ந்த சிகரமுடைய நீண்ட வரையிடத்துப் பழந்தாங்கும் செறிவில் காந்தளம் பொதும்பரில் நீ வரின், அகன்ற மலையிடத்துள்ள வளைந்த மூங்கிலின் கணுக்களுக்கிடையிலுள்ள நடுவுபோல, ஆய் பாதுகாத்து வளர்த்த தலைவியின் மெல்லிய தோளைப் புணர்குவை.

தேன்கூடு உடைய என்றதனால் தேன் எடுக்க வருவாராலும், பழந்தாங்கும் செறிவு என்றமையால் பழமெடுக்க வருவாராலும், காந்தளம் பொதும்பர் என்றமையான் பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதெனக் குறிப்பான் மறுத்தாள் என்றவாறு.

- கபிலர்.

19. பாலை

(இது, நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகள் தலைமகள் நலன் நயந்து உள்ளிய நெஞ்சினைக்கழறியது.)

(பிரிந்த) அன்று அவ்விடத்து ஒழிந்தாயுமில்லை. என்னுடன் போந்து மிகவும் வருந்தினாய்; நெஞ்சே! வாழ்வாயாக; பருந்து இருந்து கரையும் உயர்ந்த இடத்தே, குறுந்தடி உருள்கின்ற ஓசையில் 'குத்திப்புதை' என்னும் பொருள் தோன்ற அழும் குரலுடைய கூகை உறையும் நெடிய பெரிய குன்றை நம்மோடு கடக்கவும் வாராய்; எமது உவகையை ஒழிக்க நினைந்தனையாயின் நிச்சயமாகத் திரும்பிச் செல்; நின் உள்ளம் விரும்பியதை நினைந்து பெறுவதாக. குவளையின் கரிய இதழ் போன்று நீர் கொண்ட கண்கள், நறவின் சிவந்த இதழ்கள் போலாய், உள்ளம் கனலும்படி உள்ளுகையால் வற்றி, பின் வருத்தங்கொண்டு கலங்கி வீழ்கின்ற கண்ணீர் வெய்தாய் உகுதலின், பிறர் காண்பரென்று அஞ்சி, சில்வளைகள் போகிய மெல்லிய இறையுடைய முன்கை பூ உதிர்ந்த கொடி போல் புல்லிதாகி பொற்றகடு போன்ற விளக்குத் துணையாக ஓரிடத்திலிருக்கும் நங் காதலியின் மெலிந்த சிறு புறத்தை முயங்கிய பின் நம்மைக் கடுக மறவாதிருக்க வேண்டும்; நெஞ்சே! வாழ்க. சிறுபுறம் - முதுகு.

- பொருந்தில் கிளங்கீரனார்.

20. நெய்தல்

(இது, பகற்குறிவந்த தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகள் கேட்பச் சொல்லியது.)

பெரிய கடலிடத்தினின்றும் எமது தந்தை கொணர்ந்த கொழுத்த மீன் கருவாட்டைக் கவரும் புட்களை மணலுடைய புன்னை நிழலிலிருந்து

ஒப்பியும், சிவந்த நண்டின் ஒடுங்கிய வளையைக் கிண்டியும், ஞாழல் மரத்தின் உயர்ந்த கொம்பிலும், கழியிடத்துள்ள வளைந்த தாழையிலும் பிணித்த ஊசல் ஆடியும், கீழ்காற்று மணலைக் கொண்டு வந்து குவிக்கின்ற கடல் முகத்தே ஆயத்தோடு வெள்ளிய திரையுடைய கடலாடியும், அழகிய பூவோடு கூடிய தழைகளை உடுத்தும், அணித்தே உள்ள பலவகைப் பூக்களுடைய சோலையில் தலைவனோடு நீ வருதலாகிய கவ்வையை, பேயுடைய இவ்வூரிடத்துக் கொடியவற்றை அறிந்து கூறும் பெண்டிர் சொல்லக் கேட்டு அன்னை நினைவைக் காவல் கொண்டாள்; இப்பெரிய துறையிடத்து இரவு பகல் என்னாது, பாகன் ஆராய்ந்து கொண்ட அழகிய குதிரை நிலவுபோன்ற மணல்மேல் இழுத்துத் திரியும் ஓர் தேர் உண்டென அன்னை அறிவாள்.

- உலோச்சனார்.

21. பாலை

(இது, பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.)

மனைக்கு வேலியாகிய இளமல்லிகை மொட்டின் இரண்டு நிரை அன்ன அழகிய வெண்பல்லும், ஐதானவயிறும், அகன்ற அல்குலும், பிணித் தாழ்ந்த மெல்லிய கூந்தலும், விசாலித்து மெத்தென்ற பணைத்த தோளும் உடைய மடந்தையின் மாட்சிமைப்பட்ட அழகு வருந்த, தொலை விடத்தே செல்லாதே என்று யான் சொல்லவும் கேளாய்; கேளாது பொருள் பெறுதலை விரும்பி அதற்கமையச் சென்றாயாயின் தலைவி உவப்ப பல்வேறுவகைப்பட்ட செல்வத்தை (விரைந்து தருவேன் என்றனை). இப்பொழுது செல்லற்குப் பின் நிற்கின்றனை; பூ எடுப்பவன் மெத்தென்று மலர்கின்ற கொம்புகள் பூவின்றித் தனிக்க, பெரிய கிளையை மலர் உதிரும் படி கோலால் அடிப்பது போல, ஆச்சாமரத்தை மலைந்த மணமுடைய தென்றல் சுரத்தே செல்லும் மள்ளரது சுருண்ட மயிரைத் தூற்றும். இவ்வாறான புல்லிய இடத்தே பருந்து அடை காக்கும் சரிந்த தலையுடை ஒமை மரங்கள் நிற்கும் பெரிய மலை முழைஞ்சில் ஈன்று காவற்பட்ட மெல்லிய புனிற்றுப் பிணவு பசித்ததாக, யசிய கண்ணுடைய செந்நாயேறு பன்றியைத் தாக்க, அப் பன்றிப் பிணா அடித்தலிற் செங்காயுதிர்ந்த ஈந்தின் பரலோடு கூடிய மண்ணையுடைய மேட்டு வன்னிலத்தை வெட்டிய, வலிய வாயுடைய குந்தாலியால் தொழில் புரிந்து சீவிப்போர், ஊறாமையால் விட்டுச் சென்ற கூவலை, யானையின் வெள்ளி கோட்டை விரும்பிய கானவன், அவ் விடத்தே தம்மைப் பிடித்தற்கு அகழ்ந்த குழியெனக் கருதிப் பெரிய களிற்று நிரைதூர்க்கும் பெரிய கல்லுடைய வழியின் குறுக்கே கிடக்கும் காட்டிலே, நெஞ்சே! இப்பொழுது எழுந்து செல்வாயாக.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

22. குறிஞ்சி

(இது 1. வரை விடை வைத்துப் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகள் ஆற்றா ளாகத் தலைமகனை இயற் பழிப்பத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.
2. தலைமகள் இரவுக் குறிவந்து சிறைப் புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.)

வெறியாட்டெடுத்து வந்த வேல! கோபிக்காதே. ஒன்று வினவுகின் றேன். பலவகையான மடையோடு ஆட்டுக் குட்டியைக் கொன்று இவள் நெற்றியைத் தடவி வணங்கிப் பலிகொடுத்தாயாயின், விண்ணைத் தீண்டும் மாமலை யிடத்துள்ள சிலம்பனது தண்ணிய தார்அணிந்த மார்பும் அப் பலியை உண் னுமோ. (முருகனாலன்று சிலம்பனால் நேர்ந்தது இந் நோய் என்றவாறு) தெய்வமுறைகின்ற நீண்ட மலை உச்சியினின்று கூட்டமாகிய அருவி ஒழுகுகின்ற மலைநாடனது மணநாறுகின்ற மார்பு வருத்திய வருத்தம் இது வென ஆய் அறியாள்; அறியாளாய் சுழற்சியுற்றுப் பகை வரைத் தேய்த்த பலர் புகழும் தடக்கையுடைய வேலனைப் பரவ இந் நோய் தணியுமென முதிய பெண்கள் கூறக் கேட்டாள். கேட்டு வெறியாடு களன் நன்கு அமைத்து வேலனுக்குக் கண்ணி சூட்டி, வளம் பொருந்திய மனை ஒலிக்கும்படி பாடி (செம்மறிக் குட்டியைப்) பலிகொடுத்து, இரத்தத்தோடு கலந்த செந்தினையைத் தூவி முருகக் கடவுளை வழிபட்ட அச்சந்தரும் நடு இரவில், சந்தனச் சேறு நாற, வெடிப்புகள் செறிந்த மலைச்சாரலிலுள்ள பூக்களை வண்டுகள் மொய்க்கும்படி சூடிக், களிறை இரை கொள்வதற்கு வேட்டம் புரியப் பாறை ஒதுக்கோடு ஒளித்துத் திரியும் வீரமுடைய புலி போல, அழகிய மனைகளுடைய பெரிய நகரைக் காக்கும் காவலர் அறி யாது வந்து தனது நல்ல விருப்பமிகுந்த நெஞ்சத்து வேட்கை மீதூர இனிய உயிர் குழையத் தழுவுந்தோறும் மெய்பூரித்து, நோய் வேலனால் நீங்கினமை கண்டு மகிழ்ந்தேன்! யான் எய்திய நோயைத் தணித்த காதலரின் வரவு குற்றமில்லாததாகும்.

வெறியெடுத்துத் தீராத வழியில் அஃது யாராலே வந்ததென்றறியாத படி வரைய பேருதவியினாரைப் பொல்லாங்கு சொல்லக் கடவையோ என இயற்பட மொழிந்தது.

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல, சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன், பல்வேறுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு, சிறுமறி கொன்றிவ ணுறுநுத னீவி, வணங்கினை கொடுத்தியாயினணங்கிய, விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன் றண்டார கலமுமுண்ணுமோ பலியே.” - குறுந்தொகை 362.

- வெறியாடிய காமக்கண்ணியார்.

23. பாலை

(இது, தலைமகள் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

பறையின் குரலுடைய மேகம், நிலம் குளிரும்படி பெய்த தண்ணிய மழையின் ஓசை நின்றது. புதர் மீது தவழ்ந்த செம்முல்லையின் முள்ளுடைய பூங்கொத்துக்கள் பிடவோடு ஒருங்கு முறுக்கவிழ்ந்து காடு கம் என்று மணம் வீசிற்று. வலம்புரிச் சங்கு உடைந்தாற் போன்ற மலருடைய வெண் காந்தளைக் களையாகவுடைய வரகு முதலிய பயிர்களினிடையே கிடந்த அறுகம்புல்லின் கிழங்கை உண்ட மதத்த நடையுடைய தலைமை மிக்க ஆண்மான் அமைதியாகிய பிணையைத் தழுவி தண்ணிய நீரைப் பருகி ஓரிடத்திற் றங்கும். மனையிடத்துள்ள குறுகிய மௌவல் சூழ்ந்த நொச்சி யின் கரிய கொம்பு மலர்ந்த அளவே நங் காதலர் பிரிந்து பெறும் பொருள், நொச்சி மலர்ந்த மாத்திரையே மேலே போயிற்றோ?

- ஓரோ டோக்கத்துக் கந்தரத்தனார்.

24. முல்லை

(1. தலைமகன் பருவங் கண்டு சொல்லியது. 2. வினை முற்றுந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉமாம்.)

யாகம் பண்ணாத பார்ப்பான் வாள்போன்ற அரத்தால் அறுத்தெறிந்த சங்கின் தலைபோன்ற முறுக்கவிழாத சுரிந்த முகமுடைய பகன்றை, சிதறுகின்ற துவலை தூறலின் மலரும். இவ்வாறான தன்மையைப் பெற்ற தண்ணிய மழைக்காலத்தின் கடை நாளில் (பனிக் காலத்து) சூரியனது கிரணம் மறைந்த வாடைக் காற்று வீசும் வைகறைக் காலத்து விசும்புரிவது போல் கரிய பெரிய முகிற் கூட்டங்கள் தெற்கே செல்லும், பனிமிகுந்த இராக் காலத்தை, தம்மூரிடத்தாளாகிய நல்ல நெற்றியுடைய நங் காதலி தமிழளாய்த் கழிக்கின்றான். இஃதிவ்வாறாக, காவலுடைய பகைவரின் மதிற் கதவைப் பாய்தலின் பூண் பிளந்து கூர்மமுங்கிய மணைந்த வெள்ளிய கோடுடைய சிறுகண் யானையின் நீண்ட நாவுடைய ஒள்ளிய மணி, தடியிற் பிணித்த பரிசையிடத்து சொரிகின்ற கணை உதைப்பின், தழங்குகின்ற குரலுடைய முரசின் ஓசையைப் போல் ஒலிக்கும் யாமத்தும், வலிய வாளை உறையி னின்றும் உருவி வலிய தோளிடத்தே சார்த்தித் துயில்கின்ற தானையுடைய கொடிய சினமுடைய வேந்தனது பாசறையிடத்தேம் யாம்.

காதலி மனையிடத்தே தனித்து உறைய, யாம் பாசறையிடத்தேம் என்றவாறு, பரிகையில் அம்பு உதைக்குமோசை முரசொலிபோன்றது, அம் முரசொலி போன்றது மணி ஒலி.

- ஆயூர் மூலங்கிழார்.

25. பாலை

(இது, பருவங் கண்டழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

நீண்ட கரையுடைய காண் ஆற்றின் வேகமாக ஓடும் புனல் வாரடித்துக் கருமணல் கொண்ட மணல் பரந்த பெரிய துறையின் நீர் நிலைக்கு

அணித்திலுள்ள பொழில்கள் தோறும் காஞ்சியின் பசியதாது பரந்த பூக்கள் குவிந்த மணல், புதிய வதுவை மகளிரின் நாற்றத்தை வீசும், மரங்களினிடையே பூங்கொத்துக்களைக் கோதிய குயில், தினமும் நடு நின்று சில வார்த்தை உரைப்பவர் போல், பெடையுஞ் சேவலுமாக மாறி மாறிக் கூவும். வண்டின் கூட்டம் கோங்கின் மலரை ஊதி இலவின் மீது உதிர்த்த தாது. வர்த்தகர் பவளச் செப்பில் பொன்னைச் சொரிந்தாற் போல் தொன்றா நிற்கும். இகழ்ந்து பிரிவோரும் பிரியவொண்ணாத இளவேனிற் காலத்தை, துன்பஞ் செய்த காதலரின் குறியென நீ வருந்துகின்றாய். வருந்தித் துன்பத்தை உண்டகண்கள் நீர் சொரிய வெறுத்த நெஞ்சோடு 'என்னுயிர் நோவதாக' என்று கூறி வருந்தும் குறமகளே வருந்தாதே கொள்.

வேந்தரது போர் தொலைத்த வில்லும் தடக்கையும் உடைய பொதியிற் செல்வனாகிய பொன் தேருடைய **திதியனது** இனிய வாத்தியம் போல ஓலிக்கும் மலை அருவியுடைய காட்டைக் கடந்து சென்றார், மெல்லிய இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி விரைவில் வருவார். தோழீ! வாழ்வாயாக.

- ஒல்லையூர்தந்த யூதப்பாண்டியன்.

26. மருதம்

(இது, தலைமகன் தோழியை வாயில் வேண்டி, அவளால்தான் வாயில் பெறாது ஆற்றாமையே வாயிலாகப்புக்குக் கூடிய தலைமகனீக்கத் துக்கண்புக்க தோழிக்குத் தலை மகள் சொல்லியது.)

பெரிய மதிற் கதவைப் பெயர்த்த யானையின் மருப்பில் இறுக்கிய இரும்பாற் செய்த பூண் போன்று கரிய முலைக்கண் மார்பகத்தே பொருந்த முயங்கலில் வருந்தி நீங்கெனவும் நீங்காராய் தாம் பாராட்டிய காலமும் உண்டு. இப்பொழுது புதல்வன் உண்கின்ற பாலோடு சரிந்து தேமல்படர்ந்த பெரிய தனங்கள் நறுஞ் சந்தன மணிந்த ஒள்ளிய மார்பைப் பாலொழுக விம்மும்படி முயங்க விரும்பினோம். இனிய பால் படுதலை அவர் அஞ்சினார். அப்போது அகவொழுக்கம் நழுவுதல் கருதி, செவிலியின் கையிற் கிடந்த செருக்கிய நடையுடைய என் புதல்வனை நோக்கிப் 'பரத்தையர்க்கு ஒத்தனர் நீர், இச் செல்வர்க்கு ஒத்தனம் நாம்' எனக் கூறி அவன் கிட்டச் சென்றேன். அது கண்ட என் தலைவர் 'யானும் அவனிடத்துக் காதலுடையேன்' எனக் கூறி என்னிடத்திற் சாய்ந்து முதுகைத் தழுவினான்; தழுவி மழைத்துமிக்குப் பலபடியாக உழுத செம்பாட்டு வயல் நிலத்து மண்போல நெகிழ்ந்து கலங்கிக் கண்ணீர் உகுத்தான். இவ்வாறு நின்ற, கூரிய முள்ளுடைய முள்ளியின் பூங்கொத்தினின்றும் விழுந்த மீன் முட்போன்ற வெள்ளிய காம்புடைய அழகிய மலரை விளையாட்டு மகளிர் விழாவுக்கு அணி யாகக் கூட்டும் இடத்தே (பரத்தையர் சேரிக்கு) சென்ற வளம் பொருந்திய நாடனை, வருந்தச் செய்த அறிவுடையேற்குப் புலத்தல் கூடுமோ. இராப் பொழுது வருத்தத்தோடு கழிந்தது.

இதன் உள்ளுறை பொருள்: முள்ளியின் பக்கலிலே தோன்றி வாழும் பூ அதனை விட்டுப் பிறர்க்குப் பயன் பட்டவாறு போல நம்முடன் பிறந்த நெஞ்சு அவருடன் ஏகுகையாயிற்று; அவருடைய வதுவை விழவிற்ருத் துணையாய்த் திரியா நின்றால் புலத்தல் கூடுமோ என்றவாறு.

- பாண்டியன் கானப் பேரெயில் துந்த உக்கிரப் பெருவழுதி.

27. பாலை

(இது, செலவுணர்ந்து வேறு பட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

வடக்குத் திசையிலுள்ள வேங்கடத்து வேந்தர் வெள்ளிய கொம்புடைய யானைகளைத் திறையாகக் கொடுக்கும் பாண்டியர், அறத்தோடு காக்கும் கொற்கைப் பெருந்துறையிடத்துப் பெறும் முத்தன்ன நசைபொலிந்திலங்கும் எயிறு பொருந்திய துவர்வாய் நின்காதலின் பிரிவைத் தடுக்கும்; அத்தடைக்குத் தங்காராயின், பாண்டியன் அழிக்க அழிக்க அடங்காத வேந்தரைப் பருந்து சூழும்படி வென்ற வெற்றியுடைய வேல் இரத்தத்தோடு அசைவதுபோல் செவ்வரி பரந்ததும், தெளிந்த நீருக்கேற்ற திரண்ட கம்புடைய தேன்பரந்த குவளை மலர் ஒத்ததுமாகிய நின் கண்ணின் நோக்கு அவரை எவ்வாறு அகலவிடும்? விடாது காண். இது இவ்வாறாக வும், நல்ல மடம் பொருந்தியவளே! உயர்ந்த மலையிடத்து ஆடுகின்ற தண்டுடைய பெரிய திணித்த மூங்கில் மேல்காற்றுக்கு ஒதுங்குதலால், வளைந்த வரியுடைய புலி தோன்றும் காடும் அரியவென்னாது, இன்ன விடத்தில் கிடைக்கும் என்று சொல்லுதற்கில்லாத பொருளை நாம் மகிழும் படி கொண்டு வருதற்குச் செல்வாரென்று சொல்லா நின்றார்களென்றாய்.

- மதுரைக் கணக்காயனார்.

28. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வாளாய்த் தோழி சொல்லியது.)

தோழி! ஒருவர் மெய்யினின்றும் ஒருவர் தீராமெக்குத் காரணமாகிய காமமோடு நீ வருந்துவாயானால், கூறுவேன் கேட்பாயாக. தினையின் நீண்ட கதிர் கொய்தற்கு முன் உதிரும்; அருவி ஓடும் அகன்ற பசிய வாய்க் கால் தோறும் கதிர் கொய்த தினையின்தாள் பல தோன்றா நின்றன. முருகனைப் போன்று வலிய தேன்பாயும் கண்ணி சூடி மகிழ்ச்சியுடையவனாய்ப் பல மலைகளிற் செல்லும் வேட்டுவ மைந்தனை நீ பொருந்தினாய். தாழ்ந்த பூமாலை எழுந்தெழுந்தசைய இடையிடையே 'ஆயோ' என்னும் சத்த மிட்டுக் கிள்ளைகளை ஓட்டாயானால், ஆய், இவள் கிளியோட்ட அறியாள் எனக்கூறிப் பிறரை அனுப்பி உன்னை நிறுத்து வாள்; பின்நின் காதலின் மலர்ந்த மார்பு உனக்கு அடைதல் அரிதாகும்.

- பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி.

29. பாலை

(இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன், எம்மையும் நினைத்தீரோ என்ற தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

குறிவைத்துப் பாய்வதிற் றப்பாத வலிய தாள்களுடைய புலி, கிடந்து பசியால் வருந்துவதாயினும் வேட்டம் புரிந்த களிறு இடப்பக்கத்து வீழ்ந்த தாயின் அதனைப் புசியாது. அப்புலியினுஞ் சிறந்த ஊக்கம் மென் மேலும் சிறக்க வினை செய்தற்கு அகன்றீர். கத்தியால் வெட்டி இருகூறாக்கினது போன்ற அழகிய விலங்கின் பிளவுபட்ட அடிபோலப், பார்க்கும்போது பொருந்தாத, மகிழ்ச்சியை உண்ட நின் கண்ணின் நோக்கை மறந்து சிறிதும் உயிர் வாழேன் எனக் கூறி என்னைத் தேற்றிய பெருமை சான்ற நன்மொழி களை மறந்தீர்; என்னையும் நினைந்தீரோ என அழகிய எயிறு பொருந்திய துவர் வாயிற் புன்னகை தவழ வினாவினாய்; அழகிய ஆபரணங்களை உடையவளே! கேட்பாயாக.

(யான் சென்ற சுரவழி மிக அருமையுடையது.) வெம்மை குறையாத நெருப்பைக் கொட்டினாற் போன்ற பாழிடத்து வாடிய தலைமையுடைய யானை நீர்காணும் இடம் அறியாமல் பேய்த் தேரை நீரென மருண்டு சென்று நீரற்ற ஆற்றின் குழியில் வெயிற்காய்கின்ற, நினைப்போர் தலை நடுங்கும் செல்லற்கரிய காட்டிடை, எள்ளத்தகாத பொருள் தேடும் பொருட்டுத் தொடங்கின காரியம் முடியவேண்டுமென்னும் மானம் தளையாகச் சென்று, மாட்சிமைப்பட்ட வினைக்கு உடல் அவ்விடத்து இருந்ததன்றி, எனது மிருதுவான நெஞ்சு உன் இடத்ததே. துவர்வாய் - சிவந்த வாய்.

- வெள்ளாடியனார்.

30. நெய்தல்

(இது பகற்குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

நெடிய (வலை இறுக்கும்) கயிறு கட்டிய குறுகிய கண்ணுடைய வலையால் கடல் பெருமை அழியும்படி திரளாகிய மீனைப்பிடித்துத் துணை வரைச் சேரும் உவகையராகிய பரதவர், இளையரும் முதியோருமாக ஓரிடத்தில் நெருங்கி, உப்பு விற்கும் உமணர் அரிய துறையிடத்து ஒட்டிச் செல்லும் வலிய எருதுகளைப் போல் குழுமுவர்; குழுமி மீன்களை நுண் மணல் செறிந்த கரை ஆரவாரமுறும்படி இழுத்துவந்து, பெரிய நெற்கள முடைய உழவரைப் போல இரப்போர்க்கு வறிய கலம் நிறைய அளிப்பர்; அளித்துப் பல கூறுகள் செய்து அவற்றில் விலையைக் கூறி விற்று உயர்ந்த மணலிடத்து உறங்குவர். இவ்வாறான துறையுடையவளே! கழுவாத முத்துப் போல முகை அரும்பிய புன்னை மரங்கள் நிற்கும் குளிர்ந்த கடற்கரையில் வந்து உமது வண்ணம் அழிந்ததன் காரணமென்ன என்று ஒரு நாளாவது வினாவிப் போகில் நின் பெருமை என்பது கெடுமோ?

இதன் உள்ளுறை பொருள் : - பெருங்கடலுட்சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை நுளையர் அதனின்ற நீக்கி உயிர் செகுத்துக், கண்டாரெல்லார்க்குங் கூறுவைத்துப் பரப்பிப் பின்பு உயிர்வருத்தினோமென்னுமிரக்கமின்றி, மணற் குன்றிலே யுறங்கினாற் போல, பெருங் குலத்துப் பிறந்த இவளை நீயிர் நும்வசமாக நீக்கி வருத்தி, வேறு பாட்டானெல்லாருமிவளைச் சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி உறங்குகின்றீர் என்றவாறு.

புன்னை அரும்பியதென்றதால் பகற்குறிதடைப்பட்டது கூறியதாகும். வண்ணம் கேட்கில் வரைவர் என்பது பொருளாம்.

- முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன்.

31. பாலை

(இது, பிரிவிடை ஆற்றளாயினாளென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

வெப்பத்தோடு விளங்குகின்ற, நெருப்பெனச் சிவந்த சூரியன் தரையிலுள்ள பயிர்களெல்லாம் தீயும்படி தெறுதலின், ஆண்டு வாழும் மக்கள், நிலம் சுருங்கி இன்று நிலை குலையும் காலம் எனக்கூறி மடிந்த, மழை அற்ற காலத்து, உயர்ந்த யாமரத்தின் மேற் கொம்பில் இருந்த குஞ்சு களுக்கு, கல்லுடைய குறும்பில், ஆறலைப் போர்வில்லிடத்துப் பட்டு, நிணம் குறைந்து சிவந்த நிறம் கூடிய இரத்தம் சிந்துதலால், வழிதோறும் செவ்வலரி மாலை இட்டுக் களைந்தாற்போல் புண்களினின்றும் கொப்பளிக்க விழ்ந்து கிடப்போரின் இரத்தத்தைக் கழுகு உரிஞ்சிக் கொடுக்கும். தோழீ! இவ்வகையான காட்டைக் கடந்து, வெற்றியோடு வில்லாற் பொருது உண்ணும் வலிய ஆண்மையுடைய வாழ்க்கையராகிய தமிழ் மூவேந்தர் காக்கும் மொழி வேறுபட்ட தேயத்திலுள்ள பல மலைகளைக் கடந்து நங் காதலர் சென்றார் என்று சொல்லுவாரில்லை. (பிரிவாற்றாமை வருந்துகின்றாளென்று சொல்லுவர் என்றவாறு.) யா = ஓமை மரம்.

- மாமூலனார்.

32. குறிஞ்சி

(இது, 1. பின்னிற்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது. 2. தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றதாஉமாம்.)

அழகிய மணிகள் ஒளிவிடுகின்ற பூணணிந்த தோன்றல், நேற்றுத் தினைப்புனத்தே தோன்றிக் காப்பவன் போல் இல்லாது மாறுபட இரப்பவர் களைப் போலத் தாழ்ந்த சிலவற்றைக் கூறித் 'தினையில் விழுகின்ற கிளி களை ஓட்டுவதற்கு மாட்சிமைப் பட்ட ஈரமாகிய தட்டையை மெத்தெனப் புடைத்து தெய்வமகள்போல நின்ற நீவிர் யாரோ?' என வினாவினான். வினாவி, என்னை வருத்தினாய், உன்னைப்பெற்று மகிழ்வேன் எனக் கூறி எனது முதுகைத் தழுவினான். அதனால் மழைபட்ட மண்ணைப் போல் நெகிழ்ந்த என் உள்ளத்தை அவன் அறிதலை அஞ்சி நினைத்தற்குக் கடிய

வற்றைக் கூறிக் கைப்பிணிப்பை விடுவித்து, வெருண்ட பெண்மான் போல் ஒதுங்கி நின்றேன். எனது வயிரமாகிய தன்மையைக் கண்டு மறுபடி வேறு வார்த்தைகளைச் சொல்லவல்லுனன் ஆயினானல்லன். வருந்தி இனம் பிரிந்த களிற்றைப் போல் நீங்கினோன் மறுபடியும் வராமல் போமாறில்லை. தோழி! யாம் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்வோம்.

சாய்ந்த இறையுடைய பணைத்த எனது தோள்களின் உரிமை தனக்கே குற்றந்தீரக் கிடைப்பது அறியாது வருத்தமுற்று என்னைப் பெருங் குறைக்குப் பின்னின்று முயலும் கண்ணைப் போன்றவனை நாம் நடுவேம்.

இதனைத் தோழி கூற்றாகக் கொள்ளுமிடத்து தலைமகன் உன்னைத் தழுவினானாக அவனை நான் விடுவிக்க நீ மான்போல நின்றாயென்றும், அவன் என்னிடத்திற் பின்னின்று முயலுவன் என்றும் பொருள் கொள்க.

- நல்வெள்ளியார்.

33. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

பொருள் தொகுத்தற்குப் பிரிதல் மிக நன்றாதலை அறிவித்து, மனை மாட்சிமைப்பட்ட கற்புடைய ஒள்ளிய நெற்றியுடையவளைப் பிரிந்து, கவைத்த கொம்புகள் இழந்த நேரான யாமரத்தின் முதிய உயர்ந்த கொப்பில் இருந்த வலிய இறகுடைய சிள்ளென்னும் ஓசை செய்யும் பருந்தின் இரைகொள்ளவல்ல சேவல், வளைந்தவாயுடைய பேடைவரும் பொருட்டு இளி என்னும் இசை போன்ற குரலால் அழைக்கும் அரிய வழி, செல்லுதற்கு அரிய வென்னாது, அவ்வித்தே சென்று, காதலியின் மலரின் பெருமை சான்ற மழைக்கண்ணின் வெருண்ட நோக்கை நினைந்தாய்; உளி போன்ற வாயுடைய கொடிய பரற்கற்கள் பரந்த அரிய வழியுடைய பல குன்றுகளைக் கடந்து யானே தனியாகச் செல்ல நீ மேற்செல்லாமையை விரும்பினாய்; விரும்பி பழைய வெல்கின்ற போருடைய வானவனது கொல்லிமலை மீதுள்ள மெல்லிய மூங்கில் போல் வளைந்த இறையும் பணை போன்ற தோளும் திதலை அணிந்த அல்குலும் வெள்ளிய எயிறுமுடையாளின் தோளைப் பிரியாதிருக்க விரும்பினாயாயின் நன்றல்ல. பிரிகின்ற அன்று நாம் முடியப் போகமாட்டேமென்று உள்ளபடி அறியாதே பிரிந்தாயாயினும் இன்று நாம் செய்வினையின் பொருட்டு வழியிடத்தே வந்த அளவில் நீங்குவாயாயின் பிறர் சிரிக்கத் தக்கதாகும்.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

34. முல்லை

(இது, விணைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

சிறிய கரிய பிடவின் வெள்ளிய தலையுடைய குறியபுதர், கண்ணியைப் போன்று மலர்ந்திருக்கும் தண்ணிய நறிய முல்லைக் காட்டில், செருப்புத்

தொட்ட கானவன் கவர்த்தடிகளைச் சுமந்து சென்றாற் போன்றது பெரிய முறுகிய கொம்புடைய தலைமையுடைய மான், செறிந்த இலை உடைய செங்கோலறுகின் மெல்லிய கொத்துகளைப் பக்கத்தே நின்றுவிளையாடும் பெண் மானுக்கு அருத்தித் தெளிந்த நீருடைய ஆற்றின்வார்ந்த மணலுடைய கரையில் அசை இடுகின்ற கவுளதாய், உறங்குகின்ற இடத்தைப் பாதுகாக்கும் பெருந்தன்மைக்கு நெஞ்சம் உடைந்தது; பெரியதோளுடைய கீழ்மகள் (வண்ணாத்தி) அழுக்குப் போக்கித் துறையிடத்துக் காயவிட்ட வெண்டுகில் போன்ற வெண்தூவியுடைய அன்னம் பேட்டோடு விளையாடும் காவலுடைய மனையில், சிவந்த தாருடைய கிளியை முன்கையில் ஏந்திய அரிவை 'பிரிந்தகாதலர் இன்று வருவர் என்று கூறாய்' எனச்சொல்லிப் பின், வீட்டிலுள்ளார் அதனைக் காண்பரென நாணத்தால் அஞ்சி இனிய மழலைச் சொற்களை அதற்குப் பயிற்றுவாள். இவ்வாறு நாணுடைய அரிவையின் மாட்சிமைப்பட்ட நலனைப் பெறுதற்கு கடுக விடவல்ல வெற்றியுடைய பாகனே தேரைச் செலுத்துக.

- மதுரை மருதன் கிளநாகனார்.

35. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய நற்றாய் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.)

ஈன்று பாதுகாத்த என்னையும் நினையாது, காவலுடைய அழகிய வாளை முட்டும் மனைதனிக்க, தனி மணி ஒலிக்கும் காம்புடைய நீண்ட வேலையுடைய, அரணிதத்துள்ள மழவர், பகைப்புலத்தார் கவர்ந்து சென்ற நிரையை முனையிடத்தே பொருது மீட்டு, வன்னிலத்தே வீழ்ந்த வில் ஏர் வாழ்க்கையராகிய குறி தப்பாத அம்புடைய மறவரின் வலிய ஆண்மையின் ஞாபகமாக நிறுத்திய பக்கைக் கடவுளை வழிபடுவோர், அந்நடு கல்லுக்கு மயிலிறகு சூட்டித், துடிகொட்டி, நெல்லினாற் சமைத்த கள்ளோடு செம்மறிக் குட்டியைப் பலியாகக் கொடுக்கும், போதற்கரிய வழியுடைய அருஞ்சரத்தே செல்லத் துணிந்து பிறள் ஆயினள்; ஆயினும் அன்புடைய நெஞ்சோடு ஆயத்தாரால் அணிந்தணிந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகைப் பெற்று எனது மார்பு துணையாகத் துயிலினல்லது துயிலாத, துஞ்சாத முழவுடைய நீண்ட தேருடைய திருக்கோவலுரின் அரசனாகிய நெடிய தேருடைய காரியின் கொடுங்காலுரின் முன் துறையிடத்துள்ள பெண்ணையாகிய பெரிய ஆற்றின் நுண்ணிய அறலை ஒத்த சுருண்டு நெளிந்த கூந்தலுடைய பேதைக்கு அறியாத் தேயத்து அம்மழவ நாட்டார் துணையாவாராக.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

36. மருதம்

(இது, தலைமகள் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு புலந்து சொல்லியது.)

அங்காந்த வாயுடைய வரால், பல வரியுடைய பெரிய இலையாகிய படுக்கையின் கீழ் இருந்து தூண்டிலிற் கொளுவிய இரையை நுகர்ந்து ஆம்பலின் மெல்லிய இலை கிழியவும் குவளையின் கூம்பிய மலர் சிதையவும் பாய்ந்தெழுந்து, தூறு பட்ட வள்ளையின் கொடியை நீக்கி, தூண்டிலிட்ட வேட்டுவன் இழுக்க வராது, கயிற்றிற் பிணித்த கோபங் கொண்ட எருதுபோல மதமிகுந்து விடியற் காலத்தே மடுவைக் கலக்கும். பூக்களுடைய ஊர்! வையையின் ஓடுகின்ற நீர் வாரடித்த மணலுடைய அகன்ற துறையிடத்தே அழகிய மருத மரங்கள் உயர்ந்து வளரும் விரிந்த மலருடைய பூங்காவில் நறிய கூந்தலும் குறிய தொடியுமுடைய பரத்தை யோடு வதுவை அயர்ந்தாயென்று அலர் கூறுவர்; அவ் அலர், கொய்த பிடரி மயிருடைய குதிரை பூட்டிய பாண்டியன், ஆனங்கானத்து அகன்ற போர்க் களம் இரத்தத்தாற் சிவப்பச் சேரல் செம்பியன், சினம் பொருந்தியதித்தன்; போர் வல்லயானையும் பொற் பூவுமுடைய எழினி, பன்னாடையால் வடிக்கப்படும் நறவுடைய எருமைபூரன், மணங்கமழும் மார்பிற் புலர்ந்த சாந்துடைய இருங்கோவேண்மான், அழகிய தேருடைய பொருநன் என்னும் எழுவரின் நல்லவலி அடங்க ஒரு நாள் ஒரு பகலிலே, முரசோடு வெற்றிக்குடையை அகப்படுத்திப் புகழ் மிக்க களவேள்வி செய்த போது வெற்றிவீரர் ஆர்த்த ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும்.

- மதுரை நக்கீரர்.

37. பாலை

(இது, 1. தலைமகள் தோழிக்கு வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது. 2. பிரிவுணர்த்திய தோழி சொல்லியதூஉமாம்.)

ஆரவாரமுடைய விடியற் காலத்து ஆட்களை அழைத்து ஆரவாரஞ் செய்யும் உழவரது தூற்றாத பொலியினின்று எழுந்த நொய்த கூளங்கள் வானத்தை இருண்ட மேகம் போல் மறைக்க, இருள் புலர்கின்ற விடியற்காலத்து வைக்கோலைப் பெயர்த்து அலைத்துக் கடைவிட்டுத் தொழிற் செருக்கால் நேர்ந்த சோர்வு நீங்கும்படி, காற்றடிக்கப் பூத்த வளவிய தளிருடையமாவின், கிளி போன்ற காய்க் கொத்துகளைப் பிழிந்து, மாதுளங் காய் முதலியன சேர்த்துப் புளிக்கும் செவ்வி உண்டாகச் செய்து புதுக் குடங் களில் நிறைத்துவைத்த சாரத்தை வெயிலிலே வாடப் போட்ட பனை ஓலை யாற் கோலியதட்டுப்பிழாவில் வார்த்து மடுவில் மாடு நீர்க் குடிப்பதுபோல் களமர் குடிப்பர்; குடித்துக் கொள்ளும் பயறும் பால் விட்டுச் சமைத்து வெள்ளிக்கோல் வரைந்தது போல் தோன்றும் வெள்ளிய கூழை வேண்டிய மட்டும் உண்டபின் நெற்குவியலைச் சூடாகச் சுற்றிப் பொழுது சரிய மருத நிழலில் எருதோடு தங்குவர். இது, துணைவரோடு மாட்சிமைப் பட்ட இன்பத்தை அனுபவிப்போர்க்கு விரும்பத்தக்க இளவேனிற் காலமாகும். அதுதான் நமக்கு என்ன. அதனை அறிந்து நங்காதலர் தங்கப் பெறார்.

- விற்றாற்று முத்தையினார்.

38. குறிஞ்சி

(இது, 1. தோழி தலைமகன் குறைகூறியது. 2. பகலே சிறப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாயத் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். 3. தோழி குறி பெயர்த்திட்டுச் சொல்லியதூஉமாம்.)

வேங்கையின் விரிந்த பூங்கொத்தாற் கட்டிய வண்டுபடும் கண்ணிய னாயும், தெரிந்த இதழ் உடைய குவளை மலரினாற் றொடுத்ததேன் பாய்கின்ற தாரனாயும், அழகிய சிலையை இடப்புறத்தே தாங்கி, கொடிய செலவையுடைய கணையை வலக்கையில் ஆராய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு காதலியை நினைந்துவருதல் மெய்யாகும்; வான்தோயும் மலைநாடன் வந்தானாயின், அழகிய தளிருடைய அசோகின் உயர்ந்த கொம்பிடத்தே தொடுத்த தாழ்ந்த கயிற்று ஊசல் ஆடிய பக்கங்கள், பாய்ந்து ஆடாமையின் சிதையாது தழைத்து நீண்ட இதழ் நீட்டிய அழகிய குவளை கண்போல் மலர்ந்த சுனையையும், அழகிய இறக்கையுடைய மிருதுவாகிய கிளி எடுக்கமாட்டாத பெரிய கதிர்கொய்து கோற்றதலையுடையவாகிய தினைத்தாள் உடைய கொய்த புனத்தையும் நோக்கி, நீள நினைந்து வருத்தமுடையனாய் பெயர மாட்டான். மிகவும் வருந்துகின்றேன். சுனையினின்றும் தாழ்ந்து வெள்ளிய அருவி சூடிய உயர்ந்தவரைக்கு மேல் எம்மூர் என்று அறிவிக்க மறந்தேன்.

- வடம வண்ணக்கன் போரி சாத்தனார்.

39. பாலை

(இது, பொருள் முற்றிய தலைமகன் தலைமகளைக் கண்டு சொல்லியது.)

பெண்ணின் விசாரத்தைப் பழித்த நெஞ்சோடு வழிச் சென்று எம்மையும் நினைந்தீரோ என்று வருந்தாதே. நின் முள்போன்ற எயிறுடைய துவர் வாயிடத்து முறுவல் நீங்க வருத்தத்தைத் தோற்றுவித்து வெறுத்து மொழியாதே. தொலைவிடத்தே சென்று ஆயத்தாராற் புணையப்பட்ட நின் அழகை மறப்பேனோ! தழைத்த மூங்கில் தீக்கடைவதுபோல் ஒன்றோடு ஒன்று உரோஞ்சுதலால் சொரித்த ஒள்ளிய பொறி, உதிர்ந்த சருகை மூடி உயர்ந்த ஊசல் புல்லின் மீது பற்றிக் காற்றுச் சுழற்றுதலால் காட்டை அழிக்கும். பெருந் தீ, காற்றோடின இடங்கள் தோறும் ஓடலின் வழிகெட்ட சாத்தர் அலறுவர்; சாத்தரோடு மதர்த்த புலிக்கு அஞ்சிய மயக்கமுடைய வேழக்கூட்டம் வழி அறியாது மயங்கிய பெரிய காட்டின் நடுவே தாழ்ந்து தோன்றும் விளங்குகின்ற ஞாயிறு மயங்கிப் படுதலும், வண்டு மொய்க்கும் கூந்தலுடைய நின்னை நினைந்து செல்ல அரிய வழியிடத்தே விரைந்து படுத்த தூக்கத்தில், மான் (வலையிற்) பட்டாலென்ன மெலிவாற் கழன்று விழுகின்ற வளையை ஏறத் தடுக்கிக் கவிழ்ந்த பார்வையோடு நிலத்தைக் காலாற் கீறி வருத்தமுடையையாய் நிற்க நின்னைக் கண்டேன். கண்டு இந்நகாய்! நான் இவ்வாறு போய்த் தனித்து வருந்தவும், என்னிடத்து ஊடல்

யாது காரணத்தால் வந்ததென வருந்த உனது பக்கமுயர்ந்த புருவமோடு திரண்டு ஒடுங்கிய நுதலை நீவி, நறிய கூந்தலை (புலவிதீர்தற்குக்) கோதிய அமையத்து ஒன்றையுங் காணப்பெறாத மெய்யல்லாத கனவில் யானடைந்த தாழ்ந்த வருத்தம் அறியாய், ஆதலின் என்னைப் புலக்கின்றாய்.

- மதுரைச் செங்கண்ணனார்.

40. நெய்தல்

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்தவழி கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.)

கடற்கரைச் சோலையிடத்து மாலைக் காலத்து கழியிடத்தே பூக்கூம்பவும், நீல நிறப்பெருங்கடல் ஒலிமிக்கு ஒலிக்கவும், மீன் கவரும் கொக்கின் கூட்டம் புன்னைப் பொதும்பரிற்றங்கவும், பறக்கின்ற வண்டுகள் நீர்ப்பூவை விட்டுக்கோட்டுப் பூவைச் சேர்வேமோ என்று தடுமாறி ஒலிக்கவும், விலங்குகளும் புட்களும் தத்தம் பதிகளிற் சென்று தங்கும் மாலைக் காலத்து, தாழை ஒடுங்கி அசையப், பிரிந்தாரை வருத்த வீசும் வாடைக் காற்றால் மிகுந்த துயர் கொண்ட அழகிய நெஞ்சம் செயலற்று வருந்துவ தாயிற்று. இவ்வாறு துயரஞ் செய்து நமக்கு அருளாராயினும் நீங்காத அவரது கேண்மை அன்பின்மையின் அவ்விடத்தே தங்கி என்னிடத்து வரா தொழிக. தோழீ! வயலிடத்தே வெண்ணெல் அரிவோருக்குப் பின்னே ததும்பும் தண்ணுமைக்கு வெருண்ட விசாலித்ததாளுடைய நாரை தலை யிலே பூண் இறுக்கிய கொம்பு போல் ஒலித்துப் பனை மடலிற் றங்குந் துறை வனின் துயில்கின்ற மார்பிடத்தே எனது நெஞ்சம் சென்றது.

வெண்ணெல் அரிந்தார் தங்காரியஞ் செய்தற்குப் பறை கொட்டுவிக்க நாரை வேற்று நிலத்ததாகிய பனையிலே சென்று தங்கித் தான் வாழுமிடமாகிய மருத நிலத்தை மறந்தாற் போலத் தங்காரியஞ் செய்ய நம்மைப் பிரிவர். மனையைப் பிரிந்தவழி நம்முடைய நெஞ்ச நம்மை விட்டுத் தனக்கு அந்நியமாகிய அவர் மார்பிலே சென்றது என்றவாறு. கொம்பு = கொம்பாற் செய்த குழல்.

-குன்றியனார்.

41. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்த விடத்துக் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.)

பொழுது புலர்கின்ற காலையில் எருமைகள் வயல்களிற் பரந்து செல்லவும், கரிய மொட்டுகள் மலர்ந்த எரி போன்ற பூங்கொம்பர்களில் வண்டினங்கள் ஆர்ப்பவும், நீண்ட நெல் நெருங்கிய கழனி, கூட்டிக் குடுமி யாகக் கட்டிய பக்கத்தோடு விளங்கவும், பிளவுபட்ட காலுடைய எருதை உழவர் உரப்பி உழும் ஓசை வயல்தோறும் ஒலிப்பவும், விளங்கி மரம்

காட்டிடத்தே அழகுபெற்று விளங்குகின்ற காட்சிக்கினிய காலத்து நாம் பிரிந்தேம்; அதனால் வருந்தி அழகு போகச் சேர்ந்து, நமது பிரிவை அறியாத அழகிய நல்ல தோள்கள் நெகிழ, மெல்லிய சிறகுடைய வண்டுக ளிருக்கும் தண்ணிய கமழ்கின்ற பூங்கொத்தின் தாதிலுண்டான மதுத்து வலை தளிரிலொழு கினாலொத்த மாமை¹ நிறம்தோற்றின நுண்ணிய பல சுணங்கு பொறித்த மாயோள் வருந்தினள்.

- குன்றியனார்.

42. குறிஞ்சி

(இத தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

மிகுந்த மாரிமழைக்குச் செருக்கி வளர்ந்த செண்பகத்தின் கொய்தற் கரிய குளிர்ந்த அழகிய மணமுடைய முகைபோன்ற செவ்வரி பரந்த கொழுவிய கடையுடைய குளிர்ந்த கண்ணும், தளிர் போன்ற மேனியுமுடைய மாயோளே! தூரத்தே உயர்ந்து தோன்றும் வானளாவும் வெற்பன் வந்தான். அவன் வருகை, நாடு வறங்கூரக் கலப்பை உழாது கிடக்கக் கோடை நீண்ட வறண்டகாலத்துக், குன்றுகண்டாற் போன்ற கொம்புடைய யானையும் பிறவிலங்குகளும் செல்லாத, புட்கள் தங்குகின்ற, நீரற்ற குளம் நிறையும்படி பெரிய மழைபெய்த மகிழ்ச்சிக்குரிய வைகறைக் காலத்துப் பலரும் உவக்கின்ற மகிழ்ச்சி எல்லாம் என்னிடத்தே நிரம்பினது போலாகும்.

மழைக்கண்ணும் தளிர் மேனியும் வேறுபட்டு, நீ வருந்தாமல் காதலர் வரைவோடு வந்தார். அவ்வருகை எனக்கிவ்வாறு இருந்ததெனத் தோழி கூறினாள் என்றவாறு.

- கபிலர்.

43. பாலை

(இது, பொருள் தொகுத்து மீண்ட தலைவன், நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

கடல்நீரைப் பருகிய சூல் நிறைந்த பெரிய தண்ணிய குரலுடைய முகில், ஒளிவிடும் மின்னலோடு வலமாக எழுந்து பொழிந்த மழைக்கு வருந்திய புல்லிய தலையுடைய மடப்பிடிக்குக் கையைத் தூக்கி மறைத்த களிறு, நீத்தத்தில் அப்பிடையோடு படியும்படி நிலனும் விசும்பும் நீரோடு ஒன்றுபடுதலால், நாழிகை வட்டிலில் அளவு பட்ட நீரால் நாழிகை எண்ணு தலல்லது, ஆதித்தனைப் பார்த்து நாழிகை எண்ண முடியாமல் அச்சந் தரும்படி பரந்து மழை பொழிந்த காலத்து, கொய்த செறிந்த முல்லை காற்றோடு பொருது கரிய இருண்ட காட்டை நாற்றஞ்செய்தது போன்ற, நறியநுதலும், செறிந்த இருண்ட கூந்தலும், மெல்லிய, சாயலுமுடைய

1. தோலுரித்த ஆம்பலின் தண்டுபோன்ற நிறம்.

மடந்தையின் அழகிய உயர்ந்த ஆகத்தை நாம் சேர்ந்தேம். குற்றமில்லாத பொருள் தொகுக்கும் வினையிற் போய் இக் காலத்தைக் கண்டு திரும்பிவர நினையாது பிரிந்தோர் அறிவில்லாதோராவார்.

- மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்.

44. முல்லை

(இது வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

அரசனும் வந்து போர் முடித்தான். பகைவரும் திறை அளந்தனர்; மாறுபட்ட இருதிறப் படைகளும் சந்துபட்டு ஒருதிறப்படை போலாயின. பாக! படையின் முன் இயங்குகின்ற நின் தேராகிய ஊர்தி இனிப் பின்நிற்றல் கூடாது. நன்னனது படைத் தலைவனாகிய ஏற்றை, நல்ல பூணணிந்த அத்தி, சொல்லுதற்கரிய மிகுந்த திறமையுடைய கங்கன், கட்டி, பொன்னாபரண மணிந்த வலிய வில்வீரனாகிய புன்றுறை என்று சொல்லப்பட்டோர் கூடியிருந்த பெரிய பாசறையைப் பருந்து சூழும்படி செய்து¹ பழையன் பட்டது கண்டு பொறானாகித் திண்ணிய² தேருடைய கணையன் அகப்படக் கழுமலம் என்னும் உரை வென்ற, மாலையும் கண்ணியும் சூடிய பெரும் பூட்சென்னியின் அழும்பிலைப் போன்ற நீங்காத புது வருவாயுடையதும், மிகுந்த பழம் நெல்லுடைய பரந்த குடிகளும், யானைபடியும் மடுக்களும், செறிந்த காவற்காடுமுடைய குடவாயிலை ஒத்தவளாகிய அவளது ஆகத் தின் இனிய துயிலைப் பெறுதற்கு இச்சுரத்தை நாம்தாண்டும் படி தேரை விரைந்து செலுத்துவாயாக.

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

45. பாலை

(இது வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.)

காய்ந்து விளைந்த நெற்கதிர் ஆடுகளத்தில் ஒலிக்கும் பறைபோல விட்டுவிட்டு ஒலிக்க, கோடை நீடிய அகன்ற பெரிய குன்றிடத்து நீரில்லாத போதற்கரிய வழியில் உயர்ந்த களிற்றைக் கொன்ற புலி, ஆளில்லாத வழியில் திரிகின்ற காட்டைக் கடந்து நங்காதலர் சென்றார். மாமை நிறமுடைய ஐதாகிய நுண்ணிய பசலை, பரந்து பீர்க்கின் அழகிய மலரின் தன்மையை எய்திற்று. எழுகின்ற அலரோ, அன்னி, குறுக்கைப் பறந்தலை உடைய திதியனாகிய பழைய வேந்தன் இறக்கப் புன்னையை வெட்டியபோது எழுந்த கூத்தரது இனிய வாத்தியங்களின் ஓசையினும் பெரிதாகின்றது. காதலரைக் காணாத சிறுமையோடு நோய் மிகுந்த ஆதி மந்திபோல யான் வருத்த முறத்தேடித் திரிவேனோ? பொன்மாலையுடையவனும், வேலாற் கடல் பிறங்கோட்டியவனுமாகிய வானவரம்பனது போர் முனையாற் கலங்கிய

1. சோழனது சேனாபதி

2. சேரன் படை முதலியன.

(பகைவர்) மதில் அரண்போல அஞ்சத் தக்கநோயோடு துஞ்சி உழலேன்.
(இறந்துபடுவல் என்றவாறு) பறந்தலை = போர்க்களம்.

- வெள்ளி வீதியார்.

46. மருதம்

(இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது.)

சேறாடிய (கொட்டிலில்) நிற்கும் சிவந்த கண்ணுடைய கரிய பசு, ஊர்துயில்கின்ற இராக்காலத்து வலிய தளையை அறுத்துக் கொண்டு நீர் மிகுந்த பழனத்துக்குக்காப்பாகிய கூரிய முள்வேலியைக் கொம்பால் நீக்கி, மீன்கள் பயந்து ஓட அழகிய தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை நெகிழ்த்து தாமரையின் வண்டுதும் குவிந்த மலரை அருந்தும் ஊர்! யாம் பிணங் குவேம்; அதைக் கேட்க நீ என்ன உறவுடையை. மழை நீரின் வீழ்ச்சியைக் கடந்து நீண்டு விளங்கும் தாழ்ந்த கரிய கூந்தலுடைய பிறபெண்கள் சிலர், நீ பரத்தை ஒருத்தியை வதுவை அயர்த்தாயென்று நம் மனையிடத்தே வந்து கூறினர். நீ வதுவை அயர்த்தனை என்று யாங்கள் சொல்லேம். எந் தாய் வாழ்க. பகைவரது களிறுடைய போர் சிதைய வெட்டும் ஒள்ளிய வாட்டானையுடைய அள்ளூர் போன்ற, ஒள்ளிய வளை அணிந்த என் தோழி மெலியினும் மெலிக. பெரும! நீ செல்வதைத் தடுப்பவர் யார்.

கார் ஆ, தனக்கு நிலை என்று புகுத்தப்பட்ட கொட்டிலை நீராலும் சாணாகத்தாலும் தானே சேறாக்கிக் கொண்டு பழனத்துக்குக் காவலாகிய வேலியையுங் கோட்டால் எடுத்து, மீன்கள் ஓடத் தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை நீக்கி, மலர்ச்சியின்றி வண்டோடு குவிந்த தாமரையை ஆர்ந்த தாற்போல், நீயே ஆதரித்துக் கொள்ளப்பட்ட இவளை நீதானே வேறுபடுத்தி நாணமாகிய தளையையுறுத்துக் கொண்டு, பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியையும் பாணனாகிய கோட்டாலே நீக்கி, அப் பரத்தையருடனுறையும் தோழிமார் நீங்க அப் பரத்தையருடைய தாய்மாரையும் மயக்கி, அகமலர்ந்துன்னை எதிர் ஏற்றுக் கொள்ளாத மகளிரை நுகர்வான் ஒருத்தன் அல்லையோ என்றவாறு.

-அள்ளூர் நன்முல்வையர்.

47. பாலை

(இது, தலைமகன் கடைச்சுரத்து அழிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

கலங்காத நெஞ்சம் மென்மேலும் சிறக்க நாம் கருதி வந்த வினையை இவ்வளவில் முடித்தோமாயின், பக்கத்தே எழுந்த சூறாவளி தழைத்து அசைகின்ற மூங்கில் ஒலிக்கும்படி தாக்கி, வெப்பமுறப்பண்ணிய கொடி விட்டு எரியும் மிகுந்த நெருப்பு மலைவெடிப்புள்ள பாறையிற் பரத்தலின் மூங்கில் வெடிக்கின்ற ஓசையைக் கேட்டு மான் ஓடும், வெவ்விய போர் செய்யும் இடம்போன்ற அரிய சுரவழியைக் கடந்து நமது மனைக்குச் செல்வேம்.

சூரியன் அத்தகிரியில் மறைய, மனையிடத்தே ஒள்ளிய வளையணிந்த மகளிர் வெள்ளியதிரிகளைக் கொளுத்த, உயர்ந்த பெரிய மாளிகையிடத்துக் குறுந்தாளுடைய செங்காற் புறாவின் சேவல் பெடையை அழைக்க, காதலரைப் பிரிந்து தனித்து இருந்தாரை வருத்தஞ் செய்யும் புல்லிய மாலைக் காலத்து, நம் காதலர் யாண்டுள்ளார் எனக்கூறிக் கலங்குவாளை எய்தி, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நெடிய தேரும் கொடுக்குந் தன்மையுமுடைய பாண்டியனது மழை தவழும் வளம் பொருந்திய பக்கத்தில் கூதளம் கமழ்கின்ற மலையிடத்துள்ள மூங்கில்போன்ற, பணைத்த தோளிடத்துப் பரந்த நோயான் வரும் வருத்தம் விடப் பலபடியாக முயங்குவேம் எழுவாயாக. நெஞ்சே! வாழ்க.

- ஆலம்பேரிச்சாத்தனார்.

48. குறிஞ்சி

(இது, செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றல்.)

அன்னாய்! வாழ்வாயாக. யான் கூறுவதை விரும்பும் அன்னையே! நின்மகள் பாலும் உண்ணாளாய் வருத்தமுற்று மிகவும் பசந்தாள் என்று வினாவா நின்றாய். அதன் தன்மையை யானும் தெளிவாய் அறியேன். முன் ஒரு நாள் பூக்கள் மலிந்த சாரலிடத்தே என் தோழிமாரோடு தழைத்த கொம்புடைய வேங்கையின் பூக்கொய்யச் சென்றேம்; சென்று புலி புலி எனச் சத்தமிட்டேமாக ஒள்ளிய செங்கழு நீரின், மகளிர் கண்போன்ற ஆராய்ந்தெடுத்த நல்ல இதழை ஊசியாற் கோத்துச் சுற்றின மாலையும், பக்கத்தே சேர்த்திய வெட்சிக் கண்ணியும் உடையோனாகிய ஒரு தோன்றல், நெஞ்சிடத்தே பூசிய சிவந்தசாந்தைக் கையாற்றாவி உதிர்த்து, வரிந்து கட்டிய அழகிய வில்லுடையனாய், ஒரு கணையைத் தெரிந்து கையிடத்தே கொண்டு இவ்வழியில் நேர்ந்த துன்பம் யாது என வினாவி நின்றான். அவனைக் கண்டு எம்முள் ஒருவர் முதுகோடு ஒருவர் மறைந்து நாணி நின்றேமாக, எம்மை விரும்பி, ஐவகையாகக் கோதி முடிந்த கூந்தலும் அழகிய நுதலும் உடைய மையீரோதி மடவீர்! நும்வாயிடத்துப் பொய்யும் உண்டோ என்றான்; என்று பையெனக் குதிரையை முடுக்குதல் தவிர்ந்த தேரன், எதிர்த்துப் பார்த்து விட்டபின் நின் மகளை உண்ட கண்ணால் பல முறை மாட்சிமைப்பட நோக்கிச் சென்றான். அவன் அக் குன்றுக்குரியோ னாவன். பகற்பொழுது மாய்கின்ற அந்திப்பொழுது நேரத்து அவன் மறைந்த திசையை நோக்கி, தோழீ! அவன் புருஷருட்சிறந்தவனே என்று வியந்து கூறினாள். விசாரிப்பார்க்கு அதனளவுண்டோர் கோட்பாடு.

புலியென்பது, வேங்கை மலர்கொய்யத் தாழ்ந்து கொடுக்கு மென்றோர் பேதைத் தன்மை. அதுவும் மலையில் வாழ்வோர்க்கு உள்ளதோர் பண்பு.

- தங்கால் முடக் கோவனார்.

49. பாலை

(இது, உடன் போய் தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின் கண் மயங்கியது.)

கிளியும் பந்தும் கழங்கும் விளையாடும் 'வெய்யோள், இரக்கமும் அன்பும், சாயலும் செய்தியும் முன் நாட்போலாள்.

அதனைக் கண்டு உயிரற்றவள் போலானேன்; ஆகி, வளைந்த காலுடைய கன்றோடு மரத்திற்கட்டிய, கன்றை விரைந்து பார்க்கின்ற பாற் பசுவைப்போல், அவள் முதுகை நோக்கிக் கிட்டவந்து அகன்று ஒடுங்கிய நுதலைத் தடவி மெல்லெனத் தழுவினேனாக, என் மகள் நல்ல ஆகத்து முலை இடை வியர்ப்பவும் (போக்கை நினைந்து) பல முறை என்னை முயங்கினாள். ஐயோ! வெற்றிமிகுந்த பெருந்தகை தன்னை பலபடி பாராட்ட, வற்கடமாயுலறின நிழலிலே தங்கி, வாளை வெறுத்து வருந்திய மடமான் கூட்டம் வற்றிய மாலை நுகரும் காட்டிடத்தே (இருவரும்) ஒருமித்து செல்வதை அறியேன்; அறிந்தேனாயின், தந்தையின் மிகுந்த சோறும் காவலு முடைய பெரிய மனையிடத்தே செல்லுந்தோறும் மெய்யின் நிழல் போலத் திரண்ட ஆயத்தோடு விளையாடி உள்மணியிட்ட சிலம்பொலிக்க நடப்பவள் செல்லும் வழிகள் தோறும் அகலேன்.

- வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்.

50. நெய்தல்

(இது, தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியது.)

கடல் ஒலி அடங்கித் தோணி கடலுட் செல்ல, ஆழ்ந்த நீருடைய கரிய கழியிடத்துச் சுறாமீன் செருக்கித் திரியும் போதும் கொடிய வாயை உடைய பெண்டிர் கௌவை தூற்றினும், மாட்சிமைப்பட்ட அணிகளால லங்கரிக்கப்பட்ட நெடிய தேர் தாமதித்து நிற்பப் பகலும் நம்மை விட்டு நீங்கானாகிக் குளிர்ந்த கடலையுடைய சேர்ப்பன் அடுத்தடுத்து வருவான். களவுக் காலத்துக் கூடுதற்கரிய வேட்கை நீங்க இப்போது வராதார் நமக்கு என்ன உறவினர் என்னாது, பாண! வளம் பொருந்திய மூதூரிடத்தில் மறைவாகச் சென்று, இராக்காலத்து மனைக்கு அண்மையிலுள்ள பனையில் இருக்கும் மடிந்த வாயுடைய அன்றிற் சோடி, ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியின் உறங்காத தன்மையைக் கண்டு கண்ணிறையக் கண்ணீர் மறைக்கும் ஒள்ளிய நெற்றியுடைய அரிவை என் செய்வாள்' என்று சொல்லின் என்னோ?

கூடி நீங்கிப் போகும் வழியிலே, தான் வருங்காலத்தும் அவர் தூற்றினாராயினும் முன் அடுத்தடுத்து வருவார். இப்பொழுது வேட்கை நீங்குதலான் வருகின்றிலர்; அங்ஙனம் வாராதோர் நமக்கு என்ன உறவினர் என்னாது, அன்றில் துஞ்சா காண் என்று சொல்லி, கண் இறை நீர் கொண்டு

1. விரும்பப்படுபவள்.

காக்கும் யான் இதற்கு என் செய்வேனென்று நீ இதனைச் சொல்லின் என்னாம்? பாணனே, எனப் பாணனுக்குத் தோழி கூற்றாக்குக.

- கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்.

51. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிவு கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

ஆள் வழங்குதல் அற்றசுரத்திடத்தே வெயில் தெறுதலின் மிக வெப்பமுள்ள நெடியதாளுடைய யா மரத்துக் காற்று அடித்து முழங்கும் புல்லென்ற உயர்ந்த கொம்பில், ஊனை விரும்பி இருக்கும் பேடையின் முகத்தை நோக்கி இருக்கும், ஊன் பதித்தாற்போன்ற அச்சந்தரும் சிவந்த செவியுடைய எருவைச் சேவலின் கரிந்தசிறகு தீய வேனில் நீடிய மூங்கில் உயர்ந்த நடுக்காட்டில் நீ வருந்திப் பிரிந்து பொருள் தொகுக்கும் வினை யின் பொருட்டு, மலரின் இதழை ஒத்த மழைக்கண்ணுடைய மாயோளைப் பிரிய நினையாயாயின், தம்மிற் பிரியாது ஏந்தின முலைப்பரப்பு வீங்கப் பலமுறை அழகிய ஆபரணங்கள் ஒலிப்பத் தழுவி நாளும் இவ்வாழ்க்கை யோடு மகிழ, பிரிதலை மறந்து நினைவாய், நெஞ்சே! மாயோள் = கரியவள். கடை கூட்டிய - முடித்த.

52. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் வேறுபட்டமையறிந்த செவிலித் தாய்க்குத் தோழி அறத்தோடு நிற்குமெனத் தலைமகள் சொல்லியது.)

மரங்கள் உயர்ந்த மலைச் சாரலிடத்து வள்ளிக் கொடி படர்ந்த தழைத்த வேங்கையின் உயர்ந்த கொம்பிடத்துள்ள பொன்னொத்த புது மலர் பறிக்கும் குறமகளிர் “புலி, புலி” என்று இன்னாத ஓசை செய்தாராக. பெருத்த கற்பாறையிடத்து இருண்ட குகையுடைய பக்கமலையிலே பசுக்களைக் கவரும் புலி வந்ததென்று, மலையிடத்துள்ள சீறார் வருந்தக் கல்லென்னும் ஓசையுடன், இடப்புறத்தே வில்லுடையோர் விரைந்து செல்லும் நாடனாகிய எனது நெஞ்சு விரும்பியவனுடைய பெரிய மார்பைக் காரணமாக உடையது, நின்மகளின் ஆராய்ந்த மலரை உண்ட கண்களிடத்துள்ள பசலைநோய், என விளக்குவதும் விளக்காததுமாகிய ஒரு சூட்சியால் (கூட்டமில் நாட்டத்தால்) கூறுவாயாக. உடலிடத்திருந்து இனிய உயிர் பிரிய வருவதாயினும் நின்மகள் கொண்ட வருத்தம் காமநோயெனச் செப்பாதே. தோழீ! வாழ்க.

- நொச்சி நியமங்கிழார்.

53. பாலை

(இது, வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

இருள் நீங்க விசும்போடு விளங்கும் விரைவாகச் செல்கின்ற சூரியனின் வெவ்விய கதிர் பிளந்த பிளவு நிறைய நீண்டகாலுடைய

முருங்கையின் வெள்ளிய பூப் பரந்து நீர் அறும்படி வறண்ட தொலையாத நீண்ட வழியிடத்து, கூரிய எயிறுடைய செந்நாய், பசியால் வருந்துகின்ற பிணாவோடு, கள்ளி பரந்த காட்டிடை வாகையின் உள் ஊன் வாடிய மடிந்த மூக்குடைய பொருக்கு அரையை மறைத்துக் கிடக்கும் தனிமையுடைய வழியிடத்தே குறிதப்பாத அம்புடைய மறவரின் விற்போரிடத்து வீழ்ந்தோரின் புகழை எழுதி நாட்டிய கல்லின் நிழலில் தங்கும் அருஞ்சுரத்துள்ள, கவர் வழியைக் கடந்து என்றும் வறியோர்க்கு இல்லையென்று கூறிக் கரத்தல் மாட்டாத நெஞ்சம் வலிப்பச் சென்றார். ஆதலின் காதலருக்கு நம்மினும் பொருளே காதல். காதலர் நம்மேல் அருளுடையார் என்றாய் அறியாய், தோழி! வற்புறுத்தல் காதலர் நம்மீது அருளுடையாராதலின், தாமதியாது வருவாரென வலியுறுத்திக் கூறல். நாய் பிணாவோடு தங்குமென முடிக்க.

- சீத்தலைச் சாத்தனார்.

54. முல்லை

(இது, வினைமுடித்து மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

புதிய அரசர் அரிய ஆபரணங்களைத் திறையாகக் குவிக்க வேந்தனும் கொடிய பகைதணிந்தான். இனிய மழையைப் பெய்யும் முகிலும் ஆரவாரத்தோடு பொழிந்தது; வலிய நடையுடைய தாம்பு கட்டின கன்றிடத்தே தனது வீங்கின முலைமடிய வேண்டி, கனைக்கின்ற குரலோடு ஓடி, கழுத்திலே மணி கட்டிய பாற்பசுக்கூட்டம், இலை உருவிப் போடு தற்குக் கோலின வளைந்த மடியுடைய, கோலைக்கையிலுடைய கோவலர் கொன்றைப் பழக்குழலை ஊதுகின்றவராய்ப் பின்னே செல்ல, வீடுகள் தோறும் செல்லும், மொட்டுகள் அலர்கின்ற மாலைக் காலத்து, தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளனாகிய பண்ணனது சிறுகுடிச் சோலையிடத்துள்ள நுண்ணிய இலையுடைய நெல்லியின் புல்லிய கொட்டையுடைய பசிய காயைத் தின்றவர் நீர் குடித்த சுவையைப் போல இனியவற்றைக் கூறி, விரிந்த நிலாவைத் தருகின்ற இளந்திங்களே! பொன்னுடைய புலிப் பற்றாலியுடைய என் மகனை நினைந்து வருகுவையாயின் பால் தருவேன் என ஒருக்கடித்த கண்ணளாய் விரலால் அழைத்துத் திதலை அல்குலுடைய எம் காதலி புதல்வனைப்பராக்குக் காட்டும் பூங்கொடி போன்ற நிலையைக் காண்பதற்குப், பாகனே! சித்திரம் போன்று சிவந்த நிலத்தே கூரிய வாயுடைய சில்லு நனைந்து உருளும்படி தேரைச் செலுத்துக. (கோவலர் பின்னே குழலாதிச் செல்லப் பசுக்கள் மாலைக் காலத்தே வீடுகள் தோறும் செல்லும் என்றவாறு.)

- மாற்றார் கிழார்மகனார் கொற்றங் கொற்றனார்.

55. பாலை

(இது, புணர்ந்துடன் போன தலைமகட் கிரங்கிய தாய் தெருட்டும் அயற் பெண்களுக்கு உரைத்தது.)

காய்ந்து செல்கின்ற சூரியன் மலை வெடிக்கும்படி தெறுதலின், நைந்து உருகிய கொல்லன் உலை மூக்குப் போன்ற நீண்ட வழியிடத்தே உளியின் மூக்குப் போன்ற கொடிய பரற்கல் அடியை வருத்துதலின் இன்ன இடத்தில் இன்ன கேடு வருமென்று அறிய முடியாத மூங்கில் கரிந்து போகின்ற கானத்தே, வெற்றியுடைய, யானை போன்ற காளையோடு என் மகள் சென்றதற்கு வருந்தியிருத்தலை ஒழியேன்; விட்டிருந்து, கொல்லன் ஊதுலை மூக்குப் போல் நெட்டுயிர்த்துக் கலங்கி வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமோடு நித்திரை பெறேன்; ஒள்ளிய ஆயுதங்களுடைய கரிகால் வளவனோடு வெண்ணிப் பறந்தலையில் பொருது முதுகிற்பட்ட புண்ணுக்கு நாணிய சேரலாதன் வாளோடு வடக்கிருந்தானென்னும், இன்னாமையும், இனிமையுமாகிய உரையைக் கேட்டு அவனோடு வீர சவர்க்கம் சென்ற சான் றோரைப் போல, காதலனை வேண்டி என்னைத் துறந்த அவள் பொருட்டு என்னுயிர் போகா திருக்கின்றது.

தங்களுக்கு அன்னியனாகிய அரசன் வடக்கிருந்துழி அச்சானரோர் உயிர்துறந்த மாத்திரம் நான் என் மகளுக்கு மாட்டிற்றிலேன் என்றவாறு.

- மாரீசனார்.

56. மருதம்

(இது, பரத்தை மனைக்குச் செல்கின்ற பாணன் தன் மனைக்கு வந்தானாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

பளிங்குமணிபோன்ற தெளிந்த நீர் கலங்க, இரும்பாற் செய்தது போன்ற கரிய கொம்புடைய எருமை ஆம்பலின் மெல்லிய இலை கிழியும்படி குவளையின் விரிந்த மலரை மாந்திக் கரையிலே நின்ற காஞ்சி மரத்தின் நுண்ணிய பூந்தாது, மெல்லுகின்ற புறத்தே உறைப்ப அசை இடு கின்ற கன்னமுடையவாய் தாம் தங்குமிடத்தே செல்லும் தண்ணிய துறையுடைய ஊரனது தாருடைய திண்ணிய மார்பு, வதுவை ஒப்பனை யுடைய பரத்தையரைப் புணரும் படி வேண்டி ஆதரவோடு நேற்றுவந்த பாணன், தெருவிடத்தே ஈன் றணிமையுடைய பசுப் பாய்ந்தாற்போலக் கலங்கி யாழை ஒலித்து என் மனையிடத்தே புகுந்தான். அதனைக் கண்டு மெய் பூரிக்கும்படி எழுந்த உவகையை மறைத்தேனாய் எதிர்சென்று, 'இம்மனை அன்று அஃது உன்மனை' எனக் கூறிய எனது இகழ்ச்சியும் தனது இளி வரவும் நோக்கி வருந்தி தொழுது நின்றான். தோழி! அது நகையாயிருந்தது.

இரும்பியன்றன்ன கருங்கோட்டெருமை கயங் கலங்க ஆம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளை மாந்தி தங்குமிடத்தே செல்லுமென்றது, இரும்பு போன்ற நெஞ்சினையுடையராகிய பரத்தையர் ஊர் முழுதும் கலங்கத்தான் முன்பு கூடின பரத்தையர் தாய்மார் கலங்க, அப் பரத்தையர் அவ்வாம்பற் பூப்போலக் குவியக், குவிதல் விட்ட குவளைமலர் போலும் பூப்பொய்து கொள்ளப்பட்ட பரத்தையரை நுகர்ந்து வருகின்ற காலத்து.

வழியிலகப்பட்ட சேடியர் முதலாயினாரை நுகர்ந்து, பின்னும் சிலரைக் கூடக் கொடுநாக்கெறிந்து கொண்டு, நம்மனையிலே தங்குதற் பொருட்டு வருகின்றான் என்று தோழிக்கு வாயின் மறுத்தது. பாணன் ஊரனைப் பரத்தையர் மனைக்கு அழைத்துப் போக வந்தானாக அதனை அறிந்த தலைவி இவ்வாறு கூறினாள் என்றவாறு.

விரிகின்ற பன்மலர் என்றதனால் ஆம்பற் பூ என்பதைக் குறிப்பாற் கொள்க.

- மதுரை அறுவை வாணிகனிலவேட்டனார்.

57. பாலை

(இது பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைமகன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.)

சிறிய பசிய தூவியும் சிவந்த காலுமுடைய குருவியின் பேடு நீண்ட வாளைப் பறந்து கடந்து வெயிலின் வெப்பத்தோடு வந்து கனி பெறாது, தான் முன்பு கனிபெறு நாளின் வளனை நினைந்து வருந்திப் பயனில்லாமை யில் மரங்களிற் புகாதிருந்த புல்லென்ற கொம்புடைய குறுகிய காலுடைய இத்தி, புல்லிய தலையினின்றும் வீழ்த்திய விழுது கரிய முரடான திண்ணிய பாறையைத் தீண்டி காற்றடிக்கப் பெரிய கையுடைய யானை போல் அசையும் குன்றிடத்துள்ள நீண்ட வழியிடத்தே நாம் தமிழமானேம். கொய்த பிடரி மயிருடைய புரவி பூண்ட கொடித்தேருடைய பாண்டியன் முசிறி முன்றுறையிடத்துச் சென்று, களிறு மடியும்படி கொன்ற கல்லென்னும் ஓசையுடைய களத்துத் தீர்த்தற் கரிய புண்ணுற்றோரைப் போல், பெரிதும் அழிந்து வருந்தி, யாமமும் பகலும் அமையாது அழுவோளின் சிறிய நுதல், பசிய நிலா விரிந்த பல கதிருடைய மதியின் நல்ல அழகு நீங்கி சிறு பீர்க்கம் பூவின் அழகிய நிறத்தை எய்தியது.

- நக்கீரர்.

58. குறிஞ்சி

(இது, நேரம்போக்கி வந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

இனிய ஓசையுடைய முழக்கத்தோடு மழை பெய்து எல்லா உயிர் களும் உறங்குகின்ற நடு இரவில் காட்டிற் திரிந்து வேட்டையாடு மிடத்து, உறங்க இடம் பெறாது புலித்தோற் படுக்கையிற் படுத்த, தேனாறுகின்ற கூந்தலுடைய கொடிச்சியின் தந்தை கூதிர்காலத்து இல்லில் வந்து தங்கும் குன்றநாட! பண்ணினாற் போன்று வருதலையுடைய இளமுலை பரக்க, விளங்குகின்ற வளையுடைய முன்கை வளைந்து புறத்தே சுற்ற, நின் மார்பை பலமுறை அடைதலினும், நும்மை இல்லாத தனிமையால் உள்ளுதோறும் வருத்தும் குளிர்ந்து வீசுகின்ற குணமில்லாத வாடைக் காலத்து நேரம் பார்த்து நீடி மனைமரம் முறிய வலித்து பலரும் உறங்கிய இராக்காலத்து நின்ற

புறநிலை இனிதாயிற்று. உம்மைச் சேர்தலினும் வீட்டின் இறப்பைப் பிடித்துப் புறத்தே நெடுநேரம் காத்து நின்றல் இனிதாயிற்று என்றவாறு.

- மதுரை பண்டவாணிகளினந்தேவனார்.

59. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.)

தண்ணிய மடுவில் நெருங்கி வளர்ந்த இரண்டு மலரின் பெருந்தன் மையை இழந்த கண்ணினையாய்ப்¹ பெரிதும் வருந்தினை, தோழீ! நீ வாழ்வாயாக. நின் வீங்கிறைப் பணைத்தோள் நெகிழத் தொலைவிடத்தே அரிது தொகுத்தற்குரிய பொருளை முன்னி நம்மைப் பிரிந்து உறைவார் சென்ற வழியில், வடக்கேயுள்ள வளவிய புனலுடைய தொழுநெய் ஆற்றின் வாரடித்த மணல் உடைய அகன்ற துறையிடத்தே இடையர் மகளிர் தண்ணிய தழையை உடுக்கும் படி குருந்து தாழ்மிதித்தமால் போலப், புல்லிய தலையுடைய மடப்பிடி உண்ணுதற்கு அழகிய குழையை உயர்ந்தயாமரத்தினின்றும் வளைத்து முறித்து, மதம் நனைத்த கன்னத்திற் படியும் வண்டை ஓட்டும் களிறுடைய, சூரபன்மாவின் கிளையை அழித்த முருகனது தண்ணிய பரங்குன்றத்து அந்துவன் என்னும் புலவன் பாடிய சந்தனமரம் வளரும் உயர்ந்த வரையின் இனிய பசிய சுனையின் மலர்ந்த தண்ணிய செங்கழு நீரை வைத்துக் கையால் பெரிய ஓப்பனை செய்த முதுகைத் தடவி அவர் பாராட்டிய காலமும் உண்டு யானை உடைய பரங்குன்று எனச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.

குருந்தை மால் மிதித்ததென்றது :- ஆயர் பெண்கள் குளியா நின்றார்களாக, அவர் இட்டுவைத்த துகிலெல்லாம் பின்னை எடுத்துக் கொண்டு மால் குருந்த மரத்தேறினாராக, அவ்வளவில் நம்பி மூத்த பிரான் வந்தாராக, அவர்கள் ஒரு காலத்தே கூடமறைதற்கு மற்றொரு வழி இன்மையின் ஏறி நின்ற குருந்த மரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார், அதற்குள்ளே பெண்கள் அடங்கி மறைதற்கு “நீனிற வண்ணனன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன் பானிற வண்ணனோக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய் வேனிறத்தானை வேந்தன் விரிபுனற் றொழுநெய் யாற்று கோனிற வளையினார்க்குக் குருந்தவனொ சித்ததென்றான்” (சீவகசிந் 209).

- மதுரை மருதனிளநாகன்.

60. நெய்தல்

(இது, தலைமகற்குத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு காடாயது.)

பெரிய கடலிடத்தே சிவந்த இறால் நடுங்க, நீண்ட படகிற் சென்று சிவந்த கோல் கட்டிய வலையால் முகந்து மீன் பிடிக்கும் தொழிலிற் றங்கிய

1 கலங்கிய கண்ணுடையாய்

தந்தைக்கு, உப்பின் விலைக்குப் பெற்ற நெல்லின் வெண்சோற்றோடு புளி விட்டாக்கிய அயிலைமீன் கறியோடு, கொழுத்த மீன் கருவாட்டை குறுமகள் கொடுக்கும், திண்ணிய தேருடைய பொறையனது தொண்டியன்ன எம் ஒண்டொடியை வருத்தாதே. காற்றுக் கொணர்ந்து குவித்த உயர்ந்த மணலுடைய கடற்கரையில் ஆயவெள்ளத்தோடு வண்டோச்சிப் பஞ்சாங்கோரையால் பாவை செய்து விளையாடினும் உன் ஒளி வாடுமென வறிதே கோபிக்கும் ஆய் காணின், வெற்றிவேலுடைய கொற்றச் சோழர் குடந்தையிற் குவித்த நாடு தருகின்ற திரவியத்தைக் காக்கும் காவலிலும் செறிந்த காவலைச் செய்வாள்.

திமிற்றொழிலோடு வைகிய தந்தைக்கு அவன் மீன் கொண்டு வருதற்கு முன்னே இளமகளானவள் தான் உப்புக்கு விலையாகப் பெற்ற நெல்லாலே ஆக்கிய மூரல் வெண்சோற்றையும் புளிங் கறியையும் சொரிந்து கொழு மீன் கருவாட்டோடு கொடுத்தாற்போல வரைதற்குத் தாமும் புறம்பே முயல, நாங்களும் அறத்தொடுநிலை வகையால் ஈங்கு முயல்வேம் எனச் சொல்லிய வாறாக்குக.

- மாரீழலனார்.

61. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.)

தவஞ் செய்வார் பிறர்க்கு உபகாரமின்றி வறிதே மரியார். (இறந்தபின்) பிறர் தன் கைப் பொருள் கொள்ள உபகாரிகளாய் பிணியாலும் மூப்பாலும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தோரே துறக்கம் புகுவர் எனக்கூறிச் சேட்புலம் சென்ற நாட்களைக் கீறிக் கணக்கிட்ட உயர்ந்த சுவரை நோக்கி வருந்தேல். தோழீ! வாழ்க. இடிபோல ஒலிக்கும் ஊக்கத்தோடு வரியுடைய மரலின் தும்பால் திரித்த ஒள்ளிய நாணுடைய வலிய சிலையிடத்து வைத்துத் தலைமை மிக்க யானையின் மார்பில் அழுத்தி அதன் வெள்ளிய கோட்டைக் கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுத்துப் பலரோடு புதிய கள்ளைப் பருகும் கழல் புனைந்த திருந்திய அடியுடைய கள்ளர் தலைவனது மழுவர் தேயத்தை வணங்கச் செய்த பெரிய கொடையுடைய புல்லியின் விழாவுடைய பெரிய சிறப்பு வாய்ந்த வேங்கடத்தைப் பெறினும், முழுவை ஒத்த திண்ணிய தோளுடைய நெடுவேளாவியின் செல்வமுடைய பெரிய நகரிடத்துள்ள பழைய போதினி போன்ற நின்ஒளி பொருந்திய அழகிய முலையிடத்தே பொலிந்த நுண்ணிய பூணுடைய ஆகத்தைப் பொருந்துதல் மறந்து தாமதித்து உறைதல் அரிது.

- மாரீழலனார்.

62. குறிஞ்சி

(இது, அல்லகுறிப் பட்டுழித் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

தண்ணீருள் வளரும் பஞ்சாங் கோரை வேரின் மேற்றண்டு போன்று ஒளி பொலிந்து விளங்கும் எயிறு பொருந்திய துவர் வாயும் ஆகத்துத் தோன்றிய முலையும், பணைத்த தோளும் கரியதாள் உடைய குவளை மலரின் பிணையல் போன்ற அழகிய மழைக்கண்ணுமுடைய கரியாளொடு பேயுமியங்காத காலத்துக் களவுப் புணர்ச்சி, துடியைப் போல அயலார் தங்களிற் கூடியும் தணித்தும் பேச, மறைந்த மறைப்போடு நாம் செல்லற் கருமையாயிற்று. வேகமாய் ஓடும் நீரிற் குளிக்குமிடத்துக் குளிருவது போலக் குளிர் முயங்கி நேற்று ஆகத்தை அடைந்தவள், வெல்லும் வேலும் களிற்று பொருந்திய தானையுமுடைய பொறையனது கொல்லிமலையின் விளங்குகின்ற சுனையுடைய பாறையிடத்துப் பெரிய இடம் அழகு பெற கடவுளெழுதிய பாவையின் அழகு மாட்சிமைப் பட்ட மாயோளாவள்.

கொல்லிப் பாவை : - இது கொல்லி எனும் மலையிலுள்ள ஒரு பெண் படிமை, கண்டார் உள்ளமும் விழியும் கவர்ந்து பெருங் காம வேட்கை உறுவித்து இறுதியிற் கொல்லத் தக்கதாகத் தெய்வத்தானே அமைக்கப் பெற்ற மோகினிப் படிமை.

- பரணர்.

63 . பாவை

(இது தலைமகள் புணர்ந்துடன் செல்லச் செவிலி தன் மகளுக்குச் சொல்லியது.)

மகளே! வாழ்வாயாக, கேளாய் நின் தோழி அழகிய மனை வருந்த அவனோடு பெரியமலையைக் கடந்து சென்றதற்கு நோவேனல்லேன், கடிய கண்ணுடைய யானை நீண்ட கையை வளைந்து வளைந்து காலால் உதைத்த அழகிய நிலத்தே பெரிய புலரிக் காலையில் வெயில் பரந்து எறிக்கக், கழுத்தில் கரிய ஆரமுடைய சிவந்த காடைச் சேவல், சிறிய புல்லிய பெடையொடு நின்று காலாற் கிளறும் இடத்தையுடைய அஞ்சத்தக்க காட்டை நீந்திக் கன்றைக் காணாது புல்லிய கண்ணவாய்ச் செவி சாய்த்து மன்றிடத்தே நிறைந்து வருத்த மிக, பல கறவைப் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டுவந்த வலிய காலுடைய மறவரது கல்லென்னு மோசையுடைய சீறாரிடத்து இராக் காலத்தே தங்கி, அறிவுடைய பெண்ணின் வளைந்த காலுடைய குரம்பையிடத்தே இருக்கும் மடமயில் போன்ற நடையால் மெலிந்த, எனது தோள் அணையாகத் துயிற்றத் துயிலாத பேதை வேடுவ ராகிய கள்ளரது வார் இழுத்துக் கட்டிய கடிய கண்ணுடைய, ஆக்கொள் ளும்போது கொட்டும் தண்ணுமை கேட்டு அஞ்சவாளென்று என் நெஞ்சு வருதுகின்றது.

- கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார்.

64. முல்லை

(இது, வினை முற்றி மீளும் தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

பாக, தலையாட்டமணிந்த, உலகத்தைப் பறந்து கடப்பது போன்ற புள்ளின் தன்மையையுடைய மனஞ் செருக்கிய குதிரையின் செலுத்துங் கூறுபாடமைந்த வனப்பினையுடையவாரை நீ தெரிந்து இட, முல்லை மலர் விரிந்த தண்ணிய நல்ல பெருவழியிடத்து, ஐதாக இலங்குகின்ற அகன்ற இலை போன்ற நெய் பூசியதும் வலிய பிடியுடையதுமாகிய வெற்றி வேலுடைய வீரர் விசையுடைய குதிரையைத் தூண்ட நாம் சென்றன மாயின், மழை பெய்து வாரடித்து செம்பாட்டு நிலத்தில் செல்லும் வழி மருங்கில் ஈரமணலில் தங்கும் கானாங்கோழி வெருண்டோட, பாம்புடைய புற்றின் ஈரமாகிய புறத்தைக் குத்தி, மண்ணுடைய கொம்பினதாய் நிற்கும் தலைமையுடைய இடபம் தன்னோடு உடன் நிற்கும் விருப்பினையுடைய மட நாகைத் தழுவி ஊரிடத்தே செல்லும் நேரத்து மேயச் சென்ற பசுக்கள் திரண்டு கன்றை அழைக்கின்ற குரலோடு மன்று நிறையும்படி புகும். அவை நடக்குந் தோறும் விட்டிசைக்கு மோசை வருத்தஞ் செய்யும் மாலைக் காலத்தே கேட்டோறும் கலங்கி உறையோளின் செயலற்ற நிலையைக் களையும் நேரமிதுவாகும்.

- ஆர்க்காடு கிழார்மகனார் வெள்ளைக் கண்ணாத்தனார்.

65. பாலை

(இது, வேறு பட்ட தலைமகட்குத் தலைமகன் உடன் கொண்டு செல்ல விரும்பினதைத் தோழி சொல்லியது)

இக் கூட்டங்காரணமாக, தானறிந்தவற்றை நினைத்து அது தோன்றாமற் சிலசொல்லுகின்ற அன்னையின் சொல்லையுந்தப்புவேம், சிறிதும் ஈரமில்லாத இயல்புடைய பொய் கூறும் சேரியிடத்துள்ள பெண்கள் அவர் தூற்றுதலும் இனி ஒழிக. பிறர் நாட்டைக் கொண்டு தனது நாட்டை அகட்டிய உதியஞ்சோலைப்பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல தோழீ! இனிமகிழ்வாயாக, மலைதோறும் பெரிய மூங்கில் உரோஞ்சி உண்டான காற்றுக்கு மூண்டெரி கின்ற நெருப்பு, மீன் பிடிக்கும் பரதவரின் வளைந்ததோணியிலுள்ள வெளிச்சம், வாளை முட்டும் கடலிடத்தே தோன்றினாற் போல உயரத்தே தோன்றும். யாமரம் உயர்ந்த நடுக்காட்டிடத்து வாடிய யானையின் முதுகிற் சென்றாற் போன்ற பாறையிடத்தே செல்லும் புல்சாய்ந்த ஓடுங்கிய வழியும், காட்டை விசேடமாகக் கூறுவதற்குக் காரணமாகிய உயர்ந்த கொம்புடைய யானை வழியைக் காவல்கொள்ளும் அரிய சுரமும், பனைத்த தோளும் நாறுகின்ற ஐந்து வகையாகக் கோதிமுடிந்த கூந்தலும், திரண்ட சுணங் கணிந்த முலையும் நிரைத்த பூ விதழை உண்ட கண்ணுமுடைய மகளிர்க்கு அரியவெனச் சொல்லி அழுங்கிய செலவை, பொலிந்த கூந்தலுடைய நம்முடன் செல்ல இன்று விரும்பினார்.

- மாமூலனார்.

66. மருதம்

(இது, பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாய்ப் புகுந்த தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது)

இவ் வுலகத்தில் புகழோடு விளங்கி மறுமை உலகத்தில் மறுவின்றி வாழ்வார், செறுநரும் விரும்பும் குற்றந்தீர்ந்த அழகிய சிறுவரைப் பெற்ற பெருமையோர், எனப் பலர் கூறிய பழமொழி எல்லாம் உண்மையாதல் பெற்றோம், தோழீ! நிரையாகத் தார் அணிந்த மார்பன், நேற்று பரத்தை ஒருத்தியொடு வதுவை அயர்தல் வேண்டி புதிதாக அலங்காரஞ் செய்த வளாய் இத் தெருவைக் கடந்தான். அது காலை தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட மணி கறங்குதலால் அவ்வோசையைக் கேட்டு வாயிலைக்கடந்து பார்த்தால் விருப்போடு தள்ளாடித் தள்ளாடி ஓடும் மலர்போன்ற கண்ணுடைய புதல்வனைக் கண்டு 'நெடிய தேரைப்பிடித்து நில், பாக!' என்று இறங்கினவன் தாமதியாது பவளமணிபோன்ற செவ்வாய் மார்பகம் பொருந்தப் புல்லிப் பெரும! உள்ளே செல் எனக்கூறி விடுத்தான். அதற்கு உடன்படாது அவன் அழுதவின் தடையுண்டவன், அளகேசுரன் என்று கூறத் தகுந்த மகனோடு மனைவாயிலிற் புகுந்தான்! யான் அப்படிச் செய்வித்தேனாதற்கு நாணி, இக் கொடியோன் தடுத்துக் கலக்கினான்போலுமென்று அடிக்கும் தடியோடு சென்று குழந்தையைத் தூக்கிப் பரத்தையர் மனையில் ஒலிக்கின்ற கண்ணுடைய முழவுபோல் இனிய வாத்தியங்களை ஒலித்து ஆற்றவும் அவன் (குழந்தை) அழுகை தவிரானாக, இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து ஒரு நாள் கழங்காடும் ஆயத்தோடு இருந்த காலத்து நாம் அருளிய பார்வை வருத்த தான் விரும்பிய மணத்தைத் தவிர்த்தான்.

- செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்.

67. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்த வழி வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

எமது நலத்தைத் துறந்து சென்றவரது வழியில், பொறியும் வரியும் உடைய வானம்பாடி பாடவும், இரங்காது மழை நீங்கலின் இலைகள் சொரிந்து மரம் புல்லென்றிருக்கும் நடுக் காட்டிடத்துள்ள வன்னிலத்தில் அரத்தினால் அராவிய கூருடைய மிருகக் கொம்பாகிய அம்புடையோரும், ஆட்களின் வருகையை இடுக்கிப் பார்க்கும் கண்ணுடையோருமாகிய நரகம்புகுவோர் (கொடியோராகிய ஆறலை கள்வர்) நெல்லி மரத்தின் கீழ் சூழ்ந்து தங்கியிருக்க நல்ல போரை வென்று (நிரைமீட்டு) வீழ்ந்த வீரரின் பெயரும் பீடுமெழுதி வழிகள் தோறும் நிறுத்திய மயிலிறகு சூட்டிய உயர்ந்த நடுகல்லின் முன் வேலை ஊன்றிச் சாத்திய பலகை, பகைவர் போர்க்களம் போன்று தோன்றும்; தமிழல்லாத பிறமொழி பேசும் தேசத்து, மன்னர்க்கிடுகுப் படையை அழைத்துப் படைகண்டது போன்ற, பட்டோரைக் கல்லிட்டு

மூடிய இடங்களும், ஆட்களை அகப்படுத்தும் பொறிக் கிடங்குகள் உள்ள இடங்களும், நிலத்திலே கிடக்கும் மின் மினி போல், பரலோடு கூடி விளங்குமென்ப; யானென் செய்வேன்; தோழீ!

- நோய் பாடியார்.

68. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் இரவுக்குறி வந்ததை அறிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

அன்னையே! வாழ்க. அன்னையே! யான் சொல்வதை விரும்பிக் கேட்பாயாக, தண்ணிய சுனையிடத்தே மலர்ந்த கூதளம் குழைய அருவிபாடும் இனிய ஓசை எதுவுங் கேட்டாயோ? அன்னையே வாழ்க இன்னுமொன்று கேட்பாயாக, நமது சோலையிடத்தே அரக்கு ஊட்டினாற் போன்று ஒள்ளிய தளிருடைய அசோகின் உயர்ந்த கொம்பரில் தொடுத்த ஊசலைப் பாம்பென நினைந்த உருமு அசோகு முறியும்படி இடித்தது; பின்னுங் கேட்டியோ, எனக் கூறவும் அன்னை செறிந்த நித்திரையானாள். தன்னிடத்தே உயிர்களெல்லாம் மடிந்தாற் போன்ற துயிலுறும் காலத்துக் காதலர் வருவாராயின் இது சமயமாகுமென்று நினைத்தலும், சுடர்விடும் விளங்குகின்ற வளை நெகிழ்ந்த நம்மிடத்தே படர்ந்த உள்ளம் பழுதின்றாக நின் காதலர் வந்தனர். தோழி! வாழ்க, பல முகிற் கூட்டங்கள் ஒலியோடு கூடிய மழையைப் பெய்யும் தடைபடாத வெள்ளம் மென்மேலும் பெருக யானைக் கன்றின் காலைச் சூழியுடைய வெள்ளம் பறிக்க, புல்லிய தலை யுடைய மடப்பிடி நீரைத் தூழாவி வெள்ளிய கோடுடைய யானைகளை அழைத்து ஆரவாரஞ் செய்யும், அகன்ற இலைகளுடைய பாம்புச் செடியுடைய வழி இரவும் பகலும் அஞ்சத்தக்கது.

யானைகளும் கன்று காரணமாகப்பிடி வருந்திய பின் எடுக்க முயன்றாற் போல அவரும் அலரானும் வழியதருமையானும் நாம் நலன் அழிந்த பின்பு வரைய முயல்வதல்லது முன்பு முயலார் என்றவாறு.

உருமு - இடி.

- ஊட்டியார்.

69. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்து நீடித்தான் தலைமகனெனக் கவன்ற தலைமகட்கு வருவர் என்பது படச் சொல்லித் தோழி ஆற்றிவித்தது.)

ஆயத்தார் அலங்கரித்த அழகு தொலைந்த மேனியும் மலரின் வனப்பை இழந்தகண்ணும், அழகிய நிறம் வாடிய திதலையும் நோக்கி வருந்தினாய். முறைமையாக ஈதலாகிய இன்பத்தை விரும்பிப் பொருள் செய்யும் திறத்தாராகி புல்லிய இலையும் பரிய அரையுமுடைய நெல்லியின் அழகிய புள்ளியுடைய திரண்ட காயைக் காட்டு மரைக் கூட்டம் கவரும்

வேனிலுடைய அரியவழியே சென்று மயக்கமுற்று, விண்ணைத் தீண்டும் நெடிய வரைபோன்ற அழகிய தேருடைய மோரியர், பொன்னாலலங்கரித்த உருளைகள் செல்லும் பொருட்டுக் குறைந்த வரையைக் கடந்து சென்றனராயினும், ஆடும் அழகிய மயில் உதிர்த்த இறகை வார்ந்து, தொனியால் மாட்சிமைப் பட்ட வில்லிற் சுற்றிப்பல வலிய அம்புடைய கையராய் அரண்பலவற்றை அழித்து நல்ல ஆபரணங்களைப்பெறும் வீரர் வீரனாகிய சுடர்விடுகின்ற மணிகளமுத்தின ஆபரணங்களுடைய ஆயின் காணத்துக் காலையில் அலர்ந்த மலர் நாறுகின்ற ஆகத்து அலர்ந்த முலையின் இனிய துயிலை மறந்து சிறிதும் தங்க மாட்டார். தோழி! வாழ்க. திதலை - தேமல்.

-மேட்டூர் கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார்.

70 . நெய்தல்

(இது, தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

வளைந்தமீன் பிடிக்கும் படகுடைய பரதவர், வலையிடத்தே மீன் பட்டதாக பெரிய புலால் வீசும் சிறிய வீடுகளுடைய பாக்கத்துக் குறுகிய கண்ணுடைய வலையைப் பாராட்டி கொழுவிய கண்ணுடைய அயிரை மீனைப்பலருக்கும் பகுந்தளிக்குந் துறைவன் நம்மொடு சேர்ந்த உறவை அலர் தூற்றும் பெண்டிர் அலர் தூற்ற அவ்விடத்துப் பலரும் முன்னமே அறிந்தார்கள். இனி வதுவை கைகூடிய பின், ஞாழலின் பொன்னிறப் பூவொடு புன்னையின் பூ உதிர்ந்து வரியாகக் கிடக்கும் கரையுடைய பெரிய துறையிடத்தவாகிய வயல்களிடத்துள்ள நீரிற் செருக்கி வளர்ந்த பசிய இலையும் திரண்ட காம்புமுடைய நெய்தலை விழாக்காணச் செல்லும் மகளிர் அல்குலுக்குத் தழை அணியாகக் கொள்ளும் வெற்றி வேலுடைய பாண்டியரின் பழமைமிக்க திருவணிக் கரையிடத்து முழங்குகின்ற கடல் ஓலிக்கும் முன்துறையில், தான் வெல்லும் போருடைய இராமன் மறை சொல்லுதல் காரணமாகக் கவிந்த, பல விழுதுடைய ஆலவிருட்சத்தில் பட்சிகள் ஆரவார மொழிந்தது போல ஊரிடத்து அலர் அடங்கிற்று.

பரதவர் தம்முயற்சியானே வேட்டை வாய்த்ததாகிலும் குறுங்கண் வலையைப் பாராட்டி அம் முயற்சியானுண்டான அயிலையைக் கடலினின் றும் நீக்கி, எல்லார்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து மகிழ்வித்தாற்போல, அவரும் தம்முடைய முயற்சியானே வதுவை கூடிற்றாயினும் அதற்குக் துணையாக நின்ற என்னைக் கொண்டாடி, நின்னைப் பெரிய இச்சுற்றத்தினின்றுங் கொண்டு போய்த் தம்மூரின் கண்ணே நின்னைக் கொண்டு விருந்து புறந் தந்து தம்மூரை எல்லாம் மகிழ்விப்பர் என்றவாறு.

நெய்தற் பூவானது, ஞாழலும் புன்னையும் கரையிலே நின்று தாதையுதிர்ந்துப் புறஞ்சூழ, நீரிடத்துத் தன்னை விடாதே அலைகள் சூழ

நடுவே நின்று செருக்கி வளர்ந்து பின்னை விழவணி மகளிர் அல்குலுக்குத் தழையாய்ப் பயன்பட்டாற்போல, இருமுதுகுரவர் புறங்காப்ப ஆயவெள்ளத்தார் மெய்யை விடாதே சூழ்ந்து புறங்காப்ப, இப்படிச் செல்வத்தில் வளர்ந்த நீயும் நம் பெருமானுடைய இல்லறமாகிய பிரிவிற்குத் துணையாகப் போகா நின்றாயன்றோ வென்று வியந்து கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மன்னனார்.

71. பாலை

(இது, பொருள் வயிற்பிரிந்த விடத்து ஆற்றாளாய தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.)

செல்வங் குறைந்து பயனற்ற நடடாரை நீங்கிச் செல்வரை நாடும் நன்றியில்லாத கீழ் மக்களைப் போல வண்டின் கூட்டம் நீர்ப்பூவை விட்டுக் கோட்டுப்பூ விடத்தே செல்லவும், குற்றமில்லாத மான் கூட்டம் மருளவும் மெல்லென உருகி ஆறுகின்ற பொன்னைப் போன்று செக்கர் தோன்ற, கூறிய அறிவையும் மழுக்கும் செயலற்ற துயரோடு பிரிந்திருப்பார்க்கு, வானம், பல நிறமுடைய மேகங்களையும் வருத்தத்தையுந்தர, காதலர்ப் பிரிந்து வருத்தத்தால் நோகச் செய்த மாலை, மிகுந்த துன்பமுறுவோர் நெஞ்சைச் சுட்டிக் கூறிய வேலை எறிந்து வருந்துவதை ஒப்ப மிக வருத்தஞ் செய்து, தெளிந்த கண்ணாடி மண்டிலத்தில் ஊதிய ஆவி பரந்து பின்பு சுருங்கினாற் போல எமது வலி மாயவேண்டியிரா நின்றது. சூறாவளி எழுப்ப அசைகின்ற மரத்திலுள்ள புட்போல உயிர்போம் பொழுது இதுவோ? தோழி!

- அந்தியினங்கீரனார்.

72. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் இரவுக்குறிக் கண் சிறைப்புறனாகத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது. சிறைப்புறம் - வேலிப்புறம்.)

இருளைக் கிழிப்பதுபோல மின்னி வானம் மழையைப் பொழியும் குளிர்ந்த மழைக் காலத்தின் நடுயாமத்து மின்மினி மொய்த்த பிளந்த வாயுடைய புற்று (கொல்லன் உலையிற் காய்ச்சி அடிக்கும்) இரும்பிலிருந்து பறக்கும் பொறிகள்போல விளங்க, அதனை உடைத்துப் புற்றாம் பழஞ் சோற்றைக் கிண்டும் பெரிய கையுடைய புலி இரும்பிலே தொழில் செய்யும் கொல்லன் போன்று தோன்றும், ஆறு, செல்லற்கருமையுடையது. நினைப் போர்க்கு அச்சந்தரும் முதலை திரியும் ஆற்றுவெள்ளம் மூங்கிலைப் பிடுங்கிக் கொண்டு கல்லோடு மோதி ஒலிக்கத் தனியே செல்வதற்கு அஞ்சுவம் என்னாது, மேகத்தைச் சுமந்து ஆடுகின்ற மூங்கில் ஒலிக்கும் தெய்வ முறைகின்ற பக்க மலையில் சூற்கொண்ட பிணவின் வயாப் பசிதீர்த்த தற்குப் பெரிய களிற்றைக் கொன்ற பெரிய சினத்தையுடைய புலி அதனை உண்பதற்கு, நல்லபாம்பு மேய்தற்கு உமிழ்ந்த சுடர்விடும் மணியாகிய விளக்கின் அண்மையில் இழுத்துச் செல்லும், வாள்மேல் நடந்தாற்போன்று

செல்லுதற்கரிய அருவழிகளையும் நினைந்தோர் அஞ்சும் கல்லடர்ந்த சிறுவழிகளையும் கடந்து நமக்கு அருள்புரியும் நெஞ்சோடு வேல் துணையாக வந்தோன் கொடியனுமல்லன்.. கூட்டின நீ கொடியளுமல்லை, நினக்கு அமையாத அரிய துன்பத்தைச் செய்த யானே தவறுடையேன். தோழீ!

பிறவற்றைத் தீங்கு செய்யும் பாம்பும் புலிக்குத் துணையாயினாற் போல, நீயும் குடியோம்பற் செய்தி காரணமாக வரைவோடு வரிற் கடுஞ் சொற் சொல்லுகிறபேரும் இன்சொற் சொல்லி வரைவுடம்படுவர் என்றவாறு. வயா-கருக்கொண்ட பெண்களுக்குப் பொருள்கள் மேற்செல்லும் விருப்பம்.

(“பொன்பிதிர்ந் தாலன்ன மின்மினி சூழ்புற்றின் முற்றிய சோற்றின் பிதிர்வாங்கியென்கேறு திளைத்துண்ணுமீண்டிருளே”) (இ.அ. உரைமேற்கோள்).

- எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனார்.

73. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்தபோது குறித்த பருவ வரவு கண்டு அழிந்த தலை மகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

பின்னிப் பூ முதலியன வைத்து அழகு செய்யாது வாசநெய் பூசிய தாழ்ந்த கூந்தலை முடிந்து, இருட்காலத்தே தோன்றும் வெருகின் கண் போன்று முலையிடத்து விளங்கும் முத்துவடமும் பொருந்தி, அருந்ததி அன்னகற்பினால் அழகு பெறச் சோர்ந்து நின்னோயிடத்தையுமல்லை. எனது அன்புடைய தோழி என்ன ஆகுவள் என்று எனது வருத்தத்துக்கு இரங்குகின்றாய். கொடிகள் பின்னிய தூறுபோல் இருண்ட யானையின் வருகையைப் பார்த்திருக்கும், வலிய சிங்கத்தின் வலியுடைய, தினைப் புனத்தைப் பரணிடத்திருப்போன் கையிடத்தே பிடித்திருக்கும் நெருப்புக் கொள்ளி சிதறும் பொறிச்சுடர்போல் மின்னி நின்காதலர் தேய்த்து மழை நின்றது. விருப்ப மிகுந்த தோழி! நின்னோடு மாறுபடாது நீ நினைந்ததையே நினைக்கும் யானும் நீயுமாகிய இருவேமும் நம் துன்பந்தீர அதனைக் காண்போம்; வருவாயாக. வெருக - ஆண் பூனை.

- எருமை வெளியனார்.

74. முல்லை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் அழிந்த கிழத்தி வற்புறுத்துந் தோழிக்குக் கூறியது.)

போரிடத்தே வெற்றி எய்தினமையின் மகிழ்ந்த வீரர் தம் வெற்றியைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துவார். தண்ணிய மழை பொழிந்து பசுமை உற்றகாலத்து இரத்தம்போன்று நிறமுடைய விளங்குகின்ற சிவந்த தம்பலப்பூச்சிகள் பெரிய

வழியின் மருங்கே சிறியவும் பெரியவுமாய் வரிவரியாகக் கிடக்கும். பசிய முல்லைக்கொடியின் மெத்தென்ற செவ்விய புதிய பூ அறலுடைய வெள்ளிய நுண்மணலிடத்துப் பரந்து கிடக்கும்; வண்டுகள் மொட்டுகளின் முறுக்கை அவிழ்க்கும். இவ்வாறான தண்ணிய கமழ்கின்ற முல்லை நிலத்து, கரிய கொம்புடைய மானின் அழகிய பிணையின் மருண்ட நோக்கைக் காண்டோறும், நின்னை நினைந்து, திண்ணிய தேர்ப்பாகனே! செலுத்துக, எனக் கூறித் தேரை விரைந்து செலுத்தி இன்றே வருகுவர்; மகிழ்ச்சியால் நடுக்கம் அடைவேம், என இவ்வாறெல்லாம் வற்புறுத்திக் கூறும் இன் சொற்களை நிச்சயமென நம்பி ஆற்றியிருப்பேன், வருத்தம் தரும் இருள் செய்கின்ற மாலைக் காலத்தோடு, வளைந்த கோலுடைய கல்லாத கோவலரூதும் வலிய வாயுடைய குழல் ஓசை சேர்ந்து என்னை வருத்தாதெனில், வருந்தாது ஆற்றியிருப்பேன் என்றவாறு.

- மதுரைக் கவுணியன் யுத்தனார்.

75. பாலை

(இது, பொருள்வயிற் பிரிவரென வேறுபட்ட தலைமகட்குப் பிரியா ரெனத் தோழி சொல்லியது.)

“இரக்கமில்லாது, பொருளல்லாதவற்றைப் பொருளென மதித்துப் பொருள் வயிற் பிரியும் வலிய விருப்போடு உறங்காது; நெருப்பு எரிந்து பரந்த பெரிய பாலை வழியிடத்தே கரிந்த குதிரமரம் கரிய குதிர்கள்போல் தோன்றும் காட்டில்வாழும் கொல்லும், புலிபோல் வலிய, செருப்புத் தொட்ட மறவரது பழைதாய் வருகின்ற சிறு குடியிடத்துள்ள மன்றத்தை நிழற் செய்யும் உயர்ந்த மலையிலுள்ள யாவும் காய்ந்து பொரிந்த பாறைவழியே செல்வாராயின், அழகிய நுதலும், குற்றந்தீர்ந்த கொள்கையுடைய சில வார்த்தைகளைக் கூறும் துவர்வாயும், விட்டு விளங்கும் வளையுடைய முன்கையும், ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணமுமுடைய பெண்ணாகிய யான், நீங்காத காதலோடு எனது ஆரந்தாங்கிய பரந்த முலை தலைவரது ஆகத்தே தாரோடு குழைய முயங்காது மெல்லிய இடை அழகு அழிந்ததை நினைந்து வருந்துவேன்; போன அழகைத் திரும்பிக் கொணர்ந்து கொடுப்பார் இவ் வலகில் உண்டோ?” எனப் புலந்து கூறி அமையாத நோயுடையை ஆயினை. மாரிபோற் குளிர்ந்த கையும், மாந்தளிர் போன்று அழகிய மாமை நிற முடைய மேனியும், மெல்லிய இடையும், பல மணி கோத்த மேகலாபரண மணிந்த அல்குலும், மெல்லிய சாயலுமுடைய குறுமகளே! அரிதிற் பெறக்கூடிய சிறப்புடைய நின்னை அவர் பிரிய, அவரை யான் விசாரிப்பது முண்டோ.? (பிரியார் என்றவாறு) குறுமகள் - இளம் பெண்.

- மதுரைப் போத்தனார்.

76. மருதம்

(இது தலைமகனை வசப்படுத்திக் கொண்டாளென்று தலைமகள் கழறியதைக் கேட்ட பரத்தை தலைமகளின் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.)

கண்டார்க்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக முழுவை ஒலித்து நாம் கூத்தாடா நிற்க, தண்ணிய துறையுடைய ஊரன் எமது சேரிக்கு வந்தாளென்று, இனிய காரமுடைய கள்ளுடைய அஃதை களிற்றோடு நல்ல ஆபரணங்களை ஈயும் ஒலக்க அவையிடத்தே புகும் பொருநரது பறை ஓசையினும் மிகுந்த ஆரவாரத்தோடு அவனது மனைவி வைதாள் என்று கூறினார்கள். கச்சினன், கழலினன் தேன் ஒழுகும் மாலை சூடிய மார்பினன் ஆகிய என் கணவனைக் கண்டீரோ என்று பலவகை அழகுபெற்ற மாலை அணிந்த பொருநனைக் கேட்டு மயங்கி ஆதிமந்தி வருந்தும்படி அவளது கணவனை அணைத்து உரை ஆடிய சிவந்த கிழக்குத் திசையிற்பாயும் காவிரிபோலச் சூள்கொண்டு கையாலே இழுத்தலைச் செய்தேன். ஆடற்கையானாதல் பாடற் குரலா னாதல் பெற்றேனென்று சொல்லுவாளாயின் இப்படிச் செய்கின்றே னென்றாள்.

பொருநன் - கூத்தாடுவோன்.

ஆதிமந்தி - இவள் கரிகால் வளவனது மகள், இவள் கணவன் ஆட்டனத்தி. இவள் தன் கணவனோடு கழார்ப் பெருந்துறையில் நடந்த காவிரிப் புதுப்புனலுக்கு வந்திருந்தபோது அக் காவிரி அவனழகைக் கண்டு இழுத்துக் கொண்டுபோய் ஒளித்துவிட்டாள். அவனைக் காணாது வருந்திக் காவிரி சென்ற வழியே சென்று தேட மருதி என்பாள் அவனை அவளுக்குக் காட்டினாள்.

ஆட்டனத்தி, காவிரி நீரில் அகப்பட்டுக் கடலுக்குச் சமீபத்தில் கரையேறிய கதையைப் புலவர்கள் உருவகப்படுத்தி இவ்வாறு கூறியிருத்தல் கூடும்; அல்லது பரத்தையரிடம் அகப்பட்டமையிற்காணாதொழிந்த கணவனை ஆதிமந்தி தேடிப்பெற்றாளாதல் வேண்டும்.

- மருதனிளநாகனார்.

77. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரியக்கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கு வித்தது.)

நல்ல நெற்றி பசப்பவும், பொருள் தொகுத்தற்குச், செல்லற்கரிய காட்டிடத்தே செல்லுதல் நன்றென்று பின்னே நின்று கூறினையாயின் கொடியதைச் சூழ்ந்து கூறினையாவை. நெஞ்சே! வாழ்வாயாக, இடியோடு கூடிய மழை நீங்கி வெப்பமிகுதலால் மக்கள் குடி எழுந்து சென்ற, யாவராலும் சுட்டிச் சொல்லப்படும் முதிய பாழிடங்களில், கயிறுபிணித்த குடத்தி லிட்ட ஒலியை எடுத்து முத்திரை இட்டழித்துப் பிரமாணம் வாங்குகின்ற

மாக்களைப் போன்று: ¹உயிர் விட்டுப்பிரிய நல்லபோரை வென்றதறு கண்மையுடையோரின் குடரை இழுத்து சிவந்த செவியை உடைய எருவை, அச்சந்தரும்படி இருக்கும் கற்கள் செறிந்த வழியிடத்தே செல்லின் சீறாரிடத்துப் புல்லிய அரையுடைய இத்தியின் ஐத நிழலுடைய இடத்தே மிகுந்த இருளுடைய மாலைக்காலம் வந்தெய்தும். அப்போது **வானவனது** படைத்தலைவனாகிய வளைந்த வில்லைப் பிடித்த விசாலித்த கையும், மிகுந்த கள்ளைக் கொடுக்கும் மகிழ்ச்சியும் உடையனாகிய பிட்டன் பகைத்த அரசரின் அரிய போரிடத்து எடுத்த இலைத் தொழிலுடைய வேல் போல, இவளது நீர் வாரும் கண்கள் துயர்தரும்.

மாலைக்காலத்து இவள்கண் துயர்தருமாதலால் பின்னின்று விசாரித்தாயாயின் கொடியவை விசாரித்தாயாவை என்றவாறு. வானவன் - சேரன். பிட்டன் - சேரன் படைத் தலைவன். இவளது மலை, குதிரைமலை.

- மருதுனிளநாகனார்.

78. குறிஞ்சி

(இது, களவுக் காலத்துப் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

நடுக்காட்டில் சிங்கத்துக்கு அஞ்சி இனத்தைத் தன்னிடத்து அழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு நின்று நோக்கும், தண்டாயுதம் போன்ற வலியும், வாயிடத்தே புகும் தேன் வண்டு ஒலித்து மொய்க்கின்ற மதமும், புகர்நெற்றியுமுடைய வலிய தலைமையுடைய களிறு தனது கரிய பெரிய முரடான விசாலித்த கையாற்றமுவுவும் சூல்முதிர்ந்த மடப்பிடி நடுங்கும் பக்கமலையிடத்து, தேனாற் சமைத்த கள்ளை உண்ணும் குறவரதுமுற்றத்தே வளரும் மூங்கிலின் மலர் உதிர்க் காந்தளின் நீடிய இதழின் அரும்பு முறியு மாறு வாடை வீசுகின்ற பனிக்காலத்து “நாம் இல்லாத தனிமையினால் தம் மூரிடத்தே தமியளாய் நங்காதலி என்னாகுவள்” என, விட்டகன்ற சிலநாட்களில் சிறிதேனும் எம்மை உள்ளியும் அறிதிரோ? உயர்ந்த மலைநாடனே! உலகிலே திரிகின்ற பலர் புகழ்கின்ற நல்ல புகழையும், மெய்மொழியையு முடைய கபிலன் உபாயத்தால் (கிளிகளைப் பழக்கி அவை வாயிலாக) தூரத்தே உள்ள செழித்த வயல்களில் விளைந்த நெற்கதிர்களைக் கொய் வித்துக் காம்புடைய விசாலித்த ஆம்பல்மலரின் அவியலோடு உண்டு பல ஆண்டுகள் கழிய, வேண்டியவற்றிற் பிழையாது மதிர்கதவின் வெளியே சென்று வாட்போர் செய்து ஏந்திய கொம்புடைய யானை வேந்தரை ஓட்டிய கடிய குதிரையுடைய வள்ளலாகிய பாரியின் இனிய பசிய சுனையிடத்துப் பூத்த தேன் கமழும் புது மலர் இவள் நுதலிடத்து நாளும். **பாரி** - மகட்கொடாமையால் மூவேந்தரும் சினந்து இவளது பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்தனர். அவன், கபிலரின் உபாயத்தினால் கிளிகளைப் பழக்கி அவைகளால்

1 ஆறலை கள்வரோடு பொருது இறந்தோர்.

நெற்கதிர் கொண்டு வரச் செய்து பலயாண்டு பொருது அம்முவேந்தரையும் ஓட்டினான்.

- மதுரை நக்கீரனார்.

79. பாலை

(இது, பொருள் வயிற்பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

தோளிடத்தே சோற்றை முடிந்து கட்டிச் செல்லும் தொழிலாளர் ஒலியோடு பொறிபிறக்கக் குந்தாலியால் வெட்டிக் கல்லிடத்தே குடைந்த மிகுந்த உவருடைய கிணற்றின் பாருடைய பக்கத்தே ஊறிய நீரை உண்ண வேண்டி பார் நிலம் கெடும்படி நீருக்கு நிமிர்ந்து செல்லும் கொங்கரது ஒலிக்கின்ற மணிகட்டிய சிவந்தபசு நிரை எழுப்பிய செம்பாட்டு நிலத்துப் புழுதி அகன்ற வானத்தே செறிந்து தோன்றும் நடுக்காட்டிடத்தே நம்மோடு துணையாகச் செல்வேமென்னாது, பெரிய சிறகும் வளைந்த வாயுமுடைய முகவெள்ளைப் பருந்தின்பேடை, ஆடுதோறும் ஒலிக்கும் கடிய துடியும் வளைந்த வில்லுமுடைய வீரர் ஆகோடற்குச் சுரத்தே செல்ல, தாமும்கூடச் செல்வதற்குத் துணையை அழைக்கும் தொலையாத கல்நிறைந்த வழியிடத்தே சென்று நில்லாத பொருட்பிணிக்குப் பிரிந்த நீ இங்குத் தங்கும்படி வருந்தினே. நெஞ்சே!

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

80. நெய்தல்

(இது, இரவுக் குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

வளைந்த காலுடைய முதலையோடு சுறாமீன் திரியும் கரிய இறுகிய கழியைக் கடந்து இரவின் வந்த தண்ணிய கடற் சேர்ப்ப! நினக்கு என்ன அரிது, எமது தந்தை திரை வீசும் கடலிற் றுழாவிப் பிடித்த மீனாகிய கருவாடுகளைக் கவரும் புட்களை ஒப்புவேம். தாமரை செருக்கி வளரும் முதிய நீருடைய கரை இடத்து ஒள்ளிய பல மலரும், கவர்ப்பட்ட இலையும் உடைய அடும்பின் சிவந்த விளக்குகின்ற மெல்லிய கொடியைத் தேர்ச்சில்லு அறுப்ப, பல மணி கட்டிய குதிரை இழுக்கும் நெடிய தேரைச் செலுத்தி, விளங்குகின்ற இலைகளிடையே ஒளிரும் பூங்கொத்துகள் விரிந்து தண்ணிய நறிய பூந்தாதுதிர்க்கும் புன்னைப் பொதும்பரிடத்தே பகற் காலத்தே வருவீராக.

பொதும்பர் - சோலை.

- மருங்கூர் கிழார் பெருங்கண்ணனார்.

81. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து வந்து சொல்லியது.)

தினமும் உலாவிக்கொலைத் தொழில் புரிகின்ற கரடி, உயர்ந்த கிளையுடைய இருப்பையின் இனிய பழத்தின் முனை போன்ற புல்லிய அளையுடைய புற்றில் கறையான் கூட்டம் ஒருங்கே முயன்று எடுத்த ஈரமாகிய வாயிடத்து, நீண்ட வளைந்த இரும்பூதும் கொல்லன் உலைமூக்குப் போல இருந்து பெயர்த்து இரை கொள்ளுகின்ற மண்பிளக்கும் படி காய்ந்த இடத்தே, பார்க்கமுடியாதபடி வெயில் எறித்தலால், கவிழ்ந்து வாடிய தலையும் கொப்புகளுமுடைய வழி அயலிலுள்ள ஆச்சாமரத்தில் ஏறித் தனிமையாயிருக்க, பாய்ந்து இரையை யெடுக்கின்ற பருந்து வருந்தும் தொலையாத வழியிடத்துள்ள கொடிய போர்முனைபோன்ற அரிய சுரத்தைக் கடந்து, செல்ல நின் வலிய உள்ளம் தூண்டுதலின், பகைத்தவரது வேல் பரந்த படையைக் களிறுகள் மடியும்படி வெற்றிபெறும் மிகுந்த கொடையாளியாகிய கடலனது விலங்கில் நகரம் போன்ற எமது மையின் அழகை உண்டகண்கள் கலங்க, ஐயனே! பிரிந்து பொருள் செய்தற்குப் போகின்றீரோ.

- ஆலம்பிரி சாத்தனார்.

82. குறிஞ்சி

(இது, தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடு நின்றது.)

ஆடுகின்ற மூங்கிலிடத்தே தும்பி துளைத்த விளங்குகின்ற துளை மருங்கில் மேல்காற்று வீசமிடத்துப் பிறக்கும் ஓசை குழலிசையாகவும், ஒலிக்கின்ற இனிய அருவியின் குளிர்ந்த நீரின் இசை பல முழவுகள் ஒன்று சேர்ந்தொலிக்கும் செறிந்த குரலாகவும், குரங்கின் கூட்டம் தாழ்விடுகின்ற கடிய குரல் நெடு வங்கியமாகவும், மலைச் சாரலிலுள்ள பூக்களில் ஒலிக்கும் வண்டின் ஓசை யாழாகவும், இனிய பல வாத்தியங்களைக் கேட்டு, மந்திக் கூட்டம் பார்த்து மருளும்படி மூங்கில் வளரும் பாறையிடத்தே நின்று உலாவி ஆடும் மயில், விறலி மெய்யாக வந்தாற்போல் தோன்றும் நாட! அழகிய வலிய வில்லைப் பற்றி, அம்பைத்தெரிந்தெடுத்துத் தான் எய்த வேழம் சென்ற நெறியை வினாவி, விளைந்த கதிருடைய தினைப்புனத்தின் வாயிலின் ஒரு புறத்தே, மார்பிடத்து மலர்மாலை அணிந்து நின்றாரைக் கண்டோர் பலர். அப் பலருள் யான் ஒருத்தியுமே மிக இருண்ட இராக் காலத்தே அணையோடு பொருந்தி கண்ணீர் வரும் கண்களோடு நெகிழ்ந்த தோள் உடையே னாகுதல் எதனாலோ? தோழீ! வாழ்வாயாக.

“பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவை நல்லீரோர் பகழி மூழ்கப் புண்ணுற்ற மாவொன்று போந்ததுண்டோ நும் புனத்தயலே” (இ.அ. உரைமேற்கோள்)

- கபிலர்.

83. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்தே தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

சுரத்தே கமழ்கின்ற வலமாக முறுகிய ஆச்சாவின் புதிய பூவை, சுருண்ட குதிரையின் தலையாட்டம் போல் நீண்ட மயிருடைய தலை பொலியும்படி சூடிப், பிடி அலறும்படி யானைக் கன்றைக் கொன்ற மகிழ்ச்சியுடையராய் ஆரவாரித்துக் கரிய காலுடைய ஆச்சாமரத்தின் கொழுங் கொம்பைப் பிளந்து அதன் வெள்ளிய நாரை உரித்து கொடி அசையும் மூதூரின் வீதியில் கள் விற்கும் இல்லின் வாயிலிடத்தைப் பிணிக் கும் வேடரின் தலைவனாகிய புல்லியின் பெரிய நல்ல நாட்டிடத்துள்ள வேங்கடத்தைக் கடப்பினும், யான் சேய்மைக் கண் உள்ளேன் என்னாது, அன்பு மிக ஊர்ந்து, நெய்தலின் விரிந்த ஒள்ளிய மலர் அன்ன, உயர்ந்த அழகிய காதலியின் குணங்கள் மிகவும் அன்பு பொருந்தி என்னை அடையவந்தன.

- கல்லாளார்.

84. முல்லை

(இது, தலைமகன் பாசறையிருந்து சொல்லியது.)

மலைமீது வளைந்து அச்சந்தரும்படி முரசு போல் முழங்கும் மேகம் கடலிடத்தே நீரை உண்டு தாழ்ந்து பெய்கின்ற நீரை, வலமாக எழுந்து திசை களெல்லாம் மறையப் பெய்தலின் பெரிய நிலம் அழகு பெற்று உயிர்களுக்குத் தண்ணளி செய்கின்ற காலத்து, நெருப்புப் போன்ற சிறு கண்ணுடைய பன்றியின் மணலிடத்தே பற்றையில் துஞ்சுகின்ற முதுகு மறைய நறிய புதிய முல்லையின் மலர் உதிரும் சிறுகாட்டின் வழி முகப்பிலுள்ள சீறாரிடத்தள், ஒள்ளிய நுதலுடைய நம் காதலி. எரிபோன்ற தாமரை மலர்கள் பிறழும்படி வலித்து, நெல்லை அரிவோர் கட்டிய அலைகின்ற தலையுடைய சூட்டைக், கள்ளை உண்கின்ற களமர்களந் தோறும் கொண்டு போகும் மருத நிலங்கள் பொருந்திய கொடிகள் அசையும் ஊர்களைப் பகைவர்திறையாகக் கொடுப்பவும் கொள்ளாது கோபமிகுந்து போருக்குப் போக விடும் தானையுடைய வேந்தனது பாசறையிடத்தேய்யாம்.

- மதுரை எழுத்தாளன்.

85. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது. இப்பாட்டு எதிர்காலம் நோக்கிற்று.)

அழகிய நெற்றி பசப்பவும், பெரிய தோள் நெகிழவும் உண்ணாத வாட்டத்தோடு உயிர் செல்லும்படி சோர்ந்து யாம் இவ்வியல்பினமாகவும் இவ்விடத்தே நம்மைத் துறந்தோர் அருளுடையரல்லரெனப் பலவற்றைக் கூறிப்பலந்து அழாதே. தோழீ! வாழ்வாயாக. பக்கமலையிடத்தே ஈன்று

நாட்சென்ற மெல்லிய நடையுடைய மடப்பிடியின் கன்றின் பசி களைய, பசிய கண்ணுடைய யானை, முற்றாத மூங்கின் முளையை முறித்து ஊட்டும் வெல்லும் வேலுடைய திரையனது உயர்ந்த வேங்கட மலையில், காலையின் மலர்ந்த மிக இளமையுடைய வேங்கையின் நறிய பூவைக் குடைந்த பொறியும் வரியுமுடைய மயில், நறிய பசிய குருந்தின் நாறுகின்ற சினையிடத்தே இருந்து துணையை அழைக்கும். அது, வருகின்றேனென்று நின் காதலர் தேற்றிச் சென்ற குளிர்ந்த கார்காலமாகும் அதற்குள் மழையும் பரவா நின்றது. அதனைப் பாராய்.

- காட்டுர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

86. மருதம்

(இது, வாயின் மறுத்த தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது. தலை மகளைக் கூடி யின்புற்றிருந்த தலைமகன் பண்டு நிகழ்ந்தது சொற்று இன்புற்றிருந்த தூஉமாம்.)

உழுந்து பெய்து ஆக்கிய குழைந்த கழியோடு (உழுத்தங்கழியோடு) பெரிய சோற்றுக் குவியல் கிடப்ப, நிரைத்த கால்களுடைய குளிர்ந்த பெரிய பந்தரிடத்தே மணலைக் கொணர்ந்து பரப்பி மனையிடத்தே விளக்கேற்றி மாலை தூக்கி செறிந்த இருள் அகன்று அழகு பெற்ற நேரத்து, தீயகிரகங்கள் இடம் விட்டு நீங்கி வளைந்த வெண்திங்கள் ரோகினியோடு சேரும் குற்றநீர்ந்த சிறப்புடைய கலியாண நாள் வந்ததாக, உச்சியிலே குடமுடையோரும், கையிலே புதிய அகன்ற பாத்திரம் உடையோருமாகிய கலியாணத்துக்கு வந்த முதிய நல்ல பெண்கள், முன்னும் பின்னுமாகக் குடங்களை மாறிமாறிக் கொடுக்க, ஆண்மக்களைப் பெற்ற திதலையுடைய அழகிய வயிறும் தாலி தரித்தோருமாகிய பெண்கள் நால்வர் கூடி, 'கற்பு நெறியிற் றிறம்பாது கொண்டார்க்கு இனியவற்றைப் புரிந்து விரும்பத்தக்க மனைவியாகுக' என்று நீரோடு சொரிந்த குளிர்ந்த இதழுடைய மலர் சொரிந்த கரிய கூந்தலில் நெல்லோடு விளங்க முழுக்காட்டுதலாகிய மணம் 'கழிந்த காலை, தமர் கல் என்னும் ஓசையோடு சரேலென்று புகுந்து பெரிய இற்கிழத்தி ஆகுக என்று தர, ஓரிடத்தே தங்கிச் சேர்கின்ற இராக்காலத்து முதுகுவளைந்து கலிங்கத்தே ஓடுங்கிக் கிடத்தலால் கோடின புறத்தை முயங்குதல் விருப்போடு முகத்தின் மறைப்பைத் திறப்ப, அஞ்சி அவள் நெட்டுயிர்த்த காலை நின் நெஞ்சிடத்தே ஆழமாகத் தோன்றியதை எஞ்சாது கூறு என, இனிய நகையோடு யான் வினவலின், அழகிய சூடுடைய விளங்குகின்ற குழை அழகிய காதில் அசைய அகத்தே மகிழ்ச்சி எய்தியவளாகி முகத்தைத் தாழ்த்து ஓய் எனக் குனிந்தாள், மானின் மருண்ட மதர்ந்த பார்வையையும் வாரிமுடிந்த கூந்தலையுமுடைய மாயோள்.

1. இது போன்ற வழக்கம் இன்றும் ஈழத்துத் தமிழர்களிடையே காணப்படுகின்றது.

கலிங்கம் - ஆடை, நெட்டுயிர்த்தல் - பெருமூச்செறிதல், சூடு மயில் முதலியவற்றின் கொண்டை போல்வது.

- நல்லாவுர் கிழார்.

87. பாலை

(இது வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

இனிய தயிர் கடைந்த திரண்ட காம்புடைய மத்து, கன்று நக்கும்படி முற்றதே தூங்கும், மரநிழலாகிய பந்தருடைய புல்லால் வேய்ந்த சிறிய வீடுடைய வறுமை மிகுந்த சீறாரிடத்தே இரவிறறங்கி கொண்டையுடைய பெரிய கோழிச் சேவல் தலைக் குரல் காட்டும் நேரத்து எழுந்து செறிந்த குறும்பில் எழுந்த தண்ணுமையின் ஓசையால் அரிய சுரத்தே செல்வோரின் நெஞ்சு துணுக்குற குன்று சேர்ந்த கவர்ப்பட்ட வழிகளில் ஒலிக்கும் அத்தத்தில் மிகப் பெரிதும் வருந்தினேன். ஆதலின் இனி நீ மகிழ்வாயாக.

நெஞ்சே! வாழ்க. இருள் நீங்க எரியும் விடிவிளக்குடைய வான் தோயும் பெரிய மனையிடத்து, சுணங்கு பொறித்த அழகிய முலைகளின் அழகைப் பாராட்டித் தாழ்ந்த கரிய கூந்தலுடைய காதலியின் உயர்ந்த வனப்புடைய தோளை அணைந்து மகிழ்வாயாக.

தண்ணுமை - மேளம்; அத்தம் - அரிய வழி.

- மதுரைப் பேராலவாயார்.

88. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிவந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.)

உயர்ந்த புனத்தே செழித்து வளர்ந்த பெரிய செந்தினையின் உயர்ந்த வளைந்த பெரிய கதிரை உண்ணுதற்குத் தன் பக்கத்தே பல்லி சொல்லும் நிமித்தத்தை ஆராய்ந்து செல்லும் இளம்பன்றியின் வருகையை நோக்கி, வலியகையுடைய கானவன் பரணின்மீது கொளுத்திய நீண்ட சுடருடைய விளக்கை நோக்கிவந்து நமது பெரிய துன்பத்தைக் களைந்த நல்லோன் தமிழனாய்ச் சென்றான். மலையிடத்தே பெரிய புலியைத் தொலைத்த பெரிய கையுடைய யானையின் மதம் பாயும் சுவட்டால் பாயும் மதத்தை மொய்த்து வண்டினம் ஆர்ப்ப, யாழின் குரலென நினைந்து பெரிய மலை முழைஞ்சிலுள்ள *அசுணமா கேட்கும் மூங்கில் செறிந்த காட்டில் பாம்பு மடியும்படி நெரிக்கும் கொடிய விரலுடைய கரடி கிண்டும் வடுவாழ்ந்த புற்றையுடையன, செல்லற்கரிய வழிகள்.

ஆசுணமா: ஒருவகை விலங்கு; கொடிய ஓசையைக் கேட்பின் இறக்கும். 'பறைபடவாழா அசுணமா' இது இசையில் மிகவிருப்புள்ளது.

1. நிரை கவர்தற்குச் செல்லக் கொட்டுந்தண்ணுமை.

தினை நுகர்தற்குப் பன்றி நிமித்தம் பார்த்து வருகையைச் செய்த தாயினும் கானவன் அதுவருகின்ற திறமறிந்து சுடர் கொளுத்தினாற் போலத், தாமும் பேணி வந்தாரேயாயினும் வரவு வெளிப்படுமென்றவாறு.

- ஈழத்துப் பூதன்றேவனார்.

89. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

தெறுகின்ற கதிருடைய ஞாயிறு வேளிற்காலத்தின் நடு நாளில் நின்று காய்தலின் மழை வறந்து பேய்த்தேர் ஓடுகின்ற நடுக்காட்டில் கோபித்து எழுகின்ற குரலுடைய கூகைச் சேவல், புல்சாய்ந்த மலைவெடிப்பு வருந்த வரையினின்றும் கல்லெறியும் இசை ஒப்பக் குழறும் இடத்துச் சிள் வண்டு ஒலிக்கும் சிறிய இலையுடைய வேலமரத்தின் முதிர்ந்து காய்ந்த நெற்று உதிரும். வண்ணார், அவ்வாரவார மிகுந்தவிடத்து, வெவ்விய உவர் மண்ணைச் சிந்துதலின் உவர்பரந்த உயர்ந்த பாறையுடைய பக்கத்தே இருந்து நிணத்தோடு கூடிய ஊனைத்தின்ற வளைந்த வில்லுடைய மறவர் கரிய வலிய தோள்கள் பூரிக்கும்படி அசைத்து பண்டங்களைச் சுமந்து செல்கின்ற கழுதையின் நீண்ட நிரைக்குப் பின்னால் காவல் காத்துச் செல்லும் வாள் வீரர்களாகிய சாத்தரது தலையை துமித்த மிகுந்த புலால் நாற்றம் வீசும் களத்துப் பறையைத் தாழ்த்து அரிய பண்டங்களைப் பகுந்த விடுநிலமாகிய பெரியப்புளம் தூரம் என்று கருதாது. மெல்லிய சிறிய அடிகள் வருந்தச் செல்ல வல்லுநள் ஆயினளோ! தேனளாவிய இனிய பாலை வருத்தவும் உண்ணாது மணற்பரப்பிய பந்தருள் உலாவும் உயர்ந்த மிருதுவாகிய பணைத்த தோள்களை உடைய மாயோள்.

துமித்தல் - அறுத்தல், மாயோள் - கரியவள், சாத்தர் - வணிகர், மாயோள் செல்ல வல்லுநள் ஆயினளோ என வினை முடிவு செய்க.

- மதுரைக் காஞ்சிப் புலவர்.

90. நெய்தல்

(இது, பகற்குறிவந்து கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு நின்று இற்செறிப்பறிவுறீ இயது.)

முதியவர்கள் போன்ற வெள்ளிய தலையுடை கடல், இளையோர் இழைத்து விளையாடும் சிறிய வீட்டை அழிக்கும்; மடல்விரிந்த தாழை களுடைய கடற்கரைத் துறையிடத்து சிலர் அறிந்த நமது கூட்டம் அலராயெழுதலின் தமர் அவளை இல்லிடத்தே செறித்ததை அறியாய். முதிர்ந்த முலையால் வருத்தப் பண்ணாளாதலின் வருந்தும் பெரிய மார்பினை யுடையீர்! எங்கள் வருத்தமறிந்து வரைந்து கொள்ள நினையாத உமக்கு நீங்குக என்று யான் சொன்னாலுமறியீர்.

வலிய தெய்வங்கள் எல்லாம் பலி கொள்கின்ற **செல்லுருக்குக்** கிழக்கே பெரிய கடல் முழக்குப்போன்றதாகி புதுவருவாயுடைய, ஆயுதங்கள் வடுப்படுத்தின தழுப்புடைய முகத்தராகய கரிய கண்ணுடைய **கோசர்** வாழும் நகரமாயினும், நறிய நுதலுடையவளது பசிய ஆபரணங்களின் விலைக்குப் போதுமெனக் கொள்ளுவாரல்லர்.

மூத்தோர் இளையோரை வருத்தாரன்றே; அது செய்யாது புணரி இளையோர் மனை சிதைத்தாற் போலப் பெரிய அறிவுடைய நீர் சிறியே மாகிய எங்களை வருத்தாநின்றீர் என்றவாறு.

- மதுரை மருத்தினிள நாகனார்.

91. பாலை

(இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

விளங்குகின்ற பகலைச் செய்கின்ற ஞாயிறு வளம் பொருந்திய பெரிய மலையிலுள்ளனயாவும் தீயும்படி தெறுதலின் அருவி வற்றிய பெரிய பாறையின் மருங்கில், தெய்வ முறைகின்ற சுனையைத் துழாவி நீர்ப் பசுமை காணாது பாசியைத் தின்ற பசிய கண்ணுடைய யானை பசியால் ஓய்ந்த பிடியோடு ஒரு பக்கத்தே ஒடுங்க மூங்கிலின் கணுக்கள் பிளந்த வெயில் தெறுகின்ற நடுக்காட்டில் அரும்பொருள் பெறும் வேட்கையின ராய் அகன்றனராயினும் அவர் பெரிதும் அன்புடையர்; தோழீ! பெருமை பொருந்திய மான் தங்கும் உயர்ந்த பரலுடைய சிறிய பற்றையிடத்தே கடிய கண்ணுடைய மழவர் உழ முளைத்த நீண்ட காலுடைய ஈரப் பலாவுடைய உம்பற்காட்டை வார்பிணித்த முழவுடைய குட்டுவன்காக்கப் பசி இன்ன தென்றறியாத முரசு ஆரவாரிக்கும் ஊரிடத்துத் தாமரைமுகை போன்ற முனையுடைய விசாலித்த கொம்புடைய எருமை, முதிர்ந்த வளைந்த பலாவின் கொழுவிய நிழலில் தங்கும் குட நாட்டைப் பெற்றாலும் மருண்ட மாளைப் போன்ற நினை நோக்கி, மாட்சிமைப்பட்ட அழகை மறந்து தாமதிக்க மாட்டார்.

- மாழுவனார்.

92. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிச் சென்று தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகளைப் பற்றி வாய் பாட்டாற் றோழி வரைவு கடாஅயது.)

நெடிய பாறையிடத்துக் கண் ஒளி மழுங்கும் படி மின்னிப் பெரிய மழை பொழிந்த நடு இரவில் யானை நடுங்கும்படி தாக்கி வளைந்த வரியும் சிவந்த கண்ணுமுடைய பெரிய புலி முழங்குகின்ற பக்கமலையிடத்து வாராதீர். ஐயனே! வாழ்க. நேரிய இறையுடைய மிருதுவாகிய பணைத்த தோளுடைய இவளும் யானும் நாளைப்பகற்பொழுதில் தினைப் புனத்தைக் காப்பேம். மந்தியும் ஏறியறியாத மரச் செறிவுடைய இறும் பிடத்தே ஒள்ளிய

செங்காந்தள் மலர்ந்து கிடக்குமிடத்து, குளிர்ந்த பல அருவி தாழ்ந்தோடும் ஒரு கரையில் இடி கோபித்து இடித்து வலியழிந்த பாம்பின் மணியாகிய விளக்கிடத்தே இருண்ட மெல்லிய கூந்தலுடையவ ளோடு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடைய துயிலைப் பெறுகுவை.

பாம்பின் மணியாகிய விளக்கு என்றமையால் பாம்பினால் இடையூறுண்டென்றும், மலர்ந்த காந்தப்பூ உள்ள என்றமையால் மலரெடுக்க வருவோரால் இடையூறுண்டென்றும் பகற் குறியும் விலக்கியவாறாம்.

இறும்பு - மலை

- மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார்.

93. பாலை

(இது, வினைமுற்றி மீளலுறுந் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

நண்பர்களது துன்பங்களைக் களையவும், கிளைஞர் உண்ணவும் நொதுமலர் நட்புப் பூண்டு ஒழுகவும் பொருள் தொகுத்தற்கு எழுந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு வெற்றிகரமாக, ஆரமும் போர்ப் பூவும் வெல்லும் போருமுடைய சோழரது அறம் பொருந்திய நல்ல அவையுடைய உறந்தை அன்னபெறலரும் நல்ல ஆபரணங்களைப் பெற்றுத்தேடுற்கரிய பொருள் தொகுக்கும் வினையை முடித்தேமாதலின், அரண்பலவற்றைக் கடந்த வலியதானையும் வாடாத வேம்புமுடைய வழுவியின் நாலங்காடித் தெருவின் நாளங்காடிநாறுவது போன்ற நறிய நுதலும் நீண்ட கரிய கூந்தலும் உடைய மாயோளொடு மலையைக் குடைந்தாலன்ன வானைமுட்டும் நெடிய மனையிடத்தே, நுரையை அள்ளினாற் போன்ற மிருதுவாகிய பூக்கள் பரப்பிய படுக்கையிடத்து, உயர்ந்த பள்ளியறையின் உயர்ந்த சுடருடைய விளக்கில் அழகிய ஆகத்தே ஆபரணங்கள் வடுச் செய்ய முயங்குவேம்; நெஞ்சே! செல்வாயாக, புகர் நெற்றியும் சுனைபோன்று வடிந்து வாயிடத்தே புகும் மதமுடைய வலியோடு நிலத்தே எறிந்து குறுகி ஆட்களைக் கொல்வதிற் பிழையாத அச்சந்தரும் விசாலித்த கையுமுடைய கடிய கோப முடைய ஆண்யானையும், நெடிய தேருமுடைய சேரனது செல்வ நிறைந்த அழகிய கருவூரின் முன்றுறையிடத்துள்ள தெளிந்த நீருடைய கரையிற் குவிந்த குளிர்ந்த பொருநை மணலிலும் அம்முயக்கம் பலவாகும்.

- கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்.

94. முல்லை

(இது, வினைமுற்றி மீளந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. தலைமகன் பாகற்குச் செற்ற தூஉமாம்.)

தேன் பாயும் மலைக்குப் பக்கத்தே மண்டி வளர்ந்த கூட்டமாகிய இலையுடை முசுண்டையின் வானைப் போற்பூத்த வெள்ளிய பூக்கள்

குழைய, பாதி இரவில் உருவிச் சேர்த்த பறியை முதுகிடத்தே உடைய இடையன், தண்ணிய கமழ்கின்ற முல்லையைச் செங்காந்தளோடு விரவி வண்டு மூசும்படி தொடுத்த நீர்வடியும் கண்ணிய உடையனாய் ஐதாய் எரிகின்ற தணலில் உள்ளங்கையைக் காய்ச்சிக் கூதற்காய, குறு நரி ஊளை யிடும் செறிந்த மயக்கமுடைய நீண்ட தொனி, சிறிய கண்ணுடைய பன்றி யின் பெரிய கூட்டத்தை ஓட்ட, புனத்தைக் காப்போர் விளித்திருந்து ஊதும் கரிய கொம்பின் ஓசை யோடு ஒருங்கே வந்திசைக்கும் வன் புலமுடைய காடுடைய நாட்டிடத்துள்ளது, கரிய செறிந்த கூந்தலுடையவளது ஊர். ஊர் உள்ளது என வினை முடிவு செய்க.

- நன்பலூர்ச் சிறு மேதாவியார்.

95. பாலை

(இது, போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

சிறிது சிறிதாகப் பசந்து நுதலும் வாடி மெலிகின்றது; என் தளிரை ஒத்த மேனியும் வாடிப் பலரும் நோயை அறியும்படி தோன்றுகின்றது. இவற்றை நோக்கி, உயிர் போன்ற காதலர் எம்மைக் கொண்டேகுதலன்றி வேறெதை நினைவார்; பொருக்கும் திரண்ட மொக்குகளுமுடைய இருப் பையின் குவிந்த பூங்கொத்தினின்றும் கழன்று வழியிடத்தே சொரிந்து கிடக் கும் துவாரமுடைய ஆலாங்கட்டிபோன்ற பூவை இழிந்த கரடியின் பெரிய கூட்டம் வழியிடத்திருந்து பொறுக்கி நுகரும். அதனால் வழிப் போக்கர் தொலையாத வழியிடத்தே வருந்துவர். இவ்வாறு அரிய வழியைக் கடந்து வந்த நம் காதலரிடத்து இரக்கமிலராய் இவ்வூரிடத்துள்ள கொடிய பெண்கள் அவர் தூற்றி இன்னாதவற்றைக் கூறினர். அதனை அறிந்த அன்னை அது என் மகட்கு ஏற்றதல்ல எனக் கூறினள். இவ்வாறு நமது களவொழுக்கத்தை அறிந்து ஆறின தன்மையுடைய அன்னையின் முன் யான் எப்படித் தினமும் எதிர்ப்படுவது.

- ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

96. மருதம்

(இது, தோழி வாயின் மறுத்தது.)

கள்ளுண்டெறிந்த பாத்திரத்துக்குத் திடுக்கிட்ட இறால், நாணறுந்த வில்லுப்போலத் துள்ளி நெற்கூட்டுக்குள் பாயும் வயலிடத்துள்ள பொய்கையின் கரையில் வளரும் அரத்தின்வாய் போன்ற முள்ளுடைய பிரம்பின் நெடிய கொடியை நீராம்பலின் அகன்ற இலை மீது எறிந்து வாடை வீசுதலின் அது துருத்தியின் தோல் போல ஊதித் தொய்யும் மருத நிலச் சோலையுடைய காஞ்சியூர்! ஒள்ளிய வளையணிந்த ஆயத்தை விரும்பும் ஒரு குறமகளை நீ விரும்பிக் கொண்டாய் என்று கூறுவர்; அச் செயல் சிவந்த பொற்சிலம்பும், குறங்கு செறியும், அழகிய கலங்கிய மாமை நிறமும் உடைய அஃதையின் தந்தையாகிய தலைமை மிக்க யானையுடைய வெல்கின்ற போருடைய

சோழர், வெண்ணெல்லுடைய பருவூர்ப் பறந்தலையில் இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத் தொழிய ஒளிவிடுகின்ற வாளினால் நல்ல போரை வென்று களிறுகளைக் கைப்பற்றும்போது எழுந்த ஓசைப்போல பலர் வாய்ப்பட்டு அலராகின்றது.

- மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ,

97

(வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

கள்ளியங்காட்டிலுள்ள புள்ளியுடைய கலை வருந்தி அழகியகோடு ஓடியும்படி வேட்டம் புரிந்து புலால் நாற்றமுடைய புலி விட்டுப்போன நெக்கு விட்ட இறைச்சியை, இராக்காலத்தே குறும்பிடத்துள்ளார் அலறும் படி கொன்று கவர்ந்த நிரைகளைப் பகுத்துப் பெரிய கல் நிறைந்த முடுக்கரில் இருந்து உணவை மென்று தின்னும் கொலை புரியும் வில்லுடைய வீரரைப் போல பல எருவைகளோடு பருந்து வந்து தங்கி உண்ணும் அரிய சுரத்தைக் கடந்த கொடியோர்க்காக தினமும், சிறிய மூங்கிற் கோலின் வளைந்த கணுப் போன்ற வளைந்த இறையுடைய விறலியரோடு கூத்தரைப் புரந்த அன்பும், உழல்கின்ற வளையும் கள்ளுண்ட மகிழ்ச்சியுமுடைய ஓலக்க இருக்கையுடைய நன்னன் வேண்மானது, வயலை வேலியாகவுடைய வியலூர் போன்ற நின் அலர்ந்த முலையுடைய ஆகம் வருந்தப் பலவற்றைக் கூறி அழாதே என்று கூறினாய்; தோழி! குரவு மலர்ந்து அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பவிழ்கின்ற வேளிர் காலத்து வாரடித்த அறலுடைய அகலியாற்றின் கரையிடத்துத் துறையை அழகு செய்யும் மருதமோடு மாறுபட உயர்ந்து தண்ணிய தளிர்ணிந்த பெரிய கிளையுடைய மாவின் செறிந்த புதுப்பூ நிரைத்த சோலையிடத்து அழகிய மேகம் ஊரக் குயில்கள் கூவும் குரல் கேட்போர்க்குக் கண்ணீரை நிறுத்துதல் எளிதோ?

- மாமூலனார்,

98. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.)

இமயமலைபோல் உயர்ந்த பயன் பொருந்திய பக்கமலையிடத்து நங்காதலர் துன்பமில்லாது அளித்த மகிழ்ச்சி துன்பமாக மாற்றறாக, வெறுப்பை உண்டாக்கும் இவ் வருத்தம் தெய்வ முறைகின்ற வெற்பிடத் தவன் மார்பாற் தணியுமென்பதை அன்னை அறியாள்; வரைந்த கோல் போலச் செறிந்திலங்கும் வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கிச் செயலற்ற நெஞ்சின ளாய் முதிய பொய் கூறுவதில் வல்ல பெண்டிரை வினாவினாள்; அவள் அரிசியைப் பலியாகத் தூவிக் குறிபார்த்து இது முருகனால் நேர்ந்த வருத்தம் எனக் கூறினாள்; அதனை நினைந்து சித்திரம் போல வேலைப்பாடமைந்த அழகிய நல்ல இல்லில், ஆயத்தார் அலங்கரித்த மாட்சிமைப் பட்ட பாவை

போன்ற அழகு என் மகட்குப் பண்டையிற் சிறப்பதாக என நினைந்து தெய்வத்தைப் பரவிப் பல இனிய வாத்தியங்கள் ஒருமித்தொலிக்கக் களன் அமைத்து, வெறியாட்டெடுத்த அகன்ற பெரிய பந்தரிடத்தே வெள்ளிய பிளந்த வாயுடைய கடம்பின் பூவாற்றொடுத்த மாலையைச் சூடி இனிய ஐதாகிய தாளமிட்டுக் கூத்தாடிக் கும்பிட்டு வேலனது பெரிய புகழைப் பாடி, வெறி ஆடுகின்ற வேலனது களத்தை அலங்கரிக்க வல்லோன் (படிமத்தான்) பொறி அற்றபாவை போல நின்று வேண்டுவதால் என்ன பயன் உண்டாகும். தோழி! எனது வருத்தத்தின் காரணமறியாது மயங்கிய பெண்கள் வருந்து மாறு வெறியாடிய பின்னும் வாடிய மேனி முன் போல் அழகு பெறாதாயின் இக் களவுப் புணர்ச்சி அலராகாமை அரிதாகும்; அதை அறிதலால் நமக் குண்டாகும் வருத்தத்தை அறிந்து நறுமணங்கமழும் பெருந்தகை வரைந்து கொள்வானாயின் இனிதாகும். செறிந்த தொடி கழலலுற்ற காரணம் பிறிதெனக் காண் கெழுநாடனாகிய தந்தை கேட்ட பின் வாழ்தல் அவ்வலர் கேட்டு வாழ்தலிலும் அரிதாகும்.

- வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார்.

99. பாலை

(இது, உடன் போகிய தலைமகளைத் தலைமகன் மருட்டிச் சொல்லியது.)

இக் காட்டிடத்தே, வாள் போன்ற வரியுடைய புலியின் வளைந்த நகம் ஓத்த சிவந்த முகை விரிந்த முள் முருக்கம் பூவின் தாதின் சிவப்புப் படர்ந்த மதர்த்தெழுந்து மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரண மணிந்த மகளிர் முலைபோன்ற முகை விரித்த கோங்கமோடு குளிர்ந்த புனலிமரம் அசையா நிற்கும்; பூ உதிர்த்த பரந்த குளிர்ந்த பாதிரியின் கொம்பு, எதிரே பூத்த குருக்கத்தியின் மலரோடு பொருந்தி நறுமணம் ஆடினவர்களைப் போலாய், மணக்கும் பூவினும் விரும்பத்தக்கதாயிருக்கும். போர்க்களத்தே பாய்ந்து பூண் முறித்த மருப்புடைய களிறோடு விரவின யானைக் கூட்டம் போல் குறியவும் நெடியவுமாகிய நின் தந்தையின் நாட்டிலுள்ள குன்றுகள் தோன்றும்.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

100. நெய்தல்

(இது, தோழி வரைவு கடாயது.)

அசைத் தோய்ந்த முத்து வடத்தை களைந்து பெருமையுடைய பூ மாலை அணிந்த மார்ப்! இராக் காலத்தே வந்து நல்ல மார்பு வடுக்கொள் ளும்படி முயங்கிப்போதல் எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும். பெரிய திரையின் முழக்கத்தோடு மேகம் கவிழ்ந்த மழை பெய்கின்ற இரவில் இருண்ட கட லிடத்தே மீன் பிடிக்கச் சென்ற செம்படவருக்கு இருளை நீக்கும் விளக்கு, பிறங்கிடாத வலிய வேந்தனது பாசறையில் நிற்கும், ஆடுகின்ற இயல் புடைய யானையின் அழகிய முகத்தே அசைகின்ற நெற்றிப்பட்டத்தின் பிரவை ஒப்பத்தோன்றும். பாடுவோர்க்கு வளைந்த கையுடைய வள்ளலாகிய

குதிரை பூண்ட அழகிய தேருடைய பெரியனின் விரிந்த பூங்கொத்துக் களுடைய புன்னை மரச் சோலையுடைய புறந்தையின் முன் துறையிடத்துப் புதிய நாரை தன் இனத்தை அழைக்க ஒலித்தது போல், தண்ணிய புலரிக் காலையில் போகிய எருமை நெய்தலின் புதிய மலரை மாந்தும், தாழைகள் செறிந்த ஆரவாரமுடைய ஊரிடத்து அம்பல் எழா நின்றது.

அம்பல் - சிலரறிந்த அலர்; அலர் - பழிச்சொல்

- உலோச்சனார்.

101. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது. தோழி கிழத்திக்குச் சொல்லியதூஉமாம்.)

தோழி! வாழ்க. இம்மையின் நன்மை செய்யின் தீமை இல்லை என்னும் பழமொழி இன்று பொய்த்தது போலும். செம்மறிக் கிடாயின் கொம்பு போல் முறுகிப் பிடரியிடத்தே தூங்குகின்ற மயிரும் சிவந்த கண்ணு முடைய மழவர், இருமல் தீர்க்கும் மருந்தோடு வயிரிய, நெருப்பிற் கருகிய சிறிய கோலோடு வில்லைப் பிடித்து, நுரை தெரிகின்ற மத்துகள் செருகிக் கிடக்கும் இடத்தே நிற்கும் நிரைகளின் புறத்தே, காலை மறைக்கும் செருப்பு ஒலிக்கும்படி சென்று காவலுடைய இடத்தே, கன்றுகளோடு நிரையைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்லும் பெருங்காட்டின் நடுவே அகன்ற பெரிய வானத்தில் விசம்பின் மறைப்புப் போலப் பகற்காலத்தே நின்ற பல கிரணங் களுடைய ஞாயிற்றின் வெப்பத்தை ஊர்ந்து வருகின்ற மேல்காற்று வீசதலின் புல்லிய காலுடைய முருங்கையின் பல பூக்கள் குளிர்ந்த காலத்து ஆலாங் கட்டி போல உதிரும், பனி படுகின்ற பல மலைகளைக் கடந்தார்க்கு வெறுக்கத் தக்கவற்றை யாம் செய்தோமல்லேம். நாம் எய்தும் துன்பம் ஒழிவின்று.

- மாழிலனார்.

102. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிக்கட் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவா ளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.)

உயர்ந்த தினைப்புனத்தே சிங்கத்தை ஒத்த வலியுடைய கானவன் பரண்மீதிருந்து கள்ளை உண்டு மகிழ, சந்தனக் குழம்பைக் கரிய கூந்தலிற் றடவி ஐதாக வருகின்ற காற்றிலே கையினால் அசைத்துத் தழைத்த நீண்ட கூந்தலைக் காய்ச்சிய கொடிச்சி பெரிய மலையின் பக்கத்தேயிருந்து குறிஞ்சிப் பண்பாட இளைய வலிய களிற்று தினையின் கதிரை உண்ணாதும், நின்ற இடத்தினின்றும் பெயராதும் உறங்காத பசிய கண்கள் நித்திரை வந்து உறங்கும் நாடன், ஆரம் தாங்கிய மார்பிடத்தே வரியுடைய தேன்வண்டு ஆர்ப்பத்தாரையும் கண்ணியையும் சூடி வலக்கையிடத்தே வேலுடைய னாய், காவலரறியாதபடி மெல்லெனக் கதவை அசைத்துத் திறந்து புகுந்து

துன்பத்தால் வருந்துகின்ற மார்பைத் தழுவித்தோளை மணந்து இன்சொற்களைக் கூறிப் பெயர்ந்தான். தோழி! அவன் வரைந்து கொள்ளாமையின் அவ்வொழுக்கம் சிலரறிந்த அலராகி இன்றுவந்து வாட்டுகின்ற தன்மையில் கரிய மயிர் சூழ்ந்த ஒள்ளிய நெற்றியிடத்தே பசப்பாயிற்று.

- மதுரை யிளம்பாலாசிரியன் சேந்தங்கூத்தன்.

103. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

நிழலற்ற நடுக்காட்டித்தே, ஒளியுடைய தலையும் ஒடுங்கிய சிவந்த நாவும் தெறித்தது போன்ற நுண்ணிய பல பொறிகளுமுடைய அழகிய ஆண்டலைப் புள் வாடிய சிறிய தூறு தனிக்கும் படி சென்று, முற்புறத்துப் பருக்கைக் கற்கள் பரந்திருக்கும் பெரிய மன்றின் வழி எதிரேயுள்ள சிறு குடியிடத்தே, உறைவோர் குடிபோகிய உயர்ந்த நிலையுடைய பெரிய மனை இறப்பின் நிழலின் ஒரு பக்கத்தே இருந்து அழுது வருந்தும், கொடிய போர் முனை போன்ற அரிய சுரத்தைக் கடந்து வினை செய்தற்குச் சென்ற மீளுகின்ற நங்காதலர், வருத்தந் துணையாக நடுயாமத்தே பசலை பொருந்தித், தன்னோடு தானே கழிந்த நலனைப் பெறும் பொருட்டு மீண்டு வந்து அருளாரோ?

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

104. முல்லை

(இது, வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

வேந்தன் வினையை முடித்த காலைத் தேன் ஒழுகி வண்டினம் ஆர்க்கும் தண்ணிய நறியமுல்லை நிலத்து வெற்றி வேலுடைய வீரர் மகிழ்ச்சியுற, பாகன் வாரை வலித்துச் செலுத்தின் அல்லது, முள்ளை உறுத்தின் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமும் நெடிய தேரின் வளைந்த உறுப்புகள் பொலியும்படி ஏறி, புதரிடத்துள்ள பூவுடைய அவரையின், உள் ஒன்றுமில்லாத பொய்த் தோல் போன்ற வயிறுடைய வெள்ளிய வெள்ளாட்டுமறி, தளர்ந்து தூங்குகின்ற பெரிய செவியுடைய புல்லிய தலையுடைய சிறு குட்டிகளோடு களிப்புடன் மன்றிடத்தே ஆத்தியின் கவர்ப்பட்ட இலையைக் கறிக்கும் சீறூர்கழியும்படி இடையிலே தாமதியாது வந்து கண்ணீர் உகும் கண்ணளாய் பல வாறு புலந்துறையும் ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களணிந்தவளது கூந்தலிற் பூங்கொத்துக்களைச் சூட்டி அலங்கரித்து மகிழ்ச்சியைச் செய்தன. எந்தையே! வாழ்க.

- மதுரை மருதுனிள நாகனார்.

105. பாலை

(இது, மகட் போக்கியதாய் சொல்லியது.)

அகன்ற பாறையிடத்தே மலர்ந்த வேங்கையின் பூவோடு தழையை விரவித் தொடுத்த மாலையை மெல்லெனத் தடவி நல்ல வரைநாடனைத் தனக்குரியனாகப் பாராட்ட எப்படி வல்லுனளாயினாள்! தேனளாவிய தீம் பாலைப் பளிங்குப் பாத்திரத்தில் ஏந்திச் செவிலித் தாயர் ஊட்டவும் உண்ணா தவள், நிழலுடைய நீர் நிலை போன்ற குளிர்ந்த பெரிய மனையிடத்தே எமது செல்வத்தையும் உள்ளாளாய், பந்து புடைப்பது போல் தாளம் போட்டு அடிவைக்கும் கதியுடைய குதிரையும், பல வேற்படையும் உடைய எழினியின், கெடுதற்கரிய வலியும் ஏவிய தொழிலை முற்றுவிக்கும் ஆற்றலு முடைய வீரர் கொளுவுதலால் மண்டி, எரி பரந்து, காய்ந்த பாறைகளுடைய கானத்து, கொல்லும் அம்பும் பெரிய வில்லுமுடைய மறவர், தேனாற் சமைத்த நறிய கள்ளை உண்ட மகிழ்ச்சியால் பகைவரைவென்று, பெரிய மிருதுவாகிய பசுக்களை மீட்டுச் செல்லும் பரந்தவேனில் வெப்பமுடைய வழியிடத்தே செல்ல மயங்கிப் போயினாள்.

- தாயங்கண்ணனார்.

106. மருதம்

(இது, தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாளாகக் கேட்ட பரத்தை யவட் குப்பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.)

எரி கிளைத்தாற் போன்ற தாமரை செறிந்த வயலிடத்துப் பொரி தெளித்தாற்போன்று துள்ளிப் பாய்கின்ற சிறிய மீன்களை உண்ட மீன் கொத்திப்புள், பறக்கமுடியாது மணமிகுந்த பசிய இலையில் மெத்தென மெத்தென அசைந்து வந்திருக்கும் துறையுடைய ஊரனாகிய தன்கொழு நனை நம்மோடு புலக்கும்படி சொல்லுவாள் என்று கூறுவர், நாம் நேரே சென்று கூறுவம் அல்லேம் ஆயினும் செறிந்த வளை ஒலிப்பக் கைகளை வீசிச் சிறிது அவ்விடத்தே உலாவிப் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறிவருவேம், வருவாய், தோழீ! ஒள்ளிய வாட்படையும் வெற்றியுமுடைய வெளிநிலலாத கல்வியுமுடைய பாண்டியன் போர் செய்யுந்தோறும் களிற்றைப் பெறும் பாணன் கொட்டும் தண்ணுமையின் கண்போன்று வருந்தும் என் வயிறு.

- ஆலங்குடி வங்கனார்.

107. பாலை

(இது, தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து வந்து தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

நீ செல்ல விரும்பினாய் என்பதைக் கேட்குந்தோறும் பலவற்றை நினைந்து, அன்பு காரணமாக நெஞ்சிடத்தே வருந்தும் தாங்கமுடியாத எனது அகத்துத் துன்பம் களையவேண்டி, நின்னோடு, பெரிய கருங்கற் பாறையிலே கிடத்தி வயிற்றைத் தின்று பெரிய புலி விட்டுச் சென்ற மானின் காய்ந்த கருவாடுடைய வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்கள், மகிழ்ச்சியோடு மூங்கி லரிசியைத் தயிரிலே பெய்து தொழுவத்திலே அட்ட வெள்ளிய நிணம் உருக்கினாற் போன்ற வெண் சோற்றைப் புகர் நிறமுடைய தேக்கிலை

யிலுண்ணும் கல்லாத நீண்ட பேச்சும், கோபமுடைய நாயுமுடைய வடுகரது வலிய ஆண்மையுடைய அரிய போர் முனை போன்ற இடத்தைக் கடந்து, வருந்திப் பெரிய அஞ்சத்தக்க இடையூறுடைய ஓடையிடத்து ஏறுதற்கருமையுடைய ஏற்றத்தின் சறுக்கி வீழ்ந்து முடமாய் வம்பலர்விட்டுச் செல்லுதலால் தனிமையாகத் திரியும் வலிய எருதுக்கு, அழகிய குழையுடைய இருப்பையின் கீழ் நோக்கிய வாயுடைய பெரிய துவாரமுடைய பூவைப் புல்லிய தலையிருடைய சிறார், வில்லினால் வாயை நீக்கி மரையைத் துரத்தி நின்று ஊட்டும் மலையிடத்துள்ள சீறாரிடத்தே மாலைக்காலத்து நின்னோடு துணையாக இருந்து, பசிய நறிய பூ பெரிய பரலிடத்து உதிர்ந்து மனையிடத்தே கமழுகின்ற காலையில் (நீண்ட கூந்தலுடைய என் தோழியும் துணையாக வருவாள்). எனது துன்பங்களைய வேண்டி நீண்ட காந்தலுடைய தோழி மாலைக் காலத்தே நின்னோடு துணையாக இருந்து காலையில் நின்னோடு துணையாக வருவாள் என்றவாறு.

- காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

108. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

சேர்ந்தவருக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்தல் அறிவுடையோர்க்கு ஏற்றதன்று; அவ் வருத்தம் எவ்வாறு நிலை பெறும். முத்தை மலையிடத்தே சிந்தியது போன்ற, யானையின் மத்தகத்திலுள்ள புள்ளியை ஒத்த புதிய நீர் உறைந்த ஆலாங்கட்டி, பளிங்கு சொரிவது போலப் பாரையிடத்தே நிரையாகக் கிடக்க, மேகம் கோபித்த இடனகன்ற விசும்பில் பொறி சிதறுகின்ற கொள்ளியைப் போலக் கொடிவிட்டு மின்னிப் பெரிய மழை பொழிந்த நடு இரவின் இருளில், இரை தேடுகின்ற சிங்கம் போலப் பொறி விரவிய மயிலுக்குப் பயந்து பாம்பின் அஞ்சத்தக்க தலை படம் விரித்தாலன்ன, காயாவின் மெல்லிய கொம்பரை முட்டும்படி வளர்ந்து பல அரும்புகளை நீட்டி அசைகின்ற பூங்கொத்துடைய காந்தளின் அழகிய மலரின் நறிய தாதை ஊதும் தும்பி, சூதாடு கருவியில் அழகிய மைபோற் றோன்றும் கரிய சென்னியை உடைய மலையுடை நாடன் தனியே வருதலை அஞ்சான். தோழீ! வாழ்க! வருந்தாதே. மலைநாடன் இரைதேடும் சிங்கம் போல வருதலை அஞ்சான் என்றவாறு.

- தங்காற்பொறு கொல்லனார்.

109. பாலை

(இது, இடைச்சுரத்துத் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

பல இதழ்களுடைய மென்மையான மலரை உண்ட கண்களும், நல்ல யாழின் நரம்பு ஒலித்தாற் போன்ற இனிய மொழியுமுடையவள் ஊரிடத்தே வதிகின்றாள். கொம்புடைய யானையின் கூட்டம் திரண்டு காட்டின் வழியை மறிக்கும் நீண்ட மரச் சோலையிடத்து அணில் பாய்ந்து விளையாடுகின்ற

மூங்கில் வளர்கின்ற நடுக்காட்டில் (ஆறலைப் போர்) வெள்ளிய நுதியுடைய அம்பின் விசையால் வீழ்த்தியோரை இட்டு மூடிய கற்குவியல் எண்ணில் அடங்காது கிடக்கும் சுரவழியிலே கொல்லப்பட்ட வர்களைப் போல, அரிய வழியைக் கடந்து வந்தோரிடத்துக் கைப்பொருள் இல்லையாயினும், கொல்லாது, தப்பி ஓடாதபடி பெருங்களிற்றின் மருப்போடு புலித் தோலாற் கட்டி வைக்கும் அறனில்லாத வேந்தனுக்குரிய வறண்ட குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்தேம். கொல்லப்பட்டவர்களைப் போல கட்டிப்போடும் அறனில்லாதவன் என்றவாறு.

- கடுந்தொடைக் காவினார்.

110. நெய்தல்

(இது, தோழி, செவிலித்தாய்க்கு அறத்தோடு நின்றது.)

அவள் அன்னை அறியினும் அறிக! அம்மென அலர் தூற்றும் சேரியிலுள்ளார் கேட்பினும் கேட்க, சுழித்த நீருடைய புகார்த் தெய்வத்தை நோக்கிக் கடுமையான சத்தியஞ் செய்து எல்லாவற்றையும் கூறுவேன் கேட்பாயாக. விளையாடுகின்ற ஆயத்தாரோடு கடலுடனாடியும், சிற்றி லிழைத்தும், சிறுசோறட்டும் வருந்திய வருத்தம் தீரும்படி யாஞ் சிறிது நேரம் ஆறியிருந்தேமாக, ஒருவன் நம்மை அணுகி, விசாலித்த மிருது வான தோளுடைய மட நல்லீர்! யான் இரவும் பகலும் திரியும் இயல்புடையேன்; மெல்லிய இலையிடத்தே விருந்துண்டு யானும் இக் கல்லென்னும் சிறுகுடியிடத்தே தங்கின் என்னோ! என மொழிந்தான்; அவனைக் கண்டு வணங்கிய முகத்தினேமாய் ஒருவர் முதுகோடு ஒருவர் ஒடுங்கி, இழிந்த கொழுத்த மீனுணவு உமக்கு ஏற்றதல்ல எனக் கூறி அழகியதாய் நீண்ட கொடி அசைகின்ற நாவாயைக் காண்போமென்று காலால் மணலை அழித்து நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும் என் தோழியைக் குறிப்பாகப் பார்த்து நல்ல நுதலைத் திருத்துவேன் யான் எனக் கூறினான். அதனைக் கேட்ட யாம் அவன் வருந்தக் கூடிய சிலவற்றைக் கூறி இவ்விடத்தை விட்டு நீங்குவாய் எனப் புகன்றோம். அவன் அகன்று பெரிய உயர்ந்த தேரின் கொடிஞ்சியைப் பற்றி நின்றான். அவனால் நேர்ந்த வருத்தம் போலும் என்றும் எனது தோழியை வாட்டுவது.

- பாலையாடிய பெருங்கடுங்கோ.

111. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்தது.)

அரசர் யானையிடத்தே உயர்த்திய கொடிச்சீலைபோல வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரத்துக் கூடுகட்டிய சிலம்பியின் வலை ஓடைக் குன்றத்தே கோடைக் காற்றுக்கு அசையக் காற்றின் ஓசையை மழை என மருண்ட மயக்கத்தோடு வாடிய களிற்று தூக்கிய வருத்தமுடை நீண்டகை, ஒழுங்கு பட்ட பாடலைப்பாடும் கூத்தரின் நெடுவங்கியம் போற் பிளிறும் வழியிடத்தே

பன்றியைக் கொன்ற செந்நாயின் கடுவன் அதனை விரைவாக இழுக்க. இரத்தத்தை உரிஞ்சிக் குடிக்கும் எருவையின் சிவந்த செவி நெருங்கிய போர்க்களத்து இராக்காலத்தே கொளுத்திப் புண்பட்டவர்களைப் பார்க்கும் விளக்கைப்போல் தோன்றும் விண்ணைத் தீண்டும் பாறையுடைய மலையைக் கடந்தார். கோபித்தவர் இகழ்ச்சியுடைய நெஞ்சில் மகிழ்ச்சி யெய்தார் என்னும் சொல்லை நினைந்து நாணி, வருவர் தோழி! வாழ்க.

112. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லி வரைவுகடாயது.)

குறுநடையுடைய கூனல் எண்கின் கூட்டம் கறையான் எடுத்த சிவந்த புற்றின் மண்முடிய கோடு உடையும்படி பெயர்த்து இரையை விரும்பி இருந்து கிளறும் நடுயாமத்தே ஈன்றணிமையுடைய பிணவு பசித்ததாக வீர முடைய புலி வெள்ளிய உயர்ந்த மருப்புடைய களிறைக் கொன்று முழங்கும் அஞ்சத்தக்க இருண்ட சோலையிடத்தே துணைவேண்டுமென்னாது தனியே வந்து தீமையைச் செய்தாய். நீர் வராது நாள் இடையே கழியின் என் தோழி வாழாள். அவள் தோளிடத்தே முயங்க நீயும் விரும்புகின்றாய். பிரியாத காதலராயினும் சான்றோர் பழியோடு வரும் இன்பத்தை விரும்பார். வான்தோய் வெற்பனே! விரைந்து கொள்ளின் என்ன தீமையுடையது? குரங்கினங்கள் தாவித்திரியும் மிளகுக் கொடிபடரும் மலையிடத்துக் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்ததைத் தமர் அறியார்; பழைய முறைப்படி விவாகச் சடங்கில் நீர் பெண்கொள்ளும் ஒழுக்கத்தைக் கண்குளிர நோக்கி அயல் விருந்தினரைப் போல் இருந்து இவள் நாணி ஒடுங்குவதை நாம் காண்போம். எண்கு - கரடி.

- நெய்தற்சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார்.

113. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

செல்வம் வறண்ட காலத்தும் பழைய நட்பிற் கோடாது சென்று வழிபடுகின்ற மாறுபடாத கோட்பாடுடைய, புல்லிய தலையும், பிடிபோன்ற நடையுமுடைய விறலியரோடு கூடிய பாணரது பெருமானாகிய குதிரை களைப் பரிசிலர்க்கு வழங்குகின்ற அஃதையை வணங்கிக் காவலைக் கைவிட்ட பல வேற்படையுடைய கோசரது தேனாரும் நெய்தல் வளரும் வயலுடைய வளம் பொருந்திய நல்ல நாட்டைப் போல எனது தோளை மணந்தாரென்று ஆரவாரமுடைய மூதாரிடத்தே அலரெழுந்து அரற்றவும் வரையாது நின்காதலர் பிரிந்தாரென்று, கல்போன்று மெலியாத பரட்டோடு கூடிய வலிய தாளும், முலையிடத்து உண்கின்ற பாலாகிய உணவும் உடைய சிறாரும் இகழ்ந்தனராயினும், பதுங்கியிருந்து தருணம் பார்த்துப் பகை வருறைகின்ற உணவு நிறைந்த குறும்பிடத்துள்ள திரண்ட ஏரியுடைய ஏற்

றோடு நிற்கும் நிரைகளை அடித்துச் செல்லும், பெரிய செறிந்த பூணிறுக்கிய காம்புடைய நெடிய வேலும், விழா அயர்ந்தாற் போன்ற கொழுவிய உணவு முடைய பாணனது, குடிகள் தம்பதியை விட்டு ஏழாத நல்ல நாட்டுக்கு அப்பால் வழியே போகும் புதியமாக்களைக் கொன்ற பகைவரின் எறிபடைகளைக் கழுவிய சிவந்த வரியுடைய நீர் அற்ற நுண்ணிய மணலுடைய கரையைத் தாண்டிச் சேயர் ஆயினர் என்று கூறுப. அதனை அறிந்து வருந்தி நெஞ்சில் வருத்தம் நீங்க உறைதலும் உரியேம்; ஏனெனில் பரிய அரையுடைய மரத்தில் அசைகின்ற கொம்பரிடத்துள்ள கூட்டை விட்டுப் புள் எழுந்தது போல உடல் இவ்விடத்துக் கிடக்க அவர் சென்ற இடத்தில் உயிர் சென்றது.

- கல்லாளார்.

114. முல்லை

(இது, விணைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

நெடிய கொடி அசையும் வாளைத் தீண்டும் கோபுரத்தோடு மாடத்தே துயில்வோர் ஏற்றிவைத்த விளக்கு நட்சத்திரங்கள் போல் விளங்கித் தோன்றும் அரிய காவலுடைய அஞ்சத்தக்க மூதாரிடத்துள் மனையிடத்தே உறையும் குற்றமில்லாத கற்புடைய செவ்வரிபரந்த மதர்த்த குளிர்ந்த கண்ணும், மூங்கிலொத்த தோளும் உடைய தெய்வப் பெண்ணை ஒத்த நம் காதலியைக் கண்டு, “ஏதிடி! தோழி கேள், வேலன் வெறியாடுகளத்துச் சிறிதும் பலதுமாகப் பரந்து கிடக்கும் பூவைப்போல, நறிய முல்லைமலர் உதிர்ந்து கிடக்கும் நறிய குளிர்ந்த முல்லைக் காட்டில் வெவ்விய கதிர் மழுங்கி அந்தக் கிரியிடத்தே சேர்ந்த ஞாயிறு அரவு விழுங்கிய சந்திரனைப் போல வியக்கும்படி மறையும் சிறிய புல்லிய மாலைக் காலத்து அவர் நம்மை நினையார்” எனக் கூறி நம்மைப் புலந்து உறையும் அவள் துன்பம் நீங்க, சாரதித் தொழிலை முற்ற அறிந்த பாகனே, பொன் கல்லணையிட்ட செருக்கி நடக்கின்ற குதிரை பூண்ட தேரைச் செலுத்துக. கல்லணை - தவிசு.

இச்செய்யுள் ஐயற்றியவர் பெயர் காணப்படவில்லை.

115. பாலை

(இது, பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.)

அவர் பழியிலராயினும், பலரைப் புறங்கூறுதலும், அவர் தூற்றுதலுமாகிய ஒழுக்கமுடைய கொடிய பேச்சுடைய சேரியிடத்துள்ள பெண்கள் இகழினும் இகழ்க. நுண்ணிய பூண் விளங்கும் எருமையுடைய குட நாடு போன்ற எனது, ஆயத்தாரால லங்கரிக்கப்பட்ட நலன் ஆயினும் அழிக; என்றும் நம் காதலர் நோயிலராகுக. தப்பாத வாளுடைய எவ்வி வீழ்ந்த செருவிடத்தே பாணர்கைதொழுது சூழ்ந்து நின்று பழைய முறைமையில் வாழ்த்திய வலிய உயர்ந்த வளைந்த கொம்பைப் போன்ற ஒள்ளிய பூங் கொத்துடைய சுடர்விடுகின்ற பூத்த கொன்றை போல் விளைந்த நெல்

தரைமீது பரந்து கிடக்கும் தொலையாத வழியிடத்துப் பிறை போன்ற பெரிய மருப்புடைய தலைமையுடைய யானை சினமிகுந்த வலியுடைய சிங்கத்துக்கு அஞ்சித் தன் இனத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒளிக்கும் அஞ்சத்தக்க வழியிடத்து நமது அழகு கெடும்படி நம்மை நீங்கித் தூரதேசத்தே சென்ற நங்காதலர் பொருட்பிணி கைகூடாமையின் நீடித்து அவன் உறைகின்றார்.

- மாழலர்

116. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தது.)

நெருப்பு எரிவது போன்ற தாமரையை இடையிடையே சேர்த்து அரிந்து குவித்த செந்நெல் அறுக்கும் வேலையாட்கள் கள்ளை அருந்தி, வண்டிச் சில்லு சேற்றுட் புதைந்ததாயின் அது செல்லுதற்கு கரும்புகளைத் தெரிந்தெடுத்து அடுக்கும் ஊர்! ஒள்ளிய நுதலும், நறிய மலர் சூடிய கூந்தலும் மிகுந்த அழகுமுடைய பரத்தை ஒருத்தியோடு நாணமின்றி, நேற்று விடியற்காலையில், பொரிபோல் மலர்ந்த புன்கு நிழல்செய்யும் துறையிடத்துப் புனலாடினை என்று கூறுவர். யாம் அதனைப் பொய்யால் மூடி மறைப்பவும் மீறி அது அலராயிற்று. அவ்வலர், மலர்மாலையும், கரிய யானையுமுடைய, மறப்போர்புரியும் பாண்டியன் நீங்காத புகழுடைய கூடற்பறந்த தலையிடத்து, ஒன்று சேர்ந்து பகைத்தெழுந்த இரு பெருவேந்தரின் கடல்போன்ற பெரும்படை கலங்கத் தாக்கியபோது, முரசுகளை எறிந்து விட்டுப் புறங்காட்டி அவர் படை ஓடிய ஞான்று, வெற்றிகொண்ட வீரர் களத்தே ஆடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும்.

- பரணர்.

117. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

வீட்டுக்கு வேலி நடப்பட்ட மல்லிகையோடு மலர்ந்த பெரிய கொத்துடைய நொச்சியையும், அழகிய திதலை பரந்த அல்குலுடைய ஆயத்தையும் உள்ளாளாய்த் தொழில் மாட்சிமைபட்ட வளம் பொருந்திய அழகிய மனை தனிமை உறப்போய், அஞ்சத் தக்க அரிய வழியிடத்தே கரிய காலையுடைய ஒமை மரத்தில் ஏறி வெள்ளிய தலையுடைய பருந்து பேடையை அழைக்கும் பாழடைந்த நாட்டிடத்தே பொன்வளை ஒலிப்பக் கையை வீசிச் சிவந்த பாதங்களிற் சிலம்பு ஒலிக்க அசைந்து சென்ற என் மகட்கு சாந்து தடவிய நெளிந்து சுருண்ட கூந்தலைவாரி உச்சி எடுத்து யான் பூக்களைச் சூட்ட வாசனைச் சாந்தைப் பூசாதவளது, தமர் போன்ற தகுதியுடைய விரும்பத்தக்க காதலன் மணநாறுகின்ற பல மலரைப் புனைந்து பின்னலை அவிழ்க்க முதுகு மறையும்படி, நெடிய காலுடைய மாவின் பழுத்த வெள்ளிய வெண்பழத்தை வளைந்த காலுடைய, ஆமை, பார்ப்போடு

இருந்து கவரும் பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யாத புது வருவாயுடைய வாணனது சிறுகுடிக்கு வடக்கே உள்ள வெவ்விய நீருடைய கான் ஆற்று விளங்குகின்ற அறல்போல் தாழாநிற்கும். காதலன் பின்னலை அவிழ்க்க (கூந்தல்) முதுகு மறையும்படி தாழ நிற்கும் என வினை முடிவு செய்க.

அறல் - கருமணல்.

இப்பாடல் செய்தவரின் பெயர் காணப்படவில்லை.

118. குறிஞ்சி

(இது, செறிப்பறிவுறீஇ இரவும் பகலும் வாரலென்றது.)

ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவி விளங்குகின்ற மக்கமலையிடத்தே தேன் கமழ்கின்ற வேங்கையின் பூங்கொத்துக்களைச் சூடி, தொண்டகப்பறையின் தாளத்துக்கு ஆடும் குறப்பெண்களோடு சேர்ந்து மறுகில் ஆடும் சிறுகுடிப் பாக்கத்து அழகிய முருகனை ஒப்பவனே! வலிய வேட்டை நாய் பின்னே செல்லப் பகற்காலத்தே நீ வரின் பிறர் அலர் தூற்றுவதை நாம் அஞ்சுவேம். பெரிய பிடி கன்றோடு விரைந்து சென்ற பெரிய கையுடைய யானையோடு மாறுபட்டு அதனைக் கொல்லமாட்டாதோடிய கொல்லுகின்ற புலி திரியும் மிகுந்த இருளுடைய நடு இரவில் நீர் தனியே வருதலை அவ்வலர் தூற்றுதலினும் அதிகமாக அஞ்சுவேம். என் தோழி என்ன ஆகுவளோ? பல நாட்களாக நாங்கள் புணர்தற்கு இடமாயிருந்த காய்ந்த கதிருடைய தினைப்புனத்தே கிளியை ஓட்டும் பாடலும் ஒழிந்தது. அன்புடையாட்கு உனது அருளையன்றி வேறு ஆதரவில்லை.

- கயிலர்.

119. பாலை

(இது, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றது தோழி சொற்ற தூஉமாம்.)

நுதலும் தோளும் திதலை அல்குலும், வண்ணமும், அழகும் சுணங்கும் வாட, இவள் வருந்துவாளென்று நோக்கி வரைந்து கொள்ளுதல் நன்று என நினையாது பிரிந்தாலும், வழியிடத்தே செல்லும் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை இடியேறுண்ட பாம்பின் பசிய துணிகளை ஒப்ப வழியோரங்களிற் கிடந்து சுருங்கும் வழியிடத்தே வருந்திச் சென்ற உப்பு வாணிகர் விட்டுச் சென்ற கல் அடுப்பில் ஒள்ளிய சிலையுடைய மழவர் இறைச்சியைப் புழுக்கி உண்ணும் சுர வழி போதற்கரிய தென்னாது துணிந்து, நெய்தல் வடிவனதாய் ஐத அகன்ற இலையுடைய சுரை வயிரமுடைய வேல மரத்திற் படர்ந்து மயிலிறகு கட்டிய அம்போடு சேர்த்திய நாழிகை வட்டில் போற் தோன்றும் தனிமையான காடுதுணையாக, வீரமுடைய புலி பிளந்தவடுவுடைய சென்னியிடத்தே பொருந்திய வருத்தத்தோடு நீருண்ணச் சென்று முழங் காலூன்றிய உயர்ந்த யானை கை தோய்த்து நீரை உறிஞ்சும் நீர் வற்றிய

சுனையுடைய கரிய மலையிடத்துள்ள வழியே செல்லத் தாம் வருந்தித் துணிவரோ?

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

120. நெய்தல்

(இது, தோழி பகற்குறிக்க கண் தலைமகளை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று சொல்லியது.)

திருமாலின் மார்பிடத்து விளங்கும் ஆரம் போல செவ்வானத்தைத் தடவி, மீனருந்தும் பசிய காலுடைய கொக்கின் நிரை உயரத்தே பறக்க ஞாயிறு மெல்ல மெல்ல மேற்கே அத்தகிரியிற் சென்று மறைதலும், மதர்த்த அழகிய குளிர்ந்த கண்கள் கலங்க இவள், பெரிய நாணத்தோடு கூடிய சிறிய மிருதுவாகிய சாயலின் மாட்சிமைப்பட்ட அழகு சிதையும்படி வருந்தி அமையாது அழத் தொடங்கினாள் பெரும! ஆதலால் உயர்ந்த பணையுடைய வெள்ளிய மணலுடைய சோலையிடத்து அன்றில் தன்பேட்டை அழைக்கும் இடத்தே உள்ள சிறிய நெய்தல் பூத்திருக்கும் பெரிய கழி பரந்த நாட்டிடத்தே, கழியிடத்துள்ள சுறாவை எறிந்த புல்லிய தாளுடைய கோவேறு கழுதை ஆழ்ந்த நீருடைய கழியிடத்தே நடை மெலிந்து அசைய வலிய வேலுடைய இளையரோடு இராக்காலத்தே செல்லாது அவளைச் சேர்ந்து செல்லின் குறைநேருவதுண்டோ.

நக்கீரனார்.

களிற்றியானை நிரை முற்றும்

அருள் செய்யுட் பகுதிகள்

- “.....” பன்மா
 னோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
 பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
 கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
 கைகவியாச் சென்று கண்டுதையாக் குறுகிப்
 பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
 தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
 நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
 லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
 மென்றோள் பெற நசைஇச் சென்றவென் நெஞ்சே” (9)
- “யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி
 னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே” (12)
- “களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
 வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்த
 துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
 முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு நடுநாள்” (22)
- “கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து
 நுதிமுக மழுகிய மண்ணை வெண் கோட்டுச்
 சிறுகண் யானை நெடுநா வொண் மணி” (24)
- “கிடந் துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின்
 வீழ்களிறு மிசையாப்புலி” (29)
- “..... தூமயி ரெகினந்
 றுணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பிற்
 செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
 யின்றுவர லுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
 வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென
 மழலை யின்சொற் பயிற்று
 நாணுடை யரிவை” (34)
- பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
 நடுகற் றீலி சூட்டித் துடிப்படுத்தித்
 தோப்பிக் கள்ளொடு தூஉப்பலி கொடுக்கும்
 போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந் (35)

- “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்”
- “புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவையிற் றீவிய மிழற்றி
முகிழ்நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மக னொற்றி
வருகுவை யாயிற் றருகுவென் பாலென
விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குவெங் காதலி
புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே” (54)
- “அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடையர்
மரஞ் செல மிதித்த மாஅல் போலப்” (59)
- “சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை நெடுவேற்
சினமிகு முருகன் றண்பரங் குன்றம்” (59)
- “கனிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
யொளிறுநீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
கடவு ளெழுதிய பாவையின்
மடவது மாண்ட மாஅ யோளே” (62)
- “இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமு மறுவின் றெய்துப்”
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர் பயந்த செம்மலோர்” (66)
- “நல்லமர் கடந்த நாணுடையு மறவர்
பெயரும் பீடு மெழுதி யதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்” (67)
- “தெள்ளற வியற்றிய நிழல் காண் மணடிலத்
துள்ளுதாவியிற் பைப்பய நுணுகி” (71)
- “கயிறுபிணிக் குழிசி யோலை கொண்மார்
பொறிகண்டழிக்கு மாவண மாக்களி” (77)
- தோட்பத னமைத்த கருங்கை யாடவர் (79)
- “தீந்தயிர் கடைந்த திரள் காண் மத்தந்
கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றிற் றாங்கும்
படலைப் பந்தர்ப் புல்வேய் குரம்பை” (87)
- “குடுமி நெற்றி நெடுமாச் சேவற்
றலைக்குரல் விடியற் போகி.....” (87)
- “பகுவாய்ப் பல்லி பாடோர்த்துக் குறுகும்” (88)
- “பொறைமலி கழுதை நெடுநிறை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவர்” (89)

- “தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநிழல் வதியும்” (91)
- “மந்தியு மறியா மரம்பயி லிறும்பு” (92)
- “வரைகுயின் றன்ற வான்றோய் நெடுநகர்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
நிவந்த பள்ளி நெடுஞ் சுடர் விளக்கத்து. (93)
- “..... இம்மை”
நன்று செய்மருந்கிற நீதில் லென்னுந்
தொன்றுபடு பழமொழி” (101)
- “மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமையறியார்
தொன்றியன் மரபின் மன்ற லயரப்
பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போலவிவள்
புதுநா ளொடுக்கமும் காண்குவம்யாமே.” (112)
- “பொய்புறம் பொதிந்துயாங் கரப்பவும்” (116)

1மணி மிடை பவளம்

(இரண்டாவது)

121. பாலை

இது, தோழியாற் றலைமகனை உடன் வருமெனக் கேட்ட தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நாணமும் மகிழ்ச்சியு முடைய நெஞ்சே! முதுவேனிற் காலத்துக் கடிய வெய்யிலெறிக்கும். அதனாற் சிறுகுளம் வற்றிக் கலங்கல் நீருடையதா யிருக்கும். அதனிடத்தே வெட்டிய சிறுகுழியிடத்தில் உண்ணமுடியாத கலங் கல் நீர் நிற்கும். வீரமுடைய ஆண்யானை அக் கலங்கல் நீரால் கன்றுடைய இளம் பெண்யானையின் சிறிய தலையைக் கழுவும். பின்பு செங்கோல் அறுகின் வெள்ளிய பூக்கள் சிதையும்படி அவற்றை அடித்துச் சென்று, வழியின் அருகே நிற்கும் ஆச்சாமரத்தில் தனது உடலை உரைஞ்சிச் சொறி தேய்க்கும். இம் மரத்தின் ஐத நிழலில் (என் காதலி) கூட வந்து எம்மோடு தங்குவாள்? கொலை செய்யும் கணையுடைய மழவர், வழிப் போக்கர் கட்டுச் சாதங் கட்டிச் சென்ற பனையோலையைப் பொறிக்கிடங்குகளின் மீது இட்டு வைப்பார். அவ்வோலைகளைச் சூறைக்காற்று எடுத்தலால் நேர்ந்த ஓசையை மாணேறு, தன் பெண் மானின் ஓசை என்று கருதி அதனை அழைக்கும். அழகிய கண்களுடைய குரங்குகள் உறையும் இவ் வகையான கானத்திலே என்னுடன் அவள் செல்வாளென விசாலித்த மிருதுவான கண்ணையுடைய தோழி கூறினாள். (தலைவி தங்கிச் செல்வாள் எனத் தோழி கூறினாள் எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

- மதுரை மருதனிள நாகன்.

122. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது.

ஆரவாரம் மிக்க இம்முதிய ஊரிடத்தே மிக்ககள்ளையுண்ணும் மாந்தர் உறைவர். இம் மூதூரிடத்து விழாக்கள் இல்லையாயினும் அவர்கள் உறங்கார்கள் ஆவர். வளப்பம் மிக்க கடை வீதியிலும் பிறவீதிகளிலுமுள்ள வர்கள் உறங்கினாலும் வலிய பேச்சையும் கடுஞ் சொல்லையுமுடைய அன்னை உறங்காளாவள். வீட்டில் வைத்து அரிய காவலைச் செய்யும்

1 "இப்பெயர் உவமையாற் பெற்ற பெயர். செய்யுளும் பொருளும் தம்முள் ஒவ்வாமையால்."

அன்னை துஞ்சினாலும் உறங்காத கண்ணையுடைய காவலர் குறுகுவார்கள். விளங்குகின்ற வேலையுடைய காவலர் உறங்கினாலும் கூரிய பல்லும் வலமாகச் சுருண்டவாலும் உடைய நாய் குரைக்கும். ஆரவாரஞ் செய்யும் வாயுடைய நாய் குரையாது- அடங்கில் அகன்ற ஆகார வீதியில் உள்ள சந்திரன் பகல் போன்ற நிலாவைப் பரப்பி விரியும். சந்திரன் மலையிடத்தே மறைந்து மிக்க இருள் வந்து சூழ்ந்ததாயின் வீட்டு எலியை உணவாகக் கொள்ளும் வலிய வாயையுடைய கூகை, பேய்கள் உலாவும் யாமத்தில் அச்சந்தரும்படி குழறும். வசித்தற்கு மரப்பொந்துகளை விரும்புகின்ற கூகைச் சேவல் குரலடங்கி மடியின் வீட்டுக் கூரையிலிருக்கும் கோழிச் சேவல் கூவும். இவை எல்லாம் அடங்கிய காலத்தும் ஒரு நாடும் என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காத என் காதலர் வாரார். அதனால் பருக்கைக்கற்கள் உள்ளிட்ட சதங்கைகள் ஒலிக்க மிகவேகமாகப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகளையும், காவல் வேலையையுமுடைய தித்தனது உறையூரைச் சூழ்ந்த கல்லுகள் மிகவுடைய புறங்காடு போன்ற பல இடையூறுகளையுடையதாயிருந்தது எங்களது களவொழுக்கம்.

- பரணர்.

123. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! கேட்பாயாக: உறுதியான விரதமுடைய ஆன்றோர் உண்ணாமையின் வாடிய மருங்கினையுடையவராவர். மலையிடத்துள்ள சிறு வழியிடத்துக் கூட்டமாகச் செல்லும் காட்டுயானைகள் அவ்வுண்ணா நோன்பினர் போல அழகு கெடும் குன்றைக் கடந்து பொருள் பெறவும் மாட்டாய். அழகியதாக ஐவகையாக கோதிப் பின்னி முடிந்த கூந்தலுடையவளது நல்ல மார்பைச் சேர்ந்த பின் வறுமையை அஞ்சி வருந்தி உடைகுவை.

பெருங் கொடையுடைய கோசர், நிலவுபோல் விளங்கும் நெய் பூசிய வேலையும், மழைமுகில் போன்ற பல பரிசைகளையுமுடையர். அக் கோசரது, மூங்கிலை அழிக்கும் காவிரி கடலோடு சங்கமிக்கின்ற துறை யிடத்துப் பெரிய கடல்நீர் இறாலோடு வந்து பூவோடு பெயரும். அதுபோல சென்று தேடப்படும் பொருளை நீ ஓரிடத்திற் கொள்வாய்.

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்காரிக் கண்ணனார்.

124. முல்லை

இது, தலைவன் தேர்ப்பாகற் குரைத்தது:

பகைவர் யானையோடு நல்ல ஆபரணங்களையும் கொண்டு வந்து வணங்கித் துதித்து திறைகொடுக்கச் 'சொல்லுக' என்பனவாயின், அரசன்.

நிலம் கொள்ளாது நெருங்கிய சேனையோடு இன்றே புறப்படுவான். அது உண்மையாகும்.

பெரிய வீட்டிடத்து மாடத்தே சிறந்த படுக்கையிடத்து, எனது வருத்தத்தைத் தீர்க்கும் நன்மையுடைய என் காதலி, இனிது உறைவாள். யான் பாசறையிடத்திருந்த வருத்தம் நீங்கும்படி மின் நிமிர்ந்தாற்போன்று பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்டனவும், தேரிற் பூட்டப்பட்டனவும், மட்டஞ் செய்த பிடரி மயிருடையனவும், கையைப் பறிக்கின்றனவுமாகிய குதிரை களை, பெரிய மழைக்குத் தழைத்த பசிய முல்லைக் கொடியின் விரிந்து கமழ்கின்ற பூக்களை ஊதும் வண்டுகள் ஓடும்படி காலையிற் செலுத்துவாயாக; மாலைக் காலத்தில் காவலரது முழவு ஓசை பெரிய நிலாமுற்றத்துக் கேட்கின்றதும், நிரையாகிய எய்து மறையும் பதுக்கிடங்களையுடைய நீண்ட மதிலாற் சூழப்பட்டுள்ளதுமாகிய ஊரை அடைவேம்.

- மதுரை அறுவை வாணிகரிள வேட்டனார்.

125. பாலை

இது, தலைமகன் விளைமுற்றி மீண்டமை தோழி யுணரத் தலைமகன் சொல்லியது.

மதயானையை ஒத்த முகிற் கூட்டங்கள் பெரிய மழையைப் பெய்யும். அதனால் பெரிய முத்துப் போன்ற பெரிய அரும்பு முதிர்ந்த இண்டங்கொடியின் ஆலாங்கட்டி போன்ற வெள்ளிய பூக்கள் உதிரும். மெல்லிய வாலுடைய ஒந்தியின் தாடிபோலத் தாது நிரம்பிய கொழுமையான குவளை மலர்கள் முறுக்கவிழும். மழை பெய்த முகில்கள் மதமடங்கிய யானையைப் போல், பெய்து வறிதாகி விசும்பின் திசைகளில் உயர்ந்து செல்லும். வாடைக் காற்றே! பனி பெய்கின்ற நடுயாமத்திலே அரத்தினால் அறுத்துச் செய்த வளைகழலும்படி தோள் நெகிழ நிரம்பாத வாழ்க்கையினராய் தனி உறைவோரின் தன்மையை ஆராயாது, என்னைக் கோபித்து வருத்தினாய். கைதொழும் முறைமையுடைய கடவுள் பொருட்டு வினைவயிற் பிரிந்த நங்காதலர் விரைவில் வருவாராக. கரிகாற் பெருவளத்தான் விரிந்த தலையாட்டம் விளங்கும் கதிருடைய அச்சந்தரும் குதிரைப்படை யுடையன். அவனை எதிர்ப்போர் என்றும் வாகை சூடார். அவனைப் போர்க்களத்தே வெல்லும்படி எதிர்த்த ஒன்பது அரசரது குடையையும், அவன் ஒரு பகலில் ஒழித்தான். எனது காதலர் வருவாராயின், நீ, அவ்வாறு தோற்ற பெருமையிலலாத மன்னர் போல எம்மிடத்தில் நில்லாது ஓடுவை.

- பரணர்.

126. மருதம்

இது, உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! நீ பேசாதிருந்து பலவற்றை நினைந்து பெரும் வருத்தம் உடையையாய் வருந்தாதி. பெரிய காவிரியாறு மலையினின்றும் இழிந்துவரும். அதன் குளிர்ந்த நீர்த்தலை, புதிய மலரைத் துறையிடத்துக் கொண்டுவந்த கடற்கரையை வருத்தும். அவ்வாறு இருண்ட யாமத்திற் கலங்கும்படி மீன் பிடிக்கச் சென்ற பாண்மகளின் தந்தை விடியற்காலையில் திரண்ட கொம்புடைய வாளை மீனைக் கொண்டு வரும். வளைந்து சுழித்த கொப்பூழும் இனிய வார்த்தையுமுடைய அப்பாண்மகள் நீண்ட கொடியசையும் கள்ளுக் கடைகள் உள்ள வீதியில் **வாளையீனை விற்று அதன் விலைக்குப் பழம் நெல்லையும் கழங்களவு பெரிய முத்துக்களையும் நல்ல ஆபரணங்களையும் பெறுவாள்**. இவ்வாறு பயன் தரும் ஊரையும் பல வேலாட்படையையுமுடைய எவ்வி பல நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறி வன்னியை அடக்க முயன்றான். அதற்கு அடங்காத வன்னி, பொன்போன்ற பூங்கொத்துடைய புன்னை மரத்தை வெட்ட விரும்பித் **திதியனோடு பொருது தோல்வி யடைந்தான்**.

நெஞ்சே! கிளிபோன்ற மழலை மொழியும், பெரிய கயல்மீன் போன்ற கண்ணும், மேகம் போன்று முதுகிடத்தே தூங்கும் விளங்கும் கரிய ஐம்பாலாய்க் கோதி முடிந்த கூந்தலும், மின்னை ஓத்த இடையுமுடைய இச்சிறியவளின் பின் நின்றலை விரும்புகின்றாய். நீ வன்னியைப்போல் அவமதிக்கப்படுவை.

- நக்கீரர்.

127. பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

விளங்கும் வளை கழலும்படி சோர்ந்து தினமும் கலங்கித் துன்பமெய்தி நாம் இவ்விடத்தே தங்குகின்றோம்.

வெற்றி முரசுடைய சேரலாதன் கடலிடத்தே சென்று கடம்பை வெட்டினான்; முன்னோர் மயங்கும்படி இமயத்தில் விற்பொறியைப் பொறித்தான்; நல்ல மாந்தைநகர் முற்றத்தில் பகை அரசர் பணிந்து திறையாகக் கொடுத்த பெருமை பொருந்திய ஆபரணங்களையும், பொன்பாவையையும் வயிரங்களையும் ஆம்பல் என்னும் எண் அளவாகப் பெற்றான். பெற்று அவற்றை நிலந்தின்னும்படி விட்டு உயிர் துறந்தான்.

உனது குற்றந் தீர்ந்த காதலர், அந்நிதி போன்ற பொருளை ஒரு நாளிற் பெறுவதாயிருந்தாலும் தரிக்க மாட்டார். அவர் சென்ற நாடு சிவந்த கொம்பும் கரிய அடியுமுடைய ஆச்சாமரத்தின் மெல்லிய பூங்கொத்தைச் சுருண்ட மயிர் நிறையச் சூடி மள்ளர் வில்லைப் பிடித்து வழிப்போக்கரைப் பார்த்திருக்கும் அஞ்சத்தக்க கவர்ப்பட்ட வழியுடைய யிடத்தும் வேறு மொழி வழங்குவது மானது. அவர் அத்தேயத்தவராயினும் வரும் காலத்திற் பிந்த மாட்டார்.

- மாழுவனார்.

128. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத் தலைமகன்
தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

தோழி கேட்பாயாக: வீதி ஓசை அடங்கினது. மனையிலுள்ளவர்கள் உறங்கினார்கள். கொலைஞர் போன்ற கொடுமையோடு இன்று யாமம் வரின் காமம் மிகுந்த கடலினும் பரந்து கரைகடக்கும். யான் , அவர் இரவில் வரும் இடையூற்றை அஞ்சிப் பொறுத்திருப்பவும் எனது நெஞ்சு என்னையும் உன்னையும் கேளாதாயிற்று. என் காதலன், குறுங்காடுடையதும் இருண்டு செல்லுதற்கரியதுமாகிய மலையில் உள்ள சிறிய சுனையிடத்துக் குவளை மலரை வண்டு படும்படி சூடிவருவான். அவன் வரும் வழி ஒடுங்கி யானை கட்டுங் கயிறு போன்று பாறையிடத்துள்ளது. அவர் மாரிமழை பெய்து நீர் ஓடும் கடத்தற்கரிய படுகுழியில் இருளிடையிட மிதிப்பதை நோக்கி (என் நெஞ்சு) அவர்தளர் அடிதாங்கச் சென்றது. அப்படி என் நெஞ்சு உன்னையும் என்னையும் கேளாமற் போவானேன்?

- கபிலர்.

129. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குந் தோழி சொல்லியது.

நடுயாமத்தே நின்னை வருந்தும்படி விட்டவர் நின்னை மறந்து உறைதல் எப்படி? காட்டிடத்தே கிளைகளுடைய பெரிய மூங்கில் உதிர்த்த நெல்லை நோக்கி ஆண்மான் புல்மேய்தலை மறந்து நின்று தன் பெண் மாளை அழைக்கும், பாறையிடத்தே வாயுடைந்த தாழியிடத்தில் செழித்து வளர்ந்த கொழுவிய இலையுடைய பருத்தியின் ஊதிய வயிறுடைய இளங்காயைப் பட்சிச் சேவல் பெடைக்கு ஊட்டுதற்குப் பிளக்கும். குருவி பிளந்த வெண் பஞ்சை வறிய பெண்டுகள் அல்குலுக்கு ஊட்டுவர். இவ்வாறுள்ள சிறிய ஊரிலுள்ளார் போரினாற் கலங்கிக் கையைத் தலையிடத்தே வைக்கும்படி கூரிய ஆயுதங்களையுடைய மழவர் மதிலின் உட்புறத்துள்ள வற்றைக் கொள்ளையடித்துண்டு செருப்புத் தொட்ட பாதத்தினராய்ச் சுனையிடத்து நீர் பருகுவர். அழகிய கூந்தலுடையவளே! இவ் வகையான அருஞ்சுரம் செல்லற்கு அரியது என்னாது, அழகிய ஆபரணங்களும், பெரிய தோளும், தேன் நாளும் கூந்தலும், குவளை மலர் போன்ற கண்ணு முடைய உன்னோடு உடன் போக்கிற்குக் கருதினாரென்று அவர் நமக்குஞ் சொன்னார். ஆதலின் எல்லாம் முடிந்தபின் உள்ளல் வேண்டும்.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

130. நெய்தல்

இது, கழறிய பாங்கற்குத் தலைமகன் கழற்றெதிர் மறுத்தது:

நண்ப! கேட்பாயாக, உயர்ந்த மணலுடைய கரையிடத்தே சிவந்த தண்டும், சிவந்த தாதும் உள்ளே யுடையதாகிய கொழுவிய தாமரைமுகை

வளரும். அதன் பக்கத்தே அச்சந்தரும் தலையும் சொறி அரையமுடைய தாழை வளரும். அவை பூத்த பூக்கள் விரிந்து அவ்விடத்துள்ள புலால் நாற்றத்தை அழித்து மலர்மணங் கமழச் செய்யும். நல்ல தேரையுடைய பாண்டியனின் இவ்வாறான நல்ல துறையின் கழியிடத்தே வண்டு வாய் திறக்க விரிந்த நெய்தல், கண்ணுக்குத் தோற்ற மாதின் ஒளிவீச முகத்தை முன்னின்று கண்டனராயின் இவ்வாறு கூறமாட்டார்.

- வெண்கண்ணனார்.

131. பாலை

இது, பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது:

நெஞ்சே! பெரிய தாளுடைய இண்டங்கொடி ஆகாயத்தை முட்டும் படி வளர்ந்திருக்கும். அதன் பசிய மெல்லிய இலையின் அருகுபோல வளைந்த கூந்தலும், வண்டு ஊத மலர்ந்த குளிர்ச்சியுடைய மாலையும் உடைய இவளிலும் ஈதல் நமக்குச் சிறந்ததென்றாய்.

கொடிய சுரத்தே மழவர், சிள்ளென்னும் ஓசையுடன் செல்வதும் குறி தப்பாததுமாகிய அம்புமுடையராய் பகற்காலத்தே நிரைகளைக் கவர்ந்து செல்வர். செல்லுமிடத்து நிரையை மீட்க வந்த (கரந்தை) வீரர், நிரை கவர்ந் தோரை எதிர்த்துப் போர் செய்து நடை மெலிந்த கன்றுகளின் கடைக் கண் ணீரைத் துடைப்பார். அவ்வாறு பொருதுபட்ட வீரரின் பெயரும் பெருமை யும் எழுதி வழிதோறும் நாட்டிய கற்கள் மயிலிறகு சூட்டப் பெற்று நிற்கும். அதனைச் சுற்றிச் சாத்திய பரிசைகள் பகைவேந்தரின் போர்க்களம் போலத் தோன்றும். இவ்வாறு அஞ்சத்தக்க கொடிய கானத்தே நம்மோடு வருக என்று கூறுவாயாயின் யான் வரமாட்டேன். உனது முயற்சி நன்றாவதாக!

- மதுரை மருதுனிள நாகனார்.

132. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகன் எதிர்ப்பட்டு நின்று வரைவு கடாயது:

பெருந்தகாய்! தினையின் முற்றி வளைந்த கதிர்களைக் கொய்தனர். நோய் மிகுதலால், தோழியர் புனைந்த இவளின் அழகு கெட்டது. அவளின் அழகழிந்த நெற்றியை நோக்கி இவ்வூரும் வருந்தத் தக்கவற்றைக் கூறும். இக் குன்றிடத்துள்ள கானவர், களிற்றின் முகத்தைத் திறந்த அம்பும், வெள்ளிய நிணமாகிய உணவுமுடையர். அவர்களின் தங்கையும், அழகிய பெருத்த மிருதுவாகிய தோளும், ஆய்ந்த பூவிதழ் போன்று குளிர்ந்த கண்ணும், ஒடுங்கிய சாயலும் உடையவளும் ஆகிய கொடிச்சியை மணப் பாய். அழகிய ஆரம் அணிந்த மார்பனே! மழை பெய்யப்பெற்ற பக்க மலையிடத்துள்ள சுனையிடத்துள்ள நீர்ப்பூவைக் குறுகிய சிறகுடைய வண்டு அவிழ்க்கும்; பின்பு வேங்கையின் விரிந்த பூங்கொத்தை ஊதிக் காந்தளின்

தேனுடைய குவிந்த மலரிடத்து உறங்கி யானையின் பெரிய கன்னத்திலுள்ள மதத்தே செல்லும். இவ் வகையான பெரிய மலையை வேலியாக உடைய உனது உறைவிடமாகிய ஊருக்கு அவளை மணந்து கொண்டு செல்வாயாக.

- தூயங்கண்ணனார்.

133. பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது.

பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த வன்னிலத்தே எழுந்த புழுதி காலையில் மலர்ந்த வேங்கைப் பூக்கள் மீது படிந்து வரியை உண்டாக்கும். இவ் வகையான மரங்கள் நிற்கின்றவும் பசிய பற்றைகள் உடையவுமாகிய முல்லைநிலக் காட்டில், மழைபெய்த முகில், வில்லு எறிந்த பஞ்சுபோல வெண்ணிற முடையதாய்த் தவழும்.

இவ் வகையான புதுக்கொல்லையுடைய குறிய மலையின் பக்கத்தே, கருமை பரந்தாற்போன்ற காயா மலர்களோடு தீச்சுடர் படர்ந்தாற் போன்ற இலவின் மலரைச் சுமந்து இனிய நீரையுடைய காட்டாறு ஓடும். அவ்வாற்றின் வெள்ளிய துளிகளைக் காற்று வீசதலின் குன்றிமணி போன்ற கண்ணும், வெள்ளிய மயிரும், குறுகிய தாளும், தாடியுமுடையதுமாகிய ஆண் வெள்ளெலியிருந்து உண்ணும்.

சிவல் என்னும் பட்சியின் போர்முள்ளை ஒத்த முற்றிய முகையுடைய வெட்சியும், குருந்தும் பாறையிடத்தே வளர்கின்ற காவலுடைய காட்டிடத்தே செல்கின்ற வழியிடத்தே செருக்கி வளர்ந்த மரலை, முறுகிய கொம்புடைய மானும் அதன்பிணையும் நின்று கறிக்கும். தோழி! இவ்வகையான வழியால் எம்மோடு வரவில்லையோ? என்று என்னை வினவினார்.

- உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்.

134. முல்லை

இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் பாகற் குரைத்தது.

வானம் மழை பெய்தது. கானம் அழகு பெற்றது. சூல் முற்றிய மேகம் மழைபெய்தலும் காயாம் பூவின் இடையிடையே சிவப்புநிறத் தம்பலப் பூச்சி பரந்து கிடந்தது. முல்லைமலர் கழற் கொடியோடு பரந்து கிடந்தது. அத்தோற்றம் ஓவியவல்லான் வரைந்த சித்திரம்போல விருக்கும். இவ் வகையான சிவந்த முல்லைநிலத்தில், தேர்ப்பாகனே! தாவித் தாளம்போட்டுப் பாய்ந்து செல்லும் மனம் செருக்கிய குதிரைகளின் கால்கள், இவ்விரண்டாக ஒதுங்கி இடிபோல் ஓசை செய்தலைக் கவனியாது வேகமாகத் தேரைச் செலுத்து.

ஆண் மானின் கொம்பு, குவிந்த முகையுடைய வாழையின் பெரிய பூ உதிர்ந்த தண்டுபோல முறுகி இருக்கும். இவ் வகையான கொம்புடைய

ஆண் மானோடு திரண்ட காலுடைய பெண்மான் விரும்பிச் சேர்ந்து நிற்கும். அவை எங்கள் தேரின் ஆரவாரத்தைக் கேட்பின் உச்சிப்பொழுதில் சேர்ந்து நின்றலும் உண்டோ?

சீத்தலைச் சாத்தனார்.

135. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

தோழி! எனது தளிர்போன்ற மேனியின் பொறியுடைய மாமை நிறத்தினால் உண்டாகிய அழகு அழிந்தது; புதரிடத்தே படர்ந்த பீர்க்கின் மலர்போல் நெற்றியிடத்துப் பசலை பரந்தது. மை எழுதிய குளிர்ந்த கண் கலங்க வருந்திய ஆதிமந்தியைப்போல் அறிவு வேறுபட்டு வருந்துகின்றேன். இவ்வாறு யான் வருந்தும்படி என் காதலர், வெய்யில் கடுமையாயெறித்தலின், காற்று மிகவும் வீசித் தளிருடைய இருப்பையிற் சேர்ந்து குவிந்த பூவை பாறையிடத்தே உதிர்த்து யானைத் தந்தத்திற் கடைந்த கழங்குபோல பாறையிடத்தே பரந்துகிடக்கச் செய்யும் காட்டைக் கடந்து சென்றார். போரில் வெற்றியும், மாயாத பெரிய புகழும் வாளை முட்டும் பெரிய குடையுமுடைய பதினாலு வேளிரும் ஒருமித்து வென்ற கழுவில் என்னும் இடைய அரசனின் காழார் போன்ற அலரை நினைந்த என் நெஞ்சு அழிந்தது.

- பரணர்.

136. மருதம்

இது, உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

நன்றாகக் குற்றமின்றிச் சமைக்கப்பட்ட வெள்ளிய சோறு மேலான வர்களுக்கு நிறைய அளிக்கப்பட்டது. புள்ளு நல்ல சகுனங் காட்டினது. பெரிய வானம் களங்கமற்று விளங்கினது. திங்கள் உரோகினியோடு சேர்கின்ற (பூரணையாகிய) குற்றந்தீர்ந்த முகூர்த்தம் வந்தது. அழகிய மனை அலங்கரிக்கப்பட்டது. பெண்கள் கடவுளைத் தொழுது மணமுரசு ஒலிக்க மணப்பெண்ணை நீராட்டினர். அப் பெண்கள் பூவிதழ்போன்ற தங்கள் கண்ணால் மணப்பெண்ணை இமை கொட்டாது மறைய நின்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். பந்தரிடத்தே மெல்லிய பூவுடைய வாகையின் கவர் பட்ட இலைமீது, முதிய கன்றுகள் நின்று கறிப்பதும், குழியிடத்து நெருங்கி வளர்வதும், தழங்கும் ஓசையுடைய வானம் முதற் பெய்த மழைக்குப் பிடித்ததும், கழுவிய நீலமணிபோன்ற இதழும் முகையுமுடையதுமாகிய அறுகைக் கிழங்கோடு பிடுங்கி வெண்ணூல் சுற்றிய கடவுள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பந்தரிடத்தே மழை பட்டாற்போன்று குளிர்ச்சியுடைய விரும்பத் தக்க மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. மணப்பெண்ணுக்கு ஆபரணங்கள்

நிறையப் பூட்டப்பட்டன. அச்சமையை ஆற்றமாட்டாது களையினால் வியர்வை தோன்றினது. பெண்கள் விசிறி கொண்டு வீசிக் களையை ஆற்றினர். தமர் அவளை எனக்கு அளித்தனர். இவ்வாறு வதுவை செய்யப் பட்டவள் முதல் நாள் இரவில் விரும்பத்தக்க கற்பினால் என் உயிரை உடன்படுத்தி, அழகிய ஆடையால் உடல் முழுவதையும் மூடினாள். அதனால் வெப்பமுற்ற பிறை போன்ற நுதலிடத்துப் பொறி வியர்வை தோன்றிற்று. அதனை வீசுகின்ற காற்று ஆற்றும் பொருட்டு போர்வையை நீக்கினாள். அப்போது உறைகழித்த வாள்போல் தன்கண் இமைப்ப மறைக்கும் வகை அறியாது மெல்லெனத் தலையைக் குனிந்தவள், பெரிய மலர்ந்த ஆம்பல் மாலையைத் தடவி வண்டு ஒலிக்கும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மலர்வேய்ந்த கரிய கூந்தலிருளில் ஒளித்தாள்.

- விற்றாற்று முத்தையினனார்.

137. பாலை

இது, தலைமகன் பிரியமெனக் கருதி வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது:

காரமான கள்ளுடைய உறந்தை, வென்று முழங்கும் வெற்றி முரசுடைய சோழரது. அவ்விடத்தே, புனல், இரண்டுகரையும் நெரிந்தோடு கின்ற பெரிய ஆற்றின் கரையில் வெள்ளிய மணல் பரந்து கிடக்கும். அவ் விடத்துள்ள நறுமணம் வீசும் குளிர்ந்த சோலையாகிய குறுங்காட்டில் ஆட வரும் மகளிரும் பங்குனி மாதத்தே கூடியிருந்து முதுவேனிற் காலத்தே இனிமையாகக் கழிப்பர்.

இப் பங்குனி முயக்கத்துக்குப் பின் குறுங்காடு இலையுதிர்ந்து செறிந்த மரங்களுடையதாயிருக்கும். இவ் வகையான காட்டிடத்தே வழிச் செல்லும் புதியோர் கேணியின் நீரை நெருங்கியிருந்துண்பர். பெண்யானையை அடைய விரும்பிய ஆண்யானை அக் கேணியிடத்திலுள்ள பிடயின் அடியைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும். நின் காதலர் இவ்வியல்புள்ள காட்டு வழியே செல்ல விரும்பிற்றிலர். ஆயினும் அக் குறுங்காட்டிற் கிடக்கும் தீயில்லாத அடுப்புப்போல நின்நெற்றி மிகவும் அழகழிந்தது. தென்கடல் அரசனும், துளையாத முத்துடையவனுமாகிய வலிய தேருடைய பாண்டியனது பக்கமலையிடத்தே நெடிய மூங்கில் வளரும். அம் மூங்கில்களை ஒத்து நின்ற தோள்களின் பழைய அழகும் தொலைந்தது. யான் வருந்துகின்றேன்.

- உறையூர் முதுசாத்தனார்.

138. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது :

அன்புடைய தோழி! கேட்பாயாக. குவளை மலர்போன்ற கண்களில் பனிநீர் வார யான்வறிதே கவலையுற்றுச் சென்றேன். அதனைக் கண்ட

அன்னை அதற்குக் காரணம் பிறிதொன்றாயிருக்கலாம் என்று ஐயங்கொண்டாள்.

கடல்போன்ற தானையும் நெடிய வேலுமுடைய பாண்டியன் வேப்ப மிலையையும் குவளையையும் சூடிப் பகைவரை வென்றான். அவனது பொதிய மலை உச்சியினின்று இழியும் அருவி ஒலி செய்யும். அன்னை, அவ் வருவி ஓசைபோல் தாள அறுதியுடைய இனிய வாத்தியம் ஒலிக்கக் கை தொழுது அழகிய மலையிடத்துள்ள முருகன் உறைகின்ற வேலை, மனையிடத்தே கொண்டு சென்றாள்; சென்று கடம்பையும் (முருகக்கடவுளின் பிணி முகம் என்னும்) யானையையும் வாழ்த்தினாள்; தொடுத்த மாலையும் பூவுங் கொண்டு விடியற்காலத்தே வெறியாடினாள். அதனால் நன்மை உண்டாயிற்றோ? எப்போதும் நின்னோடு பேசித் தெளிந்த நல்ல மலை நாடர் நடுயாமத்தே குறியிடத்து வருவார். மலை உச்சியில் வழிதெரியாதபடி மிகவும் இருண்ட இருளில் தனது மணியைக் கக்கிய நாகம், காந்தளின் கொழுவிய மடலுடைய புதுப்பூவை ஊதும் தும்பியின் அழகிய நிறத்தைக் காணும். இவ்வகை இடருடைய வருத்தஞ் செய்யும் நீண்ட இடத்தை எனது நெஞ்சு நினையும்.

- எழுஉப்பன்றி நாகன்குமரனார்.

139. பாலை

இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது:

முகில் உறங்குவதுபோல இருளும்; விண் பிளக்க இமைப்பது போன்று மின்னும்; மழையைக்கொண்டேறுவதுபோல் உரைஞ்சும், பூமியிலுள்ள வர்கள் அஞ்சும்படி இடைவிடாது முழங்கி மழை பொழியும். இவ்வாறு மழை பெய்த கடையாமத்து, மழைபெய்து வற்றிய வெள்ளைமுகில்கள் வாளை முட்டும் வரையிடத்தே வைகறைக் காலத்தில் அசையும், வெய்யில் பட்டுப் புதர்கள் விளங்கும் காலநேரத்தில் குளிர்ந்த நீரைக் குடித்து அறுகம் புல்லை மேயும் வெள்ளிய முறுக்கிய கொம்புடைய ஆண்மான் வாரடித்த மணலின் ஒருபுறத்து, பூத்த பிடவின் செறிந்த நிழலில் விருப்பமிகுந்த பிணையோடு உறங்கும்.

அரக்குநிறமுடைய வண்டுபோன்ற பல தம்பலப்பூச்சிகள், பரப்பி வைத்தது போல நீர்பாயும் மருங்கில் நீருக்கு அழகு செய்யும்படி பரந்து கிடக்கும். மேகம் கறுத்து இடித்துப்பின் அக்கன்று செல்லும் காலத்தே தாம் வரும் எனத் தலைவர் கூறிச்சென்ற பருவம் இது. அவர் இன்னும் வாராராயின் என் நுதலின் நிலை என்னாகும்?

- இடைக்காலனார்.

140. நெய்தல்

இது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் பாங்கற் குரைத்தது:

பெரிய கடலிடத்து மீன் பிடிக்கும் சிறுகுடியிடத்துள்ள பரதவர். பெரிய கழியிடத்துள்ள வயலில் பளிங்கு போன்ற உப்பு விளைவிப்பர். பெரிய கோலைக் கையிலுடைய உமணர் அவ்வுப்பின் விலையைக் கூறிக் கொண்டு வெடிப்புக்களுடைய குன்றுகள் கிடக்கும் வழியாற் செல்வர். இவ்வியல்பினராகிய உமணரது பெண், அழகியவாக விளங்கும் வளைகள் ஒலிக்கக் கைவீசி நடந்து ‘நெல்லுக்கு வெள்ளுப்பு’ எனச் சேரியிடத்தே விலை கூறுவள். இவ்வோசையைக் கேட்ட வீட்டிடத்தே கிடந்த நாய் குரைக்க அதனைக் கேட்டுப் பயந்த அவள் கண்கள் போன்றன எனது கண்களும். கொல்லைக்காரன் வேலைசெய்யும், புகையின் நிழல்போன்ற (கொல்லையின்) பெரிய சேற்றிற், புதைந்த வண்டியின் நுகத்திற் றந்தை பூட்டிய எருது தளர்ந்து களை நீங்க மூச்செறிவதுபோல, யானும் நெடுமூச் செறியும்படி எனக்கும் நோயாகின்றது.

- அம்மூவனார்.

141. பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தியுரைத்தது:

தோழி கேட்பாயாக. உலகு முழுமையும் தொழில் ஓய்ந்தது. ஏர் உழாது துஞ்சிக் கிடந்தது. மறுநீங்கிய விசும்பிடத் தெழுந்த பூரணசந்திர னிடத்து முயலாகிய மறு விளங்கினது. இவ் வகையான பூரணசந்திரனோடு உரோகிணி சேருகின்றதாகிய குற்றந்தீர்ந்த மூகூர்த்தம் வந்தது. மூதாரிடத் துள்ள பலரும் விளக்கேற்றி மாலை தூக்கிய பந்தரின் கீழ் நெருங்கியிருந்தனர். அப்போது மணவினை அயர்தற்கு அங்கே மிகவும் புலர்ந்த சாந்தும், தூய மலர் சூடிய மயிர்ச் சாந்து நாறுந் தண்ணிய நறுங்கூந்தலுமுடைய புது மணப்பெண் வருவாள். இவ்வாறு மணவினை அயர்ந்த புதிய மணப்பெண் அழகிய மனையிடத்துப் பலகோடுடைய அடுப்பிடத்துப் பால் உலையை வார்த்து வைப்பாள். அவள் சுருண்ட கூந்தலும் வளையணிந்த கையு முடைய சிறுபெண்களோடு பெரிய செந்நெல்லின் வளைந்த கதிரை முறித்து உரலிலிட்டு வயிர உலக்கையினால் அவலிடிப்பாள். அச்சத்தத்துக்குப் பயந்த நிறைந்த சூலுடைய கொக்கு இனியபழக் குலையுடைய வாழை மரத்தின் மீது இராது நீண்ட அடியுடைய மரத்தின் மீதிருந்து குறும்பறை போன்று ஓசை செய்யும். இவ்வியல்புடைய நல்ல குடியிருப்பிலுள்ள மக்கள் குடி எழுந்து செல்வதைப் பெரிய புகழும் வெல்லும் போருமுடைய கரிகாற் சோழன் தடுத்தான். அவனது இடையாறு போன்ற நல்ல புகழமைந்த செல்வத்தைப் பெறுதற்கு நங்காதலர் சென்றார்.

பல பொறிகளுடைய புலியின் நிறமுடைய வேங்கைப் பூவிடத்துப் பெரிய கிளையுடைய நாரத்தையின் நறிய புதியமலர் உதிரப் பாறையிடத்தே கலைமான் துள்ளிக்குதிக்கும். இவ்வாறு வேங்கை மரத்தின் தேன் கமழு கின்ற பெரியமலை விளங்குகின்ற வேங்கடத்துள்ள சுரத்தைக் கடந்து அவர்

சென்றார்; இனிய காட்சியும் அழகிய வினைமாட்சியுமுடைய நல்ல வீட்டிடத் துறையும் புள்ளும் (அன்னம் மாடப்புறா முதலியன) இரவும் பகலும் மிகவும் சேர்ந்துறையும். அதைக்கண்டு எனது நெஞ்சு மிகவும் மகிழ்ந்திருக்கும்.

- நக்கீரர்.

142. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிவந்து நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே கேட்பாயாக. பெரியதானையும் வெல்லும் போரு முடைய வனாகிய **மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ**, இலவின் மலர்போன்ற அழகிய சிவந்த நாவுடைய புலமை மிகுந்தோர் புகழ்தலினால் பலரிலும் மேலாக விளங்கும் இயல்பும், கொடுத்தலினாற் கவிந்த கையுமுடைய வனாகிய வள்ளல். அவனைப் பாடிச் சென்றவர்கள் நல்ல ஆபரணங்களைப் பெற்று மகிழ்வதுபோல நெஞ்சே நீ மகிழ்வாயாக.

பாழி என்னும் ஊர் நீதி தவறாது ஆட்சிபுரியும் நன்னனது. அப்பாழி ஊரிடத்து உணவு கொடுத்தற்கரிய அச்சந்தரும் பேய்கள்கூடி எதிர்கொள்ளும்படி மெய்மொழியுடைய **ஶிமிலி**, பருந்துகள் மகிழும்படி வெள்ளக் கணக்கான சேனையுடன் அதிகனைக் கொன்றான். கொன்று வெற்றிகாரணமாக வாளைப் பிடித்து 'ஓள்வாள் அமலை' என்னும் வீரக் கூத்தாடினான். அப்போதெழுந்த ஆரவாரம் போலத் தோன்றும் அலரை அஞ்சி, அவள், நீர் போன்ற அழகிய வெள்ளியாற்செய்த வளையணிந்த முன்கையும், ஆற்றிடைக் குறையிலுள்ள கருமணல் போன்று முதுகிற்றொங்கும் கூந்தலும், ஆபரணங்களும் அசைய, கடல்மீன் உறங்கும் நடுயாமத்து அழகிய பாவை நடை கற்பதுபோலப் பையப் பைய ஒதுங்கிவந்து தாதுகள் பொன்னிறஞ் செய்யவும், தொடிகள் வடுப்படுத்தவும் யாழினும் இனிய மொழிகளைக் கூறி முயங்கினாள்.

- பரணர்.

143. பாலை

இது பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகனைத் தோழி தலைமகனது ஆற்றாமைகண்டு செலவமுங் குவித்தது:

வேளிற்காலத்தே வெய்யில் கோபித்து எறிக்கும். ஓல் என்று ஆடும் தேக்கமரக் கிளைகளிலுள்ள அகன்ற இலைகள் உதிரும். இவ்வாறு தேக்கமரங்கள் வளரும் பக்க மலையிடத்துக் காய்ந்த புதரிடத்தே தீ மூண்டு எரியும். அதனிடத்தினின்றும் எழுந்த புகை கொடிபோன்று எழுந்து வெடிப்புடைய மலையிடங்களிற் படரும். ஐயனே! இவ் வகையினதாகிய கொடிய மலையிடத்துள்ள அரிய வழியைக் கடந்து, பொருள் தேடற்கு எண்ணிய

எண்ணம் வரம்பு கடத்தலின், நீர், 'செல்வேன்' என்று கூறியவார்த்தையை அவட்குக் கூறினேன்.

சேரனது படைத்தலைவன் பிட்டன். அவன் விரும்பத்தகுந்தவாறு வாழ்வோருக்கு ஆபரணங்களை அளிப்பான். அவன் பகைவரை வெட்டுவதிற்வறாத வாளும் வீரக்கழலுமுடையன். முகில் தவழும் சிகரமுடைய குதிரைமலை அவனுடையது. யான் அதனைக் கூறியபோது அம் மலையிடத்துள்ள சுனையிடத்தே நீர்த்துவலைபடும் குளிர்ந்த நறிய நீலம்போன்ற அவளது கண்ணிடத்தே, நீர் அரும்பிற்று. அதற்காக யான் வருந்துகின்றேன்.

- ஆலம்போரி சாத்தனார்.

144. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற் குரைப்பானாகிப் பாகற்குச் சொல்லியது :

நெஞ்சே கேட்பாயாக. நங்காதலிக்கு நான் வருவேனென்று கூறிய நாளும் பொய்த்தது. அவளது செவ்வரிபரந்த அழகிய கண்களிடத்தே நீரும் தங்கி நில்லாது விழும். குளிர்ந்த மழையைப் பூத்த பசிய முல்லையின் கூறிய வாயையுடைய முகை மாலைக்காலத்தே அவிழ்ந்திருக்கும். அப்பூக் களைத் தொடுத்தணிதலால் எய்தும் அழகை அவள் கூந்தல் இழந்தது.

பாசறையிடத்தே திரியும் ஆண்யானை ஆகாயத்தில் இடி எழுந்து முழங்கினும் அதற்கு மாறாக எழுந்து ஒலிக்கும். இவ் வகையான பாசறையிடத்துள்ள வீரர் கையிற்பிடித்த வாளின் பிடி நொறுங்கும்படி பகைவரை வெட்டிக் கொல்வர். அதனால் பெருகிய இரத்தம் குதிரைமிதித்த பள்ளத்தே தங்கி இடங்கள் தோறும் நட்சத்திரங்களைப் போல விட்டு விளங்கும். இவ்வாறு நாம் போரை வென்று பெற்ற செல்வத்தின் அளவைச் சுற்றத்தார் விரைந்து சென்று அவளுக்குக் கூறுவர். அப்பொழுது அவள், "எம்மைப்பற்றி நினையாதவரது அருளை மறக்கமாட்டேம். அந்திவே! நீ கழிவாயாக." என்று சொல்லிப் புலம்பியிருப்பாள். அவள் அவ்வாறிருந்த போதும் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டவுடன் குளிர்ந்த வாசமுடைய பூமாலை கசங்கும்படி நம்மோடு வருத்தமில்லாத முயக்கத்தைப் பெற்றவள் போல மகிழ்வாள்.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்.

145. பாலை

இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது :

காட்டிடத்தே வெண் ஞெமை காற்றுக்கு அசையும். அதன் பக்கத்தே ஆளில்லாத அரியவழி செல்லும். அவ்விடத்தே வற்றியதும் பொன்னிற மான தலையுடையதுமான ஓதியமரம் வெய்யிலுக்கு வாடி நிற்கும். அதின் வேர்கள் காய்ந்தும் அடிகோறையுடையதாயும் இருக்கும். தேரின் மணி

ஒலிப்பது போலச் சிள்வண்டு அதனிடத்து இருந்து சத்தமிடும். வாள் போன்று கரிய வரிகளையுடைய புலியோடு போர் செய்தலால் புண்மிகுந்த யானை புள்ளி சிதைந்த முகத்தே இரத்தம் வடிய, உயர்ந்த மலையுச்சியில் இடிக்கும் இடிபோல முழங்கும். இவ்வகையான செல்லுதற்கரிய வழியை, என்மகள், அன்புடையான் ஒருவனோடு கடந்து சென்றாளென்று கண்டார் கூறுகின்றனர்.

குறுக்கை என்னும் போர்க்களத்தில் நல்ல மிருதுவான பூங்கொத்து களையுடைய (காவல் மரமாகிய) புன்னை நின்றது. அதனைப் பெரிய சிறப்புடைய அன்னி வெட்டினான். அதனாற் குற்றமடைந்த அப் புன்னையைப் போல அவர்கள் மிகுந்த குற்றத்தைப் பெற்றனர்.

இவள் தந்தையின் மனையிடத்தே களிப்புடைய மயில், யானையின் குரலுடைய பட்சிகளோடு நின்று ஆடும்; முழவு ஓயாது ஒலிக்கும். இவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடு வாழும் வாழ்வும் நெல்லுமுடைய தந்தையின் மனையிடத்தில், அடிகள் எடுத்துவைப்பினும் அவள் வருந்துவாள். ஐம்பாலாக முடிந்த சிறிய கூந்தலிடத்தே மலரைப் பிடுங்கிச் சூட்ட விடாமையால் சிறிய கோல் முறியும்படி அடிக்கவும் எனக்கு முதுகைக் காட்டி (ஓடாது) நின்ற எனது அழகிய கண்ணுடைய மயில்போன்ற சாயலுடையவளை என் கை வருத்தியது.

- கயமனார்.

146. மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணனுக்குத் தலைமகள் மறுத்தது :

மிகுந்த வலிமையும் தலைமையுமுடைய எருமை ஏறு, குளிர்ந்த மலருடைய பொய்கையிடத்தே பொழுது சாயுமட்டும் கிடக்கும். பின்பு எருமை நாகைச் சேர்ந்து சோலையினிடத்தே சென்று பின் வயலிடத்தே தங்கும்.¹ இவ்வாறு ஆரவாரமுடைய ஊரனாகிய எமது தலைவரது ஒலிக் கின்ற மணியுடைய தேர் பிரகாசிக்கின்ற பரத்தையின் சேரியிடத்தே பல நாள் செல்லுதல் இயலாதாயிற்று. அப் பரத்தை இப் பரத்தனுடைய மொழியை என்னைப் போல நம்பிக், காற்று அசைத்தலினால் ஆடி நீர் சொரியும் மலரைப்போலக் கண் மார்பிடத்துத் துளிக்கும்படி பசப்படைந்தாள். ஆயத் தாரும் அயலாரும் இது என்ன புதுமை என்று மருளும்படியாகத் தாயராற் செய்யப்படும் அழகினி வேண்டாளானாள். இவ்வாறானவள் அழகிய பரத்தையருள் யாவளோ? அவள் இரங்கத்தக்கவளாவள். ஆதலால், பாண! அவளிடத்தில் நீ வாயில் வேண்டிச் செல்.

- உவர்க்கண்ணூர் புல்லங்கீரனார்.

1. எருமை எருது பொய்கையிற் கிடந்து, பின் இன எருமையைத் தழுவித் தோப்பை அடைந்து அதன்பின் வயலிற்றங்கினாற் போலத் தலைவன் சேரியில் பலநாள் தங்கி அவர்களை நுகர்ந்து, பின்பு ஒரு பரத்தையோடு சோலைகளில் திரிந்து பின்பு வயல் போன்று இழிந்த எமது இல்லில் தங்கவந்தான் என்று உள்ளுறை கொள்ளுக.

147. பாலை

இது, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது :

உயர்ந்த மலையிடத்தே வேங்கைமரம் பிடவுடன் மலர்ந்திருக்கும். அதன் மணம் கமழ்கின்ற தழையைப் பிடுங்கி வேறு வேறாகப் போட்டாற் போன்று வளைந்த நகமுடைய பச்சைக்குட்டிகள் மூன்றை, முடுக்காகிய கல்லுநிறைந்த குகையில், பெண்புலி ஈன்றது. அப் பெண்புலி மிக்க பசியடைந்ததென்று பொறிகள் விளங்குகின்ற பெரிய வாயுடைய ஆண்புலி இரைதேடச் செல்லும்; சென்று அறுத்துச் செய்ததுபோன்ற கொம்புடைய ஆண்மானின் குரலை வளைந்த கவர்ப்பட்ட நீண்ட வழியினிடத்தினின்று கேட்கும். இவ்வகையான வழியிடத்தே நங்காதலர் சென்றார். இவ்வாறு பிரிந்து சென்றவரின் பிரிவுக்கு அஞ்சி, வெள்ளி வீதியாரைப் போலச் செல்லப் பெரிதும் விரும்பினேன். இவ்வகையாகப் புலந்து உண்ணாத வருத்தத்தோடு உயிர் போகும்படி சோர்ந்து தோளும் பழைய அழுகுகெட அதற்கு மருந்து காணாமல் செயலற்றேன். (என்று செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள்)

- ஓளவையார்.

148. குறிஞ்சி

இது, பகல் வருவானை இரவு வருகின்றது :

ஏந்திய கொம்புடைய யானை பனைத்திரள் போன்ற பெரிய விசாலித்த கையுடையது; கொல்லும் சினம் நீங்காத வலியுமுடையது; வண்டு மொய்க்கும்படி பாயும் மதமுடையது; அது குளிர்ந்த மணங் கமழ்கின்ற மலைச்சாரலிடத்துள்ள மரங்களை முறியும்படி சாடி எதிர்ப்பட்ட புலி கதறும்படி குத்தி அதன் வெற்றியைப் போக்கும்; பின் சிறிய தானியமுடைய பெரிய புனத்தை அழிக்கும். இவ் வகையான நாட்டை உடையவனே!

விரைவாய் ஓடும் குதிரையுடைய ஆய் எயினன் என்பான் உயர்ந்த தேருடைய ஞமிலியோடு போர் செய்து களத்தே மடிந்தான். அதனை அறிந்த கூகை (பகற்குருடாதலால்) அவனைக் காணச் செல்லாது நாணிப் பகலிற் சஞ்சரிக்க மாட்டாதாயிற்று. அதுபோல இவட்குப் பகற்பொழுதிற்றுன்பம் பெரிதாயிருக்கின்றது. ஆதலின், நீர், மூங்கின் முளையை மேய்கின்ற பெரிய யானைகள் திரியும் மலைச்சாரலிடத்தே பாறையில், சிறிய ஆறு ஓடுகின்ற சோலையிடத்தே மாலை வருதல் வேண்டும்.

- பரணர்.

149. பாலை

இது, தலைவன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவு முங்கியது :

நெஞ்சே! சிறிய கறையான் நெடுங்காலம் முயன்று உயர்ந்த சிவந்தபுறரை எடுக்கும். அப் புற்றிடத்துள்ள ஓடுங்கிய இரையாகிய புற்றாம்

பழஞ்சோறாகிய இரையை உண்டு பெரிய கையுடைய இருண்ட கரடிக் கூட்டம் வெறுக்குமாயின், புல்லிய அரையுடைய இருப்பையின் துளையுடைய பூவைப் பொறுக்கி உண்ணும். இவ்வகையான நீண்ட வழியிடத்தே சென்று அரிதாக ஈட்டத்தக்க பொருளை எளிதாகப் பெறுவதாயினும் வரமாட்டேன்.

சுள்ளி என்னும் ஆறு, சேரலர்க்கு உரியது. அவ்வாற்றின் வெள்ளிய நூரை கலங்கும்படி யவனாற் செலுத்தி வரப்பட்ட வேலைப்பாடு சிறந்த நல்ல மரக்கலங்கள், முசிறிப் பட்டினத்தே பொன்னொடு வந்து மினகோடு திரும்பிப் போகும். இப் பட்டினத்தை நெடிய யானைப் படையுடைய பாண்டியன், ஆரவாரம் உண்டாக வளைத்துப் போரை வென்று, படிமத்தைக் கவர்ந்து சென்றான் . அவனது கொடிகள் அசைகின்ற வீதிகளுடைய மதுரைக்கு மேற்கே பல புள்ளிகளுடைய மயிலின் வெற்றிக்கொடி உணர்ந்ததும், தவிராத விழா உடையதுமாகிய நெடியோனாகிய முருகனது திருப் பரங்குன்றமுள்ளது. அவ்விடத்தே வண்டு விழும்படி நெடிய ஆழமான சுனையிடத்து நீலோற்பலம் பூத்திருக்கும். அம்மலர் இரண்டின் பிணைகள் போன்ற தலைவியின் வெவ்வரிபரந்த மதர்த்த கண்கள் கலங்கி வருந்த விட்டு வரமாட்டேன்.

பொருளைப் பெறுவதாயினும் கண் கலங்கி வருந்தவிட்டு வர மாட்டேன் என வினைமுடிவு செய்க.

150. நெய்தல்

இது, பகற்குறி வந்து கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைத், தோழி, தலைமகளை இடத்துய்ந்துச் செறிப்பறிவுறுத்தி வரைவு கடாவியது :

ஆய் ஆனவள், என் தோழியின் பின்னல் விட்டதனால் வளைந்த கூந்தலையும், மார்பிடத்தே பொன்போல அரும்பிய அழகு தேமலையும், கச்ச அறும்படி முகம் தோற்றி விம்முகின்ற முலைகளையும் நோக்கினாள்; பெரிதும் வாடினாய் என்று பல மாண்புகளைக் கூறினாள். அவள் தோள் களைத் தழுவினாள். நெடிதாக நினைந்தாள். பின்பு அரிய காவலைச் செய்தாள். மாலை அணிந்த மார்பனே! நீ பிரிந்து செல்லும் போதெல்லாம் தோழி, விரைந்து திரியும் கொடிய சுறாமீனுடையதும் சங்குகள் மேய்கின்றதுமாகிய துறையை நோக்குவாள். நெய்தலின் நீலமணி போன்ற இதழ்கள் மாலையிற் கூம்பும். காலைப் பனியால் நனைக்கப்பட்ட செருந்தியோடு காவியும் வாயவிழும். இவ்வகையான கழியையும் கடற்கரைச் சோலையையும் காணுந் தோறும் 'நம் தலைவர் இனி வாரார் போலும்' என்று அவள் வெறுத்து வருந்துவாள்.

- முழுவழுதியார்.

151. பாலை

இது, தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி சொல்லியது :

தோழி கேட்பாயாக, நந்தலைவர் சோதிடம் கூறும் வாயையுடைய பல்லி வாழும் காட்டிலே சென்றார். அவர், தம்மை விரும்பி உறைகின்றவர் களைப் பாதுகாத்துத், தாம் விரும்பி இனிமையாக அளவளாவிய நட்பின ரோடு இன்பமுறக் கலந்து மகிழ்மாட்டாதவராவர் வறியோர் எனச் சொல்வர்; சொல்லி மிக்க பொருளை ஈட்ட நினைவும் நெஞ்சோடு நம்மேல் அவர் அருள் நீங்குவர்.

நந்தலைவர் சென்ற காட்டிற் புள்ளியும் வரியும் உடைய கலைமான் தலையிடத்து முதல் கவர்விட்டு வளர்ந்த கொம்புபோலக் கவர்விட்ட அடியினையுடையது உழிஞ்சில் (வாகை) மரம். உழிஞ்சிலின் கிளையிடத்து முற்றிய குலையான நெற்றுத் தூங்கும். திசைகளெல்லாம் பரந்து காற்றடிக்கும்போது அந்நெற்றுகள், ஆடும் கூத்தியரின் அரிக்கோற் பறைபோல ஒலிக்கும். வாகையின் பக்கத்தே கற்குவியலின் பக்கத்தி னின்றும் தாவிச் சென்ற பொல்லாத நிழலையுடைய கள்ளியின் முள்ளுள்ள அடியில் இருந்து அவ்வழியே செல்வோர்க்கு வருவன அறிந்து கூறும் சிறிய நல்ல நாக்கினையுடைய பல்லி இருக்கும். இவ்வகையான காட்டில் நந்தலைவர் சென்றார்.

காட்டில் சென்றவர் நம்மேல் அருள் நீங்குவர் என வினைமுடிவு செய்க.

- காவன் முல்லைப்பூதனார்.

152. குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

என் நெஞ்சு நடுங்குவதற்குக் காரணமான அரிய துன்பம் நீங்குமாறு என்பால் வந்து முயங்கி விட்டுக் குன்றிடத்துச் சிறிய ஊரின் கண் இவள் செல்கின்றாள். அவளுடைய சுருண்டு நெளிந்த கூந்தல் ஐம்பாலாக முடியப்பட்டிருக்கின்றது.

வெளியம் என்னும் ஊருக்குரிய **தித்தன்** நுண்ணிய தலைக்கோ லுடைய பாடன் மகளிரைக் காத்த பெரிய புகழையுடையன். அவனுடைய கடற்கரையில், சோலை அடர்ந்த பெரிய துறையுண்டு. அத் துறையிலே மரக்கலங்களைச் சிதையும்படி இறால் மீன்கள் தாக்கும். அவ்விடத்துள்ள மீன்களின் கூட்டம்போல அவள் கூந்தல் நெருங்கியிருக்கும்.

போரில் மொய்த்த பகையை வெல்பவன் **பிண்டன் நன்னன்** இவனை வென்ற வெற்றிவேலையுடையன்; நல்ல கொடையுடையன்; களிற்றுப் பரிசில் ஈவதற்கு ஏதுவான மது உண்ணுதலையுடைய **பாரம்** என்னும் ஊர்க்குத் தலைவன்; முத்துமாலை அணிந்தவன். இவனது **பாழி** மலைச் சாரலில் களிக்கும் மயில்கள் கலாபம் விரித்தாடும். அம்மயிற் கலாபத்தை ஒத்தது அவள் கூந்தல்.

வலிய வில்லையுடைய வீரரின் தலைவன் நள்ளி. இவனது பக்க மலை யிடத்துள்ள சோலைகளில் கடவுட்குரிய பூவாகிய காந்தள் வண்டுகள் ஊத மலரும். அம்மலர்கள் மிகவும் மணக்கும். இவள் தோள்கள் இம்மணம் போல் மணப்பன.

பாட வல்லாராயினும் பாட மாட்டாதவராயினும் பரிசில் பெறச் சென்றோர்க்கு ஆய் சோற்றுப் பருக்கையை நிறையக் கொடுப்பான். ஆழ்ந்த குழியிடத்தே யானைகளை வீழ்த்திப் பிடித்த ஆயின் தலையாறு என்னும் மலையிடத்தே மூங்கில்கள் செழித்து வளரும். அம்மூங்கிலின் கணுக்களின் இடையேயுள்ள தண்டு போன்றது அவள் தோள். அத் தோள்கள், நமக்குக் கிடைக்காதவாறு தூரத்தே சென்றனவாயினும் நமக்கு நடுங்கத்தக்க துயரைச் செய்யும்.

- பரணர்.

153. பாலை

இது, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது :

யான் வருந்துகின்றேன். எனது உள்ளமும் வருந்துகின்றது. என் அன்புடைய மகள் இனிய வார்த்தையுடைய தோழிமாரோடு பந்துக்குப்பின் ஓடிவிளையாடுவாளாயினும் நொந்து மிகவும் வருந்துவாள். அவள் இப்பொழுது இரங்கத்தக்கவளாயினாள். கொடியவனாகிய அவன் அவளை மார்போடு அணைத்து இனிய சொற்களைக் கூறிப் பிணிக்க அவள் அவனை நம்பினாள். அதனால் நாம் அடையும் துயரையும் நினையாளாயினாள். விரைந்து சுடுகின்ற வெயில் வேனிற்காலத்தே காட்டை அழிக்கும். அவ் விடத்து அடிக்கும் மிக்க காற்று ஒலிக்கின்ற மூங்கிற் கணுக்களைத் தீண்டும். அதனால், பொறிகளைச் சிந்துகின்ற பெரிய நெருப்பு மூண்டெரியும். அதனால் பசுமையற்று மலையின்பயன் நீங்கும். இவ்வகையான நீண்ட அரிய வழி செல்லுதற்கு ஏற்றதன்று. மெல்லிய தன்மைகளுடைய என்மகள் இவ்வழியாற் செல்வளோ?

கரிய உயர்ந்த மலைச்சாரலிடத்தே உயர்ந்த சிகரத்து, தேன் பாய்ந்து வண்டு ஒலிக்கும் விளங்கும் பூங்கொத்துடைய கோங்கு, நட்சத்திரம் பொலிந்த வாளைப்போல் தோன்றும். காற்றடிக்க உதிர்ந்து கமழ்கின்ற குளிர்ந்த மலர்கள் கையிடத்துள்ள விளக்குப்போலத் தோன்றும். இவ்வகையான மலையால் தடுக்கப்பட்டுள்ளது அச்சரம்.

- சேரமான் இளங்குட்டுவன்.

154. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது :

முல்லை நிலத்தே மிகுந்த மழை பெய்தது. வழிகளின் பக்கத்தே ஆழ்ந்த பள்ளங்கள் இருக்கின்றன. அங்காந்தவாயுடைய தேரை சிறு

வாத்தியங்கள் போல அங்கு இருந்து சத்தமிடுகின்றன. குறிய புதரிடத்து நீண்ட காலுடைய அலரி நிற்கின்றது. அதன் பக்கத்தேயுள்ள செம்பாட்டு நிலத்தில் நுண்ணிய மணல் வரியாய் கிடக்கின்றது. சினமுடைய பாம்பின் கொடிய படம் விரிந்தாற்போலக் குளிர்ந்த வாசமுள்ள காந்தள் முறுக்கவிழ் கின்றது. முறுகிய கொம்புடைய மான் தெளிந்த நீரைப் பருகி விருப்ப முடைய பெண்மானோடு தங்குகின்றது. இவ்வாறு காடு அழகு பெற்றிருக்கின்றது. பாகனே இவ் வகையான குளிர்ந்த வழியால் விரைவாகச் செல்வதும் பிடரியிருடையதுமாகிய குதிரையின், மாலையிடத்துள்ள தூங்கும் மணி ஒலிக்கும் படி தேரைச் செலுத்துவாயாக. நம்மை நினைந்துகொண்டு இருக்கும் இயல்புடைய காதலியை விரைந்து அடைவேம்.

- பொதும்பிற் புல்லாளங்கண்ணியார்.

155. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் சொல்லியது :

தோழி! எனது காதலர் “அழகிய ஆபரண மணிந்தவளே! என்று என்னை அழைத்தார்; பாவத்தின் வழிச்செல்லாத வாழ்க்கையும் பிறரிடத்துச் சென்று இரவாச் செல்வமும் ஆகிய இரண்டும் பொருளினால் ஆகும் எனக்கூறி ஐந்துவகையாக முடிந்த எனது கூந்தலைத் தடவினார். நாம் இவ்விடத்து இருந்து வருந்தினோமாயினும் அவர் தமது வினைமுடித் தற்குச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியிடத்துள்ள பாணனது நாட்டில் பல விடங்களில் பயன் தரும் பசுநிரைகள் சேர்ந்து நிற்கும். நீண்ட சீழ்க்கை விடும் கோவலர் அவ்விடங்களில் கிணறு தோண்டியிருப்பார்; அவைகளில் வளைந்த வாயுடைய இறை கூடையால் இறைப்பார். தண்ணீர் வடிந்துசென்ற சிறுகுழி காய்ந்திருக்கும். தண்ணீர் விடாயுள்ள புலி அவ்விடத்தே தண்ணீர் பெறாது யானை உழக்கிய அடிகளில் கால் வைத்து நடந்து செல்லும். இவ் வகையான சேற்றுவழி குற்றந்தீர்ந்த நாவுடைய கூத்தரின் மார்ச்சனை பூசிய மேளத்தின் கண்ணிடத்தே கைபடுதலாலுண்டான வடுக்கள் போலத் தோன்றும். இவ் வகையினதும் மலர் வாடுகின்றதுமாகிய மலையை அவர் கடந்து சென்றார்.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

156. மருதம்

இது. தலைமகளை இடத்துய்த்துத் தோழி தலைமகளை வரைவு கடாயது

(வெற்றி வீரம் தியாகம்) என்னும் மூன்று முரசுகளையுடைய செல்வர் மூட்டுதலமைந்த கவரியைக் குதிரையின் பிடரியிலே சூட்டுவர். செழித்த வயலிடத்தே விளைந்த சிவந்த வரியுடைய செந்நெல்லின் கதிரை ஈன்றணி மையுடைய பசு உண்ணும் அதனைக்கண்டு அஞ்சி வயல் காவலர் அதன் பசிக்குக் கரும்பை உண்பிப்பார். பின்னர் பாகலையும் நுண்ணிய கொடியுடைய பகன்றையும் அறுத்துக் காஞ்சி மரத்துடன் அதனைக் கட்டிவைப்பார்.

இவ்வகையான இனிய புனலையுடைய ஊரனே! ஆய், கள்ளையும், காந்தட்கண்ணியையும் கையுறையாக வைத்தும் கொம்பும் நீண்ட செவியு முடைய கிடாயை நீர்துறைக் கடவுட்கு அறுத்தும் இவளுக்கு நேர்ந்த நோய் தணியுமாறு அறியாளாய் அழும்படி இவள் மேனி பொன்னிறங் கொண்டது. அவ்வாறு கொண்டது, வயலிடத்துள்ள ஆம்பலின் புறவிதழ் தடிந்த பூ மார்பிடத்தே அசைய நீயும் தோழியும் பகற் காலத்தில் விளையாடிப் பொலிவீராக என்று ஆய் கூறிவிட, அப்பொழுது மையுண்ட கண்ணையுடைய இவளும், ஆடுமிடத்து வந்து நின்னோடு மகிழ்ந்து தங்கிய பிழையாகிய தவறினாற்போலும், பெரும.

- ஆவூர் மூலங்கிழார்.

157. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குந் தலைவி சொல்லியது :

தோழி! நமது காதலர் பிரிந்து செல்கின்ற வழியிடத்தே, கள்ளுவிற்கும் பெண்டிர், இடையில் சுமந்து வந்த பிளந்த வாயுடைய குவிந்த பாளை சுரந்த தும், பன்னாடையால் வடிக்கப்பட்டதுமாகிய கள்ளைச் சிவந்த கண்ணுடைய ஆறலைப்போர் குடித்துவிட்டுப் போரை விரும்பி ஆரவாரிப்பார். அவ் வீரர் எய்த அம்பினால் இறந்து பட்டோரை மூடிய கற்குவியல்கள் கிடக்கும். அக் குவியல்களுக்குப் பக்கத்தே கோங்க மரம் நிற்கும் அம்மரத்தின் மீது படர்ந்தேறிய அதிரற்கொடியில் இரவிலே அரும்பு மலர்ந்திருக்கும். காட்டு யானை அக்கொடியை அரும்போடு பறித்து விடியற் காலையில் உண்ணும், இவ்வாறு அவ்வழி அச்ச முடையது.

அவ்வழியிடத்தே போர்முனையான மன்றிடத்துள்ளார் குடி எழும்பி வேறிடங்களுக்குச் செல்வார். அதனால் மன்றம் உலாவுவாரின்றிப் புற கென்றிருக்கும். அம்மன்றத்தில் இருந்த பாவை மழைப்பெயலுக்கு நெகிழ்ந்தும் வெய்யில் மிகுதலினால் ஒளியிழந்தும் ஒவிய வேலைப்பாடுகள் அழிந்தும் இருக்கும். அப்பாவை போல மாலைக் காலத்தே உயிரோடு தனித்திருக்க வல்ல என்னிடத்து, தலைவர், என் நெஞ்சு விரும்பி உட்கொள்ளும்படி நம் பிரிவினைக் கூறுவாய்.

- வேம்பற்றூர்க் குமரனார்.

158. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செவிலித்தாய்க்குச் சொல்வாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது :

“இடி முழங்குகின்ற கூட்டமாகிய முகில்கள் மழைபெய்து ஓய்ந்தன. இருள் செறிந்த யாமமாயிருந்தது. மின்னல் நிமிர்ந்தாற் போன்று கனத்த குழை விட்டுவிளங்கப் பின்னிவிட்ட கூந்தலையுடையவள், மலையினின்றும் இறங்கு மயிலைப்போல ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் பரணில் ஏறி இறங்கி

வரக்கண்டேன்” என்று சொல்லி இவளை வருத்தாதிருப்பாயாக. அன்னையே கேட்பாயாக. தெய்வமுறைகின்ற எமது மலைச்சாரலிலுள்ள சோலையிடத்து ஒளிவிடும் பூவினைச் சூடித் தாம் வேண்டிய வடிவினைக்கொள்ளும் தெய்வப்பெண்கள் வருவார்கள். வந்து அவர்கள் உறங்குவோருக்குக் கனவிடத்தே மெய்ப்போலத் தோன்றி மருள் செய்தலும் உண்டு. அதனால் இவள் தானும் அழகு குறைந்தாள். யானும் வருந்துவேன். மன்றிடத்துள்ள மரத்திலிருந்து அச்சந்தரும்படி கூகை குழறினும் அவள் வீட்டினுள்ளே செல்வாள். புலிக்கூட்டம் போன்ற நாயின் தொடரை வேட்டையாடு மிடத்துவிட்டு முருகன்போலும் கோபமும் சீற்றமும் வலியும் உடைய என் தந்தை வீட்டிடத்தில் இருந்தானாக, இவ்வாறு செல்லுதலை அவள் அஞ்சுவாள். (தந்தை வீட்டில் இருக்கும்போது தலைவி குறியிடத்துச் செல்தலை அஞ்சுவாள் என்றவாறு).

- கபிலர்.

159. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

“நம் காதலர் சென்ற அரிய வழியிடத்தே கூரிய அம்பும் வளைந்த வில்லுமுடைய வீரர் பகைவர்களுக்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் வலிய சிலையினை வளைப்பார்; தமது பலவாகிய ஆனிரைகளைக் கவர்ந்துவந்த வெட்சிவீரர் போர்முனையைக் கல்லென்னு மோசையுடன் தாக்கிக் கெடுப்பார். அதனால் அவர்கள் மிகுந்த மனச்செருக்கும் வெற்றியுமுடையராயிருப்பார். அவர்கள் தழைக்கண்ணி அணிந்தவர்களாய் மிக்க ஒலியுடைய துடியின் தாளத்துக்கு ஆடுவர். ஆடி, கழியிலே விளைந்த கல்லுப்பின் விலையைக் கூறி, உமணர், தமது வளைந்த நுகத்தினையுடைய உப்பு வண்டியிற் பூட்டிய மாடுகள் பலவற்றையும் பரந்து மேயும்படி அவிழ்த்துவிட்டு இளைப்பாறிப் பின்னர் சோறாக்கி உண்டுவிட்டுச் சென்ற கல்லிடிந்த அடுப்பிலே இறைச்சியைச் சுட்டு உண்பார். இவ்வகையாக கவர் பட்ட வழியைக் காதலர் கடந்தார்”, எனச் சொல்லி வருந்தாதே தோழி!

ஆமூர், நல்ல இடியேறு ஒலிக்கின்ற விசும்பிடத்து உயர்ந்த சிகரத்தை உடைய குறிய மலைக்குக் கிழக்கே, செறிந்த ஏப்புழைகளையுடைய நெடிய மதிலையும், உயர்ந்து விளங்குஞ் சிறப்பினையுமுடையது. கொடுமுடி என்பான், வில்லும் விசாலித்த கையும் உடைய வானவனது வண்டு ஒலிக்கும் மதமுடைய சிறுகண் யானையின் கிம்புரி இறுக்கிய விசாலித்த மருப்பு ஓடிய வெட்டி அதனைக் காவல் செய்வான். இவ் வகையான ஆமூரை நின் காதலர் அடைந்தாலும் அவர் உனது ஆபரண மணிந்த ஆகத்தை மறந்து நீண்டு தரிக்கமாட்டார்.

- ஆமூர் கவுதமன் சாதேவனார்.

160. நெய்தல்

இது, தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது :

நிறைந்த கருப்பமடைந்த ஆமை அடுப்பங் கொடியினினின்றும் பிடுங்கிய தண்டின் குவியலை வெள்ளை மணலிடத்தே சேர்த்துவைக்கும். அது அதன் மறைவிலே புலால் நாரும் வளைந்த வட்டுக்காய் வடிவுடைய முட்டையை ஈன்று அவை பொரிக்குமட்டும் புதைத்து வைக்கும்; குஞ்சுகள் பெரிதாம் அளவும் ஆண் ஆமை பாதுகாத்துவரும். இவ் வகையான கடற்கரைச் சோலையையுடையவனது தேரிடத்துப் பூட்டிய குதிரைகள் அம்பு போலப் பாயுந் தன்மையுடையன; தாற்றுக் கேலாற் குத்தப்பெற்ற அவை விரைந்து ஓடுதலை அஞ்சிக் கடிவாள வாரினால் ஓட்டப்பெற்று, இளையரையின்றிச் சீறூர் காணாமல், மறைந்து குதிரை, இதுவரையும் இரவில் மெல்ல வந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதோ அவருடைய தேர் ஓல் எனச் சத்தமிடும் இளையரோடு கூடி, வலிய வாயையும் அம்பல் ஓசையையுமுடைய ஊர்ப்பெண்டிர் காண்ப், பாயும் குதிரைகளால் வேக மாய் இழுக்கப்பெற்றுப் பகற் பொழுதில் வந்தது. தேர் குளிர்ந்த கழியைக் கடத்தலினால் சில்லின் நுனிபட்டு முகம் பிளந்த நெய்தல் மொட்டுகள் பாம்பின் உயர்த்திய தலைகள் போல வாடுவனவாய் அலைமீது எழாநின்றன.

எனது நிறையழிந்த நெஞ்சம் நடுங்கிற்று. அது இரங்கத்தக்கது, தோழீ! நினக்கும் அவ்வாறோ?

- குமிழிஞாழலார் நப்பசலையார்.

161. பாலை

இது, பிரிவுரைத்த தோழி தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு முன்னமே உணர்ந்தாள் நம்பெருமாட்டியென்று தலைமகனைச் செலவு விலக்கியது :

ஐயனே! நீர் செல்ல நினைத்த வழியிடத்தே வளைந்து சுருண்டு ஒழுங்குப்படாத மயிருடைய வலிய கண்ணுடைய ஆறலைப்போர் தட்டிக் கூராக்கிய அம்பை மிகவும் விட்டு வழிப்போக்கரைக் கொல்வர். இவ்வகையான கவர்ப்பட்ட வழியிடத்தே கிடக்கும் நாரிய ஊளை விரும்பும் வாழ்க்கையும் சிவந்த செவியுமுடைய எருவைச் சேவல் அவ்விடத்திருந்து தனது கூட்டத்தை அழைக்கும். இவ் வகையான காட்டைக் கடந்து பொருள் செய்தற்கு எண்ணினீரென்பதை அவள் சிறப்பாகக் கேள்விப்பட்டாள்; கேள்விப்பட்டோ, தோளிடத்தே தாழ்ந்த வண்டுண்ண ஒலி உண்டாகும் கரிய நெருங்கிய கூந்தலும் அழகிய மாந்தளிர் போன்ற மேனியும் ஆராய்ந்த ஆபரணமுமுடைய சிறியவளின் கண்கள், அழகு தேமல் சூழ்ந்த மார்பிடத்தே அழகு போன்று தோன்றிய நல்ல இளமுலைகள் நனையும்படி நீர்விட்டன. வினைவயிற் பிரிவதெப்படி.

- மதுரைப்புல்லங் கண்ணனார்.

162. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறிக்கட் டலை மகளைக் கண்ணூற்று நீங்கிய தலைமகள்
தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

அள்ளக் குறைவுபடாததும், சங்கு வளர்வதும், அளத்தற்கரியதும், செறிந்து இருண்டு தோன்றுவதுமாகிய கடலைப் பார்த்தாற் போன்ற ஆகாயத்தில் அழற்கொடி போன்ற மின்னல் வளைந்து அசைந்தது. கருமையாக இடி இடித்துத் துளிகளைச் சிதறி வானம் மழை பெய்தது. மறைந்து நிற்கும். இடத்தை அறியாத நடுயாமத்தே அரிய காவலைச் செய்யும் நகர் காவலர் சேர்ந்திருக்கும் தருணத்தைப் பார்த்து பனியோடு சேர்ந்து வீசும் குளிர் காற்று வீச, அவள் தந்தையின் மாளிகையின் ஒரு புறத்தே நின்றேன். அப்பொழுது, ஆற்றின் கருமணல் போன்று பிரகாசிக்கும் கூந்தலும், மலர்போன்று ஒளியுடைய முகத்தே சுழலுகின்ற பூவிதழ் போன்ற குளிர்ந்த கண்ணும், பூவரும்பு போன்ற அழகிய வெண்பல்லும், நகை மாட்சிமைப்பட்ட, இலங்கும் நல்ல சிவந்த வாயும் உடையவள், அழகிய வளை விளங்கும்படி கைவீசி நடந்து வந்தாள். வந்து காற்றுப்பட்ட தளிர் போல் நடுங்கி நோய் தீரும்படி முயங்கினாள்.

வீரக்கழலணிந்த **அதியமான்**, நல்ல புகழைப் பாடும் பாணர் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்தலிற்றப்பான். அவனது மலையிடத்தே பிடுங்குவதை அறியாத நல்ல பழங்களுடைய பலாமரங்களோடு வேங்கை மரங்களும் வளர்ந்திருக்கும். அம் மலையிடம் பொலியும்படி, பாண்டிய னது யானை அணியில் அசையும் வெற்றிக்கொடிபோல அருவிநீர் ஓடும். அவ் வருவியிடத்து விளையாடும் தெய்வப்பெண்கள் போல இவள் கிடைத்தாற் கரியள்.

- பரணர்.

163. பாலை

இது. பிரிவின்கண் வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமை
மீதூரச் சொல்லியது.

வானம் அதிரும்படி திரண்ட முகில்கள் பரந்த மலர்கள் குழையும் படி மழையைப் பொழிந் தோய்ந்தது. இவ் வகையான கடையாமத்தே யான் தமியளாக உள்ளத்தே வருத்தம் மிக, பிரிந்தவரை நினைந்து, சிலவாகிய கைவளைகள் சோர அவர் குறித்த காலத்தை விரும்பி எதிர்பார்த்து இரங்கத்தக்கவளாயிருக்கின்றேன். இவ்வாறு யான் இருக்கின்றேனென்பதை நினையாது, களிறு மூச்சு விட்டாற் போன்ற துவலையுடைய தாமரை கரியும் படி வீசும் முன் பனியுடைய பாதி இரவில், குன்று நெகிழ்ப்பது போன்ற குளிர்மைய வாடையே! என்னிடத்து வீசினாய், புனல்பட்ட நுண்மணல் போல நெஞ்சு நெகிழ்ந்து அவிமும்படி, கொடியோர் சென்ற தேயத்து

மடியாது இத் தன்மையாகச் சென்று வீசு. வினையை விரும்பிச் சென்றார். எனது நிலைமையை நினைப்பது முண்டோ?

- கழாரக்கீர னெயிற்றியார்.

164. முல்லை

இது, பாசறைக்கண் இருந்த தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

ஞாயிறு கதிராகிய கைகளினால் பசுமையை வாங்குதலின் நிலம் பயன் ஒழிந்தது. இவ்வாறு பயனொழிந்த காடு அழகு பெறும்படி மிகுந்த மழை பெய்தது. பொறியும் வரியும் உடைய வண்டு ஒலிக்கும்படி நறிய பூவுடைய முல்லையோடு தோன்றி காடு அழகுபெறும். இவ்வாறு பூக்களை யுடைய காடு நறுமணங்கமழும். பகைவரின் மதிலின்மீது பாய்தலின் கிம்புரியை முறித்த கொம்புடையதும், கட்டுத்தறியை முறிப்பதுமாகிய யானையையுடையவனுமாகிய வேந்தனது வினை ஒழியின், நங்காதலரின் நிலைமை என்ன? என மயங்கிக் கலங்கும் கண்ணோடு வருந்தி உறையும் அவளது பழைய நலத்தைப் பெறுவதற்கு இது நல்ல காலமாகும்.

- மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்றேவனார்.

165. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாயது நிலைமையைக் கண்டார் சொல்லியது :

பெரிய தலையுடைய இளம் பெண்யானை குழியிடத்து வீழ்ந்து களிற்றை அழைத்துச் சத்தமிடலும் அதற்குப் பயந்த சிவந்த வாயுடைய யானைக்கன்று, பூந்தாதாகிய எருக்கிடக்கும் வீதியுடைய மூதாரிடத்தே ஓடிச் சென்று, எருமைப்பசுவின் முலையிடத்துப் பால் குடிக்கும். இவ் வகையான பல நாடுகளைக் கடந்துசென்ற நல்லவள் பொருட்டு வருந்திய ஆயமும் அழுகிழந்தது. அவள், கண்ணையும் நெற்றியையும் தடவி, குளிர்ந்து அசை கின்ற நொச்சி நிழலில் சென்று தாழியிடத்துண்டான குவளையின் வாடிய மலரைச் சூட்டி பரப்பிய மணலிடத்தே கிடத்திய பாவையை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு இன்றோடு என்னுயிர் தரிக்கமாட்டாது போகின்ற தென்று தாயும் அழும்.

166. மருதம்

இது பரத்தையோடு புனலாடிய தலைமகன் தலைமகனிடைப்புக்கு, யானாடிற்றிலென்று துளுற்றானென்று கேட்ட பரத்தை தன் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

நல்ல மரங்களினிடையே சாடிகளில் முற்றும்படி வைக்கப்பட்ட கள், பலநாளாய்ளரும் பாத்திரத்திலிருந்து ஒழுகுவதுபோல வீதியிலே மழை தூறும், பழைய பல நெல்லுடைய வேளரிடத்து நறிய வாசம் தெளித்தாற் போன்று நாளும் பூங்கொத்தாற் கட்டப்பட்டுத் தெய்வத்துக்குச் சூட்டப்பட்ட மாலையை, பொறியும் வரியும் உடைய வண்டு ஊதாது நீங்கும். இவ்வாறு

உயர்ந்த பலியைப் பெறும் அச்சந்தரும் தெய்வத்தின் கூந்தலைப் போன்ற மயிருடையவளாகிய பரத்தையோடு நீராடினனாயின் வருந்துகவென்று மனையாளைத் தேற்றுங் கணவனாயினார். தோழி! இவ்வாறு கூறியவர் தார்பூண்ட களிற்றைப்போல நேற்று என்னைத் தழுவி வதுவை அலங்காரம் பொருந்திய என்னோடு, புதிதாக வந்த கரை புரண்டோடும் காவிரி நீரில் ஆடிய அவராவார். என் செய்வது.

- கிடையெனடுங்கீரனார்.

167. பாலை

இது. தலைவன் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லி அழங்கியது :

ஒளிவிடுகின்ற நீலமணியோடு மாறுபட்ட, பல வனப்புடைய பசிய வடமணிந்த அல்குலுடைய மாயோளொடு தொழில் மாட்சிமைப்பட்டதும், அழகு செய்யப்பட்டதும் பூக்கள் பரப்பியதுமாகிய படுக்கையிடத்தே விண்ணைமுட்டும் நீண்ட மாளிகையிடத்திற் றங்கி இற்றைப்பொழுது இனிது கழிந்தது. நாளை உறங்காத கண்ணுடையேமாகத் தனிமை வந்து துன்புறுத்தும்படி செல்வேம். நெஞ்சே! வழியிற் செல்லும் சாத்தரைக் கொன்று வழியிற் கூடியிருந் துண்ணும் அச்சந்தரும் அம்புடைய கொடிய வில்வீர ராகிய ஆறலைகள் வரின் பெரிய பகையை அஞ்சிச் சனங்கள் குடிபோன ஊரிடத்து உலறிய பீர்க்கு நிற்கும். இவ் வகையான முதிய பாழ்நிலத்தே முருங்கையை மேய்ந்த பெரிய கையுடைய யானை சொறிகின்ற முதுகை உரைஞ்ச ஒதுங்குதலால் செங்கல்லாற் கட்டிய சுவரின் விட்டம் முறிந்து விழும். விட்டம் விழுதலால் மணிப்புறா இருத்தல் ஒழிந்த மரம்பொருந்திய மாடத்தே வைக்கப்பட்ட கடவுள் விழுந்துபோயிருக்கும். அதனால் புல் என்று சொரியும் பலியை மறந்த மெழுகாத புல்லிய நிலத்தே பறைக்கண் முதலியன சிந்திக் கிடக்கும். சிறிய வீட்டின் தூண்கள் சிதையும்படி துளைத்து மண்டியிருக்கும் கூரியவாயும் மூக்குமுடைய கறையான் இறப்பைத் தின்ற இவ்விடத்தே நாம் தங்குவேம்.

- கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்.

168. குறிஞ்சி

இது. இரவுக் குறிவந்த தலைமகனை இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு கடாயது

வானை முட்டும் மலையை உடையவனே! யாமத்தே உமது வரவை நோக்கி நோய் மிகுந்தேமாகவும், கண்ணீர் வாரும் கண்ணுடையேமாகவும் உறைகின்றேம். குழுமூரிடத்தே உள்ள ஆன் குன்றிடத்துப் பெரிய நிலிலே பெரிய பசுக்கூட்டங்கள் சேர்ந்து நிற்கும். இவ் வகையான குழுமூர் கொடையாற் சிறந்த உதியனது. அவனது சமையற் சாலைபோல் அருவி ஒலிக்கும்

பெரிய மலையிடத்து ஈன்றணிய பெரிய பெண் யானையைத் தழுவின களிறு தன் அசைகின்ற நடையுடைய கன்றை நித்திரையிற் காவல் செய்யும்.

அப்பொழுது கடிய கண்ணும் விளங்கும் வரியுமுடைய வலிய புலி ஒடுங்கிய அளையினின்றும் வெளியே வந்து குன்றிடத்தில் முழங்கக் கானவர் உறங்குவர். இவ் வகையான இராக்காலத்தே மான் செல்லும் ஒடுங்கிய வழியால் வருதலை. நீர் இனி இராக்காலத்தே ஒழித்தல் வேண்டும்.

- கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான்.

169. பாலை

இது. தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

நடுக்காட்டிலே, மரங்கரிந்து நிலம் பசுமை நீங்கும்படி அசைகின்ற சூரியனது கதிர், பரந்த நெருப்புப்போல விளங்கும். அவ்விடத்தே புலி கொன்று உண்ட பெரியகளிற்றின் மீந்த ஊளை ஆரவாரமிருந்த மறவர் வயிரிய தடியிடத்தே கோத்துப் புழுக்கி உண்டு செல்வர். கடல் நீரில் விளையுமும் உப்பாகிய அமிழ்தை விற்கும் உமணக் கூட்டம் அவர்கள் எறிந்து விட்டுச் சென்ற வயிரத்தடிகளைக் கடைந்து மூட்டிய நெருப்பால், சனையினின்றும் மொண்டு வார்த்துவைத்த உலையை மூட்டுவர்.

இவ்வாறு நாம் பல அரிய வழியைக் கடக்கின்றோம். எனது காதலியோ, நம்மை நினைந்து பசலை பாய்ந்த மேனியளாய் நெடிது நினைந்து, சூரியன் சாய்ந்த தனிமை கொண்ட மாலைக் காலத்தே, மெல்லிய விரலை நெற்றியிடத்தே சேர்த்தியவளாய், கயல்மீன் போன்ற கண்களிடத்துக் கண்ணீர் வரப் பெற்றுப், பெரிய தோள்கள் நெகிழ்ந்த வருத்தத்தோடு வருந்தியிருப்பாள். திருந்திய ஆபரண மணிந்த அவள் இரங்கத்தக் கவளாவள்.

- தொண்டியாழர்ச் சாத்தனார்.

170. நெய்தல்

இது. தலைமகன் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாற் சொற்றது.

எனது காதலைத் தலைவருக்குக் கடற்கரைச் சோலையுங் கூறாது; தேன் சொட்டும் நறிய மலருடைய புன்னையும் சொல்லாது; கடற்கரைக் கழியும் மொழியாது. ஒப்பற்ற நினையல்லால் வேறு யாரும் இல்லேன். பாணனே! கழியிடத்து மலர்ந்த கண்போன்ற நெய்தலின் கமழ்கின்ற இதழின் நாற்றத்தை அமிழ்தென விரும்பிக் களித்து வண்டு பறந்து வரும் துறைவனிடத்தில் நீயே சென்று சொல்லுதல் வேண்டும். தாழையின் பெரிய கொம்பரிடத்து பலமுறை வருத்தமோடு அசைந்திருக்கும் சிறிய கடற் காக்கை விரும்பத்தக்க பெடையோடு, சுறாமீன் திரிவதும், மீன் பிடிக்கப் படுவதுமாகிய கடற்பரப்பில், வெள்ளிறால் துயில் கொள்ளும் நள்ளென்னும் யாமத்து, உனது துன்பத்தைக் களைந்தவள் தனது துன்பத்தை நீந்துவளோ? என்று கூறு.

- மதுரைக் கள்ளிற்கடையத்தன் வெண்ணாகனார்.

171. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறியது :

நெற்றியும் நுண்ணிய பசப்புக்காட்டும்; அகன்ற மலையிலுள்ள காட்டில் தெரிந்தறுத்த மூங்கிலின் அழகையுடைய தோளும் வாடும். நாளும் கடவுளை நினைக்கின்ற வலிய பெரிய தவமுடையவர்களைப் போல ஓவாது நினையாதே. தோழி வாழ்வாயாக. இலங்குகின்ற திரண்ட அழகிய வளை நெகிழ் நினைது காதலர் சென்றார். அவர் சென்ற சுரவழியிடத்தே வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரம் நிற்கும். அவர் பெரிய மலையுடைய சீறாரிடத்தே தங்கியிருப்பார். அவ்விடத்தே ஆண் புலியின் குரலைக் கேட்டு அஞ்சிய வர்கள் நல்ல அம்பைத் தெரிந்துகொண்டு வில்லைத் தோளிடத்தே வைத்து இடந்தோறும் செல்வர். அதனால் கரிய கொம்புடைய இருப்பையில் ஊரும் பெரிய கையுடைய கரடி கீழ் உள்ள பூக்களை உண்ணாது மேற்கொம்பர்களிலுள்ள, பழம்போல் முதிர்ந்த இனிய பூக்களை உண்ணும். இவ் வகையான சுரத்தைக் கடந்தவர் வந்து சேர்வார்.

- கல்லாடனார்.

172. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகளை இடத்துய்த்துவந்து தலைமகளை வரைவு கடாயது :

யானை முழங்குவதும், நீர் விளங்குவதுமாகிய பிரகாசிக்கின்ற மலையிடத்து வண்டுகளோடு விரைந்து செல்கின்ற வெள்ளிய அருவி, இனிய ஓசையுடைய வாத்திய ஒலிமையான இம்மெனும் ஒலியோடு கல் முகையுடைய வெடிப்புகள் ஒலிக்கும்படி விழும். இவ் வகையான மலைச் சாரலிடத்து மூங்கில் வளர்ந்திருக்கும். அவ்விடத்து இரும்பினாற் பண்ணியன போன்ற கரிய கைகளுடைய கானவன் விரிந்த மலருடைய ஆச்சாமரத்தின் பக்கத்தே மறைந்திருந்து அம்பைத் தெரிந்து புள்ளி நெற்றியுடைய யானையின் நெஞ்சிடத்தே செலுத்தி அதனைத் தன் வலியாற் கொல்வான். அவன் அதன் வெள்ளிய கொம்பை எடுத்துப் புல்லால் வேய்ந்த தனது குடிலிடத்தே காயும்படி ஊன்றி வைப்பான்; முற்றத்திலே மேளங்களை ஒத்த கனிகள் தொங்கும் பலாவின் கீழ் இருந்து கள்ளை அருந்த விரும்பிச் சுற்றத்தோடு அதன் கீழிருந்து ஆரவாரத்தோடு அதனை உண்பான்; உண்டு சந்தனக்கட்டை விறகிற் சுட்ட ஊன்புழுக்கை அயருவான். இவ் வகையான மலைநாட்டவனே! நீ தலைவிமாட்டு அன்பில்லை யாதலை யான் அறியேன். அறிந்தனனாயின் இன்று, அழகிய ஆபரணமும் பூவிதழ் போன்ற கண்ணும் உடைய தலைவியின் மணிபோன்று மாட்சிமைப்பட்ட அழகு சிதையும்படி பொன்னை ஒத்த பசலை பரவாது. அது கழிந்தது.

- மதுரைப் பாலாசிரியர் நய்பாலனார்.

173. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

தருமத்தை விடா தொழுகுதலும், சிறந்த உறவினரது பல துன்பங்களைத் தீர்த்தலும் வருந்தாத உள்ளத்தோடு ஓரிடத்தில் இருந்தவர்களுக்கு இல்லை எனக் கூறித் தலைவர் பொருள் செய்யும் வினைக்குச் செல்லும் நெஞ்சுடையர் ஆயினர். நறிய நுதலும் கரிய நீண்ட கூந்தலும் உடைய நீ பிரிந்திருத்தலாலாகும் அரிய துன்பத்தைச் சிலநாட்கள் தாங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்று, அவர் நின் நல்ல அழகிய பிரகாசிக்கின்ற வளையைத் திருத்தினர். பல புரிகளுடைய நீண்ட கயிறுடைய வண்டியில், வலிய கழுத்தைப் பூட்டிய எருது, துறையிடத்துள்ள ஏற்றத்தே ஏறிச் செல்லும்படி உமணர் ஆரவாரஞ்செய்வார். அதற்கு அஞ்சிய மான்கூட்டம் பெண் மானோடு வெருண்டு ஓடும். காடு அழகு அழியும்படி கோடைக் காற்றுக்கு உரைஞ்சிய பெரிய மூங்கிற் கண்ணிடத்து நின்று தெறிக்கும் கழுவாத முத்து கழங்குபோல் தோன்றும். குழியிடத்துப் புதைத்துவைத்த பழைய வலிய இனிப்புடைய கள்ளும் அழகிய தேருமுடைய நன்னது விண்ணை முட்டும் நீண்டவரை இவ் வகையினது. பொன் விளைகின்ற அச்சாரலின் பக்கத்தால் மலையைக் கடந்து சென்ற தலைவர் வருவார். தோழி! வாழ்வாயாக.

- முள்ளியூர்ப்பூதியார்.

174 முல்லை

இது, பாசறைக் கட்டலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

இரண்டு பெரிய அரசர் மாறுபட்ட பெரிய போர்க்களத்து ஒரு படையைக் கொண்டு சென்று, வந்த படையை ஓட்டும், செல்வர்க்கு வெற்றி தாமதிக்கத் தக்கதன்று. பூமி துன்பம் நீங்க வெற்றிமுரசு கொட்டி யாம் செல்வேம் என்பதைக் காதலி அறியாள். முல்லையாகிய நல்ல காட்டில் முதிய முல்லைக்கொடிகள் தழைக்கும்படி மழை சொரிந்து காலையில் வானத்து முழங்கும். முகில் முழங்குந்தோறும் வருந்தி ஓடுங்கி நம்மைப் புலந்து வருத்தங்கொண்ட பசலைமேனியளாய்விருப்பாள். வேங்கையின் மலர்ந்த நறிய பூவைப்போல அழகு பெற்ற ஆகத்தே அரும்பிய மாசற்ற சுணங்கையுடையவளாய் நல்ல மணல் பரப்பிய முற்றத்தே உலாவுவாள். இவ்வகையான நல்ல மெல்லிய நடையுடைய காதலி என்ன ஆகுவளோ?

- மதுரை அளக்கர்ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

175. பாலை

இது, பிரிவின்கண் வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது:

விம்மிய விளிம்பு உரிந்ததும், விசையுடையதுமாகிய வலிய வில்லை ஆறலை கள்வர் கையிடத்தே வைத்திருப்பார். அச் சிலையிடத்துவைத்து

எய்யும் ஓசையுடன் செல்லும் கொடுமையாகிய கூரையுடைய அம்பு வழிச் செல்லும் புதிய மாக்களின் உயிரைப் போக்கும். விட்டுப் போகாத பருந்தின் கூட்டம் தம்மினத்தை அழைத்து நாரிய ஊனைப் பிடுங்கி உண்ணும். காதலர் நாம் நம்புதற்கரிய சபதங் கூறியும், பல மாட்சிமைப்பட்ட வளைகள் அணிந்த முன்கையைப் பிடித்தும் வினைமுடித்து வருவேன் என்றார். தோழி! காற்றைப் போல் வேகமாகச் செல்லும் தேரும், கொடையும் உடைய பாண்டியன் ஆலங்கானத்தே போர் வென்று உயர்த்திய வேலினும் பார்க்கப், பலமுறை அதிகம் மின்னி, ஆகாயத்திலே கடிய இடி யிடித்துக், கிரணங்கள் நிரைத்த சக்கரமுடைய திருமாலின் போர் வென்ற மார்பிடத்தே பொருந்திய மாலைபோலச், செல்வமுடைய தேயத்தே, நிறமுடைய மண் பல பயன் களைப் பூத்து மலரும்படி குளிர்ந்த மழை பெய்ய, முகில்கள் தாழ்ந்து இருளும்போது வருவேன் என்றார். பெயராத பருந்தின் சுற்றம் தம்மினத்தை அழைத்து நாரிய ஊனை உண்ணும் சுரத்தைக் கடந்தார்.

(செழியன் காற்றைப்போற் செல்லும் நீண்ட தேரும், கொடையும் உடையன். அவன் ஆலங்கானத்தே போரை வென்று வேலை உயர்த்தி னான். மேகம் அவ் வேலினும் பார்க்க பலமுறை மின்னி முரசுபோல் இடி இடிக்கும். நேராகிய கதிர்கள் நிரைத்த சக்கரப் படையுடைய திருமாலின் போர் ஓய்ந்த மார்பில் அணியப்பட்ட மாலைபோல அழகுடைய தேயத்தில் பலநிறப் பூக்களை நிலம் செழிப்படைந்து பூக்கும்படி குளிர்ந்த மழையைப் பெய்ய மேகம் தாழ்ந்தது. பருந்து தம் மினத்தை அழைக்கின்ற சுரத்தைக் கடந்தவர் நம்புதற்கரிய வஞ்சினத்தைச் சொல்லியும், பல மாட்சிமைப்பட்ட அழகிய வளையல்களுடைய முன் கையைப் பிடித்தும் இக் கார்காலத்தே வினைமுடித்து விரைவில் வருவேனென்றன ரல்லரோ? தோழி! என்று கூட்டுக)

- ஆலம்போரி சாத்தனார்.

176. மருதம்

இது. தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தது.

கடலைப் பார்த்ததுபோலப், புட்கள் ஒலிக்கும், வயல் இடம் அகன் றிருக்கும், அங்குக் கழுவை நாட்டி வைத்தது போன்ற மொட்டுகள் இலங்கத் தாமரை பூத்திருக்கும். தாமரை நிலம் வெடிக்கும்படி வேர் முதிர்ந்த கிழங்கை வீழ்த்தியிருக்கும். அதன் துவாரமுடைய திரண்ட கால் கரும்புபோலப் பெரிதாயிருக்கும். இலை, யானையின் செவிபோன்றிருக்கும். இவ் வகையான வயலிடத்து வேப்பம்பூ மொட்டுப் போன்ற நீண்ட கண்ணுடைய நண்டு இரைதேடும். வெள்ளைக் கொக்குக்கு அஞ்சி அயலே செழித்து வளர்ந்திருக் கும் பகன்றையின் பக்கத்தே உள்ள சேற்றில் வரி உண்டாக ஓடி விரை வாகத் தனது நீர் நிறைந்த மண் புற்றில் ஒளிக்கும். இவ் வகையான மருத நிலத்தை யுடையவனே! மலையிடத்தே வளர்ந்து மரத்திற் படர்கின்ற வயலைக்

கொடியின் வரியுடைய மலரை. ஆம்பலோடு சேர்த்துத் தழையுடையணிந்து விழாக் கொண்டாடும் மகளிரோடு (பரத்தையரோடு) தழுவி விளையாடிய உன்னை, மலர்போன்ற கண்ணும் அழகிய ஆபரணமு முடைய அவள், குறிய வளைகளாற் றழுவிய உனது நீண்ட தொடர்பை விட்டு வருந்தினாள் போலும்! “எம்மைப்போல சிறிய மயிர்க்குடுமியுடைய புதல்வரைப் பெற்று நெல்லுடைய பெரிய வீட்டில் நின்னையின்றி உறைய என்ன விதியுடையராயினேம்” என்று கூறி, முகத்தின் அழகு சிதைய ஏங்கி அழுதாள். இவள், அடித்தது போன்று இடையிடையே எழுந்த பொறியும், பல முறை நொடித்ததனால் உண்டானது போன்ற சிவப்பும் உடைய மெல்லிய விரலை வைத்துத் திருகுதலினால், கூரிய நுனை மழுங்கிய பல்லின ளாயினாள். உன்னைப் பரத்தையரிடத்திற் கண்டதை ஊர் முழுவதும் சொல்லும். நீ அவர்களிடத்திற் செல்வாயாக.

- மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ.

177. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

“யான் எனது பழைய அழகு கெடும்படி சோர்ந்து ஓடுங்கவும், அவர் இன்னும் வராராயினார். இனி யாது செய்வேன்” எனப் பெரிதும் புலம்பு வதை நிறுத்துவாயாக. அவர் சென்ற சுரவழியிடத்தே, மூங்கில் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கும் மலையில் சுரபுன்னையின் தலை வாடும்படி வெயில் கோபங்கொண்டு எறிக்கும். அவ் வழியிடத்துப் பழுத்த சிவந்த கனியை விரும்பி உண்ணும், காட்டுமயில், சூல் முதிர்ந்த பெரியபேட்டை, மணல் எழும் ஆற்றின் கரையிடத்திருந்து, கொம்பு வாத்தியம் போலக் கூவி அழைக்கும். இவ்வாறு காட்டைக் கடந்து சென்றால் உன் கணவர். வெற்றி வேலை இரத்தம் பிரளம்படி எறிந்து பகைவரின் மலையை ஒத்த யானையைக் கொன்று நெருங்கிய போரை வென்ற வீரக் கழலணிந்த பண்ணனது, காவிரியாற்றின் வடகரை. அவனது, வடக்கே நிழலுடைய நீர்நிலைக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் நீண்ட அடியுடைய மாவின் தளிரை ஒத்த மார்பிடத்தே அழகு பெறத் தோன்றின அழகு தேமல் படர்ந்தன, அழகிய நின் தனங்கள். அவையிடத்துப் பரந்த நின் அழகு தேமல் மீது எழுதப் பட்டுள்ளன, தொய்யிலாகிய கரும்பும் வல்லியும். நின் தலைவர் பிரிந்து நீடித்தனராயினும், இத் தொய்நிலை நினைந்தும், சிறிய கண்ணுடைய பெண் யானையின் துதிக்கைபோல நெய்ப்பூசி ஐம்பாலாய்ப் பின்னி முடிந்த வாசமிகுந்த கூந்தலை நினைந்தும் விரைவில் வருவார்.

- ஸையலூர் இளம்பொன் சாத்தான் கொற்றனார்.

178. குறிஞ்சி

இது, தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

வயிரத்தைப் போன்றதும் கூரியதுமாகிய ஏந்திய மருப்புடையது பன்றி. அதன் மயிர், மூங்கில் வேர் போன்றது. அது, பறைக்கண் போன்ற வட்டமான சுனையிடத்து நீரைப் பருகும். குவளையின் இலை போன்ற இலையுடைய சேம்பின், சோற்றுருண்டை போன்ற திரண்ட பெரிய கிழங்கை உண்ணும். பெண் யானை கிடந்தாற் போன்ற கற்பாறைமீது ஊற்றுநீர் சேர்ந்து ஆறுபோல் ஓடும். அதன் பக்கத்தே உள்ள புதரில் கூதாளி படர்ந் திருக்கும். அதனிடத்தில் கொக்கு இருந்தாற் போன்று கூதாளத்தின் அசை கின்ற பூங்கொத்து விரிந்திருக்கும். அம் மலரைப் பன்றி தீண்டுதலால் பூந்தாது அதன்மீது சொரியும். அதனால் அது பொன்னுரைக்கும் கட்டளைக் கல் போலத் தோன்றும். அது பல மட்டங்களுடைய சிறிய தினையின் கதிரை மேய்ந்து இனிது கண் தூங்கும். இவ் வகையான மலைநாடனைச் சேர்ந்த நீ, நின் தோளின் பெரிய அழகு குன்றாத துணைவரைச் சேர்ந்து என்றும் கேடில்லாமல் உறைதல் கூடுமோ? தோழி! இராப்பகல் என்னாது முகில் 'கல்' என்னுமோசையோடு மழை பொழியும். இவ் வகையான பின் பனியுடைய அக் காலத்தே தலைவரைப் பிரிந்திருப்பவர்க்கு ஆற்றி இருத்தல் அரிதென்று அவர் பிரிந்திருக்கமாட்டார். முன், தான் உன் கவலையைக் கண்டபொழு தினும் இப்பொழுது தன் கருத்தினை முடிக்கும் பண்பினையுடையவர் (விரைவில் மணந்து கொள்வார் என்றவாறு.)

- பரணர்.

179. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி செலவழுங்கச் சொல்லியது:

வானத்தை முட்டும் சிகரமுடைய பெரிய மலைச்சாரலிற் பேய்த் தேர் ஓடும். இவ் வகையாக காடு காய்ந்திருக்குமிடத்தில் நெருப்பு நெருங்கிப் பரந்து எரியும். அதனால் காடு செல்லுதற் கரிதாயிருக்கும். அங்குச் சிறிய கண்ணுடைய யானை நீண்ட கையை நீட்டியும் பெரிய வாயைத் திறந்தும் நீர்பெறாது பெரிய காட்டை வெறுத்துச் செல்லும். இவ் வகையான பெரிய காட்டில், கவர்ப்பட்ட முனையுடைய சிவந்த அம்பும் வளைந்த வில்லுமுடைய ஆடவர், பெயரும் பீடும் எழுதி நாட்டப்பட்ட வீரக் கல்லின் பக்கத்தே சென்று தம்மை எதிர்த்துப் போர் செய்து வெல்வோரைக் காணாராயிருப்பார். இவ் வகையான சுரத்தே செல்ல விரும்பினீராயின், இனிய நகையும் பட்சியின் இறகடி போன்று திரண்ட கூரிய எயிறும், சிவந்த வாயும், புதிதாக மலர்ந்த குவளைமலர்போன்ற கண்ணும், பிறையை ஒத்த நெற்றியும் உடைய காதலி தனிமையால் வருந்துவாள். இவ்வாறு அவர் புலம்ப நீர்பெயர்தல் ஏற்றதோ.

- கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்.

180. நெய்தல்

இது, இரந்து பின்னின்ற தலைமகனுக்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பக் கூறியது :

தோழி! மிகுந்த மாலை சூடிய ஆயத்தோடு மணற்குன்றின்மீது பூக்கள் செறிந்த கடற்சோலையிடத்து வண்டல் விளையாடினேம். அப்போது ஒருவன் வேகமாகச் செல்லும் குதிரை பூட்டிய வலிய தேரை ஓட்டி வந்தான். வந்து குளிர்ந்த தடாகத்தே வளர்ந்த அழகிய குவளைப்பூவின் அரும்பினாற் கட்டிய கண்ணியைப் பின்புறத்தே வந்து கூந்தலிற் சூட்டினான். உனது அழகிய இளைய முலைகளை நோக்கி நெடுநேரம் ஆலோசித்து நின்று பின் நில்லாது போயினன். இது பெரிதும் நகைக்கத் தக்கதாயிருந்தது. புலால் நாறுகின்ற கரிய கழியிடத்தே துழாவி இரைகொள்ளும் புட்கள் நீண்ட இதழுடைய தாழையிடத்தே இருக்கும். தாழையோ பூவோடு, சோலையிடத்து நின்று, வளைந்த காலுடைய புன்னையுடன் பின்னி நிற்கும். 'அப்புன்னையின் நுண்ணிய தாதை நோக்குவீர்களாக' என்பர் ஆரவாரமுடைய இவ்வூரிடத்துள்ளவர்கள்.

- கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார்.

181. பாலை

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்து ஒழியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

செல்லுதற்கரிய காட்டைக் கடக்கத் துணிய ஆற்றாதனையாய்ப் பின்னே நின்று மீள நினைந்தாய். அவ்வாறு நீ செய்தனையாயின் எனது நிலைமையைக் கூறுவாயாக. வெற்றிப் போரையுடைய **சூரியலி** பகைவரது காவலுடைய மதிலைக் கடந்த மிகப் பெரும் படையை உடையன், கொடையாற் சிறந்த எயினன். அவனைப் போரிடத்தே முருகனை ஒத்த வலியோடு போர்க்களத்தே இரத்தஞ் சிந்தும்படி எதிர்த்து, சூரியலி தோற்று வீழ்ந்தான். அப்போர்க் களத்தின் கொடுமைபோலச் சூரியனின் வெம்மையாகிய கிரணங்கள் தாக்கும். அப்பொழுது புதிதாக வந்த ஆரவாரமுடைய பட்சிகளின் பெருங் கூட்டம் வாட்ட மடைந்து ஆகாயத்தில் தூரப் பறந்து செல்லும். சென்று பூக்கள் மொய்த்து மலர்ந்திருக்கின்ற அம்பின் விசையோடு ஓடும் கடிய நீரையுடைய காவிரியாற்றின் மணலிடத்தே கூட்டமாக இருக்கும். காவிரியாறு வாரடித்து மணலின் கும்பலை விடுகின்ற புது வருவாயினையுடைய நாடு சோழ அரசருக்குரியதாயிருக்கும். இவர்களுக்கூரிய காவிரியாற்றங்கரையில் உலகெங்கும் பரந்த நல்ல புகழும் முது நூலாகிய **நான்மறையுமுடைய முக்கட் செல்வரது** (சிவபெருமானது) ஆல மரத்தின் கீழுள்ள முற்றத்தை பொய்கை சூழ்ந்த சோலையிடத்து மனைகளிலுள்ள பெண்கள் அழகு பெறும்படி அலகிடுவார்கள். அலகிட்டுக் கையி னாற் செய்த பாவைகளைத் துறையிடத்தே போடுவர். வண்டு மொய்க்கின்ற ஐம்பாலும், மூங்கில் போன்ற தோளும் உடைய தெய்வப்பெண் போன்றவள் இருந்த மணம் வீசுகின்ற வீதியிலுள்ள பெரிய மணற்குன்று, மகரம் போன்ற உச்சியும், வானைத் தொடும் மதிலும், சிகரத்தைக் காணமுடியாததுமாகிய

நல்ல வீடுகளையுடையதாய்ப் பண்டங்களால் நிறைந்து கிடக்கும் துறையுடைய புகார் நன்னாட்டதுவே.

(புகாரிடத்தே காவேரிக்கரையில் பெண்கள் ஆலமர் கடவுளின் முற்றத்தை அலகிட்டுப் பாவையைத் துறையிலிடும் இடத்தது, எனது காதலியிருந்த மணற்குன்று என்று சேர்த்துக்கொள்க.)

- பரணர்.

182. குறிஞ்சி

இது. தோழி இரா வருவானைப் பகல் வருகவென்றது :

குறவன் வேங்கையின் பொன்போன்ற பூங்கொத்துகளைச் சூடி, வளைந்த வலிய சிலையைத் தோளிடத்தே கொண்டு, பலாவின் இனிய சுளையிடத்து விளைந்த கள்ளைச் சீழ்க்கை ஓசைவிடும் அம்புடைய இளையரோடும் இருந்து பருகுவான்; வேட்டையைத் துரத்துவதிற்பாத வலிய நாய்கள் பின்னே செல்ல வேட்டைக்குப் போய்க் காட்டிடத்துள்ள மல்லிகைப் புதர் இரத்தம் படும்படி முட்பன்றியைக் கொண்டு வேட்டையாடு வன். இவ் வகையான மலைநாடனே! முழக்கத்தோடு காலுன்றிக் கடுமழை பொழிந்த நடு இரவில் நீர் தனியே வந்தீர். நீர் வந்தமையை நினைந்து இவள் கண்கள் நீரைச் சொரியும். ஆதலின், அதிர்கின்ற குரலுடைய முதியமந்தி மிளகுகொடி படரும் உயர்ந்த மலையின் உச்சியிடத்தில் பாய்ந்து விளையாட உதிர்ந்த வாசமுடைய அலரிபரந்து, வேலனுக்கு வெறியாடும் பெரிய களரியை நிகர்க்கும் பெரிய மலைச்சாரலிடத்தே இனி நல்ல பகல்நேரத்தே வருதல் வேண்டும்.

- கபிலர்.

183. பாலை

இது. தலைமகள், குறித்த பருவ வரவு கண்டு தோழிக்குச் சொல்லியது:

தோழி! எனது குவளை மலரை ஒத்த கண்கள் நீர் கொண்டன. அழகிய ஆபரணமணிந்த பொறியுடைய அல்குவின் அழகிய வரிகள் வாடின. யான் இவ்வாறாகவும் அரிய சுரத்தே நம்மைத் துறந்து அருளாது சென்ற தொலைவிடத்தனராயும் நீண்ட காலம் தங்காரென்று கூறினாய். துயரமோ பெரிதாயிற்று. முகிற்கூட்டங்கள் குளிர்ந்த துறையுடைய பெரிய கடலிடத்தே படிந்து நீர் பருகிக் குவிந்த திரைகளை விழுங்கும். விழுங்கி மேற்கே எழுந்து சூற்கொண்டு வயாக்கொண்ட பெண்யானைக் கூட்டம் போல இடங்கள் தோறும் தோன்றும். இவ் வகையான முகில்கள் ஓரிடத்திற்கூடிக் காலையில் கார்காலம் வந்தது. மாலையில் குளிர்ச்சியடைந்த பிடவின் கூரிய முகிழ்த்த மொட்டை வண்டு ஊதி வாய்திறக்கச் செய்யும். அதனால் எழுந்த மிகுந்த நாற்றத்தைப் பனிக்காலத்துக் குளிர்காற்றுத் தூற்றும். இவ்வாறு குளிர்

வருத்துதலாற் கலங்கிய நெஞ்சோடு பிரிந்தோர் காரணமாக வருந்துவ மல்லமோ?

- கருவூர்க் கவிங்கத்தார்.

184. முல்லை

இது, தலைமகன் வினைவயிற் பிரிந்து வந்து எய்தியவிடத்துத் தோழி மகிழ்ந்துரைத்தது :

ஐயனே! நீர் வந்து நின்றது, கடவுட் கற்போடு கூடியவனும் குடிக்கு விளக்குப் போன்ற புதல்வனைப் பெற்ற சிறப்புடையவளுமாகிய நின் தலைவிக்கு அன்றி எனக்கும் இனிதாயிருக்கின்றது. நின் ஆயுள் சிறப்பதாக நீ வினைமுடித்து மகிழ்ச்சியோடு வரும்போது வண்டு ஒலிக்கும் மலருடைய கானம் நின்தேருக்குப் பிற்படும். வெண்பிடவு கமழ்கின்ற முல்லை நிலத்தில், குறுகிய முள்ளும் திரண்ட கோடுமுடைய கள்ளியின் தலையைச் செழித்து வளர்ந்து மலர்ந்து மணக்கும் முல்லைக் கொடி மூடியிருக்கும். அவ்விடத்தே ஆர்க்குக் கழன்ற பூக்களை ஊதி நீக்கித் தெளிந்த நீரைப் பருகும் குறுகிய மருப்புடைய அழகிய மான், புள்ளியுடைய பெண் மானோடு தங்கும். அப் பொழுது கோலுடைய கையரும், பயிரிடத்தே களைபறிப்பவரும், கள்ளருந்து பவர்களுமாகிய மாக்கள் மகிழ்ந்து ஆடுவர். அப்பொழுது கதிர்மழுங்கிய சூரியன் சிவந்த வானத்தே செல்லும். இந் நேரத்தில் அருவி ஒலிப்பதுபோல் ஒலிக்கும் தேரிடத்துக் கட்டிய மணிகள் பல ஒலிக்க, நீர் வந்தீர்.

(நீர் வந்து நின்றது நின் தலைவிக்கன்றி எனக்கும் இனிதாகும்.)

மதுரை மருதனிள நாகனார்.

185. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது :

வாடி ஒலிக்கின்ற நெல்லுடைய மூங்கில், ஆரவாரஞ் செய்யும் மள்ளரது வில்லின் விசை போல உடையும். இவ்வாறாகும்படி கல் உயர்ந்த நிலப்புரப்பு பசுமையற்று வெம்பும். இவ் வெப்பமுடைய வழியிடத்து மழை பெய்யாது அருவி வறண்ட உயர்ந்த மலைச்சாரலில் பெரிய விழாவுக்கு ஏற்றிய தீபம்போல இலவமரங்கள் பல பூக்களைப் பூத்திருக்கும். இவ் வகையான சிறிய மலையைக் கடந்தார் என் காதலர். அழகிய ஆபரண மணிந்த வனே! எனது விளங்கும் வளைகள் கழலவும், அழகிய திரண்ட தோள்கள் பெரிய அழகு கெடவும் பெரிதும் வருந்திய நெஞ்சோடு நானிருப்பவும், அவர் பிரிந்திருக்கின்றார். அவர் இரும்பைப் போன்று இன்னாத உயிருடைய ராய் மிகவும் கடிய நெஞ்சினராவர்.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

186. மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்ப இல்லிடைப் பரத்தை சொல்லி நெருங்கியது :

வலிய தூண்டிலால் மீன் பிடிப்போர் சுவர்க்கம் வேண்டாத அறனில் லாத வாழ்க்கையராவர். அவர்கள் தூண்டிலில் மீன் பற்றியதை யறிந்து தூண்டிற் கயிற்றை இழுப்பார். இவ்வாறு மீன்கள் மிகுந்திருக்கும் மடு விடத்தே தாமரை, செருக்கி வளர்ந்திருக்கும். நீரின் மீது மிதக்கும், நீண்ட தாளில் நிற்கும் அதன் அகன்ற இலை, பெரிய மடுநீர் அசையும்படி காற் றடிக்குந்தோறும் பெரிய யானையின் செவிபோல அசையும். இவ் வகையான மருதநிலத் தலைவனோடு நாம் கூடியிருந்ததனால் எழுந்த பழி வார்த்தைகள் பெரிதாயின. பெரிய குத்துக்கோலையுடைய யானையாகிய தெப்பம் துணை யாக புனலாடும் அவ்வளவுமே அவனது உறவாகும். அவனது மனைவியோ ஓள்ளிய வளையணிந்த பாடன் மகளிர் பழைய யாழை மீட்டுப் பாட, குளிர்ந்த முழுவில் அடிக்கும் குறுந்தடி ஓசைபோல, தண்ணிய சாந்தணிந்த தோள்களால் பரத்தையைத் தழுவி இன்னும் பிறளிடத்தனாயினான், தன் கணவன் என்று என்னை வெறுத்துக் கூறுவன் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்டேன். வெல்லும் வேலும் மழைபோற் சொரியும் அம்பும் கரிய பரிசை யும் உடைய பழையனின் காவிரிக்கரையிற் போரைப் போன்று இறுகிய வளைகள் (கழல்வதால்) உடைதல் ஒழிவில்லையாகும். உண்மையில் யாம் அவள் பகையனளல்லேம். சேர்ந்தவர்களது அழகிய நெற்றி பசப்பு நீங்குகின்ற கணவனிடத்தில் அவள் பகைகொண்டிருத்தல் ஏற்றது.

- பரணர்.

187. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது :

காதலர் தோள்களின் வருத்தம் அகலும்படி நம்மோடு பல நாட்கள் துயின்ற நீண்ட களவுப்புணர்ச்சி நாணந் தருகின்றமையின், அதனைவிட்டு நீங்கினார் (மணந்துகொண்டார்). இப்பொழுது அவர் தூரத்தே அரும் பொருள் பெறுவதற்கு ஏவுகின்ற நெஞ்சமோடு சென்று நமது வருத்தத்தை நினைக்கின்றார் அல்லர். தோழி! பகைத்தவரின் பகைப்புலத்தை அழித்த வேகமுடைய குதிரையும், பெரிய வீரக்கழலுமுடைய வலிய கண்ணுடைய வீரர்களது பூமாலை விழாவின் முதல் நாளைப்போல, மணல் கொண்டு வந்து பரப்பப்பட்ட வீட்டின் முற்றம் தனிமையுறு மல்லவோ? அவர் செல் லும் சுரத்தில் உயர்ந்து வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரத்தின் அடியில் குரங்குகள் சேர்ந்து இருக்கும். அதன் அருகாமையிலுள்ள சிறுகுடியிடத்து கோழிகள் இராக்காலத்தே தங்கியிருக்கும். கரிய அடியுடைய யாமரத்தின் கவர்ப்பட்ட அழகிய தளிர்கள், வீட்டில் உறையும் அக் கோழியின் தாடி போன்றன. யாமரம் நிற்கும் வெப்பமுடைய மலையிடத்துக் கானல்

காய்தலின், மக்கள் வெறுத்துக் குடியெழுந்து சென்றமையின், சூரியன் ஒளி தோன்றுகின்ற நேரத்தில் பசிய கண்ணையுடைய யார் அவ்விடத்தில் நின்று பனங்குருத்தை உண்ணும் அவ்வியானை, விடியற்காலத்தில் பகற்பொழுதை விரும்பி நித்திரை விட்டெழுந்த பரதவர், கையை அசைத்து, வாள் போன்ற சுறாத் திரியும் குளிர்ந்த துறையைக் கடந்து செல்லும் மரக்கலம் போற்றோன்றும். இவ் வகையான கரியமலை அவர் சுரத்துக்கு எதிரே கிடக்கின்றது.

- மாமூலனார்.

188. குறிஞ்சி

இது, இரவிற் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது :

பெரிய கடலிடத்தே நீரை முகந்த பெரிய கூட்டமான முகில், மலைகள் உயர்ந்த விசும்பில் வலமாக எழுந்து, போர் முரைசைப்போல் முழங்கும், நீதி அரசுபுரிந்து அறனறிந்த மன்னரது அரிய போரிடத்து எதிர்த்த இளம்வீரர் உறைகழித்து வீசிய வாளைப்போல் மின்னும். இவ்வியல்புடைய மேகமே! கூட்டமாகச் சேர்ந்து, வீணே இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்கின் றையோ? பொன்போல் மலர்ந்த வேங்கையின் மிக்க பூவைச்சூடி அழகு பெற்ற ஆயத்தாரோடு தழலையைச் சுழற்றியும், தட்டையைத் தட்டியும், கிளிகளை ஓட்டியும், அழகிய அசோகந்தளிரை வீசியும், குறமகள் தினை காக்கின்ற பக்கங்களிலும் மழையைப் பெய்வையோ?

- விரைவெளியன் தித்தன்.

189. பாலை

இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது :

பசிய பழமுடைய பலா நிற்கும் காடு வெம்பி, வானம் வருந்த வேனில் நீடி, நீர்நிலைகள் வறண்டிருக்கும். இவ் வகையான பாறைகள் உயர்ந்த இடத்தே, நீண்ட மூச்சுவிடுகின்ற இளம் பெண்யானையைக் கொண்டு, வேறு நாட்டுக்கு விழாவுக்குச் செல்லும் மள்ளர், முழவை எடுத்து அடித்துப் பெரிய யானையைக் குழியிடத்தே விழுத்துவர். இவ் வகையான பக்கமலை யிடத்தது வெப்பமான மலைப்பாதை. வயலைக்கொடியின் பிணையில் போன்ற கூந்தல் தொடுகின்ற தொடையும், பொறியுடைய அல்கலும் உடைய சிறுமி, அவனோடு அச் சுரவழியே சென்று பிறனுக்கு உரியள் ஆயினள். அதனை என்றும் நினைத்து துன்பம் மிகுந்து வருத்தத்தோடு திசைகளெல் லாம் தேடி, வீட்டிடத்தே மயங்கியிருக்கும் நல்லவர்கள் உண்டோ? தேர் செல்லும் தெருவில் இனிய வாத்தியம் ஒலிக்கின்ற ஊரை இழந்தது போலாகும் யான் இழந்த பொருள்.

- கயமனார்.

190. நெய்தல்

இது, தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தோடு நின்றது :

கடற்கரையிலே பரதவர் மகளிர் கையிடத்தே நிரையாக வளையணிந்த தோழிமாரோடு உப்புக் கும்பங்களில் ஏறி நின்று, பொழுதுபடும் போது வருகின்ற தோணிகளை எண்ணுவார்கள். இவ் வகையான கடற்கரைத் தலைவன் செய்த கொடுமையை ஊர் அலர் தூற்றும். அதனால் அவள் வருந்துகின்ற நீர்வடியும் கண்களால் நிமிர்ந்து பார்க்கமாட்டாள். அன்னையே! வருந்தாது கேட்பாயாக. சோலையிடத்துள்ள உயர்ந்த புன்னைக் கொம்பரில் புதிய நாரை வந்திருக்கும். அந் நாரை வெருண்டு பறக்கும்படி மிகவும் அடிக்கின்ற குளிர் காற்றோடு திரையும் மோதும். அவ் வகையான வளைந்த கடற்கரையிடத்தே அவன் வருதலுமுண்டு. பெரிய கழியிடத்தேயுள்ள முகத்தே வெற்றியுடைய சுறாமீன்கள் துள்ளிப்பாயும். இவ்வாறாகவும் பாகன் தேரை ஓட்டுதலால் உப்புப் பாத்திகள் அழிந்து பயன் குன்றும். உப்புப் பாத்திகளை அழிக்கும் தொழிலுடைய நிரைத்த மணியணிந்த குதிரைகள் விரைந்த நடை ஓயும்படி பெரிய மிருதுவான கடற்கரை மணலிடத்தே அசைந்து பரந்துவரும். இவ் வகையான குதிரைகளையுடைய துறைவன் வருவான். வந்து இவ் விடத்தில் மாலைக்காலத்தில் நின்றலிற்றவறமாட்டான்.

- உலோச்சனார்.

191. பாலை

இது, தலைவன் தனது நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செல வழங்கியது :

காலின் தோலை மறைக்கும் செருப்பும், கையிடத்தே கோலுமுடைய உமணர், வழியிடத்துள்ள பாதிரிமரத்தின் பஞ்சுபோன்ற தலையுடைய புதிய பூவை நெருப்புப் போன்ற இதழுடைய அலரியோடு இடையே வைத்து, நல்ல ஒலையினாற் தொடுத்த வண்டுகள் முசுகின்ற மாலையை அணிந்திருப்பார். இவர்கள் கூட்டமாகச் செல்லும் செலவு ஒரு ஊர் (குடி எழுந்து) செல்வதைப் போல இருக்கும். உப்பைச் சுமந்து, அரிய சுரத்தைக் கடக்கும் வலிய தாளுடைய நல்ல மாடுகளின் கழுத்திற் கட்டிய வளைந்த மணிகள் விடும் ஓசை, உமணர் இதழை மடித்துவிடும் சீழ்க்கை ஓசையோடு சேர்ந்து செல்லும். சென்று ஒமை மரமுடைய பெரிய காட்டிடத்தே வரும் முதியமாக்களுக்கு ஆபத்தின்மையை அறிவிக்கும். இவ் வகையான நீண்ட வழியிடத்தே அரிய பொருளை விரும்பிக் காதலியைப் பிரிந்து உறையவல்லை யாய் சென்று வினைசெய்ய எண்ணினையாயின், அது நன்றாயிருந்தது. எனது நெஞ்சே, சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக; நிரைத்த முகையுடைய முல்லைக் கொடி போல் மெல்லியளாகி, அறல் போன்று விரிந்த தழைத்த கூந்தலுடையவள் தேறியிருப்பாள் என்று வலியைதைக் கூறவும் நீ வல்லையோ?

- ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

192. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகளைச் செறிப்பறிவுறீஇ இரவுக்குறி மறுத்தது :

சந்திரன் இருந்தாற் போன்ற குற்றந்தீர்ந்து விளங்கும் நெற்றி பொன்போல் நிறங்கொண்டது. அவள் அந் நோயினால் என்னாகுவளோ? வானவில்லைப் போன்ற பசிய ஆரமும் சிவந்த வாயுமுடைய சிறுகிளி, கதிர் சிதையும்படி ஆய்ந்து, தூக்கமாட்டாமையால் விட்டுச்சென்ற வளைந்த புல்லிய புறமுடைய கதிரை வளைந்த சிறகுடைய கோழி, தன் கிளையோ டிருந்துண்ணும் தினையும், வளைகின்ற கதிரை ஈன்றன. நீ அவளுக்கு நடு இரவில் வந்து அருள் செய்வாய் எனிலோ, பெரிய மலையின் இருண்ட வெடிப்பைத் துடைத்து ஓய்யென அருவிகொண்டுவந்த, அரவு உமிழ்ந்து திருமணி பெரிய வரையிடத்துள்ள சிறுகுடியின் வீதியை விளக்கும். அதனால் அன்புடையவள் இராக்காலத்தையும் இழந்தனள். இடியேறு தங்கு கின்ற உயர்ந்த உச்சியுடைய பெரியமலை நாட! அவள் இரங்கத்தக்களாவள். உனது அகன்ற மார்பே இனி அவளுக்குத் தஞ்சம்.

- யொதும்பில் கிழான் வெங்கண்ணனார்.

193. பாலை

இது, பொருள் வலிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லித் தலைமகன் செல வழங்கியது :

வில்லையே ஏராகவுடைய ஆறலை கள்வர், காட்டிடத்துள்ள கவர்ப் பட்ட வழிகளையல்லாமல் சுவர்க்கத்தை வேண்டாதவர்களாவர். ஒரு நல்ல நாளில் கிடைத்த நல்ல வேட்டையை இவர்கள், தங்கிளைகளுடன் போர் செய்து கொன்றனர். அதனாற் போர்க்களத்தே சிந்திய இரத்தம், ஊனைக் கவரும் எருவையின் வாயிலும், வெண்ணிறக் கழுத்திலும் தெறித்தது போன்றிருக்கும். அது குறிய மலையிடத்தே வளர்ந்த நீண்ட அடியுடைய யாமரத்தின் உயர்ந்த கொம்பின் கவர்களுக்குள் இருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு இரையை ஊட்டும். அப்பொழுது, வயாவழுக்கிக் கீழேவிழுந்த இறைச்சித் துண்டைக் கொல்கின்ற பசியுடைய முதியநரி உணவாகக் கொள்ளும். மனமே! இவ்வகையானவழி நமக்குச் செல்வதற்கு எளிதன்று. நெஞ்சே! அழகிய மனையிடத்தே, பல மாட்சிமைப்பட்ட அழகும் இனிய மொழியும், இறகின் அடிபோன்ற பல்லும் உடைய இளையவளின் பெரிய தோள் களிதத்தில் இனிய துயில் கொள்வதைக் கைவிடமாட்டேன்.

- மதுரை மருதுனிள நாகனார்.

194. முல்லை

இது, பருவங்கண்டு ஆற்றாமைமீதாரத் தலைமகன் சொல்லியது :

பொழுது புலர்கின்ற வைகறைக் காலத்தே பெருமழை பெய்தது. ஏர் பூட்டி உழுது மறுத்த புழுதி புறம் மாறுபட்டது. இவ்வகையான செம்பாட்டு

நிலத்து ஈரத்தே ஊனைக் கிழித்தாற் போன்று உழுத சிவந்த மேடுடைய சாலில் விதைத்த தானியங்கள் முளைத்திருக்கும். பல மான் கூட்டங்கள் பரந்தன போன்று வரியுடைய தலைப்பட்டை சூடிய பயிர் விளைவிப்போர் ஒலிக்கின்ற பறை ஓசைபோல் ஆரவாரித்துக் களை பறிப்பார். இவ்வாறு விளைவிக்கப்பட்ட வரகின் கவர்ப்பட்ட கதிரை ஆய்ந்து உண்ட குடுமியுடைய பெரிய மயில், அழகிய தோகையைப் பரப்பிக் களிக்கும். களித்து, கொல்லை உழவர் காடுமும்பொழுது அழியாமல் விட்ட வலிய இலையுடைய குருந்தின் வளைந்த சினையிடத்திருந்து கிளியோட்டும் மகளிரின் சீழ்க்கை ஓசைபோலச் சத்தமிடும். தோழி! இவ் வகையான கார்காலம் இதுவானால், இது, தாமரை மொட்டுடைய உயர்ந்த தேரிடத்துப் பூட்டிய வேகமுடையதும், பரந்த பிடரி மயிருடையதுமாகிய குதிரையை ஓட்டி வருவேன் என்று தலைவர் தெளிவித்துச் சென்ற காலமாகும்.

- கிடைக்காளார்.

195. பாலை

இது, மகட் போக்கிய நற்றாய் சொல்லியது :

ஊரவர்கள், தாயே! அரிய வழியே சென்ற எனது பெரிய தோளையுடைய சிறுமி, நல்ல வேலையுடைய தலைவனோடு வருவாள். தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட வீட்டின் சுவர்களுக்குச் சிவப்பு மண் ஊட்டி, மணல் பரப்பப்பட்ட முற்றத்தே மாலை தூக்கி மகிழ்ந்திருப்பாயாக, எனக் கூறுவர். மான் போன்ற நோக்குடைய இளைய அவளைப் பெற்ற நட்பிற்காக அவன் அருள் செய்யானாயினும், விளங்குகின்ற பல்லுடைய ஏழையைப் பலநாள் கூந்தல் வாரி முடிந்து நாரியில் தூக்கி வளர்ந்த நன்மைக்காகவாவது அருளுவானாக. அதை அவன் நினைப்பானோ? அந் நன்மையை நினைப்பானோ? ஆடை வைத்து முடிந்த பெரிய குடுமியும், சிறு பையைத் தலையிலே கட்டிய பல கவர்ப்பட்ட வளைந்த கோலையும் உடைய, வருங்காரியத்தை அறிந்து கூறுவதிற் பழகிய வாயையுமுடைய வேல! உனது கழங்கின் திறமையை ஆராய்ந்து கூறுவாயாக. பனிமாறாது வந்து தூறும் இராக்காலத்து மிகவும் வருந்துகின்ற எனது கண்கள் தூங்கும் பொருட்டு அவன் என் மனைக்கு அவளை முன்னம் அழைத்து வருவானோ? அல்லது தன் மனைக்கு அழைத்துச் செல்வானோ? என்று கூறுவாயாக.

- சுயமனார்.

196. மருதம்

இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குத் தலைவி சொல்லியது :

கள்ளு மிகுந்த மருத நிலத்தூரிடத்தே துகிற் கொடிகள் அசையும். பாணன் பகற்காலத்தே துறையிடத்துத் தூண்டிலிடப்பட்ட பெரிய திரண்ட வராலின், துடியின் கண்போன்ற கொழுத்த ஊனைவிறுக்க கட்டுடித்து வேட்டம் மறந்து உறங்குவான். இவ் வகையான கணவனுக்குப் பாண்மகள்

பிரம்பின் இனிய புளியைவிட்டு விடியற்காலையில் சோற்றுக் குவியலை ஆம்பலின் அகன்ற இலையில் படைத்துப் பரிமாறுவாள். இவ் வகையான ஊரையுடையவனே! பகைத்து வந்து மெய் பேசும் கோசகரைக் கொன்று பகையைப் போக்கிய கடிய தேரையுடைய திதியன், **அழுந்தை** ஊரின் வளைந்த குழையுடைய அன்னிஞிமிலி போன்றவர்களை ஓத்த விரும்பத் தக்க நின், பரத்தையைத் தழுவிய மார்பைத் தீண்டமாட்டேம். தந்தையே, கிட்டவராதிரி : நின்தவறு எமது கண்ணின் அழகைக் கெடுத்தது.

- பரணர்.

197. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

கண்களும் பூவின் வண்ணத்தை இழந்தன. தோள்களும் மலர்போல் நெகிழ்கின்ற அணைகளிலும் பார்க்கச் சோர்ந்தன : கண்டவர்கள் ஆசைப் படும்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட பழைய அழகு இழந்து துயரமுடையோ மாயினேம் என்று வருந்தாதி. தோழீ, கேட்பாயாக. முனையிடத்தே பொருத முனைந்தவர்களை ஓட்டிய வெற்றிமிகுந்த சேனையையுடைய **கண்ண** னெழினியின் இனியமலையைக் கடந்து சென்றார் நின்காதலர்.

மலர் சூடிய, தாழ்ந்த இருண்ட நெருங்கிய கூந்தலுடையவளைத் தழுவிய வீரமுடையவனது மார்பிடத்தே புல்லிய தலையுடைய சிறுவன் ஊர்ந்து இறங்கினாற்போல, மிக்க கருப்பங்கொண்ட இளம்பிடியைத் தழுவிய வெள்ளைக் கோட்டினையுடைய ஆண் யானை, தன் மீது கன்று ஊர்ந்து இறங்கும்படி நித்திரை கொள்ளும். இவ் வகையான குளிர்ந்த சுரத்தைக் கடந்து விளங்கும் பூங்கொத்துடைய கொன்றை மரம் உயர்ந்து நிற்கும் மலைவழியை வினைமுடிக்கும் நெஞ்சோடு பிரிந்துசென்ற அவர், நின் வளை கழலும் படி நீளத்தாமதிக்கமாட்டார்.

- மாமூலனார்.

198. குறிஞ்சி

இது, புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகளது போக்கு நோக்கிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

கூறுவேமோ? கூறாது விடுவேமோ? என மறைத்து வைத்திருக்கும் காமங் கட்டில் அடங்காது, விரும்பி நாம் கூறிய நல்ல வார்த்தையை விரும்பி, கரியவாசம் நாளும் கூந்தலையுடையவள் நடுச்சாமத்தே விழுகின்ற மழையில் மறைந்துவந்து அழகிய மாலையணிந்த மார்பைத் தழவினாள். அவள், மலையிடத்தே மழைத்தூறல் சூழ்ந்த இளம்மயில்போல, வண்டுகள் பின்னே செல்லக் குளிர்ந்த மலர்களைச் சூடி, (இரண்டு பக்கமும்) வில்லைப் போற் செய்யப்பட்ட வளைந்த காற்சிலம்பின் ஒலியை அடக்கி, ஊர் உறங்குகின்ற யாமத்தே வந்து நின்று அஞ்சினாள். முயங்கிப் பெயர்கின்ற அவள் பெரிய கற்பிற்சிறந்த அப் பெண்தானோ? அல்லனோ? இந் நாட்டில் தெய்வப்

பெண்களுறையும் **கயிரவமலைச்** சாரலில் அழகிய சுனையில் உறையும் நீர் உறை தெய்வப்பெண்ணோ? என்று என் நெஞ்சம் அஞ்சும்.

- பரணர்.

199. பாலை

இது, பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது :

கரையிடத்தே பாய்கின்ற வெள்ளிய திரையைப்போல, மலையிடத்தே நிற்கும், ஆச்சாமரத்தின் மலர், காற்றடித்தலிற் பலநிரைகளாக விழும். அவ் விடத்தே மழையின்மையால் வற்றிய யானை, நீர்வேட்கையால் வருந்தும். சிலம்பி வலைபின்னிய இலையில்லாத வற்றிய ஐதநிழலிடத்தே திரிந்து, வாடிய மரலைச் சுவைத்த துயருற்ற மான் கூட்டம் நிற்கும். அரத்தி னால் அராவிய ஊசிபோன்ற பல்லுடைய செந்நாய் வருதலின், காற்றின் எதிர்ப்பட்ட பூனையைப்போல ஓய்யென்று அலறிக்கெடுதி எய்திய மான் கூட்டம் கலைமாளை அழைக்கும். இவ் வகையான. சூரியன் படுகின்ற மாலைக் காலத்தில் ஆண்டலைக் குருவிசீழ்க்கை அடிப்பதுபோல் ஒலிக்கும். கடல்போன்ற காடு பின்னாக ஏதிலர்போற் செல்லும் எனது போக்கிற்கு, எனது ஆசையுள்ள நெஞ்சம், அசைவில்லாது செல்லவேண்டுமாயின் நெஞ்சே! நீ தான் செல்லற்குரியை. (யான் செல்ல மாட்டேன் என்றவாறு).

பொன்போற் பூக்கும் வாகையுடைய மேற்குத் துறையிடத்துச் செரு விடத்துப், பொன் பூச்சூடிய **நன்னன்** போர்க்களத்து மடியும்படி வெற்றியை அளித்த வாளுடைய **களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரன்** இழந்த நாட்டைப் பெறுவதானாலும் பெரிய தோளையுடைய என்காதலியை விட்டு வரமாட்டேன்.

- கல்லாளார்.

200. நெய்தல்

இது, தலைமகன் குறிப்பறித்த தோழி தலைமகற்குக் குறை நயப்பக் கூறியது :

ஐயனே! எமது சிறிய குடில் வீடுடைய ஊர், நிலாவிலே விளங்கும் மணல் மிகுந்த வீதியிடத்தே புலால் நாற்றம் நாறும் சேரியிடத்துள்ளது. சிறிதாயும் நீராற் சூழப்பட்டும் இனிமையில்லாததுமாகிய வீடாயிருந்த போதும், இன்பமனுபவித்து ஒரு நாள் இங்கு இருப்போர்க்கு மறுநாள் (இப்பதியின் சிறுமையை உணராது) அவர் தமது ஊரை மறந்திருக்கும் தன்மையுடையது எமதுபதி. ஆதலில், அவ்விடத்துச் செல்வீராக. பெரியதிரை 'கம்' என்று மோதி உடைகின்ற மரம் உயர்ந்த சோலையின் ஒரு பக்கத்தே இருந்து பலவற்றைப் பாராட்டிப் பகற் காலத்தை எம்மோடு கழித்துப் பொழுதுபட நல்ல தேரிற் குதிரையைப் பூட்டுதலையும் செய்வீர்.

அதுசரியன்று. சேர்ந்த நீர், செல்குவீராயின் நாமும் எங்களளவில் அருமை செய்வோம். உமக்கு ஏற்றது எதுவென்று எனக்குச் சொல்வீராக.

உலோச்சனார்.

201. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது :

தோழி! கேட்பாயாக. புகழ் மலிந்த சிறப்புடைய கொற்கை, பொன்னிலும் விளங்கும் அழகுடைய மணிபொருந்திய நெற்றிப் பட்டமணிந்த போர் செய்யும் யானையையும், வெற்றி தருகின்ற போரையுமுடைய பாண்டியனுக்குரியது. கொற்கையின் முன்றுறையிடத்து, தழையுடைய யுடுத்தவர்களும், பக்கம் உயர்ந்த அல்குல் உடையவர்களுமாகிய பழையார் மகளிர் விளங்குகின்ற முத்தோடு வலம் புரிச் சங்கையும் சொரிந்து துறையிடத்துள்ள தெய்வத்தைப் பரவும் போது பொழுது மறையும். அப்போது கடலிடத்தே பூரணசந்திரன் விளங்கினாற்போல அலர் மன்றிடத்தாயிற்று: அன்னையும் தூங்காத கண்ணளாய் பெருமூச்சு விடுகின்றாள், என்று வருத்தமடைந்தாள்.

முன்னால் கிடக்கும், வாளை முட்டும் தலையுடைய குன்றின் பக்கமலையிலே, பெரிய கையும் பெரிய வாயுமுடைய ஆண்கரடி, இருளைத் துணித்துப் போட்டாற் போன்று கும்பலாகிய மயிரையுடைய குட்டிகளையுடைய தோல்முலையுடைய பெண்கரடியோடு விளையாடும் வேனில் மிகுந்த சுரத்தைக் கடந்தவர், சோழருடைய வெண்ணெற் களஞ்சியம் போன்ற செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அவ்விடத்தில் தங்கி நிற்கமாட்டார்.

- மாரீழலனார்.

202. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் வந்து நீங்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லி

வரைவு கடர்யது :

விளங்குகின்ற வெள்ளிய நீருடைய அருவி பாயும் குன்றத்துச் சாரலிடத்தே சிறிய தலையுடைய இளைய பெண்யானைக் கூட்டத்துக்கு அரணாகப், புலியாகிய பகையை வென்ற புண்மிகுந்த யானை, பாறையுடைய மலையில் கையைத் தூக்கி ஊதும். அதனால் வேங்கையின் பூங்கொத்து, கொல்லனது மிதித்து ஊதுகின்ற துருத்தியுடைய உலையில் ஊதிய போது எழும் பொறிபோலப் பொங்கி எழும். எழுந்து பல மின்மினிப் பூச்சிகள் போல நீலநிற விசம்பிற் பறக்கும். இவ் வகையான மலைநாட்டையுடையவனே! நடுச்சாமத்துப் புள்ளியுடைய பாம்பின் பசிய தலை அறவலிய இடியேறு இடிக்கும் மலையிடத்துத் துணியோடு வேல் துணையாகச், செறிந்த இருள் பரத்த பாறைகளிடத்துள்ள ஒற்றையடிப் பாதையில் ஆபத்தை உணராமல் வரும் உம்பொருட்டாக, மிக்க நோய்தரும் துன்பத்தைக் கடப்போர் எம்மையின்றி வேறு யாரும் உளரோ!

-ஆவூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

203. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது :

அலர் தூற்றுகின்ற பெண்கள், அவள் மகிழ்வாளாயினும் வெறுப்பாளாயினும் அவளைப் பெற்ற தாய் அறியட்டும் என்று இருக்கமாட்டார்கள். உன் மகள் இன்னள் இனையள் எனப் பல நாள் வந்து அவர்கள் எனக் குரைத்தனர். இவள் நாணுவளென்று அதனை ஆய்க்கு உரையேனா யினேன். இவ்வாறு அதனை நன்றாக மறைத்து வைத்திருந்த யான், இவ் வெறும் மனையிடத்தே தனித்து இருக்க, அவள் இதனை அன்னை அறியின் இவ் விடத்தில் இருக்கும் வாழ்க்கை இனித் தனக்கு எளிதல்ல என்று நினைத்து, வீரக்கழலணிந்து விளங்கும் நீண்ட வேலுடைய தலைவன் முன்னே செல்லத்தான் பின்னே பல மலைகளுடைய அரிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றான். அவளுக்கு நன்மை என் சொல்லினால் உண்டாவதாக. மாண்களுக்கும் மயக்கஞ் செய்கின்ற மலையிடத்துள்ள ஓடுங்கிய வழியிடத்தே வருந்தி இடையூறடையாது சென்று, புல்லென்ற மாலைக்காலத்தில் முன்னேயுள்ள தனித்த மூதூரிடத்து விருந்தாக இருந்து செல்வாயாக. நீ, ஓதுக்கியிருந்த, தலைப்புக் குழைந்து அசைகின்ற நொச்சி வேலியுடைய வீட்டில் இருக்கும் பெண்டிர் யானாகுவேனாக.

- கயிலர்.

204. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது :

கடல் போன்ற தானையும், செருக்குடைய குதிரையும் உடைய பாண்டியனின் வெண்குடை உலகந்தோன்றிய காலந்தொட்டு நீங்காது நிழற் செய்து வருவதாகும். அவன் வெற்றிப்போர் செய்த மிகப் பெரிய பாசறையிடத்தே சென்றிருந்து வினையை முடித்தேம். ஆதலின், இன்றே உனது நல்ல அழகிய தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. நாம் செல்லும், மழைபெய்த அழகிய முல்லை நிலத்தில் கூட்டமான வண்டின் கூட்டம் மணம் கொள்கின்ற முல்லைப் பூக்களை மாலைக்காலத்தில் மூசும். இவ்வாறு மாலைப்பொழுது வராநிற்கும். வெள்ளிய நெல்லை அரிவோரின் மடிந்த வாயையுடைய மத்தளம், பல மலர்பூத்திருக்கும் பொய்கையிடத்தே இருக்கின்ற புட்களை ஒப்புக்கின்ற, காய்ந்த நெல் வயல்களைப் புறத்துடைய சோலை, வாணனது; அவனது சிறு குடியிடத்துள்ள சோலையைப்போல் மணக்கும் கூந்தலும் ஒள்ளிய வளையலு முடையவளது இரண்டு தோள்களைப் பெறுவதற்கு விரைவாக ஓட்டுக. (மாலைப்பொழுது வந்தது; வளையலுடையவளது தோள்களைப் பெறும் பொருட்டு விரைந்து தேரைச் செலுத்துக என்று சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.)

- மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்.

205. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி, வற்புறுத்துந்
தோழிக்குச் சொல்லியது :

தோழி! எனது காதலர் இருவர் உயிரும் கலந்து ஒன்றிய பழைய
நட்புடைய குற்றமில்லாத நெஞ்சோடு பொருந்தினார் போல் 'தையால்'! யாம்
உன்னைவிட்டுப் பிரியேம் என்று கபட நெஞ்சோடு தெளிவாகக் கூறினார்.
இவ்வாறு கூறியவர் அவ்வார்த்தைக்குக் கட்டுப்படாதவராய், இப்பொழுது
நோய் மிகுந்த வருத்தமோடு நெற்றி பசப்பூரவும், நாம் அழவும் விட்டுப்
பிரிந்தார்.

மழைக் காற்று வீசுகின்ற முன் பனிக்காலத்துப் பெரிய இருள் நீங்கப்
(பின் பனிக்கால முண்டாகும்). அப்பொழுது நீண்ட மூங்கில் வளர்ந்த
நிழலுடைய மலையிடத்து ஆணயானையின் மதம் பாயும் சுவட்டின் பக்கம்
கெடப்பாய்ந்து, ஊர்ந்து இறங்குகின்ற அழகிய தலையுடைய புவியின்
வரியுடைய தோலைப்போல, விடியற்காலையில் மலர்ந்த வேங்கையின்
கொழுத்த மலர் உதிரும்படி உயரிய கொம்பர்களிடத்தில் குரங்குக்கூட்டம்
ஏறிக் குழறிக் கூத்தாடும். இவ்வகையான மலையிடத்துள்ள சிறுவழியிடத்துக்
கற்கள் செறிந்த அரிய வழியிடத்தே குறுக்கே கிடக்கும் மொழி வேறுபட்ட
தேசத்தே காட்டைக் கடந்து சென்றார்.

நாம் அழும்படி பிரிந்தாராயினும் அவர், மெய்மொழி உடைமையின்
தூரத்தே விளங்கும் புகழுடைய கோசரின் விளங்குகின்ற படையைக் கொண்டு
நாட்டைக் கொள்ளுகிறதற்குக் கோபித்த பொன்பூண் அணிந்த **கிள்ளியின்**
பூவிரிந்த நெடிய கழியின் நடுவே இருக்கும் பெரிய சோலையுடைய **காவிரிப்**
பட்டினம் போன்ற செழுமையுள்ள நகரிடத்தே தமது இல்லில் இருந்து
உண்கின்றவர்கள் மகிழும்படி பெரிய பொருளைப் பெறுவாராக.

- நக்கீரர்.

206. மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறலிக்குத் தலைமகன் வாயின் மறுத்தது:

பெடிப் பெண் தன் அழகைக் கொண்டாடினாற்போல நகும்படி யாகப்
பெருத்த வளைந்த கொம்புடைய எருமையின் மயிர் அழகு பெற்றுள்ள
முதுகிடத்தே சிறிய தொழில்களைச் செய்கின்ற சிறுவர் ஏறியிருந்து செல்வர்.
அவர்கள் தூரத்தே வருபவர்களுக்குப் பாறைமேல் இருக்கும் குரங்கு
போன்று தோன்றுவர். இவ்வகையான மருத நிலத்தையுடையவன்
மாரிகாலத்துக் குளிர்ச்சியுடைய மாந்தளிர்போல மாமை நிறமுடைய
மேனியும் அழகிய ஆபரணமும் அணிந்த பரத்தையரின் முத்துமாலை
யணிந்த குவிந்த முலையுடைய மார்பகத்தே அடங்காத காதலோடு பூமாலை
கசங்கும்படி மேளவாத்தியம் ஓயாத விழாக்களுடைய பெரிய ஊரிடத்தே
கலியாணங் கொண்டாடுவான். ஆதலின், வெல்லும் போருடைய வேளரின்

வீரை முன்துறையிடத்து வெள்ளுப்பின் குவியல் பெரிய மழைக்கு உருகியதுபோல, தலைவி புலத்தலினால் அழகிய ஆபரணங் களும் மிருதுவான தோள்களும் நெகிழ்ந்தன.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

207. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது :

அழகிய கடல்நீர் பரவிய உப்பு வயலில் காய்ந்து உண்டான வெள்ளிய கல்லுப்பை மேற்குப்புறத் தேயங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் பொருட்டு. **புட்சகுளம் பார்த்துப்** பெரிய கூட்டத்தினராய் உமணர் புறப் படுவர். நிரையாகப் பாரத்தைச் சுமந்து செல்லும் நரைப்புறத்தையுடைய கழுதைகளின் தேய்ந்த குளம்புகள் உதைத்ததினால் வழியிடத்தே கல்லுகள் புரண்டு கிடக்கும். இவ் வகையான கொடிய வழியிடத்தே கவர்பட்டுச் செல்லும் பாதையில் வண்டுகள் ஒலிக்கும் மதத்தை மறைத்து விடுகின்ற மதம் பாயும் சுவடு உடையதும், வெயில் தின்னுதலால் வருந்தியதுமாகிய நீண்ட கொம்புடைய ஆண்யானை, புரளுதலால் பெரிய கையின் கரடு முரடு சேறு பட்டு ஒப்பரவாகச் கூவலிற் கிடக்கும். அக் கூவலில் தெளிந்து நிற்கும் குறைக்குட உவர்நீரை அறனில்லாத அவள், காதலன் அள்ளிவரப் பெரு மூச்சு விட்டுப் பிறைபோன்ற நெற்றி வியர்ப்ப உண்டாள். இவ் வகையான நீரை உண்டவள் தேன் கலந்து துழாவிய இனிய பாலைக் கையில் ஏந்தி, அவள் தலைமயிரைத் தடவி, இனிய வார்த்தைகளைக் கூறவும் உண்ண மாட்டேனென்று மறுத்துக் கூறி வெறுத்து உள்ளமொடு அதனை உண்ணா தவளாவள்.

- மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம் பூதனார்.

208. குறிஞ்சி

இது, புணர்ந்து நீங்குத் தலைமகன்றன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

பெரிய வாயிலிடத்தே நின்று தேன் முதிர்ந்த (தனது) கொடுமுடி யுடைய மலையைப் பாடுகின்ற மெல்லிய கோலைக் கையிலுடைய பாணர் கேட்பின், வெள்ளிய கோட்டையுடைய பெரிய யானையைக் கொடுப்பான். கொடையிலும் அன்பிலும் சிறந்த **வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்** என்னும் அரசன். அவன் **பாழி** என்னும் போர்க்களத்தே ஆபரண மணிந்த யானையும் அழகிய தேருமுடைய **மிஞ்லி** என்னும் வேந்தனோடு நடுப் பகலிற் செய்த விளங்கும் வாள் தெரியாமல் விசையுடன் வெட்டிச் செய்யும் போரிடத்தே புண்பட்டு இறந்தான்; இறத்தலும் இடமகன்ற ஆகாயத்தை விளக்கும் ஞாயிற்றின் விளங்கும் கதிர் அவனைச் சுடாமல் பட்சிகள் எல்லாம் சிறகாற் கோலி நிழல் செய்து சத்தமிடுவதை நான் பார்க்கமாட்டேன் என்று இரண்களத்தே செல்லான் கோபம் மிகுந்த செயலுடைய **நன்னன்**. நன்னன் இவ்வாறு உதவி செய்யாது மறைதலும், பெரும் கலக்கமடைந்த

வேண்மகளிர் பலரதும் பலநிறப் பூக்களாற் கட்டிய பசிய பூமாலையைப் போக்கிய போரின் வசை ஒழியும்படி, பெரியதானையையுடைய அகுதை உதவி அளித்து ஞிமிலியை வென்றான். இதுபோல, **ஓரியின்** பல பழங் களுடைய பலாவின் பயன்பொருந்திய கொல்லிமலையிற் கார்காலத்து மலர்போல மணக்கும் அழகிய ஓடுங்கிய நெற்றியுடைய மயக்கந் தருபவள், பெரிய மழைக்கு உப்புப் பாத்தியில் நில்லாத வெள்ளம்போல, நாணம் கட்டுக்கு நில்லாமற் காமம் எய்தி யாமமாகிய இரவில் எனக்கு அருள் செய்தாள்.

- யரணர்.

209. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

தோள்களின் பழைய அழகும் தொலைந்தன. அதைக்கண்ட அன்னை தினமும் அரிய துன்பம் கொண்டாள். ஊரில் எழும் அலரோ, பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட நீண்ட தேருடைய பாண்டியர் தலைவனும், தூண்போன்று வலிய தோளுடையவனுமாகிய செழியன், பகைத்த ஏழு அரசரை, தன் அடிப்படுத்தும்படி வென்ற **ஆலங்கானப்** போர் ஆரவாரத்திலும் பார்க்கப் பெரிதாயிருந்தது. தோழி! இவ்வாறெல்லாம் கூறி வருந்தா திருப்பாயாக.

அவர், பெரிய யானையும், வீரப்போரையும் உடைய **புல்லியின்** மூங்கிலுடைய உயர்ந்த மலையாகிய **வேங்கடத்துக்கு** அப்பால் பாறைகளைக் கடந்து சென்றார். அவ்வாறு சென்றாராயினும், முள்ளூருக்கு அரசனும் சிவந்த வேலும் வீரக்கழலுமுடைய காரி, பரந்த நல்ல புகழை நாட்டிய வலிய வில்லையுடைய ஓரியைக் கொண்டு சேரலர்க்குக் கொடுத்த சிவந்த வேரிற் பழுக்கும் பலாக்களையுடைய பயன் மிகுந்த **கொல்லிய மலையிடத்து** நிலைபெற்ற **கடவுள் செய்த பலராலும் புகழப்படும் பாவை** போன்ற உனது அழகைத் தனது நிறை அழியும் படி நினையாதிருத்தல் அரிது.

- கல்லாளனார்.

210. நெய்தல்

இது, தோழி தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு

வாளாய்ச் சொல்லியது :

கொலையை விரும்பும் பரதவர் குறுகிய இறப்புடைய குடில்களில் வசிப்பார். அவர்களின் தூண்டிலைத் திமிறி வருந்திய பெரிய மீனின் புண்ணி னின்றும் கொப்பளித்த இரத்தம் புலால் நாளும் கடலை மறுப்படுத்தும். அம்மீன் வானவில்லைப் போலச் சென்று பசிய துவலையுடைய திரை வீசுகின்ற கடலைக் கலக்கி வலிகெட்டு, நிரையாகக் கிடக்கும் கட்டுமரங் களின் பக்கத்தே கிடக்கும். இவ் வகையான நாட்டையுடையவன் இரவின் நடுச் சாமத்தே எமது பெரிய தோள்களை நினைத்து இவ்விடம் வந்தான்.

வந்தபோது நம்முடைய சோலையிடத்தே எமது அழகைப் பெரிதும் கொண்டாடிப் பெரிதும் புகழ்ந்து சென்றான். இப்பொழுது அழகிய மார் பிடத்தே கொள்ளும் துயிலைப் போக்கி தாழையின் பெரிய கிளைகள் வேகமுள்ள தேரைத் தடுத்தலின் செல்லுதல் அரிது என்று அவர் சொல்வார் என்று பலவற்றைக் கேட்டேம் தோழீ!

- உலோச்சனார்.

211. பாலை

இது, பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது :

அடி தோழி! கேட்பாயாக. வெள்ளிய சாந்தைப் பரப்பினாற் போலப் பல பூக்களையுடைய ஆச்சாமரத்தில், பறைக்கண் போன்ற பெரிய வலிய அடியும், வயிரிய கொம்புமுடைய வீரமுடைய யானை சொறி தேய்க்குந் தோறும், பூக்கள் ஆலங்கட்டி மழைபோற் சொரிந்து, உழவர் வெண்ணெல் விதைத் பாறைமீது கிடந்து காயும். இவ் வகையான குளிர்ந்த சோலைகளையுடைய வேங்கட மலைக்கு அப்பால் வேறுமொழி வழங்கும் தேயத்தே உன் காதலர் நாம் அழும்படியாகப் பிரிந்து சென்றார்.

கடிய சினத்தையுடைய அரசனின் ஏவலுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சென்று மிக்க தூரமாகிய தேயத்தே முதற்கொடிப் படையிடத்தில் இறந்த கல்லாத எழினியின் பல்லை உடைத்து அழுத்திய வலிய முள் கதவையுடைய வெள்ளிய அழகிய வாயிலையுடைய மத்தி நாட்டிய கல்லையுடைய குளிர்ந்த துறையிடத்தே நீரொலித்தாற் போன்ற பெரிய அலர் குழியிடத்தே பிடித்த கன்றையுடைய பெண்யானையின் கூட்டம் இடும் ஆரவாரத்தைப் போல் எய்தாதிருக்க அருள் செய்வார்.

- மாமூலனார்.

212. குறிஞ்சி

இது, அல்ல குறிப்பட்டு நீங்குத் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்கு நெருங்கிச் சொல்லியது :

குறைவில்லாத நல்ல பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பாவையை வானத்தில் தவழ்கின்ற இள வெயிலில் வைத்தாற் போன்ற அழகும், ஐந்து வகையாகக் கூட்டி முடிந்த ஐம்பாலும், கிளையுடைய நாணற்புல் மணலுக்குள் வீழ்த்திய கிழங்கின் முள் போன்ற கூரிய பல்லுடைய சிவந்த வாயும், பாணன் தடவி வாசிக்கும் யாழிற் பிறந்த செவ்வழி போன்ற இனிய வார்த்தையும் உடைய தெய்வப் பெண்போன்றவளை விரும்பிப் பெரிய யானைக் கூட்டம் நீந்தும் நீர்போற் கலங்கினேன்; கலங்கிய போதெல்லாம் அவள் கிடைத்தற்கரிய பெருமையுடையவள் என்று கூறாதனையாய்த் தினமும் துன்பந்தரும் அரிய சுரத்தைக் கடந்து என்னை வருத்தினாய். மின்னலுக்கு

இருப்பிடமான பரந்த முகிலைப் போன்ற யமனைப் போல வலிமை பெற்று வேறு வேறு மொழிகள் கலந்து வழங்கும் தகடுரை விரும்பியவாறு வெற்றிக்கொண்டு படையாகிய நிலா விளங்கும் கடல்போன்ற படையுடைய, தேன் அரும்புகின்ற பூமாலை அணிந்த வீரப்போர் உடையவன் குட்டுவன். அவன் எதிர்த்துப் போர் செய்யும் பகையைப் பெறாது போர் செய்யும் சினம் உடையனாய் போர் செய்யும் வலிமையோடு கடலை அடைந்து உயர்ந்த திரையுடைய கடல்பின் படும்படி வேல் எறிந்து ஓட்டினான். அவன் பெரிய வேலைக் கடலின் நடுவே எறியக் கடல் வலியழிந்தது போல, நெஞ்சே! கிடைத்தற்கு எளியள் அல்லளாகிய அவளைக் கருதி பெரிதும் வருத்தும் துன்பத்தைப் பெரிதும் தந்தாய்.

- பரணர்.

213. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

போர் வல்ல யானையும் விற்போரில் திறமையுமுடைய தொண்டை யரது முகிற் கூட்டங்கள் தவழும் ஏறுதற்கரிய உயர்ந்த சிகரங்களையும் வெள்ளிய அருவியையுமுடையது வேங்கடம். அதற்கு அப்பால் கொய்த தழையுடைய புனலியின் விடியற் காலத்து மலர்ந்த பூவை, வெள்ளிய நிணத்தை உணவாகக் கொள்ளும் வடுகர் சுருண்ட கரிய கூந்தலிடத்தில் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி சூடுவர்; சூடி, போர்முனையிடத்து நின்றும் ஏறு களுடைய பெரிய பசுக்கூட்டத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவர்; பின்பு தேனாற் சமைத்து முற்றி விளைந்த கள்ளை உண்பார். இவ் வகையான தேயத்தே, நிழலும் நீரும் இல்லாத தீ எழுகின்ற அரிய சுரத்தை நீண்டதென்னாது அகன்றார். என்றும் நல்ல ஆபரணங்களை இரப்போர்க்குக் கொடுத்தலின் கவிழ்ந்ததும் சுழன்று ஓடுகின்ற கங்கண மணிந்ததுமாகிய விசாலித்த கையிடத்தே வெற்றியளிக்கும் வாளையுடையன் சோழன். அவனது இலங்குகின்ற காவிரியாற்றின் ஓடுகின்ற நீர் வரியாக விட்ட கருமணல்போல் நெளிந்தது உனது கூந்தல். இவ் வகையான அழகோடு பொருந்தியிருத் தலை மறந்திருக்கமாட்டார். ஞாயிறு பட்டுக் கதிர் ஒடுங்கிய மாலைக்காலத் தில் பெரிய மரங்களை முறித்த காற்றுப் புகுகின்ற பெரிய புனத்தே, நெருப்பை ஒத்த கதிர் விடுகின்ற மணி விளங்குகின்ற வெல்லும் போரை யுடைய வானவனது கொல்லிமலைக் குடவரையிடத்து வளர்ந்த மூங்கில் ஒழுங்குபோன்ற சரிந்த இறைகளையுடைய பெரிய தோள்களின் பெரிய அழகு சிதையும்படி, சுவர்க்கத்தை அமிழ்தோடு அவர் பெற்றாலும், சென்று தாம் நீடித்து நிற்கமாட்டார்.

- தாயங்கண்ணனார்.

214. முல்லை

இது, பாசறைக் கட்டளை மகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

அகன்ற கரிய வானம் மறையும்படி பரந்து சூரியனுடன் அதன் பல கிரணங்களையும் மறைத்த முகில், கரிய யானைத்திரள் குளியர் அடையும் படி துளிகளை வீசிப் பெரிய மழையைப் பெய்தது. அரசனும் பெரும் பகையினால் மாறுபட்டு உயர்ந்த இலைபோன்ற வேலின் அலகு ஒளிவிடுகின்ற பாசறையிடத்து வெற்றியால் உண்டாகும் புகழைப் பெறும் உள்ளத்தோடு துயில் கொள்ளானாயினான். பாசறையிற் றங்கியிருக்கும் யாமும் அவ்வியல்பினேம். பெரிய எருத்தின் கழுத்திற் கட்டிய பிளந்தவாயும் தெளிந்த ஓசையுமுடைய மணியோசை ஆக்களை வீட்டுக்கு ஓட்டிச் செல்லும் கோவலரது குழலோசையோடு கலந்து, (தனித் திருப்பவர்க்கு) வருத்தஞ் செய்யும் யாழிடத்திற் பிறக்கும் செவ்வழிப் பண்போலக் கேட்டு, உரிய உயிரை உண்ணும் தெளிந்த இசையை, குளிர்ந்த மாலைக் காலத்தே கேட்டுத், தனிமையாயிருக்கும், நம்மைப் போன்று நம்மை நினைத்திருக்கும் பம்மிய கூந்தலையுடைய என் காதலை என்னாகுவளோ?

- வட மண்ணாக்கன் பேரி சாத்தனார்.

215.

இது, செல வுணர்த்திய தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து தலைமகனைச் செல வழங்குவித்தது :

குறி வைத்தது பிழைப்பதாயின் அம்பு தொடுத்த கைவிரலைக் கடிக்கும் (தமது தொழிலையன்றிப் பிறவற்றைக்) கல்லாதவர்களாவர், வில்லுப் பிடிப்பவர்களும் வன்கண்மையும் தீட்டிக் கூராக்கிய அம்புடைய வர்களுமாகிய ஆறலைப் போர். அவர்கள் வழிப்போக்கரைக் கொண்டு இட்டு மூடிய அச்சந்தரும் கற்குவியல்களிடத்தில் கூரிய சிவந்த வாயு முடைய பருந்துச் சேவல் பிணங்களின் பசிய தலைகளைத் தோண்டும் பொருட்டுக் கூட்டிக், கூட்டமாகிய விரல்களால் தீண்டிக் கண்மணியை எடுத்துக் கொண்டு சென்று வலிய வாயுடைய பேட்டுக்குக் கொடுக்கும். அவ்விடத்தே இறந்தவர்களுக்காக இரங்கும் நெஞ்சமோடு (மனஞ் செல்ல) இவ்விடத்தில் வாழ்தலை ஆற்றியிருக்கும் உன் காதலிக்கு, குறுக்கே கிடக்கும் சிகரமுடைய மலைக்கு அப்பால் வேறு பலமொழி வழங்கும் தேசத்தை நாடிச் செல்லும் வலிமிகுந்த நெஞ்சோடு அழகிய வேலை வலக் கையிற் பிடித்துச் செல்லுதல், மாட்சிமைப்பட்ட உம்மிடத்து “நீர் நினைத்த கருமம் விரைவில் அனுகூலமாவதாக” என்றல் நன்றல்ல.

- ஐறங்குக்குக் குன்றநாடன்.

216. மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தனக்குப் பாங்காயினார்க்குப் பரத்தை சொல்லியது :

தூண்டிற் கோலினால் மீன் பிடிக்கும் பாண் மகள் தான் குளக்கரையில் பிடித்த வரால் மீனை பன்னாடையில் வடித்த கள்ளை உண்டிருந்த

தந்தைக்கு வஞ்சி விறகிற் சுட்டு உண்ணக் கொடுப்பாள். இவ்வகையான நல்ல நீராடுந் துறையையுடைய ஊரனது மனைவி எம்மை விரும்பத் தகாத வாறு மொழிவாள் என்று கூறுவர். அவ்வாறு பழி கூறக் கேட்டனமாயின் இப்பொழுது என்ன வருத்த மடைவேம். கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலையும் வயல் உழவர் பறித்த குவளையையும் காவற் காட்டிடத்துப் பூத்த முல்லையொடு இளைய கோசர் கண்ணியாகச் சூடுவர். இவ்வகையான வளம் பொருந்திய புது வருவாயினையுடைய செல்வி நகருக்குத் தலை வனும், எறியத் தொலையாத பூண் இறுக்கிய பெரிய வெள்ளிய வேலையுடையவனுமாகிய, **ஆதன்**, மார்பில் எழினியன் அழுத்தியதுபோல் வருந்துவர். மாதே! யான் அவரது சேரியிடத்திற் செல்வேனாயின்.

- ஐயூர் முடவனார்.

217. பாலை

இது. பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமை மீதுரச் சொல்லியது:

பெய்தலினால் வற்றிய பொங்கிய வெள்ளை முகில்கள், சுகிர்ந்த பஞ்சின் பிளவுபட்ட நுனிபோன்ற தூறலைத் தூவிச் செல்லும். அப்போது அகன்ற வயல்களில் நிற்கும் மூங்கில்போன்ற நீண்ட கரும்பின் திரண்ட காம்புடைய வெள்ளைப்பூ, கோடை காலத்துப் பூளையைப்போல வாடைக் காற்றுக்கு அசையும். பசிய இலை நெருங்கிய புதர்கள் தோறும் நிற்கும் பகன்றை நீலநிற உறை இட்டுப் போர்த்த பாண்டில் விளக்கின் உறையை நீக்கினதுபோல வெள்ளிதாக மலரும். கொழுத்த இலையுடைய அவரையின் கொழுவிழ முகை அவிழ முதிர்ந்த தோன்றியின் பூமுறுக்கவிழும். இடங்கள் தோறும் பட்சிக்கூட்டங்கள் கல்லென்று ஒலிக்கும். இவ்வாறு அகன்ற துறையிடத்தே மகளிர் ஆபரணங்களை வெறுத்து வருந்தும்படி முன் பனிக்காலம் வந்தது. அருளாத காதலர் நலனை உண்டு விட்ட அழகழிந்த மேனியை நோக்கி நோய் தின்ன, பூங்கொத்துகள், அறும்படி அசையும் நெஞ்சோடு புணர்ச்சியை விரும்பிப் பற்கள் தீப் பிறக்கும்படி திருகிக் கடும் பனிக்கு நொந்து வருந்துவேன். அவர் விட்டுப் பிரிவாராயின். ஆதலின் தோழி! இருக்கும் பொருள் போதும் என்று அடங்கி, எவ்வகையான பொருள் பெறுவதாயினும் பிரியேல் என்று நீ அவரிடம் சொல்லுவாயாக.

- கழாரக்கீரனெயிற்றியார்.

218. குறிஞ்சி

இது. தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து பகற் குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டாற் றலைமகனை வரைவு கடையாது.

சுற்றத்தைப் பாதுகாக்கும் கடிய நடையையுடைய வீரமுடைய யானை (பிடிக்கும் சுன்றுக்கும்) மூங்கில் முளையைப் பிடுங்கி ஊட்டி வேண்டிய தழையை உண்ணக் கொடுக்கும்படி, முகிற் கூட்டம் வானின் ஒளியைப்

போல மின்னும்: கனத்த நீரைத் துளிகளாகச் சிதறி வானத்தில் பெரிய மலையின் குளிர்ந்த சிகரம் அதிரும்படி பெய்து ஒன்றோடு ஒன்று உரோஞ்சும். இவ் வகையான நடு இரவில் மேலான ஆபரணமணிந்த அழகிய சாயலையுடையவள், எதிர்ப்பட்டுத் திரண்ட உனது தோள்களைச் சேர்ந்தாலல்லாமல் என் கண்கள் உறங்காவென்றாய்; என்று நீயும் இருளில் வழி தெரியாத யாமத்தில், வழியை மறித்து இருந்து வரியையுடைய பெரும் புலி, வழிச் செல்வோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய மலையிடத்து வெடிப்பு களுடைய இவ்விடத்தே அஞ்சாது வருவாய். அவ்வழி வருதற்கெளிதென்று எண்ணுவாய். நுட்பமாக வாசங்கூட்டி அரைக்கப்பட்ட சந்தனம் குளிர்ச்சியுடன் மணக்கின்ற உனது மார்பை நாம் ஒரு நாள் தானும் அடைந்து ஆபரணங்கள் நெகிழும்படி சேர்ந்து விடுவேம். அதனை அன்னை அறிந்தாலும் அறிவாளாக. அலர் தூற்றும் ஆரவாரமுடைய இம் மூதூரிடத்தவர்கள் அறியினும் அறிவாராக. வண்டுகள் தங்கியிருக்கும், நெருப்பை ஒத்த தோன்றியோடு வேங்கையின் விளங்குகின்ற பூக் கமழ்கின்ற குளிர்ந்த மலைச் சாரலிடத்தே பகலில் வந்தருளுவீராக.

- கயிலர்.

219. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.

என் மகள், அழகிய பெரிய வீட்டிடத்தே சிலம்பு ஒலிக்கும்படி நடந்து விளையாடுந் தோழிமாரோடு பந்தை மெல்லென எறிந்து விளையாடுவாள். அவ்வாறு விளையாடுவாளாயினும் யான் வருவாயாக என்று அருமை பாராட்டிப், பெரிய இலையுடைய பகன்றையின் வெள்ளிய மலர், பனி நிறைந்தது போலப், பால் வார்த்த கிண்ணத்தைச் சிறந்த கையிடத்தே எடுத்து, எனக்காகக் குடித்தாயாயின், இன்னொரு முறை உனது தந்தைக்காக உண்ணென ஊட்டுவேன். பிறந்த குடிக் கேற்பச் சிறந்தவற்றைச் செய்யாது, அழகிய எனது, பொன் வளையணிந்த சிறுமி, 'அநியாயப் பட்டவனோடு' இனிதாகக் காணாமற் கூட்டிக் கொண்டு சென்றாள். அதனை மறந்து அடங்கியிராத நெஞ்சினெனாய் நினைந்து வருந்துவேன். வெள்ளியால் தட்டி நீட்டினது போன்ற கூரிய வெண் பல்லுடைய செந்நாய்க்குப் பயந்த புள்ளிக் கலைமான், பொரிந்த அடியுடைய விளாமரத்தின் புல்லிய புறத்திலுள்ள துவாரத்தில் அடிக்கின்ற காற்றுப் படுதலின் எழுகின்ற ஓசையைக் கோவலரூதும் புல்லாங் குழலின் ஓசை என்று நினையும். இவ் வகையான நீரில்லாத நீண்ட வழியிடத்தே இளமையுடையவள் மெலியும்படி சேர்ந்து நடந்து செல்வாளன்றோ? எனது நெஞ்சு வருந்துகின்றது.

- கயமனார்.

220. நெய்தல்

இது இரவுக்குறி வந்து நீங்குந் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி சொல்லியது.

அணையாத தீயுடைய ஒளி விளங்கும் செல்லூரிடத்தே ஆண் யானைக் கூட்டத்தின் போர் கெடும்படி, அரச வம்சங்களை வேரறுத்த மழுப் படையையுடைய பரசுராமன் முன்னாளில் அரிதின் முடித்த வேள்வி மண்டபத்துக் கயிற்றை அரையிலே கட்டிய மிக்க அழகும் அரிய காவலு முடைய நெடுந்தூண் (யூபம்) போல யாவராலும் காணுதற்கரிய மிகுந்த எழுச்சியுடைய தலைவியின் ஆகத்தை விரும்புந்தோறும் குளிரும் நெஞ்சுடையாய், ஊரிலும் சேரியிலும் ஒருமிக்க அலரெழும்படி தேரோடு வந்தும் பணிந்த மொழிகளைக் கூறியும் நிற்கின்றாய். நீ நீண்டு புறத்தே நிற்பவனாய் வருந்தினாயாயின், முழங்குகின்ற கடற்றிரை காலையில் ஒலிக்கும் மிகுந்த பழம் நெல்லுடைய ஊனூரிடத்துத் தங்காத காகம்போல மனம் விரும்பிய காதன் மாறாத புணர்ச்சியைப் பெறாயாவை.

கரிய கழியிடத்து நீரைத் துழாவிய, சிவந்த தடிகள் கட்டப்பட்ட வலை, வளைந்த முதுகுடைய இறாலோடு பல கூட்டமாகிய மீன்களை வாரும். இவ் வகையான பெரிய விளங்குகின்ற வயல்களையுடை கோரைக் காட்டிலுள்ள புதுவருவாயுடைய மருத நிலம் என்று சொல்லத்தக்க கடற் கரைச் சோலையிடத்தே, தோழியர் அலங்கரித்த சாய்ந்த இறையையுடைய பணைத்த தோள்கள், அழகு அழியாத உபாயத்தை யானறியுமாறு சொல்லு வாய். (நீ புறத்தே நிற்பையாயின் அவளைச் சேர்தல் கைகூடாது. அதனால் அவள் அழகழிவாள். அழகழியாமல் அவள் இருப்பதற்கு உபாயங்கூறு வாய் என்றவாறு.)

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

221. பாலை

இது, தலைமகற்குப் போக்குடன்பட்ட தோழி தலை மகட்குப் போக்குடன் படச் சொல்லியது.

நம் சுற்றத்தார் தேனில் விளைந்த இனித்த மதுவை உண்டு தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல வீட்டில், கொண்டுவந்த மண்ணைக் குவித்துப், பொலிந்த கூந்தலுடைய எம் மகளின் மணம் வருகின்றதெனக் கொண்டாடினர். அதனால் புதிதாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அசோகந் தளிர்போன்று வெள்ளிய வேலும் கரிய தாடியுமுடைய தலைவன் உன்னைக் கொண்டு செல்வதற்கு உடன்பட்டான். அவன் வளைந்த கிளைகள் மிகுந்த திரண்ட அடியுடைய ஆச்சாமரத்தின் மெல்லிய பூங்கொத்துகளைத் தளிரோடு கொண்டு வந்து உனது குளிர்ந்த உச்சியிற் புனைவான். நீ அவனோடு, மூங்கில் வாடிய மழையில்லாத காட்டிடத்தில் யானையாகிய உணவு தப்புதலின், பெரிய வாயுடைய வேங்கை கோபம் மிகுதலின், கரிய பெண் யானை ஓடும் சோலையுடைய அருஞ்சுரத்தே செல்லுதற்கு உடன்பட்டேன். (சுற்றத்தவர் நம்மகளுக்கு வதுவை என்று கொண்டாடுதலின் அவர் உன்னைப் பிறர்க்குக்

கொடுப்பாரெனப் பயந்து தலைவனுடன் நீ உடன் போதற்குச் சம்மதித்தேன் என்றவாறு).

- கயமனார்.

222. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வானை முட்டும்படி உயர்ந்த கரிய பெரிய மலை நாட்டையுடைய வன் செய்த நோய்க்கு எனது மேனி ஆயத்தாரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகு தொலைந்தது என்று நீ ஏன் மொழிகின்றாய். மேளத்தின் ஓசை நீங்காது விழாக் கொண்டாடும் கழார் என்னும் பெரிய துறையிடத்துள்ள விழாவில் ஆடும், எல்லா அழகும் பொலிந்த ஆட்டநந்தியின் பெரிய திரண்ட தோள்களின் அழகை விரும்பி அவனோடு உரையாடித் திசை யெல்லாம் ஆராயந்து மனங்கலங்கிச் சுழன்ற ஆதிமந்திக்கு அவள் காதலனைக் காட்டிப் பெரிய கடலிடத்தே புகுந்து சென்ற பாடலாற் சிறந்த மருதியை ஒத்த பெரிய புகழ்பெறுதற்கு, இடிமுழுக்கத்தோடு பல நாள் இரவில் மழை பெய்த தண்ணிய வழியே நாம் செல்வேம் வா, தோழி!

- பரணர்.

223. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

எம்மை விட்டுப் பிரிய வல்லவராயிருந்தவர், எம்மை மறந்தும் இருப்பாரோ? என்று எண்ணி வருந்தாதே. தோழி! கேட்பாயாக. பன்றியின் வளைந்த கொம்புபோன்ற தலையுடைய பெரிய காய்கள், அரும்பு முதிர்ந்த முருக்கின் கிளைகளைச் சேர்ந்து இருக்கும் பெரிய பாறையிடத்துக் கடிய காற்று அடிக்கும். அப் பாறை அழலைப் பொழிகின்ற கொடிய காட்டிடத்தே யானைபோல, வியக்கும்படி தோன்றும். இவ் வகையான நிழலில்லாத ஓமை மரமும், நீரும் இல்லாத நீண்ட வழியிடத்தே சென்றார் நின்காதலர்.

முதுகிடத்தில் தொங்கும் கூந்தல், உயர்ந்த அணை போன்ற தோளிடத்தே தங்கும் தும்பியாகிய வண்டின் கூட்டத்தை ஒத்துச் சுருண்டு, நெளிந்து ஐந்து வகையாய் முடியப்பட்டிருக்கும். அதன் கருமை முழுவதையும் வாரித் துயரம் நீங்க நல்ல முகையுடைய புனலியின் பூவொடு குவளையின் குளிர்ந்த வாசமுள்ள மாலை சூடப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறான உனது அலங்காரமுமுள்ள கூந்தலிடத்துப் பொருந்திய துயிலை மறந்து அவர் உறங்குவது எப்படி?

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

224. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பாகனே இன்று பகற்பொழுதிலேயே தேரைச் செலுத்திச் செல்வாயாக. வளைந்த நுகத்திற் பூட்டிய தலையும் காற்றுப்போன்ற வேகமுடைய குதிரை, பாகன் பிடிசயிற்றைப் பிடிக்கக் கொல்லன் விசைத்து ஊதும் துருத்திபோல மூச்செறிந்து, பால் கடையும் போது எழுந்து மிதக்கும் நுரைபோன்று வெள்ளிய நுரை வழிந்து வாரிடத்தே சுருங்கிக் கிடந்து சிலம்பி நூலைப் போல காய்ந்து குதிரையின் மார்பிடத்தே விழுந்து, சாந்து பூசிக் காய்ந்த மார்பு போலத் தோன்றும்.

புதிய அழகு பெற்று வெப்பம் நீங்கிய முல்லை நிலக்காட்டில் தெற்றி நடக்கின்ற மரைக் கூட்டம் ஓடும்படி, மனையிடத்துள்ளவள் சோற்றுப் பசையை ஐதாகப் பூசி முறுக்கித் திரிந்த நரம்பின் குரலிசையையுடையதாய், வரியுடைய மணலை அசைகின்ற ஒளியுடைய சில்லு வெட்டும்படியாக வருவார், எனது இனிய உயிர்போன்ற தோழி! என்று அவள் பாங்கி கூறுவாள். அப்பொழுது அவள் சிலவாகிய அழகிய வளைகளை ஓடுங்குத் தள்ளி பல முறையும் பல காவலுடைய பெரிய மனையைப் பார்த்து வருந்தியிருப்பாள். திருந்திய ஆபரண மணிந்த அவள் இரங்கத் தக்கவளாவாள்.

- ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருஞ் சாத்தனார்.

225. பாலை

இது பிரியக் கருதிய தலைவன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! அன்பும் இளமையும் அழகும் இனிய தன்மைகளும் என்பை இளகச் செய்யும் வார்த்தைகளும் பிறவும் ஒன்றுபட்ட கொள்கையோடு இடைவிடாது இவளைத் தழுவி இன்று இவ் வண்ணமாயிருக்கின்றேம். நாளை, உயர்ந்த புதர்களில் உயர்ந்து ஆடுகின்ற மூங்கிலிடத்துத் தும்பி துவாரமிட்ட மெல்லிய துளையிடத்தே காற்று அடித்தலின், நீர் குடித் தற்குச் செல்கின்ற பசுக்கூட்டங்களுக்குப் பின்னே நீண்ட கோலையுடைய இடையர் ஊதும் புல்லாங்குழலின் ஓசைபோல, மெல்லிதாக வந்து ஒலிக்கும். தேக்க மரச்சோலைகளுடைய காட்டிடத்தே செல்வேம். அவ்வரிய வழி யிடத்தே, தூக்கிய அம்பறாத் துணியின் தலையைத் திறந்து விட்டதுபோல இலைகளுள் கூட்டமாகக் குவிந்து கிடக்கும் பூக்களை, இருப்பை பூத் திருக்கும். அவை சிலம்புக்குத் துளைத்துக் கோத்த முத்துக்களைப் போலச் செம்பாட்டு நிலத்தே உதிரும், மழை பெய்தலில்லாத இவ்விடத்தே அழகிய குடிகளையுடைய சிறிய ஊரிடத்துத் தங்குவேம். அப்பொழுது பூச்சூடிய மேகம் போன்று தழைத்து நீண்டு கறுத்த கூந்தலும், நெருங்கிய வளையுமுடைய காதலியின் துன்பமாகிய பார்வையையும் புலவியையும் நினைப்பேம்.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

226. மருதம்

இது, தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது.

புது வருவாயினையுடைய ஊரனே! யான் அறியாதவள் என்று நினைத்து உனது மாயஞ் செய்யும் பெரிய நாணத்தக்க நிலையைக் கூறுகின்றாய்.

ஊரிடத்தே நீரில் அலைகின்ற தழைகளைக் கொய்யும் குறுகிய வளையணிந்த பெண்களைக் கண்டு மருத நிலத்தே பஞ்சாயக்கோரை கூட்டமாக வளரும் கரந்தைச் செடியுடைய வயலிடத்துள்ள கொக்குகள் பறக்கும். இவ் வகையான வயல்களை உடையவன், வலிய வில்லும், தூண் போன்ற தோளுமுடையவனும், பரதவர் தலைவனுமாகிய பல வேற் படையையுடைய **மத்திகழாஅர்**. அவனது முன் துறையிடத்தே உயர்ந்த வெள்ளிய மருதோடு வஞ்சி மரம் சாயும்படி விடியற்காலையில் காவிரி யாற்றின் புனல் விசையோடு பாயும். அக் காவிரியின் புதுப்புனலை வளையணிந்த பரத்தையோடு நேற்று ஆடிய கவ்வை இன்று, வலிமை மிகுந்த பாணனோடு மிகுந்த தார்ப்படையையுடைய **தித்தன் வெளியன்** பொருத வந்தபோது காலை ஓலக்கத்திற் பாடின தெளிந்த கிணைப்பறையோடு பாணர் பாடிய பாட்டைக் கேட்டு, பொருதவந்த படையை இட்டுக்கொண்டு பொருதாதோடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும். (கௌவை தித்தன் வெளியன் பாணனோடு பொருதாதோடுய ஆர்ப்பினும் பெரிது என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

- பரணர்.

227. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

“நெற்றி பசப்பு நிறங்கொண்டது; தோள்கள் வாடின; பொறியுடைய அல்குலின் வரிகளும் வாடின. இவள் எவ்வகையான துயரை அடைவாளோ?” என்று பல மாட்சிமைப்பட்ட நீர் நிறைந்த கண்களோடு நீள நினைந்து ஆழ்ந்து வருந்தாதி. தோழி! கேட்பாயாக; பெரிய வலிமையுடைய ஆண் யானை காய்கின்ற சினமுடையாதாய் முன்னே நிற்கின்ற வேங்கை மரத்தைப் பார்த்துக் கோபித்துப், பொன் போன்று நிறமுடைய வேங்கையின் பூவுடைய கொம்பு வருந்தும்படி அதனைப் பாயும். பின்பு செம்பாட்டு நிலம் சேறாகும்படி அதைக் குத்திப் போர் செய்து போர்க்களத்தே போர் கொள்ளும் வீரரைப்போல் முழங்கும். இவ்வகைச் சுரவழியைக் கடந்து சென்றாராயினும், நங்காதலர், நிலைபெற்றுத் துன்பமில்லாதவராகுக. **தழும்பன்** வாள் முனையில் தமிழ்நாட்டை அகப்படுத்தினான். அவன், ஒலிக்கின்ற முரசினைக் கொட்டி வருவோரை அளவிட முடியாத ஓலக்க விருக்கையிடத்தே. தூங்கல் என்னும் பண்பாடப்பட்ட நல்ல இசையையுடையன்; பிடி மிதித்த வழதுணங்காய்போன்ற தழும்பையுடையன்; காவலையுடைய மதிலையுடையது அவனது **ஊணூர்**. அதற்கு அப்பால் பெரிய செல்வம் உரைகின்ற மேலான

நகரும், கரிய கடற் கழிக்கரைச் சோலையுடையதுமான மருங்கூர்ப்பட்டின மிருக்கும். அந் நகரின் ஒளி விளங்கும் கடைத் தெருவைப் போன்று கல் லென்னும் ஆராவாரம் செய்து அவர் அகன்றார்.

(வருந்தாதே தோழி ஆரவாரஞ் செய்து அருஞ்சுரம் பல கடந்து சென்றார் துன்பமில்லாதவராகுக என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

நக்கீரர்.

228. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

வண்டின் பல கூட்டங்கள் ஆரவாரிக்கக் கல் என்னும் ஓசையுடன் மலையினின்றும் குதிக்கும் அருவி, சந்தன மரத்தை அளைந்து தண்ணெனக் குளிர்ந்த மலைச்சாரலிடத்தே ஓடும். அச் சாரலிற் சுனையிடத்தே பெரிய இதழுடைய குவளை, கண்போல் மலர்ந்திருக்கும். கல் முகைகளையுடைய நீண்ட சுனையிடத்து நம்மோடு ஆடிப் பகற்பொழுதை (நம்மோடு) கழித்து, இரவே காதலர் செல்வார். அவ்வாறு செல்வாராயினும் அது நன்மையாகாது. வானத்திற் பரந்த பகல் போன்ற நிலவில், கரும்பு சூழ்ந்த சாரலிடத்து, ஓடுங்கிய வழி செல்லும் உயர்ந்த இடத்துள்ள வேங்கையின் விளங்கும் பூ, புலியின் புள்ளிபோலத் தோன்றிப் பெரிய பெண் யானையை ஓடச் செய்யும். அவன் இவ் வகையான சோலையையுடைய பெரிய மலையிடத்தே புது வருவாயினையுடைய அழகிய சிறிய குடியிடத்தவனாவான்.

- அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்.

229. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகன் வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.

ஒளி செய்கின்ற பல கதிரையுடைய சூரியனது அகன்ற வானத்திற் செல்லும் சக்கரம் பிளந்ததுபோல, நீண்ட வழியிடம் வெடித்து நீரில்லாமல் வறண்டது. சிறிய தலையுடைய கன்றையும், கவிந்த நகத்தையுமுடைய இளைய பெண் யானைகள், தழை உணவு தின்னாமையால் வாடிய பக்க முடையனவாய் பாழடைந்த ஊரிடத்துள்ள சிறு குடில்கள் போலத் தோன்றும். இவ் வகையான பெரும் தூரத்தே உள்ள மலையைக் கடந்து சென்ற பொய் கூறுவதில் வல்லவர், முயன்று ஈட்டும் பெரிய பொருள், நாம் அவ ரிடத்து இல்லையாயினும் விரைவில் முடிவதாக. தோழி! பெரிய வருத்தம் உண்டாதலின் துன்புற்ற சிறுமியே! நோய் மிகுதியால் சொரிந்த வாடிய கண்ணீர் பூவிதழ் போன்ற கண்ணின் பாவையை மறைக்கவும், பொன்னை ஓத்த பசலை, மேனியிற் படரவும், பொறியும் வரியுமுடைய நல்ல மாமை நிறமுடைய மேனியின் அழகு தொலைதலைப் பார்த்து வருந்தாதி, என்றாய்.

கிளைகளில் பசிய அரும்பை யீன்ற சிவந்த முகையுடைய முருக்கின் முகையின் அவிழ்ந்த மலரைக் கோதித், தாதை அருந்தும், அழகிய தளிரையுடைய மாவில் கிளையின் மீது இருக்கும் சிவந்த கண்ணுடைய கரிய குயில், இனிமையாகக் கூவும். இவ்வினிய இளவேனிற் காலமாகிய, இப் பருவத்தில் வருவேனென்று என்னைத் தெளிவித்துச் சென்றவர் வாரார்.

- மதுரைக் கூல வாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

230. நெய்தல்

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

கழி பொருந்திய கரையில் திரை வீசுதலின் மலர்ந்த சிறிய நெய்தலின் கண்போன்ற கரிய மலரும், குளிர்ந்த மாந்தழையும் அணிந்த அல்குவும், ஐதாக அரும்பிய அழகு தேமலும், கூரிய பல்லும், கரிய நெய்ப்புடைய கூந்தலும், ஒள்ளிய நெற்றியுமுடையள் அச்சிறுமி. அவள், விளையாட்டுத் தோழியருடன் வெண்மணலிலுதிர்ந்த புன்னை மலரின் நுண்ணிய தாது மனையிடத்தே விளங்கும். யாம், வேகமாகச் செல்லும் குதிரை பூட்டியதும், கொடிஞ்சி யுடையதுமான உயர்ந்த தேரைக் கை தேர்ந்த பாகன் பையச் செலுத்த, அவளைக் குறுகினேம். குறுகி இம் மனையிடத்தே என்னைப் பாதுகாப்பாயாகில் இம் மனையின் உரிமை முழுவதும் எனக்காகும். எம்மைப்புணரில் தீமையுண்டோ என்று சொன்னேன். அவள் உயர்ந்த அழகிய செவ்வரிபரந்த கண்களிடத்தில் கண்ணீர் வருதலை அடக்கிக் கொண்டு, யான் பெரிதும் துயருறும்படி தலையைச் சிறிது கவிழ்த்தாள்.

- மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்.

231. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

பகைத்தவரது செருக்கை வாட்டலும், தம்மைச் சேர்ந்தோர்க்கு வறுமை உற்றவிடத்து மகிழும்படி உதவி செய்து ஆண்மை செய்தலும், இல்லிடத்தே அடங்கியிருப்போர்க்கு இல்லை, என்று காதலர் எண்ணி நல்ல புகழைப் பெற ஈர்க்கும் மானமுடைய மனத்தராயினார். பகைத்து வந்தவரது போரை வென்ற அழியாத புகழை யுடையவனும், வாளை முட்டும் வெண்கொற்றக் குடையையும், பசும்பொன் ஆபரணங்களையும் உடைய பாண்டியனது பெரிய சிறப்புடையது கூடல் நகர். கூடல் நகர் போன்று அழகிய உனது வண்டுகள் சிறகடித்து ஆற்றுகின்ற உச்சியிடத்தே பூக்கள் சூடிய கூந்தலைத் தழுவியவராவர் உன் காதலர். அவர், வளைந்த வில்லையுடைய ஆறலைப்போரது கணைப்பட்டு இறந்தவர்களை இட்டு முடிய மயிரைமேலையுடைய கற்குவியல்கள், கள்ளிக்காட்டு இடங்கள் தோறும் கூட்டமாகக் கிடந்து நினைப்பவர்க்கும் அச்சம் தரும், செல்லுதற் கரிய

காட்டிடத்தே சென்றார். அவ்வாறு சென்றனராயினும் அவர் உனது நெஞ்சு உருகும்படி வருவார் தோழி!

- மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்.

232. குறிஞ்சி

இது, தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வானாய்ச் சொல்லியது.

தோழி கேட்பாயாக. நடுச் சாமத்தே மழை முழங்கும் ஓசையைக் கேட்ட, மூங்கிலைத் தின்னும் பெரிய யானை, அவ்வோசையைப் புலியின் சத்தம் என்று நினைத்து வெருண்டு, கரிய பாறையிடத்துள்ள வெடிப்பு ஒலிக்கும்படி ஓடும் மலைநாட்டவனோடு உறவுடையோமாயிருந்தோம். குன்றை வேலியாகவுடைய சிறு குடியிடத்தே வீதியிடத்து நிற்கும் வேங்கை மரம் கலியாண நாளிற் பூத்த மணி நிற அரும்பினையுடை பொன்போன்ற பூக்கள் விழுந்து பரந்து பெரிய பாறையில் வரியுண்டாக்கும். இவ்வகை யான வீட்டு முற்றத்தில் குறவர் முதிர்ந்த மகளிரோடு குரவையாடுவர். அந்த ஆரவாரமுடைய விழாவாடுமிடத்தை ஒப்ப அன்னை தினமும் பரந்த பூவாகிய பலி தூவி, காவலுடைய பெரிய மனையைக் காவல் காத்து, இது முருகனால் நேர்ந்த நோயென்று வேலனை மனையிடத்தே கொள்வாள். அவனது உறவு அவள் வேலைக் கொண்டு வரும் பருவமாக எமக்கு வந்தது.

- கொடி மங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்.

233. பாலை

இது, பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

குளிர்ச்சியுடைய கண்கள் கண்ணீர் நிறைந்து வழிந்து பரந்த முலைகள் நனையும்படி வருந்தி அழாதிருப்பாயாக. தோழி! நெருப்புக் கவர்ந்து உண்ட கரி புறத்தே உடைய பெரிய நிலத்தின் கரிய பக்கங்களில் மழை பெய்யாதாகும். அதனால் உணவு பெறாத யானை, வேனிற் காலத்தே வாடி நிற்கும். மேலுலகமடைந்த குறையாக நல்ல புகழையுடைய முன்னோரை ஒம்பிய வீரமுடைய குதிரைப் படையும், குன்றாத வலிமையு முடைய உதியஞ் சேரல் (அம் முதியவர் பொருட்டுப்) பெருஞ் சோறு கொடுத்தபோது கரிய பல கூளிச் சுற்றம் கூடியிருந்தன. அவை போன்று குறியவும் நெடியவுமாகிய குன்றுகளையுடையதும் (யானை வேனிலுக்கு வாடி நிற்பதுமாகிய) சுரவழியைக் காதலர் கடந்தனர். அவர் பிரிந்தன ராயினும் நின் இருண்ட ஐவகையாய் முடிந்த கூந்தலிடத்து இனிய துயிலை மறந்து மிகவும் அடங்காத உள்ளத்தோடு மனதை மயக்காத பொருள் தொகுப்பதில் நீடத்தாமதிக்க மாட்டார்.

- மாமூலனார்.

234. முல்லை

இது, தலைவன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

கார்கால மழை பெய்து நீர் விளங்கும் நுண்ணிய மணல் பரந்த குளிர்ந்த நீர்நிலை குளிர்ச்சியடைந்திருக்கும். அதன் பக்கத்தே, விரைவாகப் பறக்கும் சிறகுடைய அன்னத்தைப் போல விரைவாகச் செல்லும், சிறிய பிடரி மயிருடைய செருக்கிய குதிரையில் மாட்டிய கடிவாளத்தை ஒருமிக்க இழுத்துப் பிடித்து, நிலத்தில் புதைந்த விளங்குகின்ற சில்லு மென்மையான வழியை வெட்டக் காற்றென்னும்படி செல்ல, நல்ல சாரதித் தொழிலில் தேர்ந்தவனே! நூலிற் சொன்ன முறைமைப்படி பண்ணப்பட உயர்ந்த தேரை ஏறி மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. வழியிடத்தே தழையை எதிர்ப்பட்டுத் தெறித்து நடக்கும் இளம் பெண் மான் மாணேற்றைத் தழுவும் விருப்புடையதாய் இடையூறின்றித் துள்ளிப் பாய்ந்து செல்லும். அழகிய சிறகுடைய பறைபோல ஓசை செய்யும் வண்டுக் கூட்டம் வாசமுடைய முல்லை மலரின் தாதை விரும்பி ஊதும். பொழுது சாய்ந்த புல்லென்றிருக்கும் மாலைக் காலத்தில் முல்லை நிலக்காட்டில் இருந்த உறைதற்கு நல்ல ஊரிடத்தே, மிக்க துயரால் வருந்தி, நீர் வடியும் கண்ணிடத்தே பசலை நிறம் பரந்தவளாய், மின்னல் போன்ற கூந்தலுடையவள் இருப்பாள். அவளுடைய கூந்தலின் பின்னல் குலையும்படி (அவளை யானடையுமாறு பாகனே தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக.)

-பேயனார்.

235. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

தோழி கேட்பாயாக. காதலர் பொருளீட்டுதலின் நம்மை நினைக்க மாட்டாரோ? நினைத்தும் பொருளீட்டுதலாகிய சிறந்த செயலினால் எம்மை மறந்தாரோ? பயன்றும் நிலம் குழையும்படி மழை பெய்யும்; பெய்து, பெய்தலை ஒழிந்து வானிடத்தே கரிய மேகங்கள் செல்லும். அவை பொழுது படும் சமயத்தில் எழுந்து துளிகளை பெய்யும். இத்துளிக்கும் வாடைக் காற்றுக்கும் வளர்ந்த, வாயிடத்தே இதழையுடைய தோன்றி, சுடர் எரிகின்ற விளக்குப் போல் சுருங்கிய முறுக்கை அவிழ்க்கும். சுரிந்த முகையை யுடைய முசுண்டையின் முறுக்கவிழ்ந்த அழகிய பூ ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்கள் போலப் பசிய புதர்களை அழகு செய்யும். நண்டு மண்ணிடத்துள்ள புற்றிலே செல்லும்; பெரிய வயலிடத்தே விரிந்த மட்டங்களை யுடைய கரும்பின் திரண்ட காம்புடைய அழகிய பூ மழைக்காலக் கொக்குப் போல வளையும்; மிக்க கடிய கோபத்தோடு அச்சம் உண்டாக்கிக் குளிர்ச் சியை மிகவும் கொண்டதாயிருக்கும் கொடிய வாடைக் காற்று. அது மயக் கத்தைத் தருகின்ற மாலைக் காலத்தோடு அருளில்லாது என்னை வருத்தும். இவ்வாறாக இவள்

நெற்றியிடத்தே கொண்ட, அயலவர் அறியும் பசலை யோடு தனது அழகு அழியும்படி சோர்ந்து என்ன ஆகுவள் என்று அவர் நினையாராயினார்.

(இவள் என்னாகுவள் என்று நினையாதவர் என்னை நினைப்பரோ? மறந்தனரோ? என்று வினைமுடிவு செய்க).

- கழார்க்கீரெனயிறறியார்.

236. மருதம்

இது, ஆற்றாமை வாயிலாகப் புக்க தலைமகன் நீக்கத்தின்கண் புக்க தோழிக்குச் சொல்லியது.

நீல மலர்போன்ற முள்ளி தெளிந்த நீருடைய மடுவில் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கும். அம் மடுவிடத்துப் பிடித்த பெரிய மீனின் (செவ்) வரி போன்ற நிறமுடைய கொழுத்த தசையை வெண்ணெல் அரியும் களமயர் ஆவலோடு உண்பார். அவர்கள் செல்லும் வழிக்குப் பின்னே, வயல்களின் நடுவில் நீண்ட கதிர்கள் நெரியும்படி அடுக்கப்பட்ட பல சூடுகள் கிடக்கும் அவற்றின் சரிந்த பக்கங்களைச் சுற்றிக் கிடக்கும் வயல்களில் கரிய கொம்புகளையுடைய மாமரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளில் பூத்த புதுப் பூ கரிய மழைத் தூவல்போல உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும். இவ் வகையான ஊரனது காமத்தின் பெருமையை அறியாது அன்று ஒடுங்கியிருந்தேன். தோழி! கேட்பாயாக. குறைவில்லாத அழகு விளங்கும் சாந்தின் வகைகள் பூசி விளங்குவோரும், வளைந்த காதணி அணிந்தவர்களுமாகிய பரத்த யருள் எவளிடத்தில் தன் கணவனாகிய ஆட்டநந்தி இருக்கின்றானென்று, ஆதிமந்தி அறியாளாயினாள், அறியாமையின் வருந்தினாள்; அழகிய நடையிற் சிறந்த வலியும், மலர் சூடிய கரிய வாசமுடைய ஆட்ட நந்தியைக் கண்டீர்களோ வென்று நாடு நாடாகவும் ஊர் ஊராகவும், தேடிச் கடல் கொண்டதென்றும், ஆறு ஒளித்ததென்றும் மயிர் முடியுடைய காதலனை இழந்தமையால் அழும் கண்ணளாயினாள். அவளைப்போலத் துயரைக் கூறிப் பெரிய துன்பம் அடைகின்றேன்.

- பரணர்.

237. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

மெல்லிய காலுடைய பாதிரி மரத்தின் அழகிய நிறமுடைய திரண்ட பூவும், மெல்லிய காட்டு மல்லிகைக் கொடிப் பூவும், நுண்ணிய அறல்மீது வரியாகப் பரந்து கிடக்கும். பாம்பின் பல்போன்று அரும்பு முதிர்ந்த குரா மரத்தின், வண்டு ஊதுகின்ற வாசமுடைய கொம்பரைக் காற்று ஊடுருவிச் செல்லக்குயில் கூவுகின்ற துன்பத்தோடு கழிகின்ற இளவேனிற் காலமும் வந்தது. இவ்விளவேனிற் காலத்தே நித்திரையின்றி எப்பொழுதும் இராக்

காலம் கழியும், உனது அழகிய மாமை நிறமுள்ள மேனி அழகுவாட வருந்துதலோ பெரிதாயினை. அழகிய ஆபரணமணிந்த பெண், மூண்டெரியும் நெருப்பில் வெந்த, சிவந்த இறைச்சியை மிருதுவான தினைச்சோற்றோடு பழைய பாத்திரத்தில் இட்டு, பெரிய நெற்கதிர்கள் அசைகின்ற வயலிடத்தே விளைந்த கரும்பைப் பிழிந்த இனிய சோற்றோடு பால் விட்டுச், செந்நெல்லில் இடித்த அவலையும் பகுந்து விருந்தினருக்குக் கொடுக்கும், புனல் கரையைப் பொருதுகின்ற மதில் வாயிலையுடைய **உறந்தையை** அடையினும், தான் சென்ற வினையைப் பொருளாகக் கருதிக் காதலர் தரியார். கடை சிவந்து அழகாக அமர்ந்த கண்ணுடைய உனது கூரிய அழகிய வெள்ளிய பற்களில் ஊறிய நீரைத் தவிர்ந்து இருக்க மாட்டார். (எயிறு ஊறிய நீரை, வினை பொருளாகத் தவிர்ந்திருக்க மாட்டார் என வினை முடிவு செய்க.)

- தாயங் கண்ணனார்.

238. குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

மாண்களை அறியாத மரம் நெருங்கிய குறுங்காட்டில் ஈன்று இளைத்ததும் உணவில் விருப்புடையதுமாகிய பெண் புலி பசித்திருக்கும். அதற்கு இளமானின் இறைச்சியைக் கொண்டு வருவதற்கு பனைபோன்ற கழுத்தும் பலவரியுமுடைய பெரிய ஆண் புலி நடுச் சாமத்தே கரிய முகையுடைய மலையில் இரையை விரும்பி எழும். எழுந்து அழகிய கண்ணுடைய காட்டுப் பசு திசை எல்லாம் கேட்கும்படி அலறப் பெரிய கொம்புடைய ஆமா வெருதைக் காட்டின் மத்தியில் வலப் பக்கத்தே விழும்படி கொன்று கரிய கல்லுகளுடைய பெரிய பாறை இரத்தம் படிந்து சிவக்கும் படி இழுக்கும். இவ் வகையான மலை நாட்டை உடையன உன் தலைவன்.

இரக்கின்றவர்களுக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த தேரை யானையோடு என்றும் மழை பெய்தது போற் கொடுக்கும் ஈகையை உடையவனும், கொடையில் மகிழ்கின்றவனும், கழல்கின்ற வீரவளை அணிந்த பெரிய கையையும், செருக்கிய குதிரையையுமுடையவன் **நள்ளி**. அவனது, குளிர்ந்த பூ முகைகள் விரிந்து மேகங்கள் படிகின்ற பக்க மலையிடத்தே உள்ளது **போந்தை**. அவ்விடத்தே காந்தட் கொடியின் முகையவிழ்ந்து அலர்ந்த குளிர்ந்த மணம் வீசும், புதிய நறிய மலர்கள், மணக்கின்ற, நெற்றி யுடைய நீ மலைநாடனைப் பிரியின் அந் நோய்க்கு மருந்துமுண்டோ?

- கபிலர்.

239. பாலை

இது, பொருள் வயிற் பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

வெளிப்பட்டுத் தோன்றாது வில்லை ஆராய்வர், புலியைப்போல உறுமுஞ் சிவந்த கண்ணுடைய ஆறலைப் போர். அவர்கள் மூங்கிற் கோலில் இறுக்கிய அம்பினராய் எல்லாரை வென்று பல பசுக்களைக் கவரும், சீழ்க்கை ஓடு கூடிய ஆரவாரம், கொடிய சுரத்தே எதிரொலிக்கும். இவ் வகையான பல வேறு வகைப்பட்ட தேசத்து வழிகளைக் கடந்து, தொய்யிற் குழம்பின் புள்ளிபோலப் பொறியாயுள்ள அழகு தேமலுடைய வர்களும், விளங்கும் ஆபரண மணிந்தவர்களுமாகிய பெண்கள் வானத் தில் உயர்ந்த பிறையைத் தொழும் புல்லென்ற மாலைக் காலத்தே நாம் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினோம். அப்பொழுது ஈட்டுதற்குரிய பெருமை யுடைய பொருள் காரணமாகச் சென்றால் நெடுநாள் தங்க மாட்டீர் அல்லிரோ? என் தலைவரே! என்று, சிறிய நீண்ட புலவி கூறி நம்மோடு இனிய வார்த்தைகள் பல கூறிய சிறிய நல்ல ஒருத்தியாகிய என் காதலி பெரிய நல்ல ஊரிடத்தள்.

- எயினந்தை மகனிளங்கீரனார்.

240. நெய்தல்

இது, இரவுக்குறி நேர்ந்த தலைமகற்குப் பசுக்குறி நேர்ந்தது.

சிவந்த பூவுடைய ஞாழலின் கரிய கொம்பின் பெரிய கிளை யிடத்துத் தனித்த குஞ்சை நினைந்த தண்ணிய சிறகுடைய நாரை, நீல மணி போன்ற பூவுடைய நெய்தல் வளரும் கரிய கழியிடத்தை விட்டுப் பறந்து செல்லும். அதனால் கடற்கரைச் சோலை தனிமை ஒழிந்தது. குளிர்ந்த கடற் றிரையாகிய சுரத்தைக் கடக்கும் வலிய படகின் விளக்கில் பலமீன் கூட்டத்தை எனது தமையன்மாருக்கு காட்டிய எனது தந்தை இராக்காலத் திற் செல்வார். அந்திக் காலத்தே தெய்வம் உறைகின்ற குளிர்ந்த துறையைக் கைதொழுது வணங்கி ஆயும் தோழிமாரோடு உறங்குவாள். நீயும் தேன் பாய்கின்ற கூந்தலுடையவளின் அழகிய நெற்றியைத் தடவி கோங்கம் முகைபோன்ற குவிந்த முலையுடைய மார்பிடத்தே இனிய துயிலைக் கொள்ள விரும்பினாயாயின் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி விரிந்த செருந்தி மரம் நிற்கும் முடுக்கில், பூ வேய்ந்தது போன்ற பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும் புன்னைச் சோலையில் இவளை மணந்து செல்வதற்கு வருவாயாக.

- உழுப்பன்றி நாகன் குமரனார்.

241. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுத்துந் தோழிக்குச் சொல்லியது.

மலையிடத்துள்ள மூங்கிலின் இளைய முளை காயவும், மூங்கிலின் தண்டு ஒலிக்கின்ற பெரிய காடு வெம்பவும், மழையை மறந்து அருவி வறண்டிருக்கும், அச்சந்தரும் அகன்றவிடத்தே, தாகங்கொண்ட தனித்த

முதிர்ந்த கலைமான், கானல் நீரை மழை என்று நினைத்து ஓடும். ஓடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது வாடிய தலையுடைய புதிய கொடிய காட்டிடத்தே வருந்தி உறையும். அங்கு வழியிடத்தே நின்ற நெல்லியின் இனிய சுவையுடைய திரண்ட காய்கள் உருண்டையாகிய கழங்குக் காய்கள் போலப் பரந்து கிடக்கும். தலையிலே பஞ்சுபோன்ற மயிருடைய செங் குரங்கு அவைகளை எடுத்து விளையாடும். அம் மரமருங்கிலுள்ள மலையைக் காதலர் கடந்தார். தோழி! கேட்பாயாக.

“அவர் வெறுப்பில்லாது கொண்ட வெறாத நட்பினால் இனியவர் என்று சொல்லும்படி வெறுக்காது அருள் செய்வார்,” என நீ நல்லவற்றைக் கூறினாலும் பிரியாத காதலோடு நம்மிடத்தவரா யிருந்தவர் பிரிந்தார்.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

242. குறிஞ்சி

இது. தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

அரும்பு முதிர்ந்த வேங்கையின் அசைகின்ற மெல்லிய கிளை யிடத்து வண்டு முறுக்க விழ்த்த பூவின், பொன்னை ஒத்த நுண்ணியதாது. நீலமணி போன்ற தோகையிடத்தில் உதிர, மயில் சோலையிடத்தே ஆடும். இவ் வகையான சோலையிடத்தே பசிய தாளுடைய செந்தினை வளைந்த குரல் ஈன்றிருக்கும் தினைப்புனம் உள்ளது. அவ்விடத்தே சிவந்த ஆரமுடைய பசிய கிளியை நம்மோடு ஒட்டியவனது அழகு தந்ததினால் வந்த நோய் இதுவென அன்னை அறியாள்; நுட்பமான அழகுடைய இளந்தளிரை ஒத்த அழகுடைய என் மகள் நோயுற்ற காரணம் அறிய வேண்டுமென விரும்பினாள்; ஆகவே அவள் பல குறுணி அரிசியைப் பலியாகத் தூவி, நோயின் காரணத்தை அறியாத வெறியாட்டாளனை மனையிடத்தே கொண்டுவந்து, வெறியாட்டாடும் பெரிய களம் மங்கல முண்டாகத் தொழுது மறியின் உயிரைப் பலி கொடுப்பாள்.

ஆதலின் தோழி! தேன்கூடுவைத்த குளிர்ந்த முகையுடைய மலையிடத்துப், பெரிய மலை வெடிப்பிடத்தே உயர்ந்த சிறிய இலையுடைய சந்தன மரத்தின் மெல்லிய கிளை தீண்டி, மேலே இருக்கின்ற தேன் கூட்டை அசைக்கும் உயர்ந்த மலையை உடையவனது மார்பை, (ஆய்மறி உயிர் வழங்கமுன்) யாம் சென்று, செல்லவும் வரவும் கழல்கின்ற தூரத்தே விளங்குகின்ற வளை உடைய முன்கையும், நேரிய இறையுடைய பருத்த தோளும் நல்ல அழகழியாது பழைய அழகு எய்துமாறு, அரும்பி வருகின்ற இள முலைகள் மார்பிடத்தே மறையும்படி பல முறை முயங்குதல் இயையுமோ?

(ஆய்பலிகொடுக்குமுன் மலைநாடனது மார்பைப் பழைய அழகு பெறுமாறு முயங்குதல் இயையுமோ எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

- யோரிசாத்தனார்.

243. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகன் ஆற்றே னென்பது படச் சொல்லியது.

அவரையின் அழகிய மலர்கள் இரத்தம்போல் சிவந்தன. வளைந்த துளையுடைய பவளம்போல் இண்டங் கொடி பூத்தது. தாழ்ப்பூக்களைப் பூத்த குளிர்ந்த புதர்களிடத்தே பகன்றை, சுழல்கின்ற நுண்ணிய நீர்த்துவலை போன்ற வட்டமான இதழ்களை அணிந்திருக்கும். மழை பெய்யும் நீர் புதிதாக வருதல் நின்றமையின் கருவாகிய கதிர்கள் விரிந்து வளைந்து தம்மிடத்தில் விளங்கும். பசிய நெல் ஒலிக்கும் பசிய விளை நிலத்தைத் துழாவிக் கொண்டு கண்ணில்லாத வாடை விரைவாக வந்து தங்கினது. வாடையே! நீ வந்து நெடிது நிற்கின்றாய் எனத், தாங்க மாட்டாது வருந்தி பலவற்றைக் கூறிப்புலந்து உறைவர், துணைவரையில்லாத வாழ்க்கையவர். நம்மைச் சூழ்ந்த நிலைமையைக் கூறிப் பிரிந்த அவரது நிலைமையை அறிவேமாயின் நன்றாகும். அதுதான் இல்லையாயிற்று. அதனால் நாம் நீர் வடியும் கண்ணேமாக இனியதாகிய வாடை நமக்கு வருத்தமாகின்றது. இது நமது பழைய வினைப்பயனாகும்.

- கொடியூர் கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார்.

244. முல்லை

இது, வினை முற்றிய தலைமகன், தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

“பசையுடைய பச்சை நெய் தோய்த்தாற் போன்ற பச்சை நிறமுடைய குருவி (கிளி) உயர்ந்த கிளையிடத்தே இருக்கும். அது பகற்காலத்தே உறைந்த முதிய மரம் தனிக்கும்படி விட்டுப் பறந்து செல்லும். சென்று, மொட்டு விரிந்த முல்லை மலர் கலியாணப் பெண்ணின் கூந்தல் போல நாரும் முல்லைக் கொடிமீது வண்டின் கூட்டங்கள் தங்குவதைத் தடுக்கும். இவ் வகையான குளிர்ந்த மாலைக்காலம் வந்த விடத்தும், வராராயினும் அவ் விடத்து அவர்க்கு இனிதாயிருக்குமோ? தோழி!” என்று பல இதழுடைய மலர் போன்ற குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்ப வருந்தும் துயருடையாளானாள். இவ்வாறு சொல்லித் தூதாகப் பாணன் வந்தனன். பாக! நீயும் புல்லுமேய் கின்ற குதிரையை மிக விரைவாகப் பூட்டி நெடிய தேரை விரைவாகச் செலுத்துவாய் நாம் கருதி வந்த வினை முடிந்தது.

- மதுரை -- மள்ளனார்.

245. பாலை

இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறித் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழங்கியது.

“உயிரினுஞ் சிறந்த மேலான பொருள் கொண்டு வருதற்கு நல்லது புரியும் அறிவினையுடையவராகிய அவர்,” என வீட்டிடத்தே நினையும்

அறிவுடையவளாவள் என் காதலி. அதனை நீ அறிந்தனையாயின் நீ பிரிந்து செல்வாயாக.

மழை பெய்யாமையின் வழியிடத்தே மூங்கில் உலர்ந்திருக்கும். அவ் விடத்தில் செல்கின்ற வியாபாரிகளைக் கொல்லும் கெட்ட வாழ்க்கையுடைய வலிய வில்லையுடைய இளைய ஆறலைப்போர் இருப்பார். அவர்களின் தலைவன் விடியற்காலையில் வரிகள் விளங்கும் பெரிய தோள் களும் வயிற்றிலே தேமலுமுடைய கள்ளுவிிற்கும் பெண்டிர் இருக்கும் வீட்டிடத்து மகிழ்ச்சி கொடுக்கும் கள்ளைப் பெறானாவன்; பெறானாக, மதம் கன்னத்தை நனைக்கின்றதும் மன்றிடத்தே நின்று தனது புதல்வனின் தலையைத் தடவுகின்றதுமாகிய காட்டு யானையின் வெண்கோட்டைப் பெறக்கருதி போர்முனை போன்ற அவ்வழிப் பக்கத்தே மறைந்திருப்பான். அவன் இருக்கும்படி அழகு பெற்ற நீண்ட அடியுடைய இலவ மரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளில் தீச்சுடரை நெருங்க வைத்தாற் போன்று விளங்கு கின்ற பூக்கள் பூத்திருக்கும். அப் பூக்களிடத்தே குழல் ஓசையையுடைய தும்பி ஆரவாரஞ் செய்யும். அவ்விடத்தே குறிய மலையிடத்துக் கிடந்து காய்கின்ற வெள்ளிய எலும்புகள் வயிரமான காலையுடைய ஓட்டகத்தின் பசியைப் போக்கும். இவ் வகையான கல்லுடையதும் நீண்டதும் பல கவர் வழிகளையுடையதுமாகிய நாட்டைக் கடந்து அழகிய மாமை நிறமுடைய காதலி ஒழியும்படி செல்வாயாக, யான் வரமாட்டேன்.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

246. மருதம்

இது. தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.

கரகரப்பான உடம்பையும் பெரிய வாயையும் உடைய ஆண் சங்கு, நீண்ட மூக்குடைய ஆரல் மீன் நண்டைப்போல் திரிய, ஆழ்ந்த நீருடைய பொய்கையிடத்தே தனது துணையுடன் புணரும். இவ்வாறு நீர் மிகுந்த பெரிய வயலையும் புது வருவயினையுமுடைய ஊரானே! நீ பூவேய்ந்த கூந்தலுடைய விருப்ப மிகுந்த பரத்தையோடு, பூந்தாது நிறைந்த காஞ்சிமரச் சோலையுடைய அகன்ற ஆற்றிலே நேற்றுப் புனலாடினாய் என்று கூறுவர். அவ்வலரானது, காய்கின்ற கோபமும் வலியும் பெரிய புகழுமுடைய கரிகாற் சோழன், மிக ஒலிக்கின்ற கள்ளுடைய வெண்ணியின் வாயிலில் சிறப்புப் பொருந்திய மன்னரைப் பொருதிய, முரசம் ஒலிக்கின்ற போர்க்களத்தில் பதினொரு வேளிரோடு அரசர் மடிய, அவர்களின் திரண்ட வலியைக் கெடுத்தபோது குறைவின்றி எழுந்த ஆரவாரத்தினும் பெரிதாகும்.

- பரணர்.

247. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகனது வேறுபாடு கண்டு வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

கழுவாத முத்தாற் கோத்த மாலை தூங்குகின்ற அழகிய முலை களுடைய நல்ல மாட்சிமைப்பட்ட மார்பு தனிமையுறும்படி பிரிந்தவர் பொருள் புரிந்து வந்து அருளாராயினர்.

கரிய கரடிக் கூட்டத்தின் அழல் எழும் வாயுடைய கடுவன், கரிய கொம்புடைய இருப்பையின் வெள்ளிய பூவின் கூர்போன்ற புற்றின் பெரிய தலையைப் பெயர்க்கும். இவ் வகையான காடும் கடத்தற் கரிதென எண்ணார். பகைவர் மடிதலின் போர்முனை பாழ்ப்பட்ட அவ்விடத்தே வருகின்ற ஆட்களைப் பார்த்துக் கொலைத் தொழில் வல்ல யானை சுரத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும். இவ் வகையான இடையூறுடைய கவர்ப்பட்ட வழிகளையும் அவர் நீந்தினார். நாரிய பிணங்களை விரும்பிச் சிறகுகளும் நீண்ட கழுத்துமுடைய பருந்துகள் கூடும் உயர்ந்த சிகரமுடைய மலையைக் கடந்தோர், வாழ்வாராக.

- மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

248. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிச் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் கேட்பத் தோழி சொல்லியது.

தோழி! இரவில் நிகழ்ந்த நகைக்கத்தக்க தொன்றனைக் கேளாய்: ஆண் பன்றி, வலிய நாயைக் கொன்று தனது வலிய குட்டியைத் தழுவிக்கொண்டு, குட்டிகள் பின் தொடர்கின்ற தனது இளைய கூட்டத்தோடு (குட்டி களோடு) தொங்குகின்ற முலைகளுடைய பெண் பன்றி நீங்கக், காட்டை விட்டு அரிய வழியிடத்தே ஒடுங்கிய இடத்தில் ஆளைப் பார்த்து நிற்கும். இவ் வகையான அஞ்சாத பன்றியைக் கானவன், தொடுத்த கூரிய அம்புடன் குறுகினான். மூட்டு வாயுடைய தனது அம்பு செல்ல விலகாது அரிய வழியை மறிக்கும் அப்பன்றி, தனது பெரிய வலியை ஒத்ததென்று நினைத்து அவன் அதனை எய்யாது செல்வான். இவ் வகையான மலைநாடன், மிக்க (மற்) போர் செய்தலின் விரிந்து உயர்ந்து குவிந்த மார்பிடத்து அணிந்த பூக்கள் சோர்கின்ற மாலை, எருதின் ஏரிமீது இட்ட கயிற்றைப் போல அழகுடன் அசைய, வீட்டிடத்தே வந்து நின்றதை அன்னை கண்டாள். அவள் விரைந்து எனது முகத்தைப் பார்த்து நல்ல காரியம் என்று சொல்லி நகைத்துச் சென்றாள்.

- கயிலர்.

249. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது :

தோழி! கேட்பாயாக, பல நாளாக இவ்வூரிடத்தே எழும் அம்பல் எதற்கு. பல பூக்களுடைய காட்டிடத்தே சிறிய நிழலில் இருந்து, மயிலிறகாற் கட்டிய மாலையுடைய மழவர் இளம் பசுவைக் கொன்று இறைச்சியைத்

தின்பர். இவ் வகையான புலால் நாற்றமுடைய இடத்தை அளைந்து வந்த புழுதியையுடைய கோடைக் காற்றின் ஓசையை, நீண்ட மலைச்சாரலில் இரையைத் தேடச் சென்ற வாள்போன்ற வரியுடைய புலி செய்த சத்த மென்று நினைத்து, மான் கூட்டம், வேறுவேறாகப் பிரிந்து செல்லும் வழி களில் பயந்து அலறி ஓடும். இவ் வகையான, மூங்கில் வாடுகின்ற உயர்ந்த மலையைக் கடந்து சென்றார் காதலர். இவ்வாறு சென்றவர், நீண்டவாரை இறுகக் கட்டிச் செய்ததும், வரிந்த தாழக்கோலையுடையதுமாகிய தெளிந்த ஓசையுடைய கிணைப்பறையுடன் பாடும் பாணர் இரப்பின், தினமும் பொன் கொம்புக்குப் பூண் இறுக்கிப் பொன்மாலை சூட்டிச் சாந்து பூசிய உயர்ந்து விளங்குகின்ற உயர்ந்த ஏரியுடைய எருத்தை முன்னே கொண்டு வந்து, மிகுந்த உணவுப் பொருள்களைக் குவித்து, உயர்ந்த தேரையும் யானை யோடு கொடுக்கும், வளைந்த ஆபரணங்களும் பல வேறு பண்டமுமுடைய முசண்டையின் **வேம்பி ஊர்** போன்ற எனது உயர்ந்த அழகு தொலையினும், அருளார்.

- நக்கீரனார்.

250. நெய்தல்

இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

தோழி! கேட்பாயாக. மயங்குகின்ற துளிகள் நிறைந்த திரை வருத்து கின்ற ஓடுங்கிய நிலையையுடைய புன்னையின் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற பூங்கொத்துகளின் நுண்ணிய தாது வரியாக உதிர்ந்து கிடத்தலில் கடற்கரையின் மெல்லிய மணல் மணங்கமழும். அவ்விடத்தே, அழகிய கூட்டமாகிய ஆயத்தாரோடு கலந்து விளையாடும்போது, தாமரை மொட்டு அலங்கரிக்கும் உயர்ந்த தேரையும் இளையரையும் பின்னே விட்டு, மாலையும் கண்ணியும் அணிந்த ஒருவன் வந்தான். வந்து எமது அழகிய வீட்டைப் புகழ்ந்தான். புகழ்ந்து யாதும் மறுமொழி பெறானாய்ப் போயினான். அதற்குத் தாங்கரிய துன்பத்தோடு பெரிய தோள்கள் சோர்ந்தாய். அதனால், அழகிய வலையுடைய பரதவர் வாழும் கடற்கரைச் சிறுகுடியிடத்தின் கொடிய வாயுடைய பெண்கள் பழிதூற்றலின், அதற்குக் கலங்கிக் கையிறை யிடத்து வளைநெகிழ்ந்த நம்மோடு இராக்காலத்துத் துறையும் உறங்கா தாகும் - இது ஏன்? தோழி! சொல்வாயாக.

- செல்லூர் கிழார்மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார்.

251. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது.

கோசர், காற்றைப்போல விரைந்து செல்வதும், வெற்றிக் கொடியுடையதுமாகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேருடையர். அவர்கள் மிகப் பழைய

ஆலமரமுடைய அரிய பெருமையுடைய **பொதியமலை** யிடத்தே இனிய முரசிடத்தில் குறுந்தடியால் அடிக்கும் ஓசை மிகும்படி போர்முனையை அழித்தபோது **மோகூர்** பணியானாயினான். அதனால் பெரிய சேனையை யுடைய புதிய **மோரியர்** பகைத்து வந்தனர். அவர்களின் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்ச்சில்லு உருளும் பொருட்டுக் குறுக்கே கிடந்த வெள்ளருவி பாயும் பாறையை வெட்டிப் பதித்தனர். அப் பாறைகளுக்கு அப்பால், முன் தன்னிடத்தினின்றும் தப்பிய அழகிய நிறமுடைய வலிய புலியை, பெரிய நிலம் நெளியும்படி குத்திக்கொன்ற வெற்றியோடு குற்றமில்லாத வெள்ளிய கொம்புடைய யானை பாதுகாப்பினையின்றி உறையும். இவ் வகையான தேக்க மரம் நெருங்கிய சோலையுடைய தொலையாத வழியிடத்தே காதலர் சென்று, அரத்தினால் அராவிச் செய்த அழகிய வளையல்கள் நெகிழும்படி செய்தார். தோழி! கேட்பாய், அவரிடத்தே தூதும் சென்றன. தோள்வாடி கூந்தலுடைய அழகிய நெற்றியிடத்துப் பசலைக்கொண்டு அழகிய விம்முகின்ற ஆபரணங்கள் நெகிழும்படி சோர்ந்தன. வருத்தத்தோடு நாம் துன்பமுறும் அரிய துயரைக் கேட்டால் **நந்தனுடைய** செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அவர் அவ்விடத்திற்றங்கார்.

- மாரீழலனார்.

252. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது.

விலங்கு இடப்பக்கத்தே விழுதலாகிய அழியாத வெற்றியுடைய வேட்டையில், வாள்போன்ற வரியுடைய புலி நடுங்க, வெற்றியுடைய சிங்கம் உயர்ந்த நெற்றியுடைய யானையின் புகர் முகத்தே பாய்ந்துவெள்ளிய கோட்டில் தங்கும். இவ் வகையான, குளிர்ந்த வாசமுள்ள சோலையுடைய பெரிய மலைச்சாரலில் ஒரு வேலைக் கையிடத்தே ஏந்தித் தனியளாய் வருதலையும் அவன் அஞ்சமாட்டான். யானும் கண்ணீர் வடியும் கண்ணளாகி வருத்தத்தோடு தனியளாய் இருத்தலை ஆற்றமாட்டேன்.

தோழி! யாது செய்வோம். இண்டங்கொடியின் பஞ்சுபோன்ற குடுடைய விரிந்த குளிர்ந்தமலர் உதிரும்படி துளிகளை வீசி ஒளியோடு மழைபெய்த நடு இரவில், எறிகின்ற திரையின் நீர்த்துளி சிதறும் சிறிய அணையுடைய பெருங் **குளத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும் காவலனைப்** போல அன்னையும் நித்திரையை மறந்தாள். (குளத்தைக் காத்தல் அனை உடையாதபடி).

- நக்கண்ணையார்.

253. பாலை

இது, தலைவன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

“தினமும் பசலை பரக்க, எனது உடம்பும் வருந்துகின்றது. சடுதியில் அன்னையும் அமைதியில்லாத முகத்தினளாயினாள். அலரோ, பொன் பூவணிந்த கொங்கரைத் துரத்தி நாடுகள் பலவற்றைக் கவர்ந்த பசும் பொன் னாபரணமணிந்த பாண்டியனது பொன் மிகுந்த பெரிய நகராகிய கூட லிடத்து எழுப்பிய இனிய ஓசையுடைய வாத்தியங்களின் ஒலியினும் பெரி தாகும். இவ்விடத்து நான் சில நாட்கள் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன் போலும்”, எனப் பலவற்றை நினைந்து வருந்தாதே, தோழி! கேட்பாயாக. பயப்படாத வடுகர் இருண்ட இரவில் அழகிய பசுக்கள் உயும்படி பகை முனையைக் கடந்து பல பசுக்கூட்டங்களினிடையே பதுங்கியிருப்பார். இருந்து கூட்டமாகிய கோவலரின் நீண்ட சீழ்க்கை அடித்து அழைக்கும் அரவத்தை அறிவர். அறிந்து விளங்குகின்ற ஏரியுடைய நல்ல ஏற்றைத் தினம் களவாடி வருவர். அதன் தழும்பும் சொறியுமுடைய கழுத்துத் தாழும் படி கட்டிய அழகிய உட்டுளையுடைய மூங்கிற் குழாய் நிறைய உணவை வைத்தடைத்துத் தொழுவினின்றும் கொண்டு வந்து, மன்று நிறையும்படி நிற்கும் கன்றோடு கூடிய நிரைகளோடு மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டு செல்வர், வலிய தோளுடைய **வடுகர்**. வடுகரது தலைமகனது பெரிய புகழுடைய **எருமை நாட்டிலுள்ள** அரிய வழியைக் கடந்து அவர் சென்றார். சென்றா ராயினும் குரும்பைபோன்ற மெல்லிய முலையும், அரும்பிய சுணங்கும், இடையை மறைத்து இடைக்குக் கீழும் தழைத்து வளரும் நீண்ட கூந்தலும், வானிடத்துச் சந்திரன் போன்ற பொட்டும், சந்திரனைப் பதித்தாற்போன்ற அழகிய முகமும், ஒள்ளிய சூடு விளங்குகின்ற அசையும் காதணியும் உடையவளாகிய அவளது பார்வையை அவர் அயர்ந்து நினையாமல் இருக்கமாட்டார்.

- நக்கீரர்.

254. முல்லை

இது, வினைமுற்றி வந்தெய்திய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல் லியது.

நரை கலந்த வாசமுள்ள மிருதுவான கூந்தலுடைய சிவந்த முதிய செவிலித்தாயார் பலவகையாகப் பாராட்டுவர். அப்பொழுது பொன் சதங்கை அணிதலால் அழகுபெற்ற சிறிய அடி, மணல் மிகுந்த முற்றத்தே நிலத்தே வடுச் செய்யும்படி நடவாள். வீட்டிலுறையும், சிவந்த காலுடைய புறாக்கள், துணையோடு குறுகப் பறந்து மேலே செல்லும்படி அவைகளோடு விளை யாடுகின்ற தோழிமாரைக் காணுந் தோறும் என் காதலி என்னை நினை வாள். நல்ல நெற்றியையுடைய அவளது தனிமையாயிருப்பதால் கலங்கு கின்ற துன்பம் அகல, வேந்தனுக்கு உறு தொழிலின் பொருட்டு வேறு தேயத் துக்கு வந்த யாம் வினை முடித்தேம். அவ் வாறாதலின் நீயும், பந்தியில் நின்றலை வெறுத்ததும் தேரை இழுக்கும் தொழிலில் வல்லமையுடையது மாகிய குதிரை பூட்டிய அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த தேரின் சில்லு

அழுத்துதலின் நுண்ணிய மின்னற்கொடி போல பசிய பயிர் சிதைய, தவள முல்லையோடு பொருந்தித் தண்ணென மணங்கமழும் பூக்கள் நெருங்கிய முல்லைக் காட்டின் நிண்ட இடம் பின் படும்படி, தேரைச் செலுத்துவாயாக.

ஏன் என்பாயாகில், யான் சொல்லிய காலம் நீடாமல், விரைவாக மாலை மணியால் குதிரையிடத்துள்ள எமது வருகையை அறிவிக்க ஊரை அடைந்து அவ்வழகுடையவளோடு யாம் மகிழ்ச்சி யெய்த.

- மதுரை அறுவைவாணிகள் கிளவேட்டனார்.

255. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உலகு இடம் விட்டுச் சென்றாற் போன்ற பெரிய நாவாய், புலால் நாற்ற முடைய திரை வீசும் பெரிய கடலைக் கிழித்து இரவும் பகலும் அசைவில் லாது செல்லும். விரைந்து செல்லுகின்ற இயல்புடைய காற்று ஆட்ட மணற் குன்றுகள் உயர்ந்த மணல் செறிந்த அகன்ற துறையிடத்தே மீகான் கப் படலை மாடத்தில் எளிகின்ற வெளிச்சத்தால் திசை அறிந்து கரைசேர்ப்பன். இவ்வாறு தம் முயற்சியின் பொருட்டு சென்ற காதலர் பல நாட்கள் கழியாமல், வாட்டுகின்ற துன்பம் நீங்கும்படி வருவார். தோழி மருத நிலம் போன்று புனல் பொருகின்ற நம்மூரிடத்திற் புதரிடத்தில் காக்கணஞ் செடிபோன்ற பகன்றையின் பெரிய மலரின் அல்லி, பலாக்கனியின் புறம்போன்ற பழமுடையதும் கூதளத்தின் இலைபோன்ற இலையுடையதுமாகிய பாகற் கொடியை அசைக்கும். இவ்வாறு அறனில்லாமல் அசைக்கின்ற பெரிய வாடை காவலுடைய மனையின் மாடத்தே இராக்காலத்தில் வீசும். அதனால் திருந்திய ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்து பெரிய அழகுவாட நிரைத்த வளைகள் செல்லும் தோளேனானேன். அவருக்குத் தூதாகச் செல்லும் அன்பினரைப் பெற்றால் நான் இவ்வாறு சொல்லியனுப்புவேன்.

- மதுரை கிளநாகனார்.

256. மருதம்

இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.

பின்னி வளர்ந்த வள்ளைக் கொடியின் நீண்ட இலைக் கூடலுள் நித்திரை கொண்ட பெரிய நகமுடைய ஆமை. சுண்டிவிட்ட கல்லைப்போல அகன்ற துறையிடத்தே செல்லும். சென்று திறந்த வாய் நிறைய நுங்கின் ஒழுகுகின்ற கள்ளை அருந்தும் அருந்தி மகிழ்ந்து நடக்கின்ற நடையோடு இனிய பெரிய வயலைக் கலக்கிப் பக்கத்தே உள்ள ஆம்பலின் மெல்லிய இலைகளிடத்தில் ஒடுங்கியிருக்கும். இவ் வகையான ஊரையுடையவனே. பொய் கூறாதீர்; உனது மாயத்தை நான் அறிவேன். அதுதான் நாம் அறிந்திருப்பதை நீ யறியாய். நேற்று கரிய அழகியகண்ணுடைய பரத்தையோடு

அழகிய வையையாற்றின் புதுப்புனலை உரிமையோடு ஆடினாய். அப் பரத்தையின் தோழியர் அதனை வெளிவராது மறைக்கவும் அது நில்லாது பெரிய கௌவையாயிற்று.

அழகிய பழைய புகழ் நிறைந்த பல பூக்களை உடைய வயலிடத்துக் கரும்பு நெருங்கிய சோலையுடையது. பெரும் புகழ்பெற்ற **கள்ளூர்**. கள்ளூரிடத்தில் நல்ல நெற்றியுடைய **இளம் பெண்ணின் கற்பை அழித்த அறனில்லாதவன்** தான் அறியேனென்று கொடிய சத்தியஞ் செய்தான். அதனை விசாரித்த சபையார் தளிர் நிறைந்த பெரிய கிளை செறியப் பற்றிய நெருப்பிடத்தே அவனை இட்டுக் **கொன்றனர்**. அப்போது அப் பெருமையுடைய சபையிடத்து எழுந்த ஆரவாரத்திலும் பெரிதாகும் வையை யாற்றில் பரத்தையோடு நீராடியதால் எழுந்த கௌவை.

- மதுரைக் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார்.

257. பாலை

இது உடன்போகா நின்ற தலைமகட்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

வேளிற்காலப் பாதிரியின் வளைந்த பெரிய தேன் பொருந்திய மலரின் வாடல் விடியற் காலத்தே சுரத்திடத்து நாளும். இவ் வகையான சுரத் திடத்தே, உள்மணியிட்ட சிலம்பணிந்த சிறிய அடிகள் சிவப்ப எம்மோடு வழியிடத்தாயினை. வருந்தேல் உனது பொலிந்த கூந்தல் நெருங்கும்படி வாரி அரும்பில்லாமல் மலர்ந்த பெரிய பூவுடைய ஆச்சாமரத்தின் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலரை வைத்து வேய்ந்த உனது தேன் வழிகின்ற கூந்தல் தலையைத் துவளச் செய்யும். வண்டை ஓட்டிப் பாதுகாக்க அறியாது, அழகாக மெல்லிய திரண்டு விளங்கும் வளைகளை ஒலிக்கும் முன் கையும், மெல்லிய இறையுமுடைய பெருத்த தோளும் விளங்க வீசி நடக்க வல்லவளாயினை. கள்வர் பகை மிகுந்த கவர்ப்பட்டுச் செல்லும் வழியைக் காணும்பொருட்டு ஏணி சார்த்திய கவர்ப்பட்ட தளிர்களுடைய யாமரத்தின் நார் உடைய பக்கங்களில், யானை சாறைச் சுவைத்து உமிழ்ந்த சாரமில்லாத கோதுடைய சக்கை கல்லாத உமணருக்குத் தீமூட்ட உதவும். இவ்வாறு துன்பஞ் செய்யும் இம் மலையிடத்தே மெல்லிய உச்சியுடைய கறையான் புற்றில் ஓடுங்கியிருக்கும் இரையை விரும்பி வெள்ளிய பாம்பு விளங்கும் படி இளைய கரடி, இருந்து கவரும்.

- உறையூர் மருத்துவன் றாமோதரனார்.

258. குறிஞ்சி

இது, அல்ல குறிப்பிட்டு பதிப்பெயர்ந்த தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! அரிய காவலுடைய பாழி நகர் நன்னனுதியனுக்குரியது. பழைய முதிய **வேளிர்** (மிக்க) பொன்னை அவ்விடத்தே பாதுகாத்து

வைத்தனர். அவள் அப் பொன்னினும் அருமையுடையவள் என்று நீ நன்கு அறிவை. ஆதலின் அவளை மறப்போம் எனினும் அதற்கு உடன்படாய். குளிர்ந்த மழை தவழுகின்ற நீர் ஓடுகின்ற பெரிய மலையின் நடுவில் பெருங்காற்று வீசும். அவ்விடத்தே மயக்கந் தரும் இருளிடத்திற் சென்று வருந்துதல்போல மாயாதிருப்பாயாக. நெஞ்சே கேட்பாயாக. தினமும், மெல்லிய தன்மையுடைய சிறுமியின் நல்ல மார்பை விரும்பிப் பாம்பு இரை தேடுகின்ற அச்சந் தரும் ஓடுங்கிய வழியிடத்து இரவிற் சென்றும் அவள் அருளும்படி பெறாய். புல்லென்ற கண்ணுடையையாய் வருந்தி உலகத் தோர்க்கெல்லாம் பெரிய சிரிப்பு உண்டாகும்படி, காமம் கைகடத்தலின் உண்டாகும் பெரிய அரிய துயரைத் தந்தாய்.

- பரணர்.

259. பாலை

இது, உடன் போக்கு நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வேலும் விளங்கினது. இளையரும் தொடுத்த தாரையும் கையினாற் கட்டியதழையையுந் தந்தனர். நிலம் நீரில்லாத வெம்மை நீங்க மழை பெய்தது. சோலைகளிடத்து, இலை சொரிந்து குறுகிய தளிர்களை நீட்டிய மரங்கள், நறியமலர்கள் வேய்த்தனபோலத் தோன்றிப் பல பூக்களோடு தேனொழுமும்படி நெருங்கின. கானமும் மிக நல்ல பனி நீங்கிய இளவேனிற் காலத்து மாலைக் காலத்து நிலா பாலெனப் பரந்து அழகு தரும். அம் மாலை தூதாக வந்தது போன்றது. நீயும் கலங்காத மனத்தளாகிய எனது வார்த்தையை விரும்பிக் கொள்வாய். விரும்பத் தகுந்த தகுதியுடையவளே! தெற்றி உயர்ந் தாலும், வயலைக் கொடி வாடினாலும், நொச்சியின் மெல்லிய கிளையிலுள்ள வளைந்த பூ வாடினும் உன்னிலும் அறியாமையுடையவள் உன்னைப் பெற்ற அன்னை. துயரைத் தாங்கி, உனது தமையன்மாரின் புலியை ஒத்த செருக்கைப் பார்த்து ஆலோசியாது அவன் இன்னும் உன் முலைகளைத் தோய்வானாக.

- கயமனார்.

260. நெய்தல்

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகன் சொல்லியது.

சூரியன் சரிந்தது; மலைகள் நிறம் விளங்கின; வண்டின் கூட்டங்கள் மலர்களிற் பாய்ந்து ஊதின; தாழஞ் சோலைகளில் கடற் குருவிக் கூட்டங்கள் ஒலித்தன; திரைகள் ஒலி அடங்கின; படகுகள் மீன் பிடிக்குந் தொழிலை மறந்தன. கரையிடத்தே ஆடுகின்ற நண்டுகள், புற்றிடத்தே சென்றன; செக்கர் வானம் தோன்றினது. துணையைச் சேருகின்ற அன்றில் கடற்கரைப் பணையின் உள் மடலிடத்தே சேர்ந்தது. கழியிடத்துள்ள மலர் கமழ்கின்ற வாயை மூடின. சோலையிடத்து வீட்டருகின் நின்ற புன்னையின் நறிய

பூக்கள் பொன்னிறங் கொண்டன. இவ்வாறு பகல் மெல்ல மெல்லக் கழிந்து இராவானது. யான் இப்பொழுது என்ன துயரை அடைகின்றேன். முதிய மரத் திலுறையும் பிளவுபட்ட வாயுடைய அன்றில் சடுதியாகக் குழறும், பேய் திரியும் நடுச்சாமத்தில், நெஞ்சை இழுக்கும் வருத்தஞ் செய்த அன்பரது அறிவை மெச்சினேன்.

- மோசிக்கரையனார்.

261. பாலை

இது, புணர்ந்துடன் போயினகாலை இடைச்சுரத்துப் பட்டதனை மீண்டு வந்தகாலத்துத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

நீ காட்டுப் பாதிரியின் விளங்குகின்ற கரிய தகடு போன்று ஒளிதரும் பூ வேனிலுக்குப் பூத்த புனலிப் பூவோடு விரவித் தெரியும்படி ஐங் கூந்த லிடத்தே சூடு. மெல்லிய பூங்கொத்துகளுடைய தேன் ஒழுகும் ஆச்சாவின் மலரைச் செருகு. பெரிய அழகிய விளங்குகின்ற வளை ஒலிக்கும்படி கையை வீசிச் சிலம்பு ஆரவாரிக்க மெல்லிய ஒதுக்கத்தோடு மெல்ல மெல்ல நடந்து உனது அழகிய முதுகை நான் பார்க்கும்படி செல் என்றேன். அவள் செல்லுதற்கு அஞ்சி விரைவாக ஒருக்கடித்த பார்வையோடு அழகு பெறச் சரிந்து நின்று தலை இறைஞ்சினாள். அதனைக் கண்டு யாமும் நெருங்கிய கல்லுடைய வழியே செல்லேமாய், அவ்விடத்தே தங்கினேம். பெரிய புலி யானையைக் கொன்று கூடுகின்ற ஓசையும், (கள்ளூண்டு) களித்து (ஆறலைக்கும்) வில்லுடையோர் குறும்பிடத்தே ஒலிக்கும் கடிய ஓசை யுடைய கடிய துடியின் தொனியையும் கேட்டேம். (ஓசையையுங் கேட்டுத் தங்கினேமென வினைமுடிக்க.)

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

262. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகட் புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பழங்கொல்லையுடைய பசிய நாட்டிடத்தில் கொடிகளை மறைத்துப், பல எருதுகளைப் பூட்டி உழுது, சிவந்த மண்ணுடைய நிலத்தே விதைத்த பயறு, செய்யப்படும்வினையினால் செருக்கி வளர்ந்து, நெருங்கிய பசிய இலையுடையதாயிருக்கும். அப்பசிய பயற்றிடத்தே பசுப் புகுந்தாற்போல மெய்மொழியுடைய கோசர் தந்தையின் கண்களை அருளின்றிப் பிடுங்கிக் குற்றப்படனர். அச் சிறுமையைப் போல, இவள், உண்கலத்திலுண்ணாள். வெள்ளை உடை உடாள்; சினமே உருவு கொண்டது போலானாள். வீரம் மிகுந்த சேனையும் வெற்றியுமுடைய குறும்பியன், போரில் நல்ல பெருமை யுடைய திதியனுக்கு (அக் கோசர்மீது, கோபமுண்டாகும்படி கூறி, அவனால் அக் கோசரின் இனிய உயிரைப் போக்கினாள். அதைக்கண்டு சினமாறிய அன்னிஞ்சிமிலி போல யாம் பெரிய மகிழ்ச்சி உடையேமாயினேம். பூக்களாற்

பொலிந்து அருவி நீர் ஒலிக்கின்ற நீர் விளங்கும் மலையிடத்து, நுண்ணிய பல துளிகள் பற்றைகளை நனைக்கும், வண்டு மொய்க்கின்ற கள்ளின் கொடையால் மகிழ்கின்ற பேகனனது பெரிய மலைபோல, நாற்றங் கமழ அழகிய இனிய வார்த்தையுடையவன் வந்தவாறு என்னே! (புதர்களை மேலே கொண்ட கல் மாமலை எனக்கூட்டுக.)

- பரணர்.

263. பாலை

இது மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.

அசைகின்ற திரையுடைய பொருங் கூடலிடத்தே, சூரியன், விளங்குகின்ற கிரணங்களைப் பரப்பி உயிர்கள் தொழும்படி தோன்றும். தோன்றி நீர்நிலைகள் வற்றும்படி பரந்து, நல்ல நிலம் பசுமையற்றுப் பயன் கெடும்படி வறட்டும். இவ் வகையான காலத்து பல வேறு கவர்ப்பட்ட வழி களையுடைய பெரிய காட்டிடத்து, வழிச் செல்லும் புதியவர்கள் வருவதைக் காணும் பொருட்டு வில்லுடைய ஆறலைப்பார். உயர்ந்த யாமரத்தின் கொம்பர்களில் ஏறியிருந்து பார்ப்பார். இவ் வகையான அரிய சுரவழியே என் மகளைக் கொண்டுசென்ற கொடியவனது வஞ்சகமான துணிவை யான் முன்னம் அறியேனாயினேன். அறிந்திருப்பேனாயின், ஐயோ! விளங்கும் வேலையுடைய சேரன் விரும்பிக் காக்கின்ற **வஞ்சிநகர்** போன்ற எனது அழகிய மனை விளங்கும்படி, அழகிய நெற்றியுடை மகளின் அரும்பு கின்ற முலையின் அகலத்து இன்பமான துயிலைத் துன்பமில்லாது அவன் கொள்ளுமாறு இனிதாகச் சேர்த்திருப்பேன்.

- கருவூர் கண்ணம்பாளனார்.

264. முல்லை

இது, பருவங்கண்டு வன்புறை எதிரழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

மழை இல்லாத வானிடத்தில் நட்சத்திரங்கள் விளங்கினாற்போல குழை நெருங்கிய முசுண்டை வெள்ளிய பூக்களைப் பூத்திருக்கும். அம் மலர்போன்ற வரியுடைய வெண்காந்தளின் வளைந்தகுலையிடத்துள்ள வெள்ளிய பூவைக் கவர்ப்பட்ட கோலுடைய இடையர் மிகவுஞ் சூடியிருப்பார். அவர்கள் இராக்காலத்து மழைக்கு வருந்திய பல பசுக் கூட்டத்தோடு, நீர்வடிகின்ற மாலையினராய் ஊரிடத்தே செல்வார்கள். மிகவும் நாட்பட்டு வந்த மழைக்கு நீர்மிகுந்து எழுந்த வேகமாயோடும் நீர் தெருக்கள் தோறும் பாயும். பெரிய ஓசையுடைய முழக்கத்தோடு சிறந்து மிகவும் இருண்டு கூதிர் நிற்கின்றது. இக் காலத்து எமது நிலைமையைக் காதலர் அறியாராயினும், அவர் தமது நிலையை அறிந்தாரோ! அவர் உயர்ந்த நடையும் காய்கின்ற சினமும் உடைய யானை, இருள் போலச் சூழ்ந்து நிற்க, அஞ்சும்படியாகத்

தங்கிய சேனையுடைய கொடிய கோபமுடைய அரசனது பாசறையிடத்தர்.

- உம்பற்காட் டிளங் கண்ணனார்.

265. பாலை

இது பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

தோழி! கேட்பாயாக. விளங்குகின்ற நிழலிடத்தேயுள்ள அறலைப் போன்ற சுருண்ட கூந்தலையுடைய பாவைபோன்ற நாம் இரங்கும்படி, நம்மைத் துறந்தார். அதனால் ஒள்ளிய வளைகள் நெகிழும்படி சோர்ந்து வருத்தத்தோடு கண்களிடத்தே நீர் சொரிந்து இருக்கின்றோம். அவரோ மலையை யடைந்தனர். அவ்விடத்தில் வலிய வில்லையும் கொடிய பார்வையையுமுடைய ஆறலைப்போர் இனிய ஓசையுடைய இடியேற்றை வெட்டி எடுத்ததுபோன்ற நிணம் பொதிந்த இறைச்சியை நெருப்பில் வைத்தெடுப்பர்; அச்சந்தரும் பேய்போல வெள்ளிய நிறமுடைய ஊனை வேட்கை நீங்கத், தின்பர்; குற்றந் தீர விளைந்த நெல்லாற் சமைத்த கள்ளைப் பருகி மகிழுவர். புலால் மணக்கும் வாயராயும் கழுவாத கையராயும், குடுமியுடைய கூகைகள் திரண்டிருந்து குழறுகின்ற, சிறியலூரின் பக்கத்திலுள்ள மராமரத்தின் கீழ்த் தூங்குவர். இவ் வகையினதும், சிவந்த நெற்றியுடைய யானையுடையதுமாகிய வேங்கடமலையைச் சார்ந்த போர் முனைபோன்ற அரிய சுரத்தைக் கடந்தவர் நம்மினும் பெரிதாகக் கருதிய பொருள். புகை போற் பொங்கி எழுந்து ஆகாயத்தில் உயர்ந்து ஊருவதும், பனி நெருப்புக் கொடிபோலத் தெரிகிறதுமாகிய, இமயமாகிய சிவந்த மலையை ஒத்ததோ? பல புகழ் நிறைந்த வெல்லும் போரையுடைய **நந்தர்** அழகு மிகுந்த பாடலிபுரத்தில் குவித்துக் கங்கை நீரில் மறைத்து வைத்த திரவியமோ? (பொருள், திரவியமோ என்று சேர்க்கவும்).

- மாமூலனார்.

266. மருதம்

இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து கூடிய தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

கரைகள் நிறையும்படி நீண்ட பரப்பில் புதுப் புனல் உயர்ந்து பாய்ந்தது. அப்பொழுது நேற்று வலிய களிற்று யானையைத் தெப்பமாகத் தழுவி, நரந்தப் புல் நாறும் குவிந்த கூந்தலுடைய இளைய பரத்தையோடு புனலாடினாய்; நீராடும் உடையோடு நீரிடத்தே திரிந்து ஆடிய அவளது உயர்ந்த அழகிய கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந் தோறும் நீங்காயாய் காமங் கைகடத்தலின் நாணிழந்து அவளுடன் ஆடினாய், என்று கூறுவர்.

யாழ் ஓசையுடைய வீதிகளுடைய **நிடுருக்கு** அரசனாகிய கூரிய வாளுடைய **எவ்வி** தனது ஏவல் கேளாத **நெடுமிடலைக்** கொன்றான்.

(அதனால்) பசிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்படாத அரிமணவாயி லிடத்துள்ள உறந்தூரிடத்து அவன் விடியற்காலையில் கள்ளுடைய பெருஞ் சோற்றுவிழா எடுத்தான். அவ்விழா ஆரவாரம் போல நீ பரத்தை யோடு புனலாடிய கௌவை பெரிதாகின்றது.

அயலே உள்ள வயலுழவர் எழுப்பிய பெரிய ஆரவாரத்துக்குப் பயந்து பறந்த மயில் தெய்வமகளிர் உறையும் மலையிடம் அழகுபெறவந்து தங்குவதும். அழகிய மணிவிளக்குடையதுமாகிய சீரலைவாயிடத் துறையும் போர் மிகுந்த முருகன் மீது நீ இப்போது செய்த சத்தியம் எமக்கும் துன்பத்தைத் தரும்.

- பரணர்.

267. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு ஆற்றாளாகிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

நெஞ்சை இளகப் பண்ணத் தக்கவற்றைக்கூறி அன்பு கலந்து நீங்காத வஞ்சினஞ் செய்த காதலர், சென்ற கரும்பு முடித்துக் கொள்கை (மறந்திருத் தல்) வேறாயிருத்தல் ஏன்? என்று நினைந்து வருந்துதல் பெரிதாயினை.

கோடைக் காற்று, கொம்பரிடத்தே பாய்ந்து இருப்பையின் பூவை உதிர்க்கும், அஞ்சத்தக்க அக் காட்டிடத்து இருப்பையின் குவிந்த முகிழ்கள் காட்டுப் பூனையின் அடிபோல் இருக்கும். அதின் மிகுதியான பூக்கள், கொம்பைக் கடைந்தது போலிருக்கும். அப் பூக்களை காலிடத்து மிக்க மயிரினையுடைய கரடி பொறுக்கி உண்ணும். மைபட்டது போன்ற கரிய முகமுடைய குரங்கின் கூட்டம் பசுமையற்ற நெடிய மூங்கிலிற் பாய்தலின், விரைவாக மூங்கிலினின்றும் விழும் வெண்ணெல், பாறையில் பரந்து கிடக்கும். அந்நெல் நகத்தினால் நெரிக்கும் ஓசைபோல் பொரிந்து பொங்கும். இவ்வகையான பல மலைகளிடத்துள்ள அரிய பல வழிகளைக் கடந்தவர் பழியுடையவரல்லர். தினமும் நமக்கு அருளியவரை நினைந்து தெளியாத, விளங்கும் அழகிய வளைகளை நெகிழ்த்ததோளே, தவறுடையது தோழி! (தெளியாத தோள் எனக் கூட்டுக.)

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

268. குறிஞ்சி

இது, குறைவேண்டிப் பின்னிற்ற தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

தோழி! கேட்பாயாக, பொறியும் வரியுமுடைய பூப்போன்ற நெற்றி யுடைய யானையோடு புலி, போர் செய்தலின் குழைந்த இரத்தம் பிரண்ட இடத்தின் புலால் நாற்றத்தை வேங்கைப் பூவின் மிக்க நாற்றம், காட்டு மல்லிகைப் பூவோடு சேர்ந்து மாற்றுகின்ற மலைநாடனோடு, குற்றமில்லாத

காமங் கலந்த காதல் உண்டெனில் நன்றாகும். ஆனால் நீ அதனை அறியாய் போல ஆராயாது கூறுகின்றாய். நாணமும் நட்பும் இலாதார், யான் ஒருத்தியை யன்றி இவ்வுலகத்தில் வேறு யாரும் இல்லை. இனிய உயிர் போன்ற உன்னோடும் ஆராயாது, முளையுடைய மூங்கில் கிளைகளுடன் மிகுந்து நிற்கும், பெரிய புகழுடைய எனது தந்தையின் அரிய காவலை ஆராய்ந்து பார்த்துப்பின் வருந்தாத செயலாகிய பெரிய பழியல்லாததனைச் செய்தேன்.

- வடவமண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்.

269. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

வளை அணிந்த தோள்கள் உயர்க; வருத்தமுந் தீர்க; நெளிந்த கரிய கூந்தலில் மாலையும் அணிக. ஏறுகளையுடைய பசுக்கூட்டம் திரும்பிச் செல்லத் தாம் செல்லாது நின்று, பூண் இறுக்கிய வெள்ளிய வேலுடைய வீரரை (வெட்சி வீரர்) எதிர்த்த அஞ்சா நெஞ்சுடையவர்களின் நல்ல புகழை நிறுத்தும் பொருட்டு வீரக் கழலணிந்த வீரர், மாண்டவர்களின் பல புகழ் களையும் எழுதிய கற்களை, யானை மடிந்து கிடந்ததுபோன்ற குறிய குன்றின் பக்கத்தே நாட்டுவர். அவைகளை முழுக்காட்டி நல்ல மலை மஞ்சளின் ஈரமான பக்கங்கள் தெரியும்படி அம்பினால் அறுத்த நீண்ட தோல்போன்ற சிவந்த கரந்தைப் பூவாற் கட்டிய மாலையை வரியுடைய வண்டுகள் ஆர வாரிக்கும்படி சூட்டித் தமது ஊருக்குச் செல்வர். இவ்வகையான அரிய சுரத்தை நமது காதலர் கடந்தார்.

தையின் தன்மையைப் பெற்றுக் குளிர்ந்த தண்ணிய மழை பெய்த கடைநாளில், பொன் காசு நிரைத்த பக்கம் உயர்ந்த அல்குலிடத்து அழகிய நிறமுடைய மாவின் பூவோடு கூடிய தழை அசையவும் காலித்து எழுகின்ற சந்திரன்போன்ற முகத்து, வாத்தியத்திலெழுந்த தெளிந்த ஓசைபோன்ற இனிய ஓசை பிறக்கவும், வண்டற்பாவையை உட்டுறையிற் கொண்டுவந்து, அழகிய நெற்றியுடைய பெண்கள் குரவை விளையாடுவார்கள். இவ் வகையான, பெரிய நீருடைய கடற்கரைச் சோலையுடைய குடியிருப்பாகிய வாணனது சிறு குடியிடத்தில் வணங்கி நிற்கின்ற நெல்லின் புது வருவாயுடைய மருத நிலத்தே காலையில் வாய் அவிழ்ந்த அழகிய செங்கழுநீர்போன்ற நின் கண்களின் நீரைத் துடைக்கும் பொருட்டு (அரிய வழியைக் கடந்து சென்றவர்) விரைந்து வந்தார்.

- மதுரை மருதுனிளநாகனார்.

270. நெய்தல்

இது, பகற் குறிக்கண் வந்து நீங்குத் தலைமகளைத் தோழி வரைவு கடாயது.

பெரிய இதழுடைய குவளை கரிய கழியிடத்தே மலரும். அதனைப் புலால் நாறும் வீதியிடத்தே சிறு குடிகளையுடைய கடற்கரையூரிடத்து மீன்

கூட்டங்களைப் பிடிக்கும் பரதவர் ஞாழற்பூவோடு சூடுவர். இவ்வாறு இவர்கள் சூடுகின்ற மாலைக் காலம் தனிமை செய்தலினால் தோள்கள் நெகிழ்ந்தன. சிவந்த இறால் மீன்களைத் துழாவிடும் துளிகளை வீசுகின்றது மாகிய பெரிய திரை பெரிய அடியுடைய புன்னையின் வளைந்த கொம்பரை நனைக்கின்ற கடற்கரைச் சோலையுடைய துறையை இவள் நோக்குவள். நோக்கிக் கொய்த பிடரி மயிருடைய குதிரையும், கொடைக் கையுமுடைய அரசனாகிய நல்ல தேரையுடைய **சூட்டுவனது கழுமலம்** போன்ற அழகிய, மாந்தளிர்போன்ற மேனி பழைய அழகுக்கெட உறங்காத கண்ணளாய்க் கலங்குவாள். கடவுள் உறையும் மரத்தின்மீது முள்ளாற் பின்னிச் செய்த கூட்டில், சேவலோடு புணராத அன்றிற் பேடை துன்பத்தோடு உறையும் இராக்காலத்தும் நீர் உமது ஊரை நினைந்து செல்கின்றீர். யானோ இதற்கு வருந்துகின்றேன்.

- சாகலாசனார்.

271. பாலை

இது. செலவுணர்த்திய தோழி தலைமகளது குறிப்பறிந்து தலைமகனைச் செலவழங்கச் சொல்லியது.

பொறியும் வரியுமுடைய புறாவின் சிவந்த காலுடைய சேவல் சிறிய புல்லிய பேட்டோடு தூர தேசத்துக்குச் செல்லும், சென்று ஐதமணலுடைய வழியிடத்தே கோடாங் கற்களை ஆராய்ந் தெடுத்துண்ணும். உண்டு வரியுடைய மரங்கள் வாடி நிற்பதும், மழை நீங்கியதுமாகிய பெரிய இடத்தே, குறிய மலையின் பக்கத்தே இடையூறுடைய சுரத்தைக் கடந்து தூரத்தி லிருந்து வந்த தாசமுடைய புதிய மாக்களின் போகின்ற உயிரைக் காத்த சுவையுடைய காய்களுடைய நெல்லியின் பல காய்களுடைய தளிரில் இருந்து குறுகுறுக்கும் இவ்வகையான காட்டைக் கடந்து அவ்விடத்தே சென்று தேடப்படும் நிலையில்லாத பொருள் தேடும் கருமத்தை நினைந்தனிராயின் நீர் நினைத்த கருமம் விரைவில் முடிவதாக.

இவளுக்கு, களிப்பு மிகுந்த கள்ளும் அழகிய தேருமுடைய **அவியனது** நாட்டிடத்தே அழகிய இளம் மேகங்கள் சூடித் தோன்றுகின்ற வும், பழங்கள் தூங்குவனவுமாகிய மலை வெடிப்பில் உயர்ந்து வளர்ந்த மூங்கிலின் கணுக்களின் இடைபோன்ற பெரிய மிருதுவான தோள்களில் அணிந்த அழகிய ஆராய்ந்தெடுத்த வளை கழலுமாகில், நீர் பிரிந்து உறை கின்ற நாட்டில் அதற்கு மருந்தும் இருக்கின்றதோ?

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

272. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

பெரிய புலியைக் கொன்ற பெரிய கையுடைய யானையின் புலால் நாறுகின்ற புகர் நிறமுடைய நெற்றியைக் கழுவ. இராக்காலத்தே, தெய்வப் பெண்கள் உறைகின்ற உயர்ந்த சிகரம் அருவியைத் தரும். அதனது அச்சந்தருகின்ற வெடிப்புடைய முகையின் இருளை வேலின் மின்னல் போன்ற ஒளிபோக்கும். செல்லுகின்ற வழியை வேல் விளக்கத் தனியனாய் வந்து பணிதலை முனியாதி நீர் வடிகின்ற மலைச்சாரலில் சேற்று நிலத்தே நெருங்கி வளர்ந்த காட்டு மல்லிகைப் பூவோடு கூதாள மலரை நெருங்க வைத்துக் கட்டிய கண்ணிகை, வாசற் காற்றுடன் மணக்க, அசையும்படி அணிந்த தலைவர், பாறையிடத்து மிளகு கொடி வளர்கின்ற தோட்டத்தி லுள்ள, குறிய இறப்புடைய குடிலாகிய நமது வீட்டிடத்தே வருவார். அதனால் உடல் பூரித்த மகிழ்ச்சியாலாகிய நமது நிலையைக் கண்ட அன்னை இது முருகனால் நேர்ந்ததென நினைத்து, முருகனைத் துதித்து, இரத்தத்தோடு கலந்த செந்தினையைப் பலியாக நீரோடு தூவி, முருக வேளை வழிபடுவளல்லனோ? பொன்போல மலர்ந்த வேங்கை மரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளை அழகுபெற, நீலமணி நிறமுடைய மயில் கூவும் அழகிய நாடனோடு பொருந்திய நமது தொடர்பு என்னாகுமோ?

- மதுரை அறுவை வாணிக னிளவேட்டனார்.

273. பாலை

இது, பிரிவின்கண் தலைமகள் அறிவு மயங்கிச் சொல்லியது.

வானிடத்தே விசையாக எழுந்த கூத்தாளப் பூ மாலையைப் போன்ற, பசிய காலையுடை வெண்கொக்கு, பரந்த சிறகுகளை வளைத்து ஆரவாரத் துடன் செழுமை பொருந்திய இடங்களுக்குப் பறந்து சென்று பூக்களோடு பரந்திருக்கும். இவ்வாறு நிலம் ஈன்றணிமை நீங்கிய முன் பனிக்காலம் வந்தது. இக் காலத்தே அழகைக் கவர்கின்ற பசலை நோய் வருத்தவும் அவர் நமது துயரை அறிய மாட்டாரோ? அவர் அறிந்தாலும் அவருக்கு நம் மனத்தைப் போன்ற மென்மையில்லாமையில் எமது ஊரை நினைக்க மாட்டாரோ? எப்படியென்று நான் அறிவேன்? விம்மி எல்லையைக் காண முடியாத பெரிய வாடைக் காற்றோடு, முலைகளின் இடையே தோன்றி வளர்கின்ற நோயாகிய இளங்கன்று, அசைவுடைய நெஞ்சத்தே வருத்தமாகிய கால் நீட்டி, ஊரவர்கள் தூற்றும் அம்பலாகிய அழகிய கிளைகளைவிட்டு, ஆறாத காதலாகிய விளங்கும் தளிரைப் பரப்பி, புலவர்கள் புகழ்கின்ற நார் இல்லாததாகிய இப் பெரியமரம், பூமிப் பரப்பெல்லாம் நிழல் செய்து, அலராகிய அரும்பைச் சொரியவும் அவர் வராதவராயினார்.

- ஒளவையார்.

274. முல்லை

இது, தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பெரிய விசம்பு அதிரும்படி முழங்கிப் பாதலத்தை இளக்கிக் கரைக்கும்படி பெய்து சிதறுகின்ற மழையையுடைய வானம், நடு இரவிலே பருவ மழை பெய்தது. அப்போது ஆடுகின்ற தலையுடைய செம்மறியாட்டின் கூட்டத்துக்குக் காவலாக தீக்கடை கோலில் மூட்டிய சிறு தீயைச் செருகித் திண்ணிய கயிறுடைய உறியிடத்தே பாளையுடையவனாய், உடம்பை நுண்ணிய துளிகள் ஒரு பக்கத்தே நனைப்ப, தண்டை ஊன்றி, இடையன் செல்வான். அவன் இதழை மடித்துச் சீழ்க்கை அடிக்க அவ் வோசை சென்று ஒலித்தலின், துள்ளும் ஆடுகளைப் பார்க்கும் குள்ளநரி வெருண்டு முள்ளுடைய குறுகிய பற்றைகளுக்குள் ஓடும். இவ்வாறு அவன் செல்லும் முல்லை நிலக்காட்டிடத்தே உள்ள நறிய மலருடைய முல்லை நிலம் சிறந்த கற்புடைய மெல்லிய சாயலுடைய சிறுமி உறையும் இனிய ஊராகும்.

- கிடைக்காடனார்.

275. பாலை

இது, மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

எனது மகள், உயர்ந்ததும் ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதுமாகிய பெரிய சாடியிடத்தே நிறைந்த நீரைச் சிறிய இறை கூடையினால் இறைத்துப் பாத்தியில் விட்டு வளர்த்த வயலைக் கொடியின் பந்தலின்கீழ் பந்தெறிந்தாடுவாள். ஆடிய இளமைத் தன்மையுடைய அந்தப் பெரிய மனைத் தலைவியைப் பார்த்து யான் வியர்வை நீரையுடைய, அதனை வெள்ளி சாந்துப்பொடி போட்டு உலர்த்துவாய் என்று கழறுவேன். அப்பொழுது நல்ல நெற்றியுடையவள் இனிய மழலைச் சொல் பேசுதலின்றி, இனிய உயிர்கலக்கும் வார்த்தைகளைக் கூறிப் பெரிய சோறுடைய வீட்டின் கண்ணே என்னோடு இவ்விடத்து இராள்.

அவள் அயலான் ஒருவனின் காதலை நம்பித்திரண்ட அரையுடைய இருப்பையின் துளையுடைய வெள்ளைப் பூவைக், குட்டிகளுடைய கரடிக் கூட்டம் இருந்து உண்ணும் கொடிய மலையிடத்துள்ள அரிய வழியே சென்றாள். பெரிய நிலம் (வெப்பத்தால்) வருந்தும் துன்பமுடைய காட்டிடத்தே நேற்றுப்போனவள் பெரிய மடப்பத்தை யுடையவளாவள். ஐத அகன்ற அல்குலுக்குத் தழையைக் கொய்து அழகாக உடுத்தலின் இலை கூழையான நொச்சியின் கீழ் அவள் சிவந்த சிறு விரலால் வரியாகக்கீறி விளையாடிய வண்டலையுங் கண்டீரோ? கண்ணுடையவர்களே!

- கயமனார்.

276. மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பங்காயினார் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது.

ஆழ்ந்த பெரிய பொய்கையிடத்தே இரையை நாடி மேலே வந்த ஆண்வாளை மீனை உண்ட நாரை, தன்னைப் பிறர் காண்பதை அஞ்சி,

மெல்ல மெல்லக் காவலுடைய வீட்டினுள் புகும் கள்வனைப் போலச் சாய்ந்து ஒதுங்கும். இவ் வகையான துறையை உடைய ஊரனோடு உண்டாகத் தகுந்த நாணம் இனி இருக்கின்றதோ? எமது சேரியிடத்தே எம்மைச் சேர அவன் வரட்டும். செவ்வரி பரந்த கண்களுடைய அவனது மனைவி, காண, அவனது மாலையையும் ஆடையையும் பிடித்து **ஆரியர் பெண் யானையாற் பழக்கும் பெரிய ஆண்யானைபோல** எனது தோள்கள் தூணாக எனது கூந்தலிற் பிணித்து அவனது மார்பைச் சிறை கொள்வேன். அவ்வாறு யான் செய்யேனாயின் யான், அவாவுற்று இரந்த வர்களுக்கு ஈயாது ஈட்டியவனது பொருள்போலப் பரந்து வெளிப்படாது வருந்துவதாக, நான் ஒம்பிய எனது அழகு.

- பரணர்.

277. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகன் தோழிக்குப் பருவங் கண்டழிந்து சொல்லியது.

தண்ணிய கதிருடைய சந்திரன், ஒளி நீங்கச் சாய்ந்து ஒளி மழுங்கிய தோற்றம்போல் நெற்றியின் ஒளி மறைந்தது. இவ் வாறாகவும் கருமத்தை மேற்கொண்டவர் தளராத உள்ளத்தினராய், வேல் துணையாகச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியிடத்து மிகவும் அச்சம் தரும் குரலும் வாள்போன்ற வரியு முடைய புலி பெரிய வாயுடைய பெண் புலியின் பெரும் பசியைப் (பார்த்துப்) பொறுக்கமாட்டாது, கரிய பனஞ்சிறாம்பு போன்ற பருத்த மயிரும் சிறிய கண்ணுமுடைய பன்றி வருவதைப் பார்க்கும். இவ் வகையான வழியிடத்தில் கடல்போன்ற இடத்தில் பொந்துடைய மரத்தின் புகர் நிற நிழலில் வழிச்செல்லும் புதிய மாக்கள் களையாறி யிருப்பர். இவ் வகையான சுரத்தை வேல் துணையாகக் கடந்தவர் வாராத இப்பொழுது, ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணமணிந்தவளே! கூரிய வாயும், அழல் எரிவது போன்று சிவந்த நெருங்கிய மயிரும் உடைய வீட்டிலுறையும் கோழியாகிய வீரமுடைய சேவலின் போர்புகின்ற கழுத்துப் போல, பரந்து பொங்கும் அழல்போன்ற முருக்கின் விளங்கும் பூக்கொத்தை வண்டு உண்டு சிதைத்துச் சொரிந்த அழகுடைய இளவேனில் வந்தது. தோழி! நங் காதலர் வராராயினார். (இள வேனிற் காலத்து வருவரெனச் சொல்லிச் சென்ற தலைவர் இளவேனில் வந்ததும் வருகின்றிலர் என்றவாறு.)

- கருவூர் நன்மார்பன்.

278. குறிஞ்சி

இது. இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

கிழக்குக் கடலிடத்து நீரைப்பருகிய நிறைந்த வானம், முரசுடைய வேந்தரில் பல படையுடைய சேனையின் பரிசை நிறம் போன்றனவாகி வல

மாக மேலே எழும். எழுந்து கோலிடத்தே கட்டிய கொடிபோல வளையும் படி மின்னும்; மின்னி நடு இரவில், அதிரும் ஓசையுடன் இடி இடித்துப் பெரிய மலைமீது சூழ்ந்திருந்து மழை பெய்யும். அதனாற் பெருகிய ஒளி விடும் அருவி பரந்து, நாளை, பெரிய மூங்கிற் கோல்கள் முறியும்படி தீண்டி அழகிய குதிரை வருவதுபோல் நமது ஊரிடத்துள்ள பெரிய அகன்ற முன் துறையிடத்து வரும். மணி போன்ற உடம்பின் ஆயத்தாராலலங்கரிக்கப் பட்ட அழகு தொலையத் தாங்குதற்குரிய நோயைச் செய்தவனது அழகிய மலையினின்றும் வருகின்ற அந் நீரிடத்தே பவளமணியைப்போல் குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்படையும்படி மத்தியானப் பொழுதில் மிக்க துயர் நீங்க முழுசுவோம்.

- கபிலர்.

279. பாலை

இது, பொருள் வயிற்பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நண்பர்களது வறுமையையும் உறவினரின் துன்பத்தையும் பற்றாது வாழ்பவர்களது செல்வத்தையுங் கண்டு ஓர் ஊரிடத்தில் வாழ்தல் கூடாது. பொன் போன்று விளங்கும் அழகு தேமலோடு நெருங்கி விம்மிய மிருதுவான முலைகளின் இடத்தை நீங்காதவருக்கு. இவ்வாறு, நடு இரவிலும் பகலிலும் நினைந்து நினைந்து எனது நெஞ்சைச் சுடும் கூரிய எரியாகிய ஆள்வினை மறைத்தது. யாம் மேற்கொண்ட முயற்சி மாரியைப் போல் நீங்காது. தினமும் காட்டிடத்தில் நடந்து யான் இவ்வாறு துன்புற அவள் துன்பப்பட்டு எத்தன்மையளாகுவளோ? இனிய யாழ் நரம்பிடத்துப் பிறக்கும் விளரி ஓசையோடு, பூங்கொத்துக்களைக் கோதி மகிழ்ந்து கூவுகின்ற குயிலோசையும் சேர்ந்து உறக்கத்தை எழுப்புகின்ற நீர் தெளிந்திருக்கின்ற காலை நேரத்தில் நம்மை நினைக்கின்றவளாகி, அழகாக நடக்கும் அன்னப் பேடையினும் மெல்லென நடக்கும், கரிய நெய்த்த கூந்தலுடைய மாயத்தைச் செய்பவள் துன்பமடைவாள்.

- இருங்கோன் ஓல்லை ஆயன் டிசங்கண்ணனார்.

280. நெய்தல்

இது தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பொன் நெருங்கினாற் போன்ற விளங்கும் பூங்கொத்துடையதாயிருக்கும் செருந்திமரம். அம்மலரை வேய்ந்த அழகிய கூந்தலையுடையவள் மண் உயர்ந்த கடற்கரையிடத்தே நண்டை ஆட்டி உலாவி விளையாடி இருப்பாள். இவ் வகையான அழகிய வளையணிந்த சிறுமி அழகாற்சிறந்த பொருளைக் கூடை நிறையக் கொடுத்தாலும் பெறுதற்கரிய பெருமையுடையவள். அவ்வாறாயின், தரும வழியை அறிந்து, நாம் உறைகின்ற

தேயத்தின் பக்கத்தே சென்று (அவள் தந்தையோடு) பெரிய நீருடைய கடற்கரை உப்போடு உழுதும், பெரிய நீருடைய கடலிடத்தே கட்டுமரத்தோடு சென்றும் ஏவல் புரிந்து பணிந்து அடுத்து இருப்பின், அவன் அவளைத் தருவானோ? அவள் பரந்த திரைதரும் கண்திரண்ட முத்துக்களைக் கொண்டு வந்து வண்டு ஒலிக்கின்ற கடற்கரைப் பக்கத்தே பங்கிடுகின்ற கடற்கரைச் சோலையுடைய பெரிய துறையுடைய பரதவர்மகளாவள்.

- அம்மீனவனார்.

281. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகனது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய் தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

தோழி! தினமும் பெரிய ஆண்மைகளை யான் அச்சந் தரும்படி கூறி, தான் கூறிய சொற்பிழைக்கும் என்பதையும் அஞ்சாது காதலர் சென்றார். ஒடுங்கிய அழகிய இளைய மயில் போட்ட இறகை வானத்தைப் பிளக்கின்ற வில்லிடத்தே சுற்றி, அவ்வலிய வில்லின் அழகிய நாணின் விளிம்பிலே ஏற்றிய கனைக்குங் குரலுடன் விரைவிற் செல்லும் கடிய கணையால் வலிமையடைந்தவர்களாவர் வடுகர். இவர்கள் முன்னே செல்ல **மோரியர்** தெற்குத் திசையில் வரவெண்ணிய வரவிற்கு, வாளை முட்டும்படி உயர்ந்த பனிபடிகின்ற உயர்ந்த மலையைக் கடத்தற்கு தேரின் விளங்குகின்ற சிலலு உருளும் பொருட்டு வெட்டிப் பதித்த பாறையைக் கடந்தார், பறையறைந்தது போன்ற அலரை நமக்குத் தீர்த்துச் சென்றார். செய்வது அறிந்து கூறுவாய் தோழி!

- மாமீனவனார்.

282. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

பெரிய மலைச்சாரலிலே வேட்டைக்குப் போன செறிந்த மூட்டு வாயுடைய அம்பும் வலிய வில்லுமுடைய குறவன், தான் வேட்டையாடிக் கொன்ற யானையின் வெள்ளிய கொம்பைக் கொண்டு நீர் விளங்குகின்ற சாரலில் நல்ல பொன்னை அகழ்வான். கண்ணைப்போன்று இமைக்கின்ற வலிய வயிரமணி விளங்கும்படி (அதிற் பட்டுக்) கூரிய நுனியுடைய வெள்ளிய கொம்பு ஓடியும். அதனால் கொம்பினின்றும், தெளிந்த நீருடைய ஆலாங்கட்டிபோன்ற முத்து உதிரும். இவ்வாறு பெற்ற மூன்று வகைத் திரவியங்களையும் விலைகூறிச் சந்தனத் தடியைக் காவு மரமாகச் சுமந்து கொண்டு தேன் ஒழுகும் வேங்கைப் பூமாலையை அணிந்து செல்வான். இவ்வகையான நாட்டை யுடையவனுக்கு மிக இனிய பலாவின் பெரிய செல்வத்தையுடைய எங்கள் தந்தையும் மகட்கொடுக்க இயைந்தனன். அவர் தூற்றும் வாயுடைய இவ் ஓரவர்களும் அவன் மணத்தலும் வாயுடங்கு

வார்கள். சாய்ந்த இறையுடைய திரண்ட தோள்களைக் கொண்டாடி ஆயும் அவனுக்கே கொடுப்பதாகக் கூறினாள். நாமும் மணக்கும் நாள் விரைவில் வருவதாக என்று அழகிய இறையுடைய மெல்லிய விரல்களைக் குவித்து வீட்டில் உறையும் கடவுளுக்குப் பலி இடுவோமாக.

- தொல்காப்பியன்.

283. பாலை

இது, உடன்போக்கு வலித்த தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

தலைவர், அழகிய நீண்ட கூந்தலையும் பெரிய தோள்களையும் தடவி உன்னை இவ்விடத்தில் விட்டுப் பிரிய அஞ்சினார். அப்படியிருந்தும் உன்னுடன் செல்லுதற்குத் துணிந்த பெரிய விருப்பம் மிகுந்தார். கவர்பட்ட கொம்புடை முதியமானைக் கொண்டு அற்ப உணவைக் சீறாரிடத்திலுள்ள பெண்கள் செல்லுமிடங்களில் தூரத்தே இருந்து கூகை குழறும். துன்பந்தரும் அம் மெல்லிய குரல் ஐதாக வந்து கேட்குந்தோறும் வழிச் செல்வோர் வருந்துவர். இவ் வகையான வழி போதற்கரியதாகும். அவ்வழி இவ்வாறிராமல், கரிய மரங்களிடத்தே தழைத்த இளந் தழை அடியிலிருந்து வளர்ந்து அழகு பெற்று, வானமளாவி இருண்டு, வெப்பந்தீர், பசிய வானத்தே பாய்கின்ற மழைத்துளி விழுந்ததைப்போல மெல்லிய குருத்துவிட, நல்ல பெரிய காட்டிடத்தே, (காலுக்கு) ஊட்டுகின்ற செம்பஞ்சின் சிம்பு பறந்தாற் போலத் தம்பலப் பூச்சி குளிர்ந்த நிலத்தே வரியாகக் கிடக்க, குளிர்ந்து இனிமையாயிருப்பதாக, எனக்கு இனிமையில்லாத பிரிவின்கண் உன்னோடு அவர் செல்லுதற்கு.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

284. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

சிறிய நெல்லியின் காயைக் கண்டதுபோன்ற குறுகிய விழியும், கூரிய பார்வையுமுடைய குறுமுயல் வளைந்த வரகின் வீங்கிய பொத்தியை அருந்தும். அருந்திக் குவிந்த செவியுடையனவாய் வளைந்த கொடிகளுள் ஒடுங்கியிருந்து நித்திரை கொள்ளும். கொண்டபின் நித்திரை எழுந்து தன் துணையோடு போகும். போய் சிறுகுடி யிடத்துள்ள முற்றத்தே சிறிது நிறைந்திருக்கும் நீரைக் கொண்டு உண்ணும். இவ்வகையான புல்லிய நிலத்தே உள்ள சிறுகுடியில் தினையினாற் சமைத்த கள்ளை யுண்ட வீரர் வளைத்த வில்லராய் வேட்டையாடச் செல்வர். சென்று முல்லை நிலக்காட்டில் மாளை (வேட்டையாடி அதனிறைச்சியை) அறுத்து உண்பர். இவ்வாறு அழகிய முல்லை நிலக்காட்டித்து, எம்மினும் பார்க்கக் காமத்தால் மயங்கிய அழகிய மாமை நிறமுடைய தலைவி உறையும் ஊர்.

- இடைக்காடனார்.

285. பாலை

இது, உடன்போக்கு உடன்படுவித்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

நம்மைப் பிரிந்து செல்லும் நீ, செல்வாயென்று மிக்க துயரால் வருந்தும் துயராகிய மன வருத்தம் ஓடித் தூரத்தே அகலும்படி தோழி! பல முறை ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொள்ளுவோம் வாராய்.

கூரிய பல்லுடையதும் ஊனில் விருப்புள்ளதுமாகிய பெட்டை நாயின் மிக்க பசியைப் போக்குதற்குக் காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் இளைய பெண்மான் அலறும்படி கலைமானின் ஓடுகின்ற தொடையை அறுத்த செந்நாய் கடுவன் வெயிலுக்கு வருந்தி இளைக்கும் வெப்பமுடையதாய் யிருக்கும், அரிய சுரம். அவ்விடத்தே வரியுடைய பெரிய வேங்கைப் புலியின் வயிரிய தோல்போன்ற, கற்கள் பட்டுக்கிழிந்த பல கிழிவுடைய உடையும் கிழிந்த குடையு முடைய புதிய மாக்கள், உயர்ந்த மரத்திலேறி, இடியேற்றை விரும்பி மேலே எழுந்த, கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்த எருவையின் ஆடுகின்ற செவியைப் பார்ப்பார். இவ் வகையான காட்டு வழியே, பெருத்த தோளும், குவளை மலர் போன்ற கண்ணும் உடைய இவள் நம்மோடு வருவர் என்று சொன்னார். உனது காதலர்.

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார்.

286. மருதம்

வரைந்து செல்வேன் என்று நீங்குந் தலைமகன் தலைமகளை ஆற்று வித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோழியின் கையைப் பற்றிக் கூறினான்; கையைப் பற்றியது தன்னைப்பற்றி துளுற்றதாகக் கருதித் தோழி சொல்லுகின்றாள்.

வெள்ளிய அழகிய பூண் பூண்ட, மெல்லிய கரும்புலக்கையால், வள்ளிக்கொடிபோன்ற நுண்ணிய இடை அங்கும் இங்கும் அசைய, மீன் சினைபோன்ற வெள்ளிய மணலைக் குவித்து, காஞ்சி மர நிழலில் நின்று தம் சுற்றத்தவரின் புகழைப் பாடுவார்கள், ஊரிடத்துள்ள சிறுமியர். இவர்கள் செல்லும் குறுகிய வழியிடத்தே வரால் மீனைத் தின்ற மீன்கொத்திப் பறவை தாழ்ந்த கிளையிடத்தே உறங்குகின்ற மருது நிற்கும். இவ் வகையான குளிர்ந்த துறையையுடைய ஊரனே! எப்பொழுதும் விரும்பாத உள்ளம் ஒன்றைக் கொண்டு அவ் விருப்பை அடக்கி, அறமும் பொருளும் குறைவுபடாது ஆராய்ந்து, தனது தகுதியையும் பார்த்து, அதன்பின் நினைத்ததை முடித்தல் பெரியோர் ஒழுக்கமாகும். ஆராயுமிடத்து இவ் வகையினது பெரியோரின் ஒழுக்கமாதலான, உம்மைப் போன்றவர்களிடத்தும் இவ் வகையான பொய்யோடு கலந்தவை தோன்றின் உலகத்தில் மெய்யென்பது எங்குள்ளது.

- ஓரம்போகியார்.

287. பாலை

இது, பிரிந்துபோகின்ற தலைவன் இடைச்சுரத்து நின்று தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இரங்கத்தக்க அவள், வளையணிந்த முன்கைகளின் கூட்டமாகிய விரல்களைக் குவித்து, (எனது) வடிவத்தை நினைகின்ற நெஞ்சளாய், பொழுதையே துணையாகக் கொண்டு வருந்தியிருப்பாள். தூங்குகின்ற நிலைமையுடைய ஆண்மான் சொறிதேய்த்த பெரிய அடியுடைய சந்தன மரத்திலே சுரைக்கொடி படர்கின்ற பொதியமலையிலே, அழகிய சிறிய குடில் வீடுகளுடைய சிறிய ஊர் இருக்கும். அவ்விடத்தே விடியற் காலை யில் இடும் பலியை மறந்த பலிபீடத்தின் பெரிய சுவரை மறைத்து ஒரு பெரிய விழுது விழுந்திருக்கும். அதனை உதைக்கின்ற கோடைக்காற்று துணையோடு கூடியிருக்கும் புறாவை ஓடச் செய்யும். வெள்ளிய முகிலுடை பெரிய இடத்தில் திரண்ட காலுடைய அழகிய பெண் மான், கலைமானின் பக்கத்தை நக்கி, ஓடுங்கி நிற்கும் யாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையின் ஓடுங்கிய ஐதநிலில் அசைவதைப் பார்க்கும், மாலைக் காலத்தேயாம் இவ் வகையான நீண்ட வழியிடத்தே வருந்துகின்றோம். (காதலி பகல் துணையாக வருந்த நாம் மாலைக் காலத்தே நீண்ட வழியிடத்தோம் எனக் கூட்டுக.)

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

288. குறிஞ்சி

இது, பசற்குறிக்கண் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு கடாவியது.

சந்தனம் பூசிய அழகிய பெரிய மாப்பினையுடையவனே! உனது மனம் மகிழுமாறு உனது மலைக்குச் செல்வாயாக. மலைச்சாரலிடத்தே வேங்கையின் பெரிய சினையின் புதிய பூவாற்கட்டிய அழகிய கண்ணியை முருகனோடு மாறுபட அணிந்தவனே! நெருப்புத்தின்ற கொல்லையிடத்தே விளைந்து கதிர் வணங்கிய தினை எமக்கு வரும் துன்பத்தை அறிவித்தது (தினையறுப்பின் தலைவன் புனத்திடத்துத் தலைப்படுதல் அரிது), தினமும் வருகின்றவனே! கனிகள் முதிர்ந்த மலைப் பாறையிடத்தே எமது தனிமையைக் கண்டும் (வாளாவிருப்பையாயின்) எம்மை எளிமை செய்தனையாகுவை. கொடியவர்கள் வந்து கிட்டும் உயர்ந்த பெரிய மலையிடத்து, செங்குத்தாக விழுந்து ஒலிக்கும் விளங்கும் நீருடைய அருவி இழியும். இவ்வாறு ஆறு செல்கின்ற அச்சந்தரும் தூறிடத்துச் சிறிய தலையுடைய குரங்குக் குட்டியின் பசியைக் களையும் பொருட்டு அதன் தந்தை பலாப்பழச் சளையைத் தொட்டாலும் மிகவும் வருத்தமுண்டாகும் படி குளிர் மிகுந்திருக்கும். இவ் வகையான பக்க மலை யிடத்து மாங்காட்டை மகளிர் காவல் காப்பதை ஓக்கும், பூங்கொத்தோடு குலைந்த கூந்தலையும் அழகிய இனிய வார்த்தையுமுடையவளது தந்தை அவனைக் காக்கும் காப்பாகும்.

- விற்றாற்று முத்தையினனார்.

289. பாலை

இது பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

வில்லில் ஏற்றிவிட்ட கணைபட்டு இறந்த புதிய மாக்களை இட்டு மூடிய கற்குவியலிடத்துப் படர்ந்த வழியிடத்துள்ள காட்டு மல்லிகையின் பூவை உயர்ந்து நிற்கும் நடுகல்லுக்கு நாட்பலியாக வைப்பர் (வழிச்செல்வோர்). இவ் வகையான சுரவழியின் குறுக்கே கிடக்கும் மரங்கள் உயர்ந்த வழியிடத்தே கருமம் வலித்தலில் நாம் வந்தேம். எம்மோடு வந்து நீ எப்போதும் வருந்துதல் அமையாது. நெகிழாது தழுவிய பெரிய கை சிறிது நெகிழினும் வருந்தும் இயல்புடைய இளமையுடைய என் காதலி. யான் தூரத்தே செல்லுதலும் அவள் வருந்தித் தினமும் கீறிய வலிய சுவரை நோக்கி என்னை நினைந்து கண்ணிடத்தே நீர் கொள்வாள்; கொண்டு நூலி லிருந்தும் நெகிழ்ந்த முத்தைப்போல முகிழ்த்த கண்ணீர்த்திவலை தெறிக்கக் குற்றந்தீர் விரித்த மெத்தையுடைய படுக்கையிடத்தே, ஐத மென்மையான தூவி அணை மீது சாய்ந்து மயக்கங் கொண்ட மனத்தளாய்ச் சோர்ந் திருப்பாள்; அவள் பிளந்த வாயுடைய பல்லி சொல்லுந்தோறும் கடவுளைத் துதித்து நல்லவற்றைக் கூறென நடுங்கிப் புல்லென்னும் மாலைப்பொழு தோடு வெறுத்து இருப்பாள்.

- எயினந்தை மகனினங்கீரனார்.

290. நெய்தல்

இது. இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய் தலைமகன் சொல்லியது.

கரிய மிக்க சேறுடைய வயலிடத்தே விடியற் காலையிற் சென்ற, கொழுத்த மீனை உணவாகவுடைய புல்லிய தலையுடைய சிறுவரின் நுண்ணிய கயிற்றாற் பின்னிய அழகிய வலையில் குடுமியுடைய கொக்கின் பசிய காலுடைய பேடு பட்டதாக, அதன் சேவல் பொழுது படும் நேரத்தில் மிருதுவான இரையைத் தின்னாது சிறிய குஞ்சைத் தழுவிக்கொண்டு விரைவாக அப் பனையிட்டே அன்புடன் அசையும். இவ் வகையான சிறிய பல பழைய குடிகளுடைய, கடற்கரைத் தலைவன், கழியின் பக்கத்தே நிற்கும் புன்னைப் பூக்கள் சொரிந்த சோலையிடத்துப் பிரியாத நெஞ்சத் தோடு தனியனாய் வந்து என்னை மணந்தான். அவன் மணவாதமுன்னும், வெள்ளிய கொம்புடைய யானையும், வெற்றிப் போருமுடைய குட்டுவனது தெளிந்த திரையுடைய கரையிடத்துள்ள தொண்டியின் முன் துறையிடத்து, வண்டு உண்ண மலர்ந்த பெரிய குளிர்ந்த நெய்தல் மணி போன்ற பெரிய வடிவு நீங்கிப் பொன்னைப் போன்ற நிறத்தைக் கொண்டது. இது எதனாலோ? தோழி!

-நக்கீரர்.

291. பாலை

இது. பொருள் வயிற் போகநின்ற தலைமகன் இடைச் சுரத்து தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

வானம் பெய்யாமையினால் காடு காய்ந்து மரங்கள் இலை இல்லா வாயின. ஏறுகளையுடைய பசுக் கூட்டங்களைப் பசி வருத்தினது. இவ்வாறு நீர் நிலைகள் முற்றாய் வறண்ட வேளிற் காலத்தோடு பயன் எதுவும் இல்லாத பெரிய மலை உயர்ந்து நின்றது. அதன் பக்கத்தே புலியோடு போர் செய்து கோபம் மிகுந்த வலியோடு வலிய ஆண் யானை ஒதுங்கி நிற்கும். அப் பக்கத்தே பரிய பரற் கற்கள் சிறிய பல மின் மினிப் பூச்சிகள் போல எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைய விட்டு விளங்கும். இவ் வகையான தொலை யாத வழியிடத்து எருவைப் பறவை, தனது பெரிய சிறகினால், விரிந்த பூங்கொத்துகளில் தாதை உண்ணும் தும்பிகளை ஓட்டும். அத் தும்பிகளின் ஊதுகின்ற ஓசையைப்போல வேகமாக மூச்செறியும் அம்பையுடைய (ஆறலைப் போர்) அச்சந்தரும்படி தழை சூடிய தலையினராய்க் கவர் பட்ட வழிகளில் நின்று ஆரவாரஞ் செய்து சாத்தரின் அரிய பொருளைக் கவர்வர். அதனால் அவ் வழியால் சாத்தர் எவரும் செல்ல மாட்டார். இவ் வகையான உயர்ந்த வழியிடத்தே சிறிய இலையுடைய நெல்லியின் இனிய சுவையுடைய திரண்ட காய் உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும். புள்ளியுடைய பெண்மான் அவைகளை உண்ண விரும்பி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது. அறுத்துச் செய்ததுபோன்ற ஊட்டுக் கொம்பைப் போட்ட தலையிடத்தில் முளைக்கின்ற தோலுடைய கொம்பு அதிரும்படி நின்று துணையைக் கூவி அழைக்கும். அழைத்து வெய்யில் சுடுதலின் வருந்தும். இவ் வகையான அரிய சுரத்தைக் கடந்து அவ்விடத்திருந்தும் நினைக்கின்ற நெஞ்சே! கேள். பூவைப் போல இடத்தே பரந்து நாறுகின்ற கரிய செறிந்த கூந்தலும், நல்ல அழகிய குளிர்ந்த கண்களுமுடைய காதலியின் மெல்லிய இறைகளுடைய பெரிய தோள்கள் பெரிய அழகோடு விளங்கும்.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

292. குறிஞ்சி

இது. வெறியச்சுநீஇத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இராக்காலத்தே மேயச் செல்லும் யானையின் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்ட நடு இரவில், மலையிடத்தே பரணிற் காவலிருக்கும் வலிய கையையுடைய கானவன் கடுகிய விசையுடைய கவணிடத்து வைத்தெறிந்த சிறிய கல், நாணில் நின்று புறப்பட்ட கணைபோலச் சென்று மலைச் சாரலிடத்துள்ள வேங்கையின் பூங்கொத்துகளைச் சிதறித், தேன் ஒழுகும்படி பலாப்பழத் துட்டங்கும். இவ் வகையான மலைநாட்டையுடையர் எமது தலைவர். அவளை மணவாவிடில், அவர் விளங்குகின்ற வளைகளை நெகிழ்ச் செய்த துன்பத்தை அன்னை அறிந்து, பலியைச் சொரிந்து, அசைகின்ற மெல்லிய தளிருடைய சிறிய இலையை அருந்துகின்ற தாயின்

முலையைப் பெறாது அதன் குட்டியைக் கொல்லுதல் வேண்டி வெறியாடும் படிமத்தான் மாலை அசைய ஆடுவானாயின், அதனை நான் நானுவேன். தோழி! வேறு செய்யத் தக்கதை அறிந்து கூறுவாய்.

- கபிலர்.

293. பாலை

இது, பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன் குறிப்பறிந்து தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இலை ஒழித்து வாடிய புல்லிய தலையுடைய வேல மரத்தின் கிளைகளில் வலையைக் கட்டினது போலச் சிலம்பியின் வலைகள் பல சூழ்ந்திருக்கும். இப்பாழான இடத்தே, ஆடை நெய்தற்குப் பா விரித்தது போன்ற வெயில் விளங்கி, அசைகின்ற அவ் வேலமரம் தோன்றும். இக் கொடிய காட்டிடத்தே வேலமரங்களில் குயிற்கண் போன்ற நிறமுடைய காய் முற்றி மணி ஆபரணம் போன்றவும் மானின் நிறமுடையவுமாகிய கனிகளாகும். உதிர்க்காத அவற்றை மெல்லிய கிளைகள் உதிர்க்கும் கொடிய வெப்ப முடைய சுரத்தைத் தமிழராகக் கடந்து செல்வார் என்று கூறுவார். தோழி! யாமோ நற்குணமில்லாத இடையர் தாயைப் பிரித்துக் கட்டிவைத்த மனம் வருந்துகின்ற கன்று போல நொந்து நொந்து இனிமையில்லாத வற்றைக் கூறுவேம். எனது காதலர் என்ன மயக்கமடைந்தாரோ?

- காவுள் முல்லைப் பூதனார்.

294. முல்லை

இது, பருவ வரவின் கண் வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இருண்ட கரிய முகில்கள் விண் அதிரும்படி முழங்கிப் பெரிய மழை பெய்தது. மழை பெய்த பின் புகை போன்று தோன்ற புள்ளியுடைய நுண்ணிய தூறல் பூமிப்பரப்பு நிறையத் தூறினது. அப்போது காதலரைப் பிரிந்த வருத்தமெய்திய பெண்களின் நீர் வடிகின்ற கண்களைப்போலக் கருவிளை மலர்ந்தது. பஞ்சு போன்ற தலையுடைய பூவுடைய, புதரிடத்தில் நிற்கும் இண்டங்கொடி நெய் தோய்ந்தது போன்ற நீர் நனைந்த அழகிய தளிர், இருபிளவுடையதாயும், கறுத்தும் நீருடையதாயும் அசையும். அவரை களித்தே பசிய பூக்கள் பூத்தன. அகன்ற வயல்களிடத்தில் கதிர் நீண்ட, காய்களையுடைய நெல், கண்ணுக்கினிதாக வளைந்து நின்றன. பனித்துளி மரக்கிளைகளிடத்திற் றூங்கும் முன்பனிக்காலத்து நடு யாமத்தே காய்கின்ற கோபமுடைய அரசனின் பாசறையிடத்தே நீளத்தாமதித்து நமது நோயை அறியாத அறனில்லாதவர், எனது (வருந்துவதாகிய) இந் நிலைமையைக் களையவருவாரோ? தோழி! பெரிதும் அடிக்கின்ற வாடையோடு, எனது தனிமையால் யான் நோவேன்.

கழார்க்கீரெனையிற்றியார்.

295. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

நிலம் நீர் வறண்டு பெரி சுனை வற்றவும் மலையின் குன்று வெடிக்கவும் கடைய வெயில் காயும். இதனால் வெயில் நீடிய, மூங்கில் வளரும் காட்டிடத்து, வெள்ளிய மருப்பிடத்துப் பெரிய தும்பிக்கையை வைத்த, வேங்கையை வென்ற அச்சந்தரும் பெரிய கழுத்துடைய உயர்ந்த யானை, சோர்ந்து மதம் வாடிப் பல மரங்களுடைய ஓர் இடத்தே பெண் யானை யோடு தங்கும். இவ்வாறான கல்லுடைய காட்டைக் கடந்து தலைவர் சென்றார். அக் காட்டிடத்தே கடல் நீரிடத்து விளைந்த உப்பைக் கொண்டு செல்லும் கூட்டமாகிய உமணர், வருந்துகின்ற எருதுகள் மூச்செறியும்படி செல்வர். சென்று மேட்டு நிலத்தை இடித்து அகன்ற இடத்துப் பெரிய வாயுடைய கூவலைத் தோண்டுவர். அக் கூவல் வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்கள் உண்டு களைப்பாறும்படி ஊறும். இவ் வகையான, பக்கத்தே அசைந்து ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த புல்லியின் மலையிடத்துச் செல் லுதற்கரிய காட்டை மறித்து, வலிய வில்லும், நீண்ட அம்பும், சுறுசுறுப்பு முடைய வடுகர், கள் உண்டு மகிழ்ந்தவர்களாய் ஆரவாரஞ் செய்வார்கள். நங்காதலர் (காவலுடைய) காட்டைத் தாண்டி, இவ் வகையான மொழி வேறுபட்ட தேயத்தைக் கடந்தனராயினும் அழகு நிலைபெற்ற விசாலிந்த நின்மிருதுவான பழிதீர்ந்த பெரிய அழகைத் தருவர் தோழி! மாரிக்காலத்துச் சிறு செண்பகத்தின் குளிர்ந்த இதழ் போன்ற அழகிய கண்ணீர் கொண்ட சிவந்த கடைக் கண்ணும் மணங்கமழ்கின்ற ஐந்து வகையாகக் கோதி முடிந்த கூந்தலும் உடைய பெண்ணே! (பெண்ணே! காட்டைக் கடந்து மொழி பெயர் தேயத்தே சென்றவர், தோள்களின் மாண் நலம் தருகுவர் எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

- மாழுவனார்.

296. மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்கு வாயின் மறுக்குந் தோழி சொல்லியது.

மாலைபோன்ற பூங்கொத்துகளுடைய குறிய காலுடைய காஞ்சியின் மலர்ந்த பூமாலையை அணிந்த கூந்தலும், செவ்வரி பரந்த மதர்த்த கண்ணு முடைய மாயத்தைச் செய்யும் பரத்தையோடு நேற்றும் மணங்கமழும் சோலையிடத்தில் உறங்கி இன்னும் பெரிய நீருடைய வையை ஆற்றில் அவளோடு புனலாடி ஈரம் புலராத மார்பினையாய் எம்மிடத்தில் வந்து நிற்கின்றாய்! நின்று அதனை நீ எனக்கு மறைக்க முடியுமோ? கடலிடத்தே பல மீன்களைப் பிடிப்பவர், தாம் வாரிக் கொண்டு வந்த இப்பியைப் பன்னாடையால் அரிக்கப்படும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் கள்ளுக்கு விலையாக் கொடுப்பார். இவ் வகையான பெரிய புகழுடைய கொற்கை அரசனும், வெற்றி

வேலும், வேகமுடைய வலிய யானையும், நெடுந்தேருமுடைய பாண்டியனது மலைபோன்ற உயர்ந்த நெடிய கோபுரங்களையுடைய மதுரையிடத்து எழும் பெரிய ஆரவாரம் போல, நீ பரத்தையோடு நீராடியது. பலர் அறியப் பெரிய அலராகின்றது.

- மதுரைப் பேரால்வாயார்.

297. பாலை

இது. பொருள் வயிற் போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பெரிதும் அழகில்லாத பெரிய புல்லிய தாடியும், கொடிய கண்ணுமுடைய வெட்சி வீரரின் அம்பு கொல்லுதலின் பக்கம் ஒடுங்கிய மிக அச்சந்தரும் நடுகற்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும். அவைகளிடத்து அவர்கள் புகழ் பரந்து தோன்றும்படி குயிலெழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவை கிடக்கின்ற மலையிடத்தே செல்லாது புதிய மாக்கள் களையோடு செல்லும் தெய்வம் உறைகின்ற ஓடைமரக் காட்டைக் கடந்து செல்வர். அக் காட்டிடத்தே பசிய முள்வேலியுடைய புலால் நாளும் முற்றத்தில், சித்தரித்தது போன்ற, காட்டுப்பூனையின், பூளைபோலப் பெரிய மயிருடைய பல குட்டிகள் சந்திரனைச் சூழ்ந்த நட்சத்திரங்கள் போலத் தாயைச் சுற்றிப் படுத்திருக்கும். இவ் வகையான பாலை நிலத்தாரிடத்து எயினர் நிரைகவரும் பொருட்டுக் கொட்டும் மேள வோசையைக் கேட்டு எருவைச் சேவல் பெரிய சிறகை அடித்துப் பறக்கும். இவ் வகையான அஞ்சத்தக்க காட்டிடத்தே நம்மோடு வருவேனென்றவளது கண்கள், நடுச்சாமத்திலும், பெரிய புல்லிய மாலையிலும் தாங்க முடியாத நோயோடு மிக்க துயரார் கலங்கி, எம்மை நினைவும் வருத்தம் கைகடத்தலின் என்ன ஆகுமோ? நெஞ்சே!

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

298. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறிச் சுட்டலை மகற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

நீரைப்போன்று நிறமுடைய அழகும். பல கதிர்களுமுடைய சூரியன். விளங்குகின்ற தொழிலைச் செய்வதற்கு வலமாக உயர்ந்து எழுந்த நிறைந்த கடலிடத்தே தோன்றும். அதுபோல இருண்ட மாலைக் காலத்தே வேங்கை நிறைய மலர்ந்திருக்கும். அதன் ஒள்ளிய தளிர்கள் விளங்கும் தழைத்த பெரிய கிளையிடத்துள்ள குளிர்ந்த துளியை அசைகின்ற காற்றுத் தடவும். இவ் வகையான மலை நாடனே! பெரிய ஆண் யானை (புலியைக்) கொன்று சினம் அடங்காதும், வென்றதனால் வலி குறையாதும், பெரிய பெண் யானைக் கூட்டங்கள் தடுமாறாதும், பெரிதும் ஒழுகுகின்ற மதத்தினால் செருக்கியும் பெரிய மலையிடத்தே அழகாக வரும். இவ் வகையான பெரிய காட்டு வழியில் செறிந்த இருள்கெட வெள்ளிய வேலை ஏந்தித் தாழ்ந்த மாலையிடத்து ஊதுகின்ற வண்டுகள் இருந்து மலர்களின் முறுக்கை

அவிழ்கின்ற நடு இரவில் இவ்விடம் நீ வந்தது மிகவும் இனிதாகும். துளியுடைய கள்ளை மிகவுடைய எனது தந்தையின் பெரிய மனையில் தன்னைப் பாதுகாக்கும் ஆய் அறிதலை அஞ்சி நடு இரவில் காவலையுடை நெஞ்சோடு காமத்தைச் செப்பி நின் கொடுமைகளைக் கூறினேன். கூறுதலும் அவள் இத்தன்மையாக வருந்தாதே. தோழி! கேள்! எம்மைத் துறந்தவர் நெடுநேரம் பிரியாதவராகி விரைவில் வருவாரென, இரவில் துயரே துணையாகத் தூங்காது உறைகின்ற இவள் மகிழ்ந்தாள்.

- மதுரை பண்டவாணிகள் ஔந்தேவனார்.

299. பாலை

இது, இடைச்சுரத்துப் போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இரவும் பகலும் கருமத்தின் பொருட்டு பிரிந்தோம். மனம் நினைத்துச் சென்று அடைய விரும்பிய ஊரை மறந்து உறைய வல்லேமாயினோம்; அவ்வாறாயினும் அப்பதியை மறந்து இருத்தல் அரிதாகின்றது. கடுங்காற்று எடுத்தலின் அதன் வழிப்பட்ட தேக்கிலை, நெடிய சீழ்க்கையோசை செய்கின்ற பருந்தின நிரை எழும்பியது போல வானம் மறையப் பறந்து பறக்கும். பறந்து பல பண்டங்களோடு அகன்ற இடத்தே செல்வோர் மயங்கும்படி பறந்து கவர்ப்பட்ட வழியை மறைக்கும். இவ்வகையான காட்டிடத்துள்ள வழியிடத்தே நான் வினை வயிற் செல்வேனென்று நான் உரைத்தபோது, படுகின்ற சந்திரனைப்போலச் சோர்ந்து, வருந்துகின்ற துன்பத்தோடு புதிய அழகு இழந்த அழகிய முகத்தை கவிழ்ந்து நிலத்தை விரலாற் கிளைந்தாள். கிளைந்து கண்ணீர் வடிகின்ற ஈரமான குளிர்ந்த கண்கள் சொரியும் குளிர்ந்த நீர் நெஞ்சிடத்தே பட, நிற்கமாட்டாது, மிக்க துயராற்கலங்கி, நா நடுக்க முற்றுப் பேச மாட்டாதவளாய், கருமணல் போன்ற கூந்தலில் மறைத்தாள். நீர் செல்லும் கருமம் மாட்சிமைப்பட்டு நன்மையாகட்டும் என்று சொல்லி நெடுமூச்சு விட்டாள். இவ்வாறு வருந்துகின்ற நோயோடு வருந்திய பெரிய விருப்ப முடையவளது துன்பமுறும் நிலை இவ்வாறிருந்தது.

- எயினந்தை மகனாரிளங்கீரனார்.

300. நெய்தல்

இது, பகற்குறிவந்து நீங்குத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

விடியற் காலையில் வலையை வீசி மீன் பிடித்தலில் வல்ல பரதவர், பறியிடத்தே அம் மீன்களை நிறையக் கொண்டவர்களாய், அவைகளை மணல் செறிந்த கடற்கரையில் வருந்தும்படி காயப்போடுவர். அம் மீன்களை உண்ட பட்சி பெரிய துறையிடத்துள்ள சோலையில் இருக்கும். அச் சோலையிடத்தே பகலைக் கழித்து செல்லுதற்குத் தேர்பூட்டுமிடத்து, நீ வரிசையாகக் கிடக்கும் அழகிய செறிந்த கைவளைகளைத் திருத்திக் குழம்பிய கூந்தலைத்

தடவி. பெண்ணே! இனி உனது தோழிமாரோடு வீட்டுக்குச் செல்வாயாக என்று சொன்னாய். அப்பொழுது அவள் பெரிதும் அழுது தாங்க மாட்டாமல் வருத்த மடைந்தாள். அயலவரைப் போலப் பிரிந்து சென்றால் அவள் விரைவில் இறப்பினும் இறப்பாள் என்று அஞ்சுவேன். ஆகவே தொலைவிடத்து இருந்து வருகின்ற (புதியவர்களை போல) நீர் பெரிய ஆரவார முடையதும் புதுவருவாயுடையதுமாகிய எமது சிறுகுடி யிடத்தில் வந்தால் நாங்கள் விரைவில் எதிர்கொள்வேம். பொழுது மெல்லெனச் சென்று துறையும் அடங்கிற்று. சுறாக்களும் திரை அடங்கு தலின் திரிவனவாயின. தலைவரே இன்று செல்லாதீராகுக என்று நாம் எமது குறையைக் கூற நீர் தங்கி மகிழவும், இளையாத அரிய குதிரைகள் இன்புறவும், பெருமானே! நீர் அருளுவது உண்டானால் நாம் வீட்டிடத்தே நல்ல விருந்தாக உபசரித்தல் கூடும்.

- உலோச்சனார்.

இரண்டாவது
மணி மிடை பவளம் முற்றும்

குறிப்பு

இவ் வசனம் மூலத்தைப் படிப்பவர்களுக்கு உரைபோல அமைந்துள்ளது. பெரும்பாலும் செய்யுட்களில் பயனிலை முன்பும், எழுவாய் கடைசியிலும் வருகின்றன. எழுவாய் பெரும்பாலும் வினையாலணையும் பெயராக வருகின்றது. எழுவாய் பயனிலைகளை அறிந்துகொள்ளின் செய்யுட்களின் பொருளை அறிதல் எளிது. புலவர்தான் கருதிய ஒரு பொருளைக் கூறுமுன் அதற்குப் பல அடைகளையும் உவமைகளையும் நீளமாகக் கூறுவர். இவற்றைக் கருத்தில் வைத்துக் கொண்டால் செய்யுட்களின் பொருளை அறிதல் இலகுவாகும். நலம், அழகு எனப் பயின்று வரும் சொற்களில், நலம் எனப்படுவது, நுகரப்படுவது, அழகு - காணப் படுவது, சங்க நூல்களில் பயின்றுவரும் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஓரசை ஈரசைச் சொற்களாயிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. சங்க கால வழக்கிலுள்ள சொற்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்து கொண்டால் சங்க நூல்களைப் பயில்தல் எளிதாகும்.

1நித்திலக்கோவை

மூன்றாவது

301. பாலை

(இது வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

வற்கடகாலம்போல் வாடி வருந்தித் துயர்மிகும்படி நினைந்து வருந்தலை சிறிது ஆறியிருப்போம் என்றாய் தோழி! கூத்தர், கூலியாகக் கிடைத்த சிறிய உணவை மீதியின்றி எஞ்சாது உண்பார்; உண்டு நீரில் வாழும் முதலையின் உடம்பு போல மூங்கிலால் வேய்ந்த, குடிசையின் வாயில் போன்ற வண்டியின் சில்லு என்னும்படி (ஓர் இடத்தில் தங்காது திரியும்) இடையூறில்லாத வாழ்க்கையார். அவர்கள் சுரம் தம்மை வருத்த மரத்தைத் தறித்துப் பெரிய தெளிந்த ஓசையுடைய கிணைப்பறையைச் செய்வார். அக்கிணைப் பறை ஒலிக்க, ஆடவர் அழகிய குவிந்த கொத்துகளுடைய எருக்கம் பூவை நெருங்க வைத்துக் கட்டிய மாலையைத் தலையிற் சூடுவர். பெண்கள், தாமரை மலர்போன்ற நெருப்பின், முழங்குகின்ற ஒளிபோன்ற, காட்டு ஆவிரையின் விளங்குகின்ற பூமாலையை அழகிய மார்பிடத்தே, அழகிய முலைகள் மீது அசையும்படி அணிவர்; செறிந்த நடையுடைய பெண் யானையோடு களிற்றி யானை புணர்ந்தது போன்ற குறியவும் நெடிய வும் எக்காளம் என்னும் குழல்களோடு, முழவு வாத்தியம் சேர்ந்து ஒலிக்கும். கார்கால வானமுழக்கத்தைப்போல நீரிடத்தே ஒலிக்கும் தேரையின் ஒலி போலத் தாள அறுதியுடன் சில்லரி என்னும் வாத்தியம் ஒலிக்கும். அவ்வாறு சிறிய பல வாத்தியங்களோடு பல ஊர்கள்தோறும் திரிந்து ஆடிச் செல் வார்கள். அவர்கள் ஒல் எனும் ஓசை உண்டாக வாத்தியத்தை வைத்துத் தலைப்பைக் கூட்டிக் கட்டிய வாத்தியப் பைகளுடையவர்களாயிருப்பார். இவர்கள் விட்டுச் சென்ற மன்றத்தைக் காணின், அடுத்த நாள், ஆரவார முடைய ஊருக்கு இனிமை இல்லாதாகும். அதுபோல துன்பத்தைச் செய்து மாலைப்பொழுது வந்தது. அதனால் காதலர் செய்த காதலை இப்பொழுது நெடுநேரம் மறந்திருக்க முடியுமோ?

- அநியன் விண்ணாத்தனார்.

302. குறிஞ்சி

(இது, பகலே சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது)

1 “இவை செய்யுளும் பொருளும் ஒக்குமாகலின்” பெற்ற பெயர்.

மலைச்சாரலிடத்தே வளர்ந்த வாழையின் சிவந்த முகமுடைய அழகிய பூ, அசைகின்ற காற்று வீசுந்தோறும் நித்திரை கொள்ளும் யானையின் பெரிய முதுகைத் தடவும். இவ் வகையான அழகிய நாட்டையுடையவனோடு நீ, நீருற்றுகளில் புனலாடியும், பல இதழ் உடைய குவளை மலர்களைப் பெரிய சுனைகளிடத்துப் பறித்தும், நாறுகின்ற பூக்களுடைய வேங்கை மரத்தில் வண்டுக் கூட்டங்கள் ஒலிக்கின்றதும், வாசம் கமழ்கின்றதுமாகிய சோலையிடத்து மகிழ்ந்து விளையாடுதல் இனி அருமைபோலும். அன்புடைய தோழி! பெரிய மலைச் சாரலிடத்தே எங்கள் தமையன்மார் உழுது பயிரிட்ட கரும்புபோல் அழகு பெற்ற பெரிய கதிருடைய தினை கிளிகள் விழும்படியாக விளைந்தது. மிகவும் அழகு தேமல் பரந்ததும், நிரம்ப விம்மியதுமாகிய இளம் முலைகளையும், மெல்லியவாய்த் தழைத்து வளரும் கூந்தலையும் பலமுறையும் நோக்கும் ஆயானவள், அதனை (தினை விளைந்ததை) அறிந்தும், அதனைக் காவல் காக்க நம்மைச் செல்லுங்கள் என விடமாட்டாள் போல் இருக்கின்றாள்.

- மதுரை அறுவை வாணிகன் கிளவேட்டனார்.

303. பாலை

(இது, பிரிவின் கண் வேட்கை மீதார்ந்த தலைமகள் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

எமது நோயைப் பிறர் அறிவதை அஞ்சிக் களவொழுக்கத்தை மறைத்துப், பேய் கண்ட கனவைப் போல (பேய் கனவு கண்டால் பிறர்க்குக் கூறமாட்டாது) பல மாட்சிமைப்பட்ட நுண்ணிய காமமுடையனாயினேன். அக் காமம், வெற்றிவேலும், வீரம் மிகுந்த சேனையும், பசிய பொன்னாபரணமும் உடைய **பொறையனது**, முகில் செருக்கி எழுந்து தங்குவதும், தெய்வப் பெண்கள் உறைவதுமாகிய பெரிய **கொல்லிமலை** யுச்சியில் நெருங்கி ஓடும் அருவி ஓசை போல, அலரை எழச் செய்தது. இவ்வாறு அலரெழப் பிரிந்து சென்றவர், பாடிக்கொண்டு இரவலர் சென்றால், மலையை ஒத்த யானையோடு நல்ல ஆபரணங்களைக் கொடுக்கின்ற பாரியின் பறம்பு மலையில், நிரையாகப் பறக்குங் குருவிக் கூட்டங்கள், காலையிற் சென்று, வளைந்த முதுகையுடைய செந்நெற் கதிரைப் பெற்று, எல்லாம் இரை தேடும் கருத்துடையனவாகிப் பொழுது படத் (தனித்தவரைத்) துன்பஞ் செய்யும் மாலைக் காலத்துத் திரும்பி வருவனபோல, வருவாரென்று நினைந்தேன். இவ்வாறு நினைந்த அறியாமையுடைய நெஞ்சே! நீயோ சந்தேகத்தெளியாயாயினை. யானோ பல உலர்ந்த மரங்களுடையதும், உமணர்விடும் சீழ்க்கை ஓசை மாட்டுக் கூட்டங்களின் மணி ஓசைபோல ஒலிப்பதுமாகிய சுர வழியைக் கடந்து, வற்றிய நீரிடத்திள்ள மீன் சென்றது போல அவர் சென்ற வழியிடத்தே செல்லுதலை விரும்பினேன்.

- ஓளவையார்.

304. முல்லை

(இது, பாசறைக்கட் டலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

பெரிய வானத்தில் உயர்ந்த கூட்டமாகிய கரிய மேகம், நீர் நிறைந்த நுங்கின் கண்கள் சிந்தியவற்றைப்போல, நடுங்கும் குளிர்போன்ற நுண்ணிய ஆலங்கட்டியோடு, பெரிய மழைத் துளிகளையுடையதாய் வானத்தே உறுமிப் பெரிய பகலைச் செய்யும் வைகறைக் காலத்தே, வெள்ளிய மழையைப் பெய்யும். கையினாற் செய்து விட்டதுபோன்ற செம்பாட்டு நிலத்தில், சிறிய குட்டியைத் தழுவினதெறித்து நடக்கும் இளம் பெண் மான், வலமாக முறுகிய கொம்புடைய பெரிய ஆண் மானோடு, நிறைத்து விட்டாற்போன்ற தெளிந்த நீரைப் பருகும். பருகி, அசைகின்ற கிளை களுடைய குருந்தின் ஒடுங்கிய நிழலில் தங்கும். வண்டுகள் ஆரவாரித்து ஊதுதலின் பிடவம் பூக்களின் முறுக்கவிழும். பொறிகளையுடைய மயில்கள் ஆடும். வரியுடைய மணலிடத்தே காயாவின் பழம்பூப்பரந்து கிடக்க அதன் மேல் தம்பலப் பூச்சிகள் வரியாகக் கிடந்து நீல மணியிடத்தே பவளத்தை வைத்ததுபோல அழகு செய்யும். நீரினால் இவ்வாறு அழகு பெற்ற கார்காலத்தே, எனது வருத்தத்தை அறியாத என் காதலி, உயர்ந்த கொம்பையுடைய யானையுடைய அரசனது பாசறையிடத்தே, அவன் வினையோடு வேறு தேயத்தில் தங்கி, எமக்கு அருளாதவர், நம்மை மறப்பவராகார் என்று, என்ன நினைந்து வருந்துவாளோ?

- இடைக்காலனார்.

305. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.)

பகற் காலத்தும் நீங்காது, யாமத்தே குறைவில்லாத மழையோடு ஐயென்று இராக் கழியுமாறு துளியுடைய மேகம் பெய்யும். அப்பொழுது குளிர்ந்து வருகின்ற வாடைக் காற்றோடு குளிர் மிகும். இவ் வகையான வருத்தஞ் செய்யும் நடு இரவில், பல மெத்தைகளால் உயர்ந்த செல்வமுடைய படுக்கையிடத்தே, பருகுதல்போன்ற காதலோடு திருகி, உடம்பிடத்தே புகுதல்போன்ற கைகளினாற் றழுவும் முயக்கத்தை விரும்புகின்ற பெண்கள் வருந்துவார்கள். அருளில்லாத கணவர் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்தவிடத்து, அத் துன்பத்தைத் தாங்கிய வருந்தும் நெஞ்சோடு யான் ஏன் இருக்கிறேன்? தோழி! பெரிய அரையுடைய பனையிற் றங்கும், கூர்ந்த வாயையுடைய ஒரு தனித்த அன்றிலின் வருந்திய குரல் கலக்க, உள்ளே சுடுகின்ற உள்ளம் ஒல்லென நெருங்கிய நெருப்புப் பிறக்கும்படி மூச்சு விடும். (பிரிவை) நினையாதவர்களின் இனிய குழலோசையைக் கேட்டு.

- வடம வண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.

306. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.)

பெரிய புகழுடைய தலைவ! நில்லாது செல்வீராக. பரந்த பொய்கையிடத்தே பிரம்போடு வளர்ந்த முட்கொம்புகளையுடைய இண்டங் கொடியின் சிம்புகளையுடைய தலை, புதிய பூ ஈன்ற மாமரத்தின் இளந்தளிரைத் தடவ அதனிடத்தே அழகிய பட்சிகள் உறங்கும். இவ் வகையான நீர் சூழ்ந்த செழித்த வயல்களிடத்தே வளர்ந்த கரும்பின் சாய்ந்த பக்கங்களில் ஊர்ந்து சென்று, வயலாமை, பசிய வெயிற் காயும். இவ் வகையான நெல்லுடைய வீதிகளையுடைய நல்ல ஊரனே! உனது, அழகு மாட்சிமைப்பட்டவளும், சந்திரனை ஒத்த நெற்றியுடையவளும், விளங்குகின்ற ஆபரணமுடையவளுமாகிய ஒரு பரத்தை இகழ்ந்த சொல்லும், அச் சொற்களைச் சொல்லிச் சிவந்த வாயிதழும் உடையவளாய், குளிர்ந்த கண்களால் வருத்தஞ் செய்யும் படி பார்த்துக் குளிர்ந்த வாசம் மிக்க மாலையால் அடித்து உம்மோடு ஊடினாள்; சிறிது கோபஞ் செய்து எமது மணல் மிகுந்த வீதியிடத்தே குறுகினாள்.

- மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

307. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகனைச் செலவு விலக்கியது.)

ஐயனே! சிறிய நெற்றி பொன்னிறங் கொண்டு, பெரிய தோள்கள் சோர்ந்து பெரிய உயர்ந்த அல்குவின் பொறிகள் வாடும்படி இரவும் பகலும் மயக்கமடைந்து, மெல்லிய மழைத்துளிகள் விழுகின்ற மலர்களைப் போலக் கண்ணிடத்தே நீர்வடிய இவ் விடத்து இவள் வருந்துவாள் என்று கருதாது வினையை விரும்பி நீங்குதல் தகுதியோ?

வேங்கையின் வெல்லும் வலியைத் தொலைத்த பெரிய நல்ல யானை, கரிய மத நீராற் செருக்கி, மதம் மிகுதலின் செல்வோரைக் கோபிக்கும். இவ் வகையான வருத்தம் தரும் காட்டிடத்தே பெரிய கையுடைய கரடிக் கூட்டங்கள் இருந்து புற்றாம் பழஞ்சோற்றை உண்ணும். கறையான் புற்றின் சுவருக்குப் பக்கத்தே பற்றை வளர்ந்துள்ள மன்றத்தே கடவுள் போகிய கரிய காலுடைய தூணிடத்து (கந்து), முன் கூட இருந்தமையின் விட்டுப் பிரிய மாட்டாது கரிய புறா, பேட்டோடு இருந்து குறுகுறுக்கும். இவ்வகையான பெரிய கல்லுடைய மலையிடத்தது நீர் செல்லும் வழி.

- மதுரை ஈழத்துப் பூதனார்.

308. குறிஞ்சி

(இது, இரவு வருவானைப் பகல் வருகின்றது.)

புலியோடு போர் செய்த வாடிய நடையுடைய யானை, நீண்ட பிளந்த பெரிய புண்ணைக் கழுவுதற்கு இராக்காலத்தே, முகில், ஆலங்கட்டியோடு பெரிய மழை பெய்தது. அதனால் விடியற் காலையில் மிக வெள்ளிய அருவி

நீர் மிக ஓடுதலின் விளங்குகின்ற மலை மறையும். (மழை பெய்த) வெள்ளிய முகில்கள் பரந்து மட்பாத்திரங்களைச் சூளையிடும் புகைபோல் தோன்றும். இவ் வகையாக மலை நாடனே! நீர் இரவில் வருதல் ஏனோ? பகல் வந்தால், வேலை எப்பொழுதும் வைத்திருப்பவனும், கொடையில் மகிழ்பவனுமாகிய எங்கள் தந்தையின், களிற்று கடந்து வர முடியாத கல் முகையிடத்துக் கட்டிய பரணிடத்து இருந்து சிறிய தினையில் விழும் கிளி களை எம்மோடு ஒட்டி, வளமுடைய மலைச்சாரலில், ஊற்றுடைய சுனை யிடத்துள்ள குவளையின் தேன் ஒழுகுகின்ற அழகிய வாசமுடைய பல பூக்களைச் சூடிய, மெல்லிய கூந்தலாகிய மெத்தையிடத்தே உறங்குதல் முடியும். பொழுதுபட காவலருக்கு மறைந்து காவலுடைய புனத்தை ஆராய்ந்து பெரிய ஆண் யானைபோலக், கரிய கோலுடைய குறிஞ்சி யுடைய, நீர் வாழும் ஊருக்குச் செல்லுவீர்.

பிசிராந்தையார்.

309. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு, வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

வலிய வாளால் வெட்டியும் வில்லினால் எய்தும் பகைவரை ஒட்டிப் பாற் பசுக்களைக் கொண்டு வந்த அஞ்சா நெஞ்சராகிய வீரர் அம்பைத் தூரத்தே வைத்து வலிய நிலத்தே வருவார்கள். **தெய்வம் உறைகின்ற பரிய அரையுடைய** வேம்பின் கீழ் நிணம் எறிந்து இரத்தம் தூவி புலாலாகிய பலவகைப்பட்ட இறைச்சியின் புழுக்கை உண்பர். அவர்கள் இவ்வாறுண்ட அகன்ற பெரிய பாறையிடத்து களிற்று முதுகை உரைஞ்சிய இலவமரம் நிற்கும். அதன் விதைகளோடு கூடிய வெண்பஞ்ச ஆலங்கட்டிபோலப் பறக்கும். இவ் வகையான காடு மிகவும் நெடியது என்னாது, கூத்தர், பெரிய குதிரைப் படையையும், நல்ல போரையுமுடைய **வானவனது** அழகிய வீரக் கழலணிந்த சிவந்த பாதங்களை விரும்பிச் செல்வார்கள். தோழி! மூங்கிலின் அழகிய குழாய் வெடித்துக் கவணின் விசையுடன் சென்று பெரிய இடியோசையை உண்டாக்கும் மிக்க வெயில் நேரத்துச் செல்ல முடியாது. இராக்காலத்தே புனத்தை மேய்ந்த வலிய கோபமுள்ள யானை, குளிர்ந்த பெரும் பற்றையைப் பார்த்து, அஞ்சும். இவ் வகையான குன்று குறுக்கே கிடக்கும் வழியிடத்த அவர் சென்ற நாட்டே நாம் செல்லின் என்னோ?

- கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை சாத்தனார்.

310. நெய்தல்

(இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி சொல்லியது.)

கடிதாகச் செல்லும் தேருடன் இளையரை விட்டு வந்து நிற்கும் பெருந்தகையே! நீ சிறந்த குணமுடையை யல்லாமல் தொழத் தகுந்த அழகினையுமுடையை. நீ வருத்தம் மிகுதலின் பல நாட்கள் வந்து பணிந்து

மொழிகளைக் கூறினாய். அதனால் குவளை மலர் போன்ற கண்கள் கலங்க உன்மாட்டு இவளும் பெரு மையல் கொண்டாள். தாயுடைய பெரிய மனையிடத்தே சுற்றத்தார் பாராட்ட அன்போடு வளர்ந்த பெண் அவள், ஆதலின் அவள் பெரிதும் அறியாமை யுடையள். குன்றைப்போலத் தோன்றும் மணற்கும்பங்களை யுடைய கடற்கரையை உடையவனே! இன்று இவ் விடத்தே வரவிரும்பாதிர். அப் பூ விரிகின்ற புன்னை மீது தோன்றும் பனைக்கு அப்பால், உமணர் உப்பு ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளோடு வந்த இளைத்த குரங்கு பயந்து ஓட ஒலித் தெழுந்து இடியை ஒத்த திரை உடைகின்ற சிறிய வேலியிடத்தது, எமது சிறிய ஊராகும். ஆதலின் சிறிது அவ்விடத்திற் செல்வீராக.

- நக்கீரனார்.

311. பாலை

(இது, பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

பெரிய பெண் யானைகளைப் பரிசிலாகப் பெறும் பாணர்போல வாயிலில் நின்று, அரிய கடிய காவலையுடைய பெரிய வீட்டின் ஒரு புறத்தில், சித்திரம் எழுதினாற் போன்ற திண்ணிய கதவை, பேய் உலாவு கின்ற நடுச்சாமத்தில், காவலர் உறங்கும் நேரம் பார்த்துத் திறந்து நம்மைப் புணர்ந்தார். அவர், நம்மிலும் சிறந்தவர்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லையெனக் கூறிப் பல நாள் எனது பொங்கிய கூந்தலைக் காதலோடு தடவினார். அவர், நீர் வறண்டு திசைகளெல்லாம் வெம்ப, வழியிடத்தே வருகின்ற புதியவர் களுக்கு, இடையர், இளைய காளைகளிடத்துக் கட்டிய மூங்கிற் குழாய் களிடத்திருக்கும் இனிய புளியைக் காதடைப்புத் தீரும்படி தேக்கிலையில் பகுந்து கொடுக்கும், புல்லியின் நல்ல நாட்டுக்கு அப்பால் நீண்ட சுரவழியைக் கடந்து ஏகினார். அருண்மொழிகளால் தேற்றி நம்மைப் பிரிந்தோர் இவ்வாறு சென்றாராயினும் நீடித்துத் தங்கார்.

- மாழிலனார்.

312. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.)

தலைவர் மனம் உடம்படுதலின் உலகியலை நினைந்து அடங்கி, இரவில் வருதலாகிய இடும்பை நீங்க வரையக் கருதுவார். அவ்வாறாயின் யாம் பெரிதும் மகிழ்வோம்; மகிழ்ந்து, உயர்ந்த மலையிலிருந்து பெரிய பெயலுக்கு ஒழுகும் பெரிய நீரிடத்தே, ¹காந்தட் செடிகளுடைய, சிறிய குடியிடத்தவரின் கௌவையைப் பொருட்படுத்தாது, செவ்வரிபடர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்ப நாளைக்கு, அப் பெரிய மலைநாடன் மார்பே தெப்பமாகக் கொண்டு ஆடுவோம். அன்புடைய தோழி! வருகின்றாயோ? மூங்கில்

1 நீரிடத்தே ஆடுவோம் என முடிக்குக.

வளர்ந்திருக்கும் மலைச் சாரல் மறையும்படி (முகில்) கால்கொண்டு, இனிய முரசின் ஓசைபோல முழங்கிப் பகைவர் ஓடும்படி புறங்கண்ட, தாளளவு நீண்ட பெரிய கையையும், வெல்கின்ற போரையுமுடைய பாண்டியனது போரிடத்து உயர்த்திய இரத்தந் தோய்ந்த புகழ்ப்படும் வேல்போலக் கொடிவிட்டு மின்னி மழை பரக்கின்றது.

- மதுரை மருதுனிளநாகனார்.

313. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

இனி அஞ்சத்தக்கது என்ன இருக்கின்றது அஞ்சாதிருப்பாயென மிக அழகிய மலைச்சாரலிடத்தே வந்து முயங்கி எனது நெஞ்சைப் பிணித்தார். அவர் சென்ற வழியை நினைந்து தினமும் நீரிற் குளித்துப் பொருகின்ற கயல்மீனைப் போலக் கண் நீர் நிறைய ஐதாக நெடுமூச் செறிகின்றேன்; எறிந்து இரவும் பகலும் துன்பம் வருத்த வருந்திப் பாம்பு விழுங்கிய சந்திரனைப் போல நெற்றியின் ஒளி மறைந்தது. அவரை யில்லாது யான் இவ்வாறு வருந்த அவர் பொருள் செய்தற்குப் பிரிந்தார். திரவியத்தைக் கொட்டிய பைக்கூறைபோல, பாம்பு உடம்பு வெதும்பும் வற்கடமிகுந்த காட்டிடத்துச் செல்கின்ற புதிய மாக்களின் கணையினால் மடிந்தவர்களது, பிளவுபட்ட புண்ணின் இரத்தத்தைக் குடித்து, உளவறியச் செல்லும் மனிதரைப் போல ஒடுங்கிய குரலவாய், வில்லுச் செல்லும் வழியே செல்லும் காக்கைளுடையதும் கற்கள் உயர்ந்ததுமாகிய சாரலுடைய மலையைக் கடந்தவர், அருள்புரிந்து வருவார், தோழி! வாழ்வாயாக.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

314. முல்லை

(இது, விணைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

நீலத்தைப் போன்ற நீரைப் பொதிந்து கருக் கொண்டமுகில் வானம் அதிரும்படி முழங்கும்; ஆலங்கட்டிபோல நிலம் குளிர்ந்து காடு குழையும் படியும், மாடுகளைத்தேடும் உழவர் இனிய குரலிற் கூப்பிடும்படியும், குட்டியையுடைய இளம் மானைத் தழுவி, முல்லை நிலத்தே, முறுகிய கொம்புடைய ஆண்மான் பசிய பயிரை உண்ணும் படியும் கார்காலத்தைச் செய்து பெரிய மழை பெய்தது. இக் கார்காலத்தே, அசுவநூலிற் சொல்லிய படி வளைந்த காலையுடைய குதிரையின் கல்லென்று ஒலிக்கும் மணி, சத்தமிடப் பாகன், தார் அணிந்த குதிரை பூட்டிய உயர்ந்த தேரைச் செலுத்து வான். அதன் இரண்டு சில்லுகளும், செல்லுகின்ற வழியை வெட்டுதலின் இனிய யாழ்நரம்பிற் பிறக்கும் செவ்வழி என்னும் ஓசை உண்டாகும். இவ்வாறு அவர் வராராயின் என்னிலை என்னாகும், பாண, சொல்லுவாயாக, கடவுட் கற்புடைய அவள் பாணனுக்குக் கூறினாள். அப்போது செய்வது அறியாது வருந்திய மயக்கந்தரும் நெஞ்சின் துயரைக் கொடுக்கும் வருத்தம்

நீங்கும்படி வந்தவனே! இனியதைச் செய்தாய். நின்கண்ணி வாழ்வதாக. வேலியிடத்துச் சுற்றிய வெள்ளைப்பூவுடைய முல்லையின் பெரியமாலை கமழும், புதிதாகத் தழைத்த கூந்தலும் இனிய நகையுமுடையவள் முயங்கும் பொருட்டுப், பெரும! உன் மார்பு மலர்வதாக.

- மதுரை அழக்கர் ஞாழார் மகனார் அம்மள்ளனார்.

315. பாலை

(இது, மகட்போக்கியதாய் சொல்லியது.)

கூந்தலும் சிறிய நெளிவுகொண்டது. முலைகளின் கூரிய மிருதுவான முகம், செப்புகள்போல் முகிழ்த்தன; தோழிப் பெண்களின் துணையை இவள் பெற்றிருக்கின்றாள் எனப் பலமுறை கண்ணாற் பார்த்து நேற்றும் ஐயப்பட்டேன்; அதுதான் கழிந்தது. மனம் வேறுபட்டும் அறியாமையினால் அவளை வீட்டில் வைத்துக் காவல் காவேனாயினேன். அவள் பெரிய புகழையுடைய பாண்டியனது மதுரை போன்ற, தனது அரிய காவலையுடைய பெரிய மனையின் மதிலையும் தாண்டியறியாள். அவ்வகையினாள் தொலைவிடத்தே, வறண்ட சூனையிடத்து ஒதுங்கி, புறாக்கள் கோதியுண்ட புல்லிய காயையுடைய நெல்லி, மேல் காற்றுக் குதிர்த்த குவித்த கண்போன்ற பசிய காய், நூலறுந்து சிந்திய துளைத்த பளிங்கு மணிகளைப் போல வறண்ட நிலத்தே உதிர்ந்து கிடக்கும் வழியிடத்தே, கூரிய வேலையுடைய காதலன் பொய் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சென்றாள். அவள், தேக்கின் அகன்ற இலை மூடியிருக்கும் பற்றை போன்ற குடில் வீட்டில் இறைச்சிப் புழுக்கை உண்ணும் முற்றத்தையுடைய கானவர் வாழ்கின்ற சிறு குடியிடத் தில் தங்குவாளோ?

- குடவாயிற்கீரத்தனார்.

316. மருதம்

(இது, தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகளை நெருங்கிச் சொல்லியது.)

நீராடும் துறையிடத்தே பெரிய மீன் திரியும் ஆழ்ந்த நீரையுடைய பொய்கையிடத்தே, அழகிய ஆம்பல் மலரை மேய்ந்த வளைந்த கொம்புடையதும், குளிர்ந்த ஈரமான முதுகையுடையது மாகிய முதிய எருமை எருது, அசைகின்ற மிக்க சேற்றிடத்தே உறங்கும்; பொழுதுபடப் பசிய நிணமுடைய பசியவரால் மீன் ஊறுபடும்படி அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று வெள்ளைப் பகன்றைக் கொடியைச் சூடி மூதூரிடத்தே, போர் மிகுந்த மள்ளரைப்போலச் செல்லும். இவ் வகையான மருத நிலத்தை யுடையவனது தேர் ஏற்றி வருதலின் வந்த அழகிய ஆபரணங்களை அணிந்த பரத்தையின் மெலிந்த தோள்களை அறிந்த (அலர் தூற்றும்) மகளிர் அலர் தூற்றத் தூற்றப் பரத்தையரிடத்தே செல்லுதலோ இவன் இவன் என நீ யறிவாயாக. நீ அவனுடன் புலத்தல் இயலுமோ? வீட்டிலிருக்கும் மனைவியர் அவ்வாறு

புலந்து வாழ்தல் வல்லவர்களே! செல்வம் நீங்க, சிறிய அரிசியைக் கொழித்துச் சமைத்து உண்டு, தனியராகி, இனியமொழியுடைய புதல்வன் வறண்ட முலையைச் சுவைக்கும்படி வாழ்கின்றார் ஆதலைத் தாம் அறிந்தும். (அவ்வாறு வருந்தும் பெண்கள்) அதனை அறியமாட்டார்கள். (அதனை - கணவனோடு புலந்துறைதலை.)

- ஓரம்போகியார்.

317. பாலை

(இது, தலைமகன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

மேகம், பகற்காலத்தே, பாயைப் போன்று பரந்து இருளைப் பரப்பி மழை பெய்யா தொழிதலும், புகைநிற உருவினதாகிய முன்பனிக்காலம் நீங்கும். அப்பொழுது முருக்குகளில் அரும்பிய குவிந்த முகைகளின் கூரிய முனை, நகைக்கும் முகமுடைய மகளிரின் சிவப்பு ஊட்டிய நகங்களை ஓக்கும். உதிராத முருக்கம் பூவின் பல இதழ்கள் உதிரும்படி வண்டுகள், மலரை உண்ணும் விருப்பினால் பாய்ந்து சிதைத்து அவற்றை உதிரச் செய்யும். அதனால் வண்டுகளின் கன்னங்கள் பொன்னாற் செய்தனபோன்று விளங்கும். வெள்ளியினாற் செய்த அம்பு பாறையிடத்தே முறிந்து விழுவன போல, ஆரவாரமுடைய வண்டின் கூட்டம் ஊதுந்தோறும் குரவ மரத்தின் உயர்ந்த கிளையிலுள்ள மணமுடைய பூ கோங்கமலரிடத்து உதிரும். அதனால் ஆரவாரத்தெழும் தும்பியின் தெளிந்த ஓசை, விளரிப் பண்ணை விடுகின்ற நரம்பைப் போல இம்மென்று ஒலிக்கும். மான் மகிழ்கின்ற விரும்பத்தகுந்த இளவேனிலின் ஒளியை ஒத்த பூக்களையுடைய ஆச்சாமரத்துக் குயில் செய்யும் ஓசை எமக்குக் கேட்கும் காலத்து வருவோம் என்று அவர் கூறிச் சென்ற பருவம் அவ்விடத்தில் வரவில்லைப் போலும், என்று நினைத்து மெல்லெனப் பார்த்து வருந்தி இருந்தோம். இருந்தேமாக நாம் விரும்பியிருந்த மனம்போல் அவர் வந்து நின்றார். காதலர் என்னைத் துறந்தார் என்று முன் யான் சொன்னபொழுது அன்னை யும் அறியும்படி வருந்தி நல்ல நெற்றியிடத்தே பசலைநோய் பரந்தது.

- வடமோதங்கிழார்.

318. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை வரவு விலக்கி வரைவு கடாயது.)

காட்டிடத்தே மான் செல்லும் பாதையில் யானையும் செல்லும். வானத்தின்மீது இடி பெரிதும் இடிக்கும். பாம்பும் புலியும் அஞ்சத்தக்கதாக வுடையவும், அவை இரவிற் றிரிகின்றனவுமாகிய சிறிய வழிகளிடத்தே இராக்காலத்தில் வருகின்றீர். மலையிடத்து அருவி ஒழுகும் ஓசையோடு வண்டுகள், மத்தளத்தோடு சேர்ந்த யாழ் ஓசைபோல இம்மென்று ஒலிக்கும். இவ்வாறு வளம் மிகுந்த பெரிய இடத்தில் நீரையுடைய மலை நாட! நீ மணந்துகொள்ள வேண்டினும் அதனைப் பெறுகுவை. இன்று முதலாக

வராதீர். வரின் எம்மை வருத்தும் துயரத்தோடு யாம் இவ்விடத்தில் இருக்க, இருளிற் செல்லுமிடத்து, நின் மலையிடத்துள்ள சிறு குடியை அடைந்த பின்பு, நீ வேட்டை நாய்களோடு மூங்கில் வளரும் இடத்துச் சென்று, அந் நாய்களை பிரிந்த பின், அந் நாய்கள் சத்தத்தினால் நீ நிற்கும் இடத்தை அறியவேண்டி ஊதுகின்ற கொம்பை ஊதல் வேண்டும்.

- கபிலர்.

319. பாலை

(இது, செலவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி செலவழுங்கச் சொல்லியது.)

கரிய நிறவாயையுடைய காக்கை, கரிய பெரிய கிளை விழுது விட்டிருக்கும் ஆலமரத்தின் அசைகின்ற கொம்பர் மீது ஏறி, கொடிய வில்லையுடைய எயினரது குறும்பில் ஆரவாரஞ் செய்யும், கொடுந் தொழிலுடைய ஆறலைப்பாரது வில்லினால் இறந்தவர்களின் பிணத்தைக் கவரும். இவ்வகையான பாழ்பட்ட பெரிய இடத்தே, தெய்வப் பெண்ணின் அழகிய வடிவம், நுண்ணிதாக ஒடுங்கிய நாரியும், நுண்ணிய மாமை நிறமும், வேங்கையின் பொன்போன்ற புதிய மலரை ஒப்ப, அழகிய, மார்பிடத்தே எழுந்து, அழகு தேமல் படர்ந்த முலையும், வண்டு ஆரவாரஞ் செய்யும் கூந்தலும், பெரிய தோளுமுடைய இவளைப் பிரிந்து செல்லற்கு நினைத்தீ ராயின், சென்று அரிய பொருளைப் பெறுவீராக! கொய்த தளிரைப் போலத் தாங்குதற்கரிய தன்மையளும், மெல்லிய தன்மையும், இளமையும், மிகவும் பெரிய அன்புமுடையளுமாகிய அவள், பிரிவேம் என்று சொல்லும் உமது எதிரே இறப்பேம் என்னும் பெரிய குணம் எப்போதுமுடையள்.

- எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்.

320. நெய்தல்

(இது, பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகனைத் தோழிவரைவு கடாயது.)

உயர்ந்த திரையுடைய கடற்பரப்பில் தூண்டிலிடத்தே கொளுவித் **திமிலன்** கொண்டு வந்த கடிய கண்ணையுடைய சுறாமீனை, அல்குலிடத்தே தழைகளை உடுத்த செல்வத்தை யுடைய தங்கைமார், விழாக் கொண்டாடும் வீதியிடத்தே விலை கூறுவர். இவ்வாறான கடற்கரைச் சோலையிடத்தே சிறு குடிகளையுடைய கடற்கரைத் தலைவ! மலர்போன்ற கண்களையுடைய தோழியின் வருத்தந் தரும் அலர் நீங்கும் பொருட்டு, நீ அருளாது பொய்ப் பினும் பொய்ப்பாயாக. நீண்ட கழியிடத்துத் துழாவின குறிய காலுடைய அன்னம் அடும்பு நெருங்கிய மணலிடத்தே அழகிய சிறகைக் கோதுவதும், பெரிய புன்னையின் தாதினால் அழகு பெறுவதுமாகிய பெரிய துறையிடத்தே, மணலைப் பிளந்த, தாமரை மொட்டையுடைய உயர்ந்த தேரில், வண்டற் பாவை அழியும்படி வந்து, நீ அவள் தோளைப் புதிதாக அனுப

வித்த போது செய்த சத்தியமும் பொய்யாகுமோ? அது கடலறிந்த சாட்சியாகும்.

- மதுரை கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

321. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.)

பசித்த யானையின் வாட்டம்போல, வற்றிய சுனையைத் தடவிய கோடைக்காற்றின் தெளிந்த சீழ்க்கைபோன்ற ஓசை, வார்கட்டிய பறை ஓசை போன்று, மலை வெடிப்புகளில் சென்று ஒலிக்கும். மெல்லிய காலுடைய பெண் மான் உண்பதற்கு, அதன் ஆண், குதிரின் கால்போன்ற இருப்பையின் வெள்ளிய பூவை உண்ணாது, வலிய குரலாற் கூப்பிடும். இவ் வகையான தொலை விடத்தே பெரிய மடியையும், ஒலிக்கின்ற மணியையு முடைய பசுக் கூட்டங்கள் நீர் பருகும் பொருட்டு, இடையர், விடுநிலத்தே வெட்டிய நீருடைய தூரவில், கன்றையுடைய இளைய யானை, களிறோடு பெருமையுடன் வரும். இவ் வகையான புல்லிய இடமுடைய மன்றத்தையும், அழகிய குடிகளையுமுடைய சிறிய ஊரிடத்து அவள் தனது காதலனோடு ஒதுங்கி இருக்க வல்லனோ? கணையுடைய அஞ்சாத தறுகண்மையுடைய காளையோடு முன்னே வருந்தச் சொல்வாளோ? வெயில் பெரிய வருத்தத்தைச் செய்யுமோ? இவற்றை நினைந்து யான் வருந்துகின்றேன். உள்ளிடும் மணி இட்ட அழகிய தண்டையைக் களைந்து, தாய் அறிதலையஞ்சி, மூங்கில் உயர்ந்த சாரலுடைய மலையைக் கடந்தாள். (மலையைக் கடந்தவள், ஒதுங்கி யிருப்பாளோ? வருந்திச் சொல்வாளோ? அவளை வெயில் வருத்துமோ? இவற்றை நினைந்து யான் வருந்துகின்றேன் என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

- கயமனார்.

322. குறிஞ்சி

(இது, அல்ல குறிப்பட்டுப் போகின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

விளங்குகின்ற வெயிலைப் போல, நெருங்கப் பரந்து மின்னல் வளைந்தோடி, இருண்ட மழை பொழிந்த பாதி இரவில் அடங்காத காமம் அடுத்து நின்று வருத்துதலின் நெருங்கிய மலையிடத்தே வீழ்ந்தவர்களைப் போல நடுங்கி வருந்த, பாம்படிக்கும் கோலைப் போலத் தனிமையா யிருந்து வருந்துகின்றாயோ? நெஞ்சே! இடியைப் போலச் சத்தமிடும் யானைகள் இடத்தே திரண்டு நிற்கும், வாள் (வெட்டுவது தெரியாது) மயங்கு கின்ற போர்க்களத்தையும், விளங்குகின்ற வேலையும், வேகமாகச் செல்லும் தேரையுமுடைய திதியனது, ஓடுகின்ற அருவி நீர் ஒழுகுகின்ற குறுங்காட்டில், பிறையை ஒத்த கொம்பும் தறுகண்மையும் உடைய பன்றியின் இறைச்சியை உண்ணப் புலிகள் கூடும் சாரலிலே, பாறையில் வைத்த இனிய

தேன் கூடுகளைக் குறவர் அறுத்தெடுக்க முயன்றும் முடியாத ஏறுதற் குரிய சிகரமுடையதாயிருக்கும் சொல்லுதற்கரிய புகழுடைய அதியனது பொதிய மலை. அம்மலையைப்போலப் பெறுதற்கரிய பெருமையுடையள் எம்மைப் வருத்தியவளாவள்.

- பரணர்.

323. பாலை

(இது, பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

இந்த மெல்லிய பெரிய அலரை, இவ்வூரிடத்தே எமக்குச் செய்வோரின் இறுமாப்பாகிய சொல் வாடக் காதலர் வருவாரென்பது மெய்யாவதாக. மிருதுவான சிவந்த வலியில்லாத சிறிய உனது அடிகள் நிலத்திற் படுவதை அஞ்சி, மெல்ல வளைந்து ஒதுங்கி அழகுபெற நடந்து காணும் பொருட்டு வருவாயாக. கற்பினால் மேம்பட்டவளே! பலா மரங்கள் பலவற்றை மறைத்து மூங்கில் வளர்கின்ற பக்கமலையிடத்துச் செல்லும் யானைக் கூட்டத்தைப் போல, முகில்கள் வானத்தே விளங்குகின்ற சூரியனின் ஒளி மழுங்கப் பரந்து பாம்பின் படம் நசிய இடிக்கும் கடிய இடியேற்றோடு, ஆலங்கட்டியோடு பொருந்திய மழையைப் பெய்து, உனது கூந்தலைப் போல் கருமையுடையதாய்க் கால் கொண்டது.

- புறப்பாட்டுப் பெருங் கொற்றனார்.

324. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் கருத்துணர்ந்து, உழையர் சொல்லியது.)

அழகிய ஆபரணமும் விசாலித்த பெரிய மிருதுவான திரண்ட தோளும், மடப்பமான பேச்சுமுடைய பெண், விருந்தினரைப் பெறுவள் போலும் (தன் கணவன் விருந்தாக வருதல்). தளிரின் நிறத்தையுடைய கிளி இனிதாகப் பொரித்த வளராத குஞ்சின் தூவிபோன்ற, மழைத்தூறலுக்கு வளர்ந்த பசிய பயிருடைய முல்லை நிலக்காட்டில், பறைக்கண் போன்று நிறைந்த சுனைகள் கிடக்கும். அவைகள் தோறும் துளியைத் தெறிக்கின்ற குமிழிகள் துள்ளுவன போலச் சேற்றுடன் பொருகின்ற தாமரைக் கொட்டைகள் கிடக்கும். அவை மறையும்படி காற்று தாமரைப்பூவின் மகரந்தத்தை உதிர்க்கும். அதனால் வாசம் கொண்டனவாய் மீன்கொத்திப் பறவையின் சிறகுபோலக் கரிய கண்ணிடத்து வரியைப் பெற்ற வண்டுகள் நறிய தாமரைப் பூவை உண்ணும். அப் பூக்களை அறுத்த சில்லுகள் குளிர்ந்த நிலப்பக்கத்திற் பிளந்த வழியுள், பெருந்தகையின் உயர்ந்த தேர், முல்லை மலரும் மாலைக்காலத்தே நகர் புகுதலை எண்ணி நிரையாச் செல்லும் பாம்பின் விரைவோடு வேகமாகச் செல்லும்.

- ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

325. பாலை

(இது, கொண்டு நீங்கக்கருதி ஒழிந்த தலைமகன் பிரிவின்கண், தலைமகள், தோழிக்குச் சொல்லியது).

தோழி! கேட்பாயாக, காதலர், வெள்ளிய மணல் பரப்பிய அழகிய பெரிய மனையிடத்தே குளிர்ந்த இருண்ட இரவில் குறியிடத்தே புணர்ந்த களவும் கைகடந்து வருகின்றது. அன்னையும் இதனை அறிந்து இடை விடாது காவல் புரிவாள். இரங்கத்தக்கவள் பின்பு இவ்விடத்தில் உறைவது எப்படியோ என்று சொல்லி அருள் செய்தார்; அருள் செய்து, ஆடுகின்ற நடையையும், மிக்க வெற்றியையும் விரும்புகின்ற கொள்ளனை, அதியன் பணிந்த பின்பு, பெரிதும் ஒலிக்கின்றயெரிய கிணைப்பறை அடங்கினது. அது போல மலை அழகழிந்து, பெரிய கடல் போன்ற அரிய சுரம் வெப்பமாயிருக்கும்; மிகவும் உனது கூரிய எயிறிடத்தூறிய நீரை உண்ணுதற்கு, குளிர்ந்த மழை ஒரு நாட் பெய்யும் போது, ஒள்ளிய நெற்றியும் ஒடுங்கு கின்ற இயல்பு முடைய பெண்ணே! உன்னோடு செல்வேன்; சிறிது நாள் அடங்கியிருப்பாயாக, என்று பல நாட்களாக வருத்தமில்லாத மனத்தோடு, செல்வதை வலியுறுத்தினார். இவையெல்லாம் வேறாக, வடக்கே, நல்ல வேலையுடைய பாணனது நல்ல நாட்டுள் பெரிய விளங்கும் இடமுடைய வானத்து வெயில் எறிக்கும் நீண்டவழியில் ஆளைக் கொல்லும் யானை வழியைப் பார்த்து ஒதுங்கி நிற்கும் சோலையுடைய வழியை மாலையிற் கடக்கச் சென்றவரது பெரிய பழி என்னோ? அது எனக்கு நோய் செய்யும் தன்மையால்.

- மாமூலமனார்.

326. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகளை வாயின் மறுத்தது.)

விரும்பும் வெற்றிவேலும், ஆபரணமணிந்த யானையும் உடைய சோழனது படைவீரன், மூங்கிற் கோலால் ஆழ மறியமுடியாத காவிரியாற்றின் ஊர்ப்புறத்தே நீர் நிறைந்த வாயிலிடத்துப், போர் செய்பவளாகிய பழையனை நோக்கி விட்ட வேல் போல பிழையாத கண்ணையுடைய பரத்தை நோக்கிய தன்மையுடையன. நீ, ஊர்ப்பறவையின் அழகிய வாயிடத்துள்ள புள்ளிபோன்று அழகிய தேமலும், பெரிய குளிர்ந்த கண்ணும் பெரிய தோளும் சிறிய நெற்றியுமுடையவளாகிய சிறிய பரத்தையை, செல்வரது விரைந்த தேர் பள்ளஞ் செய்த வீதியிடத்தே நீன்ற கொடி அசைகின்ற மேல்மாடத்து, பெரிய நெற்கதிரையுடைய மருத நிலத்து அழகைப் போல அழகைப் பாராட்டி விழாவுக்குச் செல்லுக. (வேலைப் போலத் தப்பாத பார்வையைப் பெற்ற நீர் அவளது அழகைப் பாராட்டி விழாவுக்குச் செல்வீராக இங்கு நிலலாதீர் என்றவாறு.)

- பரணர்.

327. பாலை

(இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறியது.)

இன்பமும் துன்பமும் புணர்வும் பிரிவும் நல்ல பகல் நேரமும் இரவுபோலவும் வேறு வேறு தன்மையுடையனவாகி ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்டுள்ளன. இதனை அறிந்தாயாயின், துணிவினையுடைய நெஞ்சே! இனிமையில்லாத கொடிய சுரத்தே பிரிந்து செல்வதை நல்ல ஆசை தூண்டச் செல்லுதலும் தகுமோ? நீ செல்வதற்குத் தூண்டினாயானால் எமக்கு நிகழ்வதையும் நினைத்தாயோ? நெருங்கிய வெயிலுக்கு எழுகின்ற ஆவியை அழகிய அலைகளையுடைய நீரென்று விரும்பி மிருகங்கள் மிகவும் செல்வதும், மரல் வாடுகின்றதுமாயிருக்கும் அகன்ற இடம். உவர் நிறைந்த இடமகன்ற அவ்விடத்தில், சிவந்த வரைகளையுடைய கலங்கல் நீரைப்போலப், பாம்பின் அழகிய வரிகளையுடைய உரி, புற்றின் பக்கத்தே கிடக்கும், புற்று அரையை மூடியிருக்கின்ற காய்ந்த கிளைகளுடைய மரத்தி லிருக்கும் கரிய கண்ணையுடைய காக்கை, இறந்த பிணங்கள் கிடக்கும் கவர்ப்பட்ட வழிகளில் பசிய ஊனைக் கவரும். அவ் வழியாற் செல்வோர் தாம் செல்வதற்கிரங்காது கொல்லப்பட்டவர்களது அம்பைப் பிடுங்கி வருந்துவர். இவ்வாறான வழியுடைய மூங்கில் வளரும் காட்டைக் கடந்த பின்பு எமக்கு ஆவதும் நினைத்தையோ?

(தூண்டினாயானால் போனபின்பு ஆவதும் நினைத்தையோ என்று கூட்டுக.)

- மருங்கூர்ப்பாலைச் சாத்தன் பூதனார்.

328. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைவி சொல்லியது.)

சுரபுன்னை செறிந்த சாரலில் வெற்றியாலுயர்ந்த கூத்தரது மேளம் ஒலித்தாற்போன்ற முழக்கமுடைய இடியேறோடு பெரிய மழை நடுச் சாமத்திற் பெய்தது. அந் நேரத்துப் பாம்பின் தலையை இடறிக்கொண்டு, நடுச்சாம இரவில் வந்து, வருந்துகின்ற முலைகளைப் பொருந்தித் துன்பம் அகலும்படி தழுவி, இராக்காலத்தில் பொருந்திய அன்பராயினார். அவர் அந்த நட்பை வெறுக்க, வளைகழலவும் அலர்பரந்து ஒலிக்கவும் நாம் இவ்வாறாகுதலை அறிந்தனமாயின், இளைய பெண் யானை, மழை தவழ்கின்ற சாரலில் முற்றிய கருப்பத்தை ஈன்று மூங்கிலை அருந்தும்போது, அதன் அழகை விரும்பிய ஆண் யானை தடவ வாழை சூழ்ந்த சாரலிடத்தே அது உறங்குகின்ற மலைநாடனது அழகிய மார்பை, முயங்குந்தோறும் முயங்குந் தோறும் முயக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அடங்கியிருப்போம். தோழி!

- மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்.

329. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

அழகிய கண்ணும் நெற்றியும் பசக்கும்படி நோய் மிகுந்து இவ்விடத்தில் யான் வருந்தவும், காதலர் பிரிதலைத் துணிந்து வாழ்தல் வல்லுநரானார். அவ்வாறானாராயின், குவிந்த சிறிய குடில்களையுடைய சிறு ஊரிடத்தே பெரிய மணி ஒலிக்க, உமணர், வளைந்த நுகத்தே, நுகத்தாணியை இட்டுப் பிணித்த சிவந்த கயிறுடைய வண்டியிடத்து, எருதுகளைப் பூட்டிச் செல்லும், கொடிய இடத்தே, காற்றுப் புழுதியைத் திரட்டிச் சுழற்றி எறிகின்ற வழியிடத்தே மெல்ல நடந்து செல்வார். பாய்கின்ற, நெருப்புப் போன்ற சிறிய வரிகளையுடைய புலிக்குட்டி, பெரிய நல்ல யானை நீரை விரும்பி உண்ணுதற்கு இட்ட தும்பிக்கையைக் கடித்து முழங்கும், இருண்ட குறுங்காட்டில் புலி புகுந்து குட்டி ஈனும், வற்றிய சுனையையுடைய பனி படுகின்ற சிகர முடைய பல மலைகளைக் கடந்து செல்வார். (பல மலைகளைக் கடந்து புழுதியைக் காற்றுச் சுழற்றி எறிகின்ற வழியிடத்தே நடந்து செல்வர் எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

- உறையூர் முதுகூத்தனார்.

330. நெய்தல்

(இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலை மகட்குக்குறை நயப்பக் கூறியது.)

மெல்லிய தன்மையுடைய தலைவன் கழியிடத்தே பூக்களைக் கொய்யும் சோலையிடத்தே தங்கியும், வரித்த மணலிடத்தே வண்டற்பாவை செய்து விளையாடியும், இனிமையாகப் புணர்ந்தும், எளிமை தோன்றப் பணிந்தும் தனது வருத்தம் வெளிப்படத் தனது துயரை வெளிப்படுத்தி னான். அவன் இப்பொழுது முன்னை நிலைமையிற் றவறி நமது துயர் அறியாமையின் மறந்த நெஞ்சோடு செல்வான். அவ்வாறு செல்கின்றவன் செல்வதற்கு வருந்தி முன்னின்று தடுக்கச் சென்றது எனது தங்காத நெஞ்சம் - அது அவ்வாறு முடிந்ததோ? அது முடிந்ததும் காமத்தைக் கூற நாணி நின்றது. அவர் ஊர்ந்து வந்ததேர் உவ்விடத்துள்ளது. குவிந்த வெண்மணற் கும் பத்துக்கு மேலும், கடற்கரைத் தாழை மடலிடத்தும், அழகிய பசிய அடுப்பங் கொடிகள் நெரிய ஊர்ந்து சென்று, சிறிய குடியிடந்துள்ள பரதவர் பெரிய கடலிடத்தே விட்ட விரைவிற் செல்லும் வளைந்த படகுபோல உயர்ந்து தெரியும் தோற்றத்தோடு கடந்து செல்லும்.

- உலோச்சனார்.

331. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

உயர்ந்த அடியும் சிவந்த இலைகளுமுடைய இருப்பையின், கொம்பைக் கடைந்தது போன்ற மிகுந்த வெள்ளைப் பூவை ஆடு

பரந்ததுபோல, ஈன்ற கரடியின், இளைய குட்டிகள் உருவி உண்ணும். அவை உண்டு விட்ட மிச்சத்தைப் பசிய குழையைத் தழையுடையாக அணிந்த பழையர் மகளிர், **கண்கள் திரண்ட நீண்ட மூங்கிற் குழல்களில் பொறுக்கிப் போடுவார்கள்.** அதனை மலையிடத் துள்ள சிறு குடியின் வீதி தோறும் உள்ளவர்கள் உண்பார்கள். இவ்வகையான சிறிய ஊரையுடைய நாடுகள் பல பிறகே கழிய அன்பில்லாதவர் சென்றார். தோழி! எப்பொழுதும், அரிய இசைத் துறை முற்றிய, கரிய கோட்டுச் சிறிய யாழையுடைய யாழ்ப்பாணர் பாடப் பல ஆபரணங்களையும் கொடுத்து நாள் ஒலக்கம் இருந்த கள்ளில் மகிழ்கின்ற **திதியன், வேளிரோடு** போர் செய்ய உருவிய வாளின் வாய் போன்ற அருஞ்சுரத்தை அவர் கடந்தார். (அரிய சுரத்தைக் கடந்து, சிறிய ஊரையுடைய நாடுகள் பல பிறகே கழிய அன்பில்லாதவர் சென்றார் எனக் கூட்டுக.)

- மாரீழலனார்.

332. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச், சிறைப் புறமாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.)

மட்டம் வளர்கின்ற மூங்கிலை அழித்துத், தனது கிளையோடு நின்று நிறம் விளங்குகின்ற யானை மேயும். அது, (மிருகங்கள்) நீர் குடிக்க வரும் பக்கத்தில் மிருகங்களைப் பார்த்துப் பதுங்கியிருந்த பெரிய வலியுடைய புலியைக் கொன்று, கூரிய கொம்பிடத்துள்ள இரத்தத்தை மழைத்துமியிற் கழுவும். கழுவி கன்முகைகளுடைய சாரலில் மெல்ல மெல்லச் சென்று எதிர்த்த பகையைக் கொன்ற இறுமாப்புடன் வண்டு அசுணப்புள் போல ஒலிக்கப் பிடையைப் புணர்ந்து வாழையுடைய அழகிய சாரலில் உறங்கும். இவ் வகையான மலை நாடன் இன்பமான வார்த்தையும் தகுதியான அழகுமுடையன் என நீ அன்று அன்பாகக் கூறி, யான் என்று அடங்கி யிருக்கும்படி சொல்லிய இனிய வார்த்தை மெய்யாயிற்று. தோழி! கேட்பா யாக, விரும்பியவர்களுக்கு அமிழ்தம்போன்ற மாலை மணம் வீசுகின்ற மார்பின் துன்பம் வருத்தாத முயக்கமும் குறைவு படாக் காதலும் முன் நாட் போன்றதே.

- கபிலர்.

333. பாலை

(இது, பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

யாமரத்தின் வெள்ளிய தளிரிடத்து அரக்கைப் பூசியதுபோன்ற உனது உடல் நிறம் பசப்பூரப் பெரிய வருத்தமுடையையாகி அவரிடத்தே பழியைச் சுமத்த விரும்புகின்றாய். அதனை மொழியினாற் சொல்லித் தாங்குதல் முடியுமோ? உனது துயரின் பெருமையைக் கூறின் தேடப்படும் பொருள் கிடையாதாயினும், அது கெடும்படி நினைத்து தரிக்க மாட்டார்.

தோழி! கேட்பாயாக. கோடைகாலத்தே பனையின் குருத்து ஓடிந்து விழும். அது தனது வருத்தத்தைச் சொல்லமாட்டாததாக, துவாரமுடையதும், சிம்புகள் உடையதுமாகிய அதன் தலை கூம்பிவாடும். அவ்வேளிற் காலத்து உள்ளீடில்லாத பனை போல யானைகள் கையைத்தூக்கி வானத்தே சத்தமிடும். இவ் வகையான மலையைக் கடந்து தொலைவிற் சென்றனராயினும், 'அன்பர் அவ்விடத்தைவிட்டு நாட்படாது வருவார்,' என மகிழ்ச்சி தரும் தன்மையில் நன்மை கெடாது நின்வாயிடத்திற் பிறந்த நன் மொழி நன்மையாகும்படி வருவராயின் நன்மையாகும்; வாராது காதலர் அவ்விடத் தராயினும் இப் பசலை நிறம் போதல் எளிதல்ல. சென்ற தேசத்தில் செய்யும் கருமம் முடித்து மீளும் உள்ளத்தர் எனினும் வரும் பெரும் விருப்போடு அவர் தூதனுப்பின் நன்றாகும்.

- கல்லாளனார்.

334. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

போரிடத்து ஓடாத நல்ல ஏற்றின் தோலைப் (போர்த்துக்) கட்டிய வெற்றிமுரசம் இனிய ஓசையுடன் ஒலிக்க, நாட்டைத் திறையாகப் பெற்றேம். பாகனே! பெரிய ஓசையுடைய கடலில் எழுந்த ஆரவாரத்தோடு, பெரிய களிற்றின் பெரிய கை போலக் காற்கொண்டு, கரிய பிடிக்கூட்டங்கள் திரளுவனபோலத் திரண்டு, வளைந்த குழையுடைய பெண்கள் மகிழ்ந்து ஆடும் கழங்கை ஒத்த ஆலங்கட்டியோடு நெருங்கிய துளிகளைச் சிதறி மழை பெய்து முகில்கள் ஓடுங்கின: வானத்தே, விளங்குகின்ற சிறகுடைய அன்னங்கள் நிரையாகப் பறப்பனபோல, நான்கு காற்றைப்போல் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தாமரை மொட்டையுடைய நெடிய தேர், கடிய வேகம் நீங்காது. மயிற்கூட்டங்கள் ஆடுகின்ற கார்காலத்தைக் கொண்ட பெரிய கொல்லையிடத்து, வலிய சூட்டையுடைய சில்லு ஈர நிலத்தை வெட்டச் செலுத்து; பூவின் அழகை உடைய கண்ணும் தழைத்த நெருங்கிய கூந்தலும் அழகிய சிறிய நெற்றி யுமுடையவளை இப்பொழுது நான் காணும் பொருட்டு.

- மதுரைக் கூத்தனார்.

335. பாலை

(இது, தலைமகள் பொருள்கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறிச் செல்வ முங்கியது.)

மயக்கமடையும் நெஞ்சத்தின் துயரைத் தீர்க்கும் அருட்குண முடையவ ராயினும், ஈதல் பொருளில்லாதவர்களுக்கு முடியாததலை யானும் அறிவேன். யானை தன் அச்சந்தரும் கொம்பு முறியும்படி குத்திக் கோபம் மிகுந்து, இனிமையில்லாத வேளிற்காலத்து, இனிய பெண் யானை உண்பதற்கு வறண்ட கிளைகளையுடைய ஆச்சாமரத்துப் பொளியைப்

பிளந்து ஊட்டும். இவ்வாறு வருந்தும்படி கிடந்த நிலம் பிளந்த அரிய வழியே செல்லுதல், நமக்கு அரிதல்ல. பெரிய கொடிப்படையிடத்தே முழக் கப்படும் முரசினையும், வெற்றிப் போரையுமுடைய பாண்டியனது, மாடங்களையுடைய பழைய ஊர். அதன் மதிற்புறத்தே நெடுகச் செல்லுதலினால் நெடுநேரம் வெயிலில் வருந்தியதா யிருக்கும். குறிய பக்கங்களும் திரண்ட காம்பும் பல மலர்களாற்கட்டிய மாலை அணிந்ததுமாகிய குடை. அக் குடையின் தன்மையுடைய தாயிருக்கும் (தெங்கின் வட்டு). அதன் புறத்தே உள்ள பாளை (காய்ந்து) விழுந்து போதலும் தட்டியவாளைப் போன்றதும், ஊதிய வயிறுடையதுமாகிய பாளை தோன்றும். அது நாளாறுதலும் அழகிய வடிவுடைய தாயும் முத்துமாலை போன்று அழகுடையதாயும் நீண்ட கவரிமான் மயிர் போன்று வண்டுகளுண்ணும்படி விரியும். அப் புதுப் பூவிடத்தே முத்துப்போன்ற வெள்ளிய பூப்பரந்துதிருக்கும். அது துடைப்பம் போன்று வரி நிறமுடையதாய் அசையும். இவ்வாறு மிகவும் மகிழ்ச்சி விளைக்கும் சிறப்புடையதாய் தகுதிமிகுந்த பூவுடன் முற்றாத இளநீர் (இளந்தேங்காய்) வளரும். அவ் விளனீரினும் இனிதாகக் கூரிய பல்லிடத்தே அமிழ்தம் ஊறுகின்ற சிவந்த வாயுடையவளும் ஒள்ளிய வளையலை அணிந்தவளுவாகிய அவளைக் கொண்டு நாம் சென்றால் கொடிய சுரத்தில் செல்வது நமக்கு எளிதாகும்)

336. மருதம்

(இது. நயப்புப் பரத்தை இற்பரத்தைக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.)

துவாரமுடைய காம்புடைய சேம்பின் பெரிய மடலிடத்துள்ள அகன்ற இலையுடைய பசிய இடத்தில், குட்டியோடு உணவை உண்ணா திருந்த பெண் நீர் நாயின் வருத்தத்தைப் போக்க விடியற்காலையின் இரை தேடச் சென்ற நீர் நாய், வாளை மீனோடு உழப்புதலின் துறைகலங்கி யிருக்கும். அதனால் பெண்கள் தெளிந்த கள்ளைக்குடித்து அழகிய குடங் களை வைத்துவிட்டுத் தமது கணவரின் பரத்தமையைப் பாடி, விரிந்த பூங் கொத்துகளுடைய காஞ்சி மர நிழலில் குரவை யாடுவார்கள். இவ் வகையான துறையையுடைய ஊரனது தேர்கொண்டு வரவந்த அழகிய ஆபரணமணிந்த பரத்தையர், எனது நலனை ஏசுவர்கள் என்று கூறுவர். யானைப் பாகன் நெடிது உயிர் வாழ்தல் காய்கின்ற சினத்தையுடைய கொல்லும் யானை கொல்லாமல் விடுதலினாலேயே. அவர்கள் தாமும் பிறரும் (அவனுக்கு) மனைவியராயுளர் போலச் செல்லுதல், மத்தளம் ஒலிக்கத் துணங்கையாடும் விழாவில் யான் வராமல் விடுதற்கே. யான் வரின், வானத்தில் சூரியனோடு திரியும் நெருஞ்சியைப் போல என்னோடு அவன் திரியானாயின், வெல்லும் வேலும், மழைபோல் எய்யும் அம்பும், கரிய பரிசையுமுடைய சோழரது விற்படை திரண்ட குறுங்காட்டிடத்துள்ள வல்லத்துப் புறக்காவற் காட்டில்

ஆரியர் படை உடைந்ததுபோல் எனது நேரிய இறையுடைய முன் கையை இறுக்கிய வளைகள் கழன்று உடைவனவாக

- பாலை சொட்டிலார்.

337. பாலை

(இது, முன்னொரு காலத்தில் பொருள் வயிற்பிரிந்து வந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள் கடைகூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

மலைச்சாரலிடத்துள்ள யாமரத்து உயர் சினையில் தழைத்த மாரிக் காலத்துக் குளிர்ந்த தளிர்போன்ற மேனியும், பெரிய குளிர்ந்த கண்களும் வருத்தமடைய, இவ்விடத்தைப் பிரிந்து வாழ்தல் இனிதன்று. உமணர் கூட்டம் போன்ற பல தூண்களையுடைய குறுகிய மலையிடத்து, மடித்த வெள்ளோலையாகிய அடுக்கைக் கையிலுடைய, தூதாகச் செல்லும் பார்ப்பான் வருகின்ற வழியைப் பார்த்து, உண்ணாது மெலிந்த பக்கமுடைய இவனிடத்தில் பொன்னாகுதலும் உண்டு என்று வீணேகொண்டு அவனை வீழ்த்துவர், தறுகண்மையையுடைய ஆறலை கள்வர் அவர்கள் பொருளில்லாத (காவிச்) சீலை உடுத்தவரின் வறுமையைப் பார்த்துச் சிவந்த அம்பினராய்க் கையை நொடித்துச் செல்வர். அப்பொழுது இரத்தத்தைக் கொடிபோல விட்டுத் தூங்கும் குடலை வரியுடைய மரல் நிற்கும் வழியிடத்தே ஒரு ஆண் நரி கடித்திழுக்கும். இழுத்து வெள்ளிய பரற்கற்கள் விட்டு விளங்கிக் கண்ணை ஒளி மழுங்கச் செய்யும் கவர்பட்ட வழியிடத்தில் கள்ளி நிழலில் குழறி இருக்கும். இவ்வகையான மழையில்லாத கொடிய காட்டு வழியிடையே அவ்விடத்தில் பொருளுண்டென்று தமிழேமாய் சென்ற எம்மை, குளிர்ந்து இருட்டிப் பெரிய ஒலியைச் செய்து வானம் மழை பொழிய பெரிய குளிர்ந்த வாடையோடு வருந்துவாளென்று (முன்பு) மீட்டுக்கொண்டு வந்தாய்.

- பாலையாடிய பெருங்கடுங்கோ.

338. குறிஞ்சி

(இது, அல்லகுறிப்பட்ட தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

மலை உயர்ந்த ஊரும், புகழ்ப்படும் வீரம் மிகுந்த படையும் உடைய அரசருள்ளும், தருமத்தைக் கைக்கொண்ட செங்கோலுடன், போரிடத்துப் பகைவரின் வீரத்தைக் கெடுத்தெழுந்த, வெற்றியாலுயர்ந்த திண்ணிய தோளும், பலர் புகழ்கின்ற செல்வத்தை யுடையவனாவன் பசிய ஆபரணங் களையணிந்த பாண்டியன். அவனது தெய்வமுறைகின்ற உயர்ந்த மலைச் சாரலில் கிளைகளுடைய அழகிய காந்தட் பூ மணக்கும் வாசமுடைய நெற்றியும், அதற்கொப்பான நெய்ப்புடைய கூந்தலுமுடையவளது, நுண்ணிய அழகிய விளங்கும் வளைகள், அழகிய பக்கங்களைத் தழுவ முயங்குதல் முடியாது. முடியாதாயினும் விரும்புகின்ற நெஞ்சத்தோடு, வருத்தம் துணையாக, பகைவரின் தேசத்தைப் பாழ்ப்படும்படி அழிக்கும், நினைத்தற்கரிய

வலியுடைய வெல்லும் வேலையுடைய பொறையனது பெரிய இருண்ட கானத்துக் கொல்லிப்பாவை வருத்தத்தைத் தருவது போல வருந்துகின் றேன். அவளிடத்துச் சென்ற தூதோ, பகைவரை வானத்திற் சேர்க்கும்படி உருவிய வலிய பிடியுடைய விளங்கும் வாளுடையவனும் ஈன்றணிமையுடைய பசுக்களைத் தருகின்றவனுமாகிய வீரர்களது தலைவனாகிய பல போர்களுடைய சோழனது பண்டங்கள் மலிந்த கடற்கரைப் பட்டினத்துப் பெரும் புழக்கமுடைய பெரிய துறையிடத்து முழங்கும் கடற்றிரையினும் பலவாகும்.

- மதுரைக் கணக்காயனார்.

339. பாலை

(இது போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

மிகவும் விசையுடன் செலுத்தப்படும் விரைந்த குதிரையை யுடைய தேரின் வலிய சிலைக்கம்புகள் சுமந்த சில்லுகள் ஆழ்ந்த பக்கங்களில், பாம்பென்னும்படி விரைந்து நீரோடும். குவித்து விரிக்கின்ற விரல்களைப் போலப் பயற்றின் காய்கள் முற்றும். இவ்வாறாக முன்பனிக்காலம் நின்றது. பொழுது முன்னே செல்லக் கருமத்தின் பொருட்டு எழுந்த அசைவில்லாத உள்ளத்தின் ஆண்மை கோண, காமந்தடுப்பக் கவர் பட்ட நெஞ்சம், (வீட்டின்) கண் தங்கவிரும்பி இருதலைக் கொள்ளியின் நடுவினின்று வருந்தி ஒரு முடிவுக்கு வராத எறும்பு போலானது. உடம்புக்கு உயிர் பொருந்தியிருப்பது போன்ற நட்போடு உயிர் வாழ்தல் போன்ற காதலையல் லாது சாதலன்ன பிரிதலையறியாதவள், இரங்கத்தக்கவளாவாள்.

- நரைமுடி நெட்டையார்.

340. நெய்தல்

(இது பகற்குறிக்கண் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

பல நாளையில் வருத்தம் தீர்ப்பகல் வந்து புன்னைச் சோலையின் இனிய நிழலிடத்தே (பகற்) பொழுதைக் கழித்து, மாலைக்காலத்தே மயக்கம் கொள்ளுபடி பார்த்து, தேர்ப்பாகன், அலங்காரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, அழகிய தேரைச் செலுத்த, நீயும் செல்ல விரும்புவதை ஒழிக. பரந்த நல்ல புகழுடைய பொன்பூண் அணிந்த திரையனது பல பூக்களையுடைய சோலையிடத்துத் தோற்றம் போன்ற இவள், அழகு தொலைய விரைவாகக் கழியிடத்தே திரை வந்து நிறைகின்றது. கூரிய பல்லுடைய பாம்போடு சுறாமீனும் செல்லுவோர் வருந்தும்படி திரியும் பொழுதும் மயங்குகின்றது. உன்னைப் பற்றிய வருத்தம் இவளுக்கு நீங்கும்படி இன்று இவ்விடத்தே தங்கினால் என்னவோ? வலிய மரக்கலத்தை இராக் காலத்தில் மீன் பிடிக்கக் கொண்டு சென்ற வலிய தொழிலையுடைய பரதவர், மிக்க காற்றுக்கடிய விசையுடன் நெருங்கலின், கொலைத் தொழிலுடைய சுறாப்பாய்ந்து, கிழித்த வளைந்த முடியுடைய நீண்ட வலையை, குளிர்ந்த கடலிடத்து அசைகின்ற

காற்று அடிக்குந்தோறும் வீசுதலைவிடுவர். அதனால் அவை முற்றத்தே உள்ள தாழையில் தூங்கும். இவ்வகையான தெளிந்த கடற்பரப்பில் நாம் உறைகின்ற ஊரிடத்து பச்சைமீனின் விலைக்குப் பெற்ற வெண்ணெல் மாவில் தயிர் விட்டாக்கிய கழியை நினக்குத் தருவேம்; வடநாட்டார் தந்த வட்டமான சந்தனக் கல்லில் மேற்குமலையில் (பொதியம்) பிறந்த சந்தனக் கட்டையைச் சேர்த்தரைத்த வண்டு ஒலிங்கின்ற தண்ணியநறிய சந்தனச் சாந்தை அணிவேம். (பரந்தவர் காற்றடிக்குந்தோறும் வினைவிட்டவலை தூங்கும் எனக் சேர்ந்ததுக் கொள்க).

- நக்கீரர்.

341. பாலை

(இது, பிரிவின் கண்தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.)

தோழி! இனி உய்யும் தகுதி யில்லையாகும் மெல்ல மெல்லக் கோங்கும் கொய்தற்கேற்ற தளிர்களைக்கொண்டன. குயிலும் தேன்பரந்த மாமரத்தின் உயர்ந்த கொம்பில் இருந்து கூவும். அழகிய பெரிய காவிரிக் கரைகள் முட்டி ஓடும்படி நிறைந்த மூங்கிலை அழிக்கின்ற வெள்ளம் வடியப் பின்னாளில் மழை நீங்கும்; நீங்குதலும் பெரிய வாய்க்கால்களில் நிற்கும் கலங்கிய நீரை, பெரிய ஏரியையுடைய எருது புல்லை மேய்ந்து பெரிய நாக்குக் கொண்ட களை நீங்கும்படி குடிக்கும்; குடித்து குறுகிய அடி யுடைய காஞ்சி மரத்தின், மாலைபோன்ற பூங்கொத்துகளின் பொன் போன்ற நுண்ணிய தாது மேலே உதிரக் கூட்டமாய், வாரடித்த மணற் கும்பலில் உறங்கும். காதலரின் பெரிய நலத்தை அனுபவிக்கின்ற துணையை யுடையவர்க்கு அழகிய இவ் வகையான இளைவேளிற் காலம் வந்தது.

- ஆவூர் மூலங்கிழார்.

342. குறிஞ்சி

(இது, அல்ல குறிப்பட்ட தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

நெஞ்சே! வருத்துதலிலோ ஒழிகின்றாயில்லை; நிறுத்த நிற்கின்றாயில்லை; நண்பரைப் போல என்னைப் பேணுவாயாக, உனக்கு யான் உறவின னல்லனோ? நிரைகளைக் கொள்ளும் கள்வர் பெருமானும்; ஏவிய தொழிலைச் செய்யும் வீரர்களுக்குத் தலைவனும், பணியாதவரது அரிய ஊரை வென்ற வலிமையோடு பருந்துபடியும்படி பல போரைவென்ற மேகத்தை ஒத்த விசாலித்தகையும், கெடாத நல்ல புகழும் உடையவனாவன் தென்னவன். வெல்லும் போரையுடைய **கவுரியரது** நல்ல நாட்டுக்குத் தெற்கே **தென்னவனது** நீர் இழிகின்ற மருங்கில் உள்ள அகழாத மண்கொண்ட புற்றின் அரிய வாயிலைத்திறந்து கல்லுடைய அளையில் மறைந்த மலையுறை தெய்வத்திலும் அழகியள், துத்தி பரந்த அல்குலை யுடைய அவள். யான் அணையாதவிடத்து, அவள் அரியளாவள்.

- மதுரைக் கணக்கயானார்.

343. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்து மீளக்கருதிய நெஞ்சினைக் கழறிப் போயது.)

வளைந்த மூங்கிலை ஒத்ததும் வீங்கிய இறையையுடையதுமாகிய பெரியதோளும், சிலவாகிய சுணங்கும், அழகு தேமலையும் பல பூண்களையும் அணிந்த முலையுமுடையவளது உயர்ந்த மார்பைத் தழுவ விரும்பினாய். கள்ளின் மகிழ்ச்சி போற் களித்த செவ்வரி பரந்த குளிர்ந்த கண்ணும், சில வார்த்தைகளைப் பேசுகின்ற சிவந்த வாயும் உடையவளைப் பிரிந்தாய்.

தடியைக் கையிலுடைய உமணனது, செல்லும் வண்டிச் சில்லின் புல்லிய தலையை ஒடித்த வலிய தலையுடைய நடு கல்லின், மாலைவாடியிருக்கும் கழுவாத பக்கத்தில், கூரிய உளிகளால் செதுக்கிய வளைந்த எழுத்துகளிருக்கும். இவ் வகையான வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்களுக்கும் பயத்தை யுண்டாக்கும் கண்பொரிகின்ற கவர்ப்பட்ட வழியுடைய காட்டின் அகன்ற இடத்து யாமரம் நிற்கும். அதன், அழகிய தளிருடைய பெரிய கிளையில்லாதது போன்ற (ஐத) நிழலிடத்துச், செல்லும் வெயிலைக் கழித்தற்குப், புதிய மாக்கள் நீண்ட செவியும் குறிய காலுமுடைய ஆண் கழுதைகளின் முதுகை நிறைந்திருக்கின்ற பண்டங்களாகிய பாரத்தை இறக்குவர். இறக்கிய அப்பண்ட அடுக்குகளை மறுபடியும் ஏற்றாதவர் களுக்கு வினாத்துணையாகி உயர்ந்த கருமத்தின் மேற்சென்ற மனமே! மறுபடி என்ன நினைந்தாய்; நீ வாழ்வாயாக. (கருமத்தின் பொருட்டுமுயன்று பிரிந்த நீ தழுவுதலை விரும்பி மறுபடியும் என்ன நினைந்தாய் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க).

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

344. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

பெரிய மழைபொழிந்த வெள்ளை நிறக் காட்டில், அசைகின்ற குளிர்ந்த காற்று வீசுந்தோறும், நிலவு போலக் கொத்தாக முகை விரிந்த வளைந்த காலுடைய பிடவு, கூரிய அழகிய வெள்ளிய பல்லுடைய பெண்களின் கையைப்போல மாட்சிமைப் பட்டு மிக்க ஒளி செய்யும். இவ்வாறாக, மயில்கள் மெல்லென உலாவும் மரங்களுடைய காட்டில் (பிரயாணத்தின் நடுவில்,) சூரியன்படுமுன், கைதேர்ந்த பாகனே! விரைவாக, வீரக்கழலின் ஒலியைப் போல், நாவுடைய மணியின் தெளிந்த ஓசை ஒலிக்க, நிழல் ஒளிப் பது போன்ற பெரிய வேகமுடைய குதிரையை, விளங்கும் தேரின் தாமரை மொட்டுக்கிளர, கடிவாளத்தைப் பிடித்து, இயக்குவாயாக; பசப்புறுகின்ற துன்பம் வருத்த வருந்திய, விருப்பமுடைய காதலியின் அழகிய முகத்தை நான் காணும் பொருட்டு (காணும் பொருட்டுச் செலுத்துக என மாற்றுக).

- மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்.

345. பாலை

(இது, தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

வானம் மழை பெய்து புதுப் புனல் ஓடுதலும் பல மாட்சிமைப் பட யாம் உடன் போக்குச் செல்வதற்கு விரும்பினேம். பெரிய புகழையுடைய காட்டின் செல்வியாகிய (கொற்றவை) அருள் செய்தலின், வெள்ளிய காலையும் பல கலன்களையுமுடைய குதிரையைப், பழைய புகழுடைய, பொருள் செறிந்த நுட்பமான பாடல்களைப்பாடும் புலவன், முகிற் கூட்டங்கள் தவழுகின்ற ஏழில் மலையைப் பாடிப் பெற்றான். அம் மலையின் கரிய காலுடைய வேங்கை மரத்தின் சிவந்த பூமாலை அழகிய உயர்ந்த அல் குலுக்கு யாம் அணிந்து மகிழ்வேம். சிறிதுநாள் களியட்டும் என்று முன்னம் என்னோடு பொய்யாகக் கூறினார். அவரோடு அழகிய வேலையுடைய வீரர், வண்டுகள் உண்ணும்படி அணியுமாறு, பெரிய தளிரை ஈன்று பெரிய மரக் கொம்பு முறியும்படி தழைகளைவிட்டு அவற்றை உதிர்த்தபின்பு, பாறையிடத்து ஓடும் சிறிய வெள்ளிய அருவியின் நீர்த்துவலைபோல் மலர்ந்த கரிய காலுடைய உணாமரத்தின் பெரிய கொம்பரிடத்துப் பூத்த வெள்ளைப் பூ செம்மண்ணுடைய சிறிய வழியில் வரியாக உதிர்ந்து கிடக்கும். தோழி இவ்வாறு காடு அழகு பெறுவதாக, அசைகின்ற காற்றுக்கு ஓடுங்கும் தன்மையில்லாது இத்தியின் ஒரு பெரிய நீண்ட விழுது கல்லிடத்தே தடவும் வழியிடத்தே, மிகுந்த வெயிலுக்கு அவரோடு நாம் இளைப்பாறிச் செல்ல. (அவர் சிறிது நாட்கழியச் செல்வம் என்று பொய்யாகக் கூறினாராயினும் இளைப்பாறிச் செல்வதற்கு காடு அழகுபெறுவதாக என்று கூட்டுக.)

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

346. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.)

இறப்புக்கு மேல் உள்ள மழை பட்ட சுண்ணாம்பின் நீரையுடைய புறம் போன்ற, குறுகிய சிறகையுமுடைய கொக்குச் சேவல், வெள்ளியாற் செய்த வெள்ளிய இலைபோன்ற கயல் மீனைப் பிடிக்க நினைத்துக், கள்ளைக் குடித்து மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கின்ற உழவர், காஞ்சிமரத்தின் குறிய தடிகளால் குத்தி, இனிய சுவையுடைய, மெல்லிய மூங்கில் போன்ற கரும்பை ஒத்த நல்ல பயிரை நெருங்க நட்பு பெரிய நெல்விளையும் வய லிடத்தே. பசிய பொத்தியை வருத்திக் கொண்ட வலிய வாயும், வளைந்த சிறகையும் உடையதாய், உயர்ந்து ஓடுகின்ற வேகமான நீரை நோக்கி மெல்ல மெல்லப் பார்த்து இருக்கும். இவ் வகையான நீரையுடைய ஊரனே! நீ உனது பண் அமைந்த நல்ல யாழையுடைய பாணனோடு, வார் இழுத்துக் கட்டியதும் மார்ச்சனையுடையதுமாகிய மேளம் போலக் கண் அதிர்ந்து ஒலிக்க, மகிழ்கின்ற துணையாகிய சுற்றத்தோடு கள்ளு அருந்தி யெம் மனைக்கு வராயாகி நேற்று உமது (பரத்தையின்) மனையிடத்தே சென்றீர். அப்போது

அம்மனையிலுள்ள குறிய வளைகளுடைய பரத்தை மகிழ்ந் தாள். அம் மகிழ்ச்சி, நெடிய தேரும் ஆபரமணிந்த யானையும் உடைய பழையன் மாறனது மாடங்கள் பொலிந்த வீதிகளையுடைய கூடலிடத்தே, வெள்ளமாகிய படையோடு படையெடுத்து வந்த கிள்ளி வளவனின் நல்ல போரைச் சாய்த்து, வேகமுடைய குதிரையோடு யானைகள் பலவற்றைக் கவர்ந்து, பகை மன்னர், ஊரைக் கொள்ளக்கண்ட கோதை மார்பனது மகிழ்ச்சியிலும் பெரிதாகும். யாம் அம் மகிழ்ச்சியை எப்பொழுதும் போற்று கின்றோம். இது நகைக்கத்தக்கதாகின்றது.

- நக்கீரர்.

347. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

தோள்களின் பழைய அழகு அழியும்படி தினமும் நல்ல அழகைக் கவர்கின்ற பசலை வருத்தத்தைத் தருகின்றது. மிகப் பெரிய படையை யுடைய சேரலாதன், பெரிய கடலிடத்தே சென்று கடம்பை அறுத்துச் செய்த பண் அமைந்த (வெற்றி) முரசின் கண் அதிர்ந்தது போன்ற கௌவையை ஆரவாரமுடைய மூதூரிடத்துள்ள கொடிய வாயைவுடைய சேரியிடத்த வர்கள் தூற்றுவார்கள். அவ்வலர் நமக்கு நீங்கும்படி அவர் (வரைவிடை வைத்துச்) சென்றனராயினும் அவர் சென்ற கருமம், வாய்ப்பதாக. தோழி! கேட்பாயாக. மழை பெய்யாது மறைய மூங்கில் வாடும் பக்க மலையில் அழகிய நிறமும் வீரமும் உடைய புலி பாய்தலும் குவிந்த அடியும் வெள்ளிய கொம்புமுடைய களிற்று முழங்குகின்ற சத்தத்தைக் கேட்டுக், கன்றை விட்டு ஓடிய பெண் யானை கையைத் தலையிடத்தே வைத்த மயக்கமாகிய நடுக்கத்தோடு, மகவைப் பறிகொடுத்த பெண்டிரைப் போல் தோன்றும். இவ் வகையான நீண்ட மரமுடைய சாரலையுடைய மலையைக் கடந்தார்.

- மாமூலனார்.

348. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைமகள் சொல்லியது.)

முற்றத்தே, தேனின் மிகுந்த சுவையும், திரண்ட அரையுமுடைய மாமரம் மேல்காற்றுக்கு உதிர்ந்த, வாசங் கமழ்கின்ற இனிய கனியின் இனிய சாற்றை, அதுபோன்ற இனிய பலாப்பழத்தின் சளையுடன் குறவர் கலப்பார்கள். இதனோடு தேனையுங் கலந்து வண்டு மொய்க்கும்படி நெடிய மூங்கிற் குழாயில் முற்றவிட்ட கடிய காரமுடையதும் பாம்பின் விடம் போன்று கடுப்புடையதுமாகிய கள்ளை, உயர்ந்த சிகரம் தேவருலகை முட்டும் மலையிடத்துள்ள, பெருமையுடைய குறவரின், தளிர்களோடு கூடிய தழைகளை உடுத்த மளிர் நிறையக் குடிப்பர்; குடித்துச் சாரலிடத் துள்ள பெரிய தினைப்புனத்தை மறந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது திணையை

யானை கவரும். அதனைப் பொறாத இளையரும் முதியவர்களும் சுற்றத் துடன் திரண்டு வில்லை எடுத்துத் திரிவர். இவ் வகையான மலைநாடானது நிலையில்லாத நல்ல வார்த்தையை நம்பிய நெஞ்சே! என்ன ஆகுமோ!

- மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார்.

349. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.)

அரத்தினால் வெட்டிச் செய்யப்பட்ட அழகிய இறுகிய வளைகள் முன்கையிடத்து வரையை உண்டாக்கிய இறுக்கிய, பழைய அழகு கெட அவர் யாது நினைத்தார். தோழி! இயமனது சமன்செய் கோல்போல (நடுவு நிலை) குற்றமில்லாத நல்ல வார்த்தைகளை, அலைந்து திரியும் சுற்றத்தா ரோடு பாடுகின்ற பாணர்கள் சென்றால், நன்னன். உதார குணமோடு, போர்க் களம் பாழாக அரிய பகைவர் ஊரை அழித்துக் கொண்ட பெரிய ஆபரண மாகிய செல்வத்தை ஆலோசியாது கொடுப்பான். அவனது நல்ல நாட்டி லுள்ள ஏழில் மலை சாரல் அழகு விளங்க ஒழுங்கான உயர்ந்த அரை யுடையதாய் நிற்கும் கரிய காலையுடைய வேங்கை மரத்தின், நெருப்பை ஓத்த கவள உணவை உண்டு (பூவைத் திரட்டி உண்டு) யானை தனது பொறியுடை நெற்றியில் வலிநிறைந்த விசாலித்த கையை வைக்கும். அக்கை பாறையிடத்தில் ஊரும் பாம்புபோல் தோன்றும். இவ் வகையானதும் வேறு மொழி வழங்குவதுமாகிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றார். (சுரத்தைக் கடந்து சென்றார் என்ன நினைத்தாரோ? என்று மாற்றுக்.)

- மாமூலனார்.

350. நெய்தல்

(இது, பகற்குறி வந்து நீங்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

கழியிடத்தே சிறிய வெள்ளாம்பல் மலரும், காவி மலரும் கூம்பின. துறையிடத்தே எறிகின்ற திரை ஒலிபோல அலர் பெரிதானது. பக்கத்தே சென்ற பெரிய பிளவுபட்ட கொம்புபோன்ற கால்களையுடையும், கரிய சேற்றின் ஈரமுடைய புற்றில் இருப்பதுமாகிய நண்டு, தெரியும்படி உலாவு வார் இன்மையால், நித்திரை கொள்ளாது (உலாவுவதா) யிற்று. வளைந்து நுகத்திற் பூட்டும் திரண்ட காலையுடைய கழுதைகளை ஒலிக்கின்ற மணியுடைய உயர்ந்த தேரிற் பூட்டச் செல்லாது, உயர்ந்த அழகையும், குளிர்ந்த கண்ணையும் உடையவளின் குறையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு அவளைச் சேர்ந்து செல்வீராக. பெரிய கடற்கரையை உடைய தலைவனே! விளங்குகின்ற கரிய கடற்பரப்பில், கொல்கின்ற சுறாவைத் தப்பி வலம்புரிச் சங்கு முழ்கும். இவ் வகையான கடலில் திமிலை ஓட்டும் பரதவர். கொற்கைத் துறையிடத்தே ஒலிக்கும் தலையுடைய சங்கு முழங்க, விழா

வெடுப்பார். அக் கொற்கையின் எதிரே இறங்குகின்ற குவிந்த மணற்கும்மத்தின் மகிழும்படி தோன்றும் எமது சிறிய நல்லை ஊர்.

- சேந்தன் கண்ணனார்.

351. பாலை

(இது, பொருள் முற்றி மீளா நின்ற தலை மகன் றன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

வேறு நாட்டின் கண் உறைதலை விரும்பி மேற்கொண்டு, பெறுதற்கரிய காதலி பின்னால் வந்து வழிவிடச் சென்று பொருளை ஈட்டிய மகிழ்ச்சி நிறைந்ததும், குறைபாட்டை முடித்ததும் நிறைந்ததுமாகிய நெஞ்சோடு நான் மீளுவதை அவள் அறிவாளோ? வெய்யில் காயக் கழல்கின்ற இலையை உதிர்த்தியதும் காற்றோடு பொருகின்றதுமாகிய தாழ்ந்த கிளையிடத்து நெருப்பு நெருங்கி எரிவது போன்ற அழகிய குழைச் செறிவில், துவாரமுடைய பூக்களையுடைய இருப்பை நிற்கும். இவ் வகையான இருப்பைகள் நிற்கும் புல்லிய காட்டிடத்து உள்ள வழியில் (யான் வருதலை யவள் அறிவாளோ?) யான் இவ்வாறாக, காதலி கவலை படிந்த மனதோடு குறிதாக நிலத்தில் வட்டங் கீறிப்பார்த்து, சுவரிடத்தே நகத்தால் பிரிந்த நாட்களைக் கணக்கிடக் கீறிய கோடுகளை) எண்ணிப் பார்த்து நினைந்து அழுவாள். நீண்ட குளிர்ந்த கண்களில் அசைந்து விழுகின்ற ஐத கண்ணீர் பொன் தோட்டிடத்தே தெறிக்கும். அவள் திருந்திய ஆபரணங்களையுடைய முன்கையை நாடியில் ஊன்றி இருந்து படுக்கையிடத்தே கிடந்து வருந்துகின்ற வருத்தத்தைக் களையும் மருந்து யாதென நினைக்குந்தோறும் **பல்லி சொல்லும்**. அப்பொழுதவள் **புள்ளைத் தொழுது நல்ல சகுனத்தைக்** கேட்க எதிர்ப்பார்த்து உறையும் செவியுடையளாயிருப்பாள்.

(நிறைவுடைய நெஞ்சோடு புல்லிய காட்டிடத்துள்ள வழியே செல்ல, அவள் அறியாது தொழுது உறையும் செவியளாவள் என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

- பொருந்தி விளங்கீரனார்.

352. குறிஞ்சி

(இது, வரைந்தெய்திய பின்றை மணமனைக்கட சென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

பெரியவளைவுடைய பலாவின் குடத்தைப் போன்ற பெரும் பழத்தைப் பல குரங்குக் கூட்டத்துக்குத் தலைவனாகிய (தன் தொழிலாகிய மரமேறுதலையன்றிக்) கல்லாத ஆண் குரங்கு பெரிய ஓசை செய்யும் அருவி ஓடும் பாறை மருங்கில் ஆடுகின்ற மயிலுக்கு முன்னே, கூத்தரின் முழவு ஒலியைக் கொள்கின்ற மூதூரிடத்தே, விறலியின் பின்னே மேளத்தை வைத்துக் கொட்டுபவன்போல, மார்போடு தழுவித் தனது துணையை அழைக்கும். இவ்வகையான மலை நாட்டையுடையவன், நல்ல குடியிற்

பிறந்தவன், கூடினவர்களைப் பிரியான்; எம்மை விட்டு நீங்காத கெடாத அன்பையுடையவன் என்று இவ்வாறெல்லாம் பெருமைகளைக் கூறி வாயிலாகச் சேர்த்தவளே! காதலையுடைய தோழி, நீ நல்லவள். விரைந்த குதிரையும் உயர்ந்த தேரும் உடையவன் **அஞ்சி**. புகழ்த்தக்க பாணன் அவ் **அஞ்சியின்** நல்ல புகழை நல்ல பாட்டுக்களால் பழைய புகழோடு நிறுத்தினான். அவன் மேன்மையாக நாட்டிய பண்களிலும் புதுவதாகப் புனைந்த திறத்தினும் நாவின் வளத்தினும் அவன் எமக்கு இனியன்.

- அஞ்சியத்தை மகணாகையார்.

353. பாலை

(இது, முன்னொரு காலத்துப் பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைமகள் பொருள் முற்றி வந்திருந்த காலத்து மீண்டும் பொருள் கடாவின் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

கருமத்தின் பொருட்டுப் பிரிதலும் உண்டோ? பிரிவதனாலும் இனிக் கேள். நெஞ்சே! வாழ்க. தினமும் கனவு கழிந்ததுபோலாகி, விழிப்பில் நாட்களின் கழிவும், மூப்பின் வரவும், அரிது பெறுகின்ற சிறப்புடைய காமத்தின் இயற்கையும் இந்த நிலைமையின் அறியாய்; ஆயினும் செல்லும் வழியிடத்து மூங்கில் ஆடும். மூங்கிலைத் தீண்டிக், கல் என்று ஞெமை இலைகளை உதிர்த்த, வெப்பத்தையுடைய மேல் காற்று, நீண்ட வெள்ளைக் காட்டிடத்துள்ள சாம்பரை, வாரிச் சுழலும்படி கடிய வெயில் எறிக்கும். இவ்வகையான வெப்பத்தையுடைய கொடிய காட்டில் வாடிய நடையுடைய இளம் பெண் மாணைத் தழுவிய, விளங்குகின்ற புள்ளியும் அறுத்துச் செய்தது போன்ற கொம்பும் உடைய அழகிய கலைமான், நீர் வற்றிய தூரவில் தண்ணீர் குடிக்க விரும்பும். தண்ணீர் விடாய்த்த சிறுமையால் தழை உண்ணுதலை மறந்து, உண்ணீர் இன்மையால் ஒதுங்கித் தளரும். இவ் வயையான மர நிழலற்ற வழியுடைய சுரத்தைக் கடந்து, நினைப்பாயல்லையோ?

விருந்துகள் ஒழிவதை அறியாத பெரிய குளிர்ந்த பந்தரிடத்தே வந்த விருந்தினரை உபசரித்து, தண்ணென்று தாதுகள் பொடியை உதிர்ந்த தாழம்பூ மடல்களையும், வீழ்கின்ற இதழுடைய அலரிப் பூவையும் மெத்தையிடத்தே பரப்பி, அலங்காரம் பெற்ற படுக்கையிடத்து, நம்மோடு நல்ல மொழிகளைப் பேசும் பொலிந்த கூந்தலும் அழகிய ஆபரணமு முடையவளது குணத்தை நினைப்பாயாக.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்.

354. முல்லை

(இது வினைமுற்றிய தலைமகற்கு உழையர் சொல்லியது.)

இடியை ஒத்த வெற்றிமுரசு போர்க்களத்தே ஒலிப்ப, மத வலியையுடைய யானை கோபிக்கும் பாசறையிடத்தே வென்று கொடியைத் தூக்கினான். அரசனும், கன்றோடு பாலையுடைய ஆட்டுக் கூட்டம் முல்லை

நிலந்தோறும் துள்ளித் திரிய, கோவலர் குழல்களை வாயில் வைத்து ஊதினர். பெரிய விரிந்த தலை யாட்டமும் விரைந்த நடையுமுடைய குதிரை செல்லும் வழிக்குப் பின்னே மிக விரைந்து வீரர் ஓடப் பாகன் பிடிவாரைப் பிடித்துக் குதிரையைச் செலுத்துகின்றான். **புலவர் புகழின் குறியாகக் கொண்ட பொன் தாரணிந்த மார்பிடத்து** குளிர்ந்த வாசமுள்ள சந்தனத்தின் நுண்ணிய தூள்களை அணிதற்கு அவன் வெற்றி கொண்ட மகிழ்ச்சியோடு செல்வானானால், அழகிய மலர் போன்ற கண்ணுடைய தீமையில்லாத வளது கண் பசப்பு எங்கே தங்க முடியும். (தங்கமாட்டாது என்றவாறு.)

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார்.

355. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

மாவும் அழகிய தளிரை ஈன்றன. குயிலும் கொம்பர்களிலிருந்து மிக இனிமையாகப் பலமுறை கூவும். பழுத்த இலைகள் சொரிந்த பூ விரிகின்ற பெரிய கிளைகளிலே, யாழ் வல்லவன் கையினால் தடவி வாசிக்கும் இனிய ஓசையுடைய பாலை நரம்பு ஓலிப்பது போல் வண்டின் கூட்டம் ஆரவாரிக்கும். தெளிந்த நீர்நிலையின் பக்கத்தே வெண் மணலின்மீது பூந்தாது சொரியும் குளிர்ந்த சோலையிடத்துக் காதலர் சென்று, தமது அழகிய மனையை மறந்திருக்கும் நல்ல இளவேனில் வந்தது. அது வந்ததாயின் பெரிதும் இலங்குகின்ற வளையை நெகிழ்த்த வருத்தத்தைக் காட்டிப் புலந்து வருதற்குச் செல்வேமோ தோழி! (யாம், தமிழேமாக நீர் பொன்னை விரும்பி அருளில்லீராகி இவ்வாறாகுதல் ஒத்ததோ என்று சொல்வதற்குச் செல்வேமோ தோழி என்று கூட்டுக.)

- தங்காற் பொற்கொல்லனார்.

356. மருதம்

(இது, பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பக் கூறியது.)

மேற்றுறையிலிருந்து கழுவுதலிற் கீழ்த்துறைக் கண் வருகின்ற நீரை அருந்துவதற்கு ஆ வென்று கொண்டிருக்கும் ஆமை, கானங்கோழி வாத்தியகாரனாக தான், வார் இறுக்கிக் கட்டிய கிணைப்பறையாகப் புரளும். இவ் வகையான ஊரன், நெடுந் தெருவினிடத்தில் பொன் வளை அணிந்த வளின் முன் கையைப் பற்றினவனாக நிற்கக் கண்டேன். காண்டலும் அன்னாய்! என்றேன். பழைய நட்பைப் பாராது உடனே அவன் கையை விட்டான். யான், **நன்னனது பறம்பு மலையில்** சிறிய சாணைக்கற் செய் வோன் பசையோடு சேர்த்திய கற்போன்ற நாவினேன் ஆயினேன். அது கழிந்தமையின் (அதனை) ஆய்க்கு (உனக்கு) சொல்லேனாயினேன். நல்லதேரும், வேகமான பெரிய யானையுமுடைய சோழரின் மருகனாகிய, நீண்ட நெற்கதிருடைய **வல்லங்கிழவோன்** பகைவரது காலடியை

நினையானாயினும், அவர்கள் அவனுடைய மதிற் கதவுப் புறத்தே வந்து திறைகொடுத்து நட்புக் கோடலை முயலுவர். அதுபோல, தழைத்த செறிந்த கூந்தலையுடைய நம்மிடத்தே அவர் அருளாது நம்மைக் கொன்றன ராயினும் கொலை பழுதில்லையாகும். அருவியிடத்தே ஆம்பல் செருக்கி வளர்ந்த முன்றுறையிடத்தே **நன்னன்** ஆய்கின்ற பிரம்புபோன்று மின்னு கின்ற நெய்த்த கூந்தலுடையவனே! உனது குறிப்பென்ன?

- பரணர்.

357. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

வளைந்த முள்ளுடைய இண்டங்கொடி சூரலோடு பின்னிய பெரிய (மலை) முகையுடைய குறுங்காட்டில், வயா நோயோடு இருந்த உண்ணாத பெண்புலியின் வாட்டத்தைத் தீர்க்கப் பெரிய கொம்பையுடைய யானையை, ஆண்புலி, வலப்பக்கத்தே விழும்படி கொல்லும்; கொல்வதற்கு, அப்புலி பெரிய பாறை சிவக்க, வளைந்து முடங்கி நிமிர்ந்து புரளும். அதனாற் புல்சாய்ந்த சிறிய வழி செல்லும் பெரிய கானத்து, யானைகள் உலாவாது ஒன்றின் கையை ஒன்று தொட்டுக் கொண்டு செல்லும். இவ்வகை யான, இனிய சுனையுடைய பலாத் தோப்புடைய பெரிய **உம்பற்** காட்டை அவர் கடந்தனராயினும், உனது அழகிய ஆபரண மணிந்த பெரிய தோள்கள் வருந்த நீடி உன்னை நினையாது இருப்பது இலராவர். மிக்க பெயலினால் நிறைந்த இனிய நீரையுடைய பொய்கையிடத்து இலையைக் கடந்து மலர்ந்த குளிர்ந்த நறுமணங் கமழ்கின்ற நீலம், காற்றுக்கு அசைவது போன்றவும், பூவிதழ் போன்றவுமாகிய உன் குளிர்ந்த கண்களின் பார்வையை நினையாது இருக்கவோ மாட்டார் (காட்டைக் கடந்தனராயினும் பணைத்தோள் வருந்த நீடி, கண்களின் பார்வையை மறந்திருத்தலோ இலர் எனக் கூட்டுக.)

- எருக்காட்டீர்த் தாயக் கண்ணனார்.

358. குறிஞ்சி

(இது, பகலே சிறைப்புறத் தானாகத் தோழி தலைமகட்கு சொல்லியது.)

நீலம் போன்று நிறம் விளங்குகின்ற கழுத்தும், அழகிய பீலியுமுடைய மயில் இனிய குரலுடையதாய் விரைந்து மெல்லிய தாளத்துக்கு ஆடும், அத் தன்மைபோன்ற மிக்க அழகை ஒப்பத் திரண்டு, கண்ணின் அழகை ஒத்த குளிர்ந்த நறிய குவளையின் குறுகிய பூவைச் செருகிய நல்ல நாற்ற முடைய கூந்தலை உடையவள், ஆழ்ந்த நீருடைய பெரிய சுனையிடத்தே ஆயமோடு ஆடாது வாடிய மனத்தளாகி வருந்தி, இத் தன்மையடைந்த உனது நிறத்தை நோக்கி அன்னை வினாவுவாளாயின், யான் என்ன உரைப்பேன்? அருவி

ஓடுகின்ற சுனையிடத்தே யானை உயர எடுத்த ஆடுகின்ற கொடியை ஒப்பத் தோன்றும் சிகரமுடைய மலையை உடையவன் செய்த நோயே அதுவாகும்.

- மதுரை மருதனின் நாகனார்.

359. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

“கண்ணீர் வடிகின்ற மையுண்ட கண்ணும், பசப்பு அடைந்த தோளும், மிகவும் பிறர் அறியும்படி சோர்ந்தன. அதனை நாம் தினமும் மறைத்தனமாய் வாழ்தலாகிய தன்மையை அறியாராய்க் காதலர் வர நீடினர்.” என்று கூறி ஏன் வருத்த மடைந்தாய். தோழியே! அவர் முன்னமே வானவரம்பனது வெளியம் போன்ற எமது பெரிய நலத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்டார், அரிய சுரத்திடத்தே உள்ள கவர்ப்பட்ட வழியில் செல்லுகின்ற கூத்தரது வாத்தியம் பெரிய மலையிடத்தே (எதிர்) ஒலித்தது போல, விருப்ப மிகுந்த பெண் யானையைப் பறிகொடுத்த நெடிய காலையுடைய களிற்று யானை, தெய்வம் உறைகின்ற மலைச்சாரலில் மழையைப் போல முழங்கும். இவ் வகையான மலையையும் பொய்யாத நல்ல புகழையும், பெரிய கொடையையும் உடைய புல்லியின், கவர்ப்பட்ட கதிருடைய வரகின் அழகிய பசிய தாளுடைய பழங்கொல்லையின் மேட்டு நிலத்தை மறைத்த, காடு சுடுகின்ற வெள்ளைப் புகை, அருவி நீரைப் போல மயங்கும். இவ் வகையான வழியை அவர் கடந்து சென்றார். (காட்டை கடந்தவர் வெளியம் போன்ற எமது நலத்தை முன்னமே தம்மிடம் கொண்டார் எனச் சேர்க்குக.)

-மாமூலனார்.

360. நெய்தல்

(இது, பகற்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி பகற்குறி மறுத்து இரவுக்குறி நேர்ந்தது.)

ஒற்றைச் சில்லுடைய சூரியன் மேற்கே பெரிய மலையிடத்து மறையும்; மறைய வளைந்த கழியிடத்தே குளிர்ந்த சேற்றில் நெருங்கி வளர்ந்த திரண்ட காலையுடைய நெய்தலின் நுண்ணியதாதை உண்ட வண்டுகள் விட்டு நீங்கும். அச்சந்தரும் கடிய வலியுடைய இரண்டு பெரிய தெய்வங்களின் உருவைப் போல அந்தி வானத்தோடு கடல் அழகு பெற்றுத் தோன்றும். பல பூக்களுடைய குளிர்ந்த சோலையில் பகற்காலத்தை இவளுடன் கழித்து வந்த மாலைக் காலத்தே நீர் திரும்புவராயின் இவள் பெரிதும் வருந்துவாள். அதனால் ஓட்டத்திற் பிழையாத (தாளம் போடுவது போல் ஓடுதல்) பெரிய ஓட்டமுடைய செருக்கிய குதிரை ஊர் உறங்கும் யாமத்துக் கனைத்தலைப் பாதுகாத்து, உயர்ந்த தேரைத் தூரத்தே விட்டு, மெல்லென ஆண் யானையைப் போல மணற் கும்பங்களை கடந்து இரவில் வருவீராக. ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய தலைவனே!; மீன் இனங்களை அருந்துகின்ற நாரையொடு பனைமீதிருக்கும் அன்றில் தங்கும் முற்றத்தே.

பொன்போன்ற நல்ல மணமுள்ள புன்னை மலர் பரந்து கிடக்கும் புன்னைச் சோலையிடத்தே, நாம் செய்த குறியிடத்து வருதல் வேண்டும். (மணற் கும்பங்களைக் கடந்து குறியிடத்தே வருவீராக எனச்சேர்த்துக் கொள்க.)

- மதுரைக் கண்ணாத்துளார்.

361. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்த போகா நின்ற தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

தூய தாமரைப்பூ கூட்டங்களோடு பெரிய இதழையுடைய குவளை மலர் பிணைந்தது போல அழகிய முகத்தே, பெரிய செருக்கிய குளிர்ந்த சூழலும் குளிர்ந்த கண்களும், அழகிய வளையணிந்த முன்கையும் உடைய அழகிய மலர் சூடியவளது பெரிய முலைமுகத்து நூலளவு விலகினாலும் அவள் முயக்கத்தில் புலந்து உறைகின்ற, மிகப் பெரிய காமத்தில் இன்புறும் அனுபவத்திற் சிறந்தது வேறொன்றும் இல்லை, என்று அன்பினால் மொழிந்த எனது மொழியைக் கேளாய், பொருள் செய்வதில் மனங்கொண்ட மருட்சியையுடைய நெஞ்சே! கரியபூவிடத்துள்ள பொறிபோல வெயினால் உண்டான பொறிகளை நிறைய உடைய ஆமை நிழலுடைய விருப்ப முடைய பெரிய நீர் நிலையிடத்துப் புகவிரும்பும். அதுபோல கூரிய பல்லு உடையளது தோளை இனி நீ நினைப்பாயாக. பல மலைகளின் வெப்பமான பாறைகளின் பக்கத்தின் பெரிய சுரத்தை, வருத்தம் மிக நாம் கடந்தேம்.

- எயினந்தை மகனார் கிளங்கீரனார்.

362. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.)

பாம்புறையும் மலை வெடிப்புகளிலிருந்து வந்த குளிர்ந்த நீர் பெருகித் துறையிடத்தே தேன்கலந்து செல்லும்படி ஆறுகள் நிறைந்தன. வெள்ளிய கொம்புடைய யானையுடன் போர் செய்ததினால் தோற்ற பசிய கண்ணையுடைய புலி குகைகளிடத்தே செல்லும். அது, முருக்கின் அரும்பு போன்ற பெரிய நகமும் (கருக் கொண்டதால் உண்டாகும்) வயானோயு முடைய பெண் புலியைக் காவல் காத்துத் திரியும் வழியிடத்தே, இரவென்று பாராது வெல்லும் வேலை ஏந்தி ஆசை தருதலில் வந்த நல்லவனது நெஞ்சு பழுதாகும்படி, வறுவியனாய் (தலைவியைத் தலைப்படாதபடி) செல்வனாயின் இன்று இந்நேரம் மட்டும் நான் உயிர் வாழமாட்டேன். தோழி! நமது நெருங்கிய முலையின் சுணங்கணிந்த முகத்து முத்துமாலை போலவும், மலைச்சாரலில் நீண்ட சோலையில் மழைத் துளி தூங்குவது போன்ற குளிருடைய விளங்கும் வெள்ளருவி போலவும், சந்திரனின் நிலவு நிலத்திலே பரக்கின்றது. இது ஏன் சொல்லுக.

- வெள்ளி வீதியார்.

363. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.)

நிரையாகச் செல்லும் குதிரைகளை விரைவாகச் செலுத்தி அகன்ற பெரிய வானத்தில் சூரியன், பகல் கழியும்படி சென்று சுடர் மழுங்கிப் பெரிய மலையிடத்தே மறைவான். அப்பொழுது கழிந்த மலர் போல, அணிந்த ஆபரணங்கள் சோர மெத்தையிலே சாய்ந்து வருந்தாதி. திரண்ட அரையும் சிறிய இலையுமுடைய நெல்லியின் புகர் நிறமுடைய பசிய காயைக் கல்லுடைய வழி அருகில் கடிய காற்று உதிர்க்கும். அவை பொற் காசுகள் போன்று அழகு பெறப் பரந்து கிடக்கும். இவ் வகையான வழியிடத்தே சென்று, வழிச் செல்வோரைப் பார்த்திருப்பர் கொலையாகிய கொடிய கொள்கையையுடைய கொடிய ஆறலைப்போர். அவர்கள் வழியிடத்தே செல்பவர்களின் அரிய மார்பில் எறிந்து கொன்ற வேலினால் உண்டான புண்ணுடையவர்களை அடைந்த, வளைந்த வாயையும் பெரிய நகமுடைய பருந்துச் சேவல் கொழுவிய நாறிய ஊனை உண்பதற்குத் தனது கிளையை தெளிந்த சீழ்க்கை ஓசையால் அழைக்கும். இவ் வகையான கொடிய சுரத்தைக் கடந்தோர் கருதிச் சென்ற கருமம் கைகூடப் பெற்று இங்கே மகிழ்ந்து வந்தார், தோழி! நின் கரிய அழகிய இரண்டு மலர்க்கண்களும், மான்போன்ற பார்வையும் பெருங்கவின் கொள்வதாக (பெருங்கவின் கொள்ள வந்தார், எனமாற்றி யுரைக்க).

- மதுரைப் பிபான்செய்கொல்லன் வெண்ணாகனார்.

364. முல்லை

(இது, பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

திசைகளெல்லாம் மறையும்படி பரந்து கால்கொண்டு இடியேறுடைய பெருமழைபொழிந்தது. பொழிதலும் அவள் தோள் துவளும்படி, பறைபோல, வரியுடைய தவளை ஒலித்தன; வாயிலிடத்தே, விளங்கும் பொன்மாலைகளைத் தூக்கினது போல நீண்ட கொத்துகளையுடைய கொன்றை அழகு பெறக் காட்டுடன் சுடரைப் போலத் தோன்றிப் புதர்களுக்கு மேலே நின்றது. முல்லை, வீட்டிடத்தே மலர்ந்தது. மலையிடத்துள்ள பெரிய வாயுடைய பசிய சனை, மிருகங்கள் நீருண்ணும்படி பெருகினது. இவ்வாறு கார்காலம் வந்தது. இக் காலத்தில் காதலர் கொடிய சினமுடைய அரசனது பெரிய பாசறையிடத்து வெற்றி விருப்போடு நம்மையும் நினையார். நாம் வருந்தும்படி கொலை செய்ய வருவது போன்ற மாலை நெருங்கும்போது கவலையை நீந்தலோ அரிதாகும். தோழி! யாது செய்வோம்?

- மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

365. பாலை

(இது, தலைமகள் இடைச் சுரத்து நின்று சொல்லியது.)

அகன்ற வாயையுடைய வானம் பெரிய இருளைப் பரப்ப பகல் பை என்ற தோற்றத்தோடு கழிந்த வருத்தத்தைச் செய்யும் மாலைக் காலத்தோடு சினவாதி. வழியிடத் துள்ள நடு கல்லை ஆளென்று நினைத்து உதைத்த காட்டு யானையின், பெரிய நகம், கரிய பனையின் நுங்கின் பனைமுள் போல ஓடியும். அவ்விடத்து கடிய கண்ணையுடைய ஆறலைப்போர் வருகின்ற வர்களைக் காணாமையில் மயக்கமுறுகின்ற இடமாகிய, (வெப்பம்) முதிர்ந்த கொடிய சுரத்தே எம்மைக் கொண்டு வந்தாய். கொண்டுவந்து துயர் செய்து ஆற்றாது வெல்லும் வேலும் பெரிய கொடையுமுடைய **கழுவுளின் காழரிடத்துப்** பூதம் நாட்டிய கொடிய அரையுடைய வேங்கையின் குளிர்ந்த நறிய மலர் மணக்கும் அழகிய சில கூந்தலுடைய அழகிய பெண்ணிடத்து மீள நினைந்தாய். நெஞ்சே! வாழ்வாயாக.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

366. மருதம்

(இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில் வேண்டிய விடத்துத் தோழி சொல்லியது.)

தாழ்ந்த கிளையுடைய மருதமரம் வளர்தலினால் அழகு பெற்ற நீர் சூழ்ந்த பெரிய நெற்களம் விளங்க நெற்போரை பிரித்துக் கள்ளைக் குடித்த, வயலில் வேலை செய்வோர், (சூடுமிதிக்கும்) எருதுகளின் தளையை அவிழ்ப்பார். அவிழ்த்து (சுளகினால் விசக்கிக்) கடிய காற்றை உண்டாக்குவர். அதனாற் போகிய சிறிய துரும்புகளுடன் காய்ந்த கூளங்களும் கண்கெடும் படி பறந்து பெரிய கடற்பரப்பிலே குளிர்ந்த துறையிடத்துள்ள பரதவரது இனிமையுடைய வெள்ளுப்பைக் கெடுத்தலின், அவர்கள் கோபித்து வயலுழவரோடு மாறுபட (ஒருவரை ஒருவர் பிடித்து) மயங்கி கரிய சேற்று நிலத்தே போர் செய்வார். அதைக் கண்டு நரைத்த முதியவர்கள், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்த கைகளை விடுவித்துத் தேன் முதிர்ந்த கள்ளை அவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். “இவ் வகையான” பொன்னாபரணமணிந்த **எவ்வியின், நீழல்** போன்ற அழகிய பெரிய தோளும், அழகிய நெற்றியு முடைய பரத்தையோடு, மணங் கமிழ்கின்ற பொய்கையிடத்தே சென்று, நீ தன்னைப் பிழைத்தமை அறிந்து எமது தெய்வப் பெண்ணை ஒத்த தலைவி கலங்கிய கண்ணளாயினாள்.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

367. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

விளங்குகின்ற சூரியன் திக்கை விட்டுப் பெயர்ந்து பல கதிர்கள் மழுக்கி அத்தமனகிரியை அடைகின்ற நேரத்து, ஆட்டுகின்ற தலையை உடைய முதிய எருது பெரிய குரலில் அழைக்க மாடுகள் மனைக்குப்

பக்கத்திலுள்ள நொச்சியின் பக்கத்தே வந்து தங்கும். இவ்வாறு முற்பக்கத்தே உள்ள அழகிய குடிகளையுடைய சிறிய ஊரிடத்து கரிய கால் உடைய வேங்கை மரம் நிற்கும் சிவந்த மேட்டு நிலத்தே, மிக்க வரகு நிறைந்த குதிர் கிடக்கும். அதன் ஒரு புறத்தில் குவிந்த அடியையும், பசிய கண்ணையு முடைய கடுவன் காட்டுப் பூனை, இறைச்சியை விரும்பும் பெட்டைப் பூனையின் வருந்துகின்ற பசியைப் போக்க, தளிர்போன்ற கன்னத்தையும், மயிர் செறிந்த கழுத்திலே விளங்குகின்ற தலையில் முள் முருக்கம் பூப்போன்ற சூட்டையுமுடைய சேவலைப் பிடித்தற்குச் சமயம் பார்க்கும். இவ் வகையான, புல்லென்னும் மாலை, நல்ல அழகிய முலைகள் நெருங்கத் தழுவுந்தோறும் உயிரைக் குழைப்பதுபோன்ற, அழகிய குற்றந் தீர்ந்த துணையைப் புணர்வோர்க்கு இனிதாகும்.

- பரணர்.

368. குறிஞ்சி

(இது, பகலே சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.)

செருப்புத் தொட்ட காலையுடைய கானவன் சுட்ட, பெரிய கொல்லையின் கரியைக் கழுவிப் பெரிதும் பட்ட ஈரத்தில் (மட்டங்களோடு) தொகுதியாய் வளர்கின்ற பசிய தினையின் நீண்ட கதிரை ஒள்ளியவளை அணிந்த பெண்கள் காப்பார்கள். அவர்களுக்கு 'உஞ்சா'லாக வாடுகின்ற கிளைவிட்ட கொம்பர்களில் பூங்கொத்துகள் நெருங்கிய, குறியமலைக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் வேங்கை மரம், இளம் மயிலின் குடுமிபோலத் தோன்றும், இவ் வகையான மலைநாட்டையுடையவன், உயர்ந்த மலைக்கு அருகில், காந்தச் செடிகள் நிறைந்த சோலையில், குரங்குகளும் ஏறியறியாத மரச் செறிவுடைய குறுங்காட்டில், விளங்கும் சுனையிடத்துத் தெளிந்த பளிங்கு போன்ற நீரிடத்துப் பிடியைப் புணர்ந்த களிற்றைப் போல எம்மோடாடினான். பால நாட்கள் இவ்வாறு நிகழ்ந்து சில நாட்கள் கழியாமுன், இவ்வொழுக்கம் அழகிய மூங்கிற் குழாயில் கிடந்து முற்றி விளைந்த தேனாற் சமைத்த கட்டெளிவை வண்டு மொய்க்கும் கண்ணியையுடைய குறவர் உண்டு மகிழும் சீறாரிடத்துச் சிறிது சிறிதாக வெளிவந்து, **கொங்கர்** மணியை அரையிற் கட்டி மன்றிடத்தே ஆடுகின்ற **உள்ளி விழாப்** போன்று, பலர் வாய்ப்பட்டு அலராகின்றது. இது ஏனோ? தோழி.

- மதுரை மருதன் கிளநாகனார்.

369. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.)

கண்டேன், மகளே! அன்புகொண்ட யான் செய்வது என்ன? விளங்கும் வளை அணிந்த, முன்கை விளங்கும் பெண்கள் பலவாறு பாராட்டச் சிவந்த ஆரமுடைய பசிய கிளியும் இனிய பாலை உண்ணாது;

மயிலின் சாயலையுடைய, அழகிய ஆபரணமணிந்த தோழியரும் உறங்கார்; சட்டியிலுள்ள (பூஞ்செடிகளும்) நிறம் விளங்கப் பல மலர்களை அணியா. மர வயிரத்தினால் அழகுபெறச் செய்த அழகிய வயிரிய சுவரிடத்துள்ள பாவையும் பலி பெறாது. நோய் வருத்த இவற்றைக் கண்டு வருந்துவதன் முடிவையும் அறியேன். கொடியவள் நினைத்து (வருந்து கின்ற) பூங்கொத்தை ஒத்தவளே! 'இன்று உனது தழைத்த கூந்தலை வாரி அலங்கரிப்பாய்' என்று யான் கூறியதற்கு என்னை வெறுத்துத் தன்னகம் வருந்தியவளாகினாள். ஆகி, கடல் போற்றானையும், கொடையு முடைய சோழரது கேடில்லாத நல்ல புகழையுடைய உறந்தை போன்ற செல்வ முடைய நல்ல வீட்டைப் புதிதாக அலங்கரித்துச் சுற்றத்தார் மணங் கொண்டாடவும் இணங்காளாயினாள். அவள், அழகிய ஓமை மரம் வளர்ந்த தழையுடைய நீண்ட வழியால், மணியணிந்த பரிசையும், பெரிய பிடியுடைய நீண்ட வேலும், துணிந்த உள்ளத்தோடு மிக்க வலியுமுடைய சிறியவனோடு அறியாத தேசத்து அரிய சுரத்தே சென்றாள். அவனுக்கேற்ற பெரிய மடப்பத்தை யுடையவள் சிறப்பும் சீரும் இல்லாமல், சீரூரிடத்திலுள்ள வறுமைப்பட்ட பெண்களின், ஒரு பசுக் கட்டிய ஒரு தூணையுடைய முற்ற முடைய புல்வேய்ந்த குடில் வீடாகிய வெறிய அயல்மனை யிடத்துக் காற் சிலம்புடன் தங்கியிருந்து போயினாள். அதை நினைந்து வருந்துவேன்.

- நக்கீரர்.

370. நெய்தல்

(இது, பகலே சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.)

அகன்ற இலையுடைய புன்னையின் புகர் நிழல் விழுகின்ற பகற் பொழுதில் எம்மோடு விளையாடி, வளைந்த கூந்தலையுடைய சிறுமியர் வண்டற்பாவை செய்து விளையாடிச் செல்லும் நேரத்தில் கழி சூழ்ந்த நல்ல வீட்டில் வருத்தத்தோடு இருப்பாயானால், உனது தந்தை அரிய காவற்படுத்த துவான் என்றாய். அவர் செல்வேன் எனலும் ஆற்றமாட்டாய். செல்லின் உயிர் வாழமாட்டேன் என்கின்றாய். அவ்வாறாயின் ஞாழலின் வண்டு படும்படி நெருங்கிய கண்ணியும், நெய்தலின் குளிர்ந்த மணம் வீசுகின்ற பசிய மாலையும் அசைய வந்து கடலுறை தெய்வம் கரையிலே நின்றது போல நீ சோலையிடத்தே செல்ல, யான் வெறியாட்டுக் கொள்ளும் பாவைக் கணிந்தவையை ஒத்த எனது ஆபரணங்களைத் துறந்து, வெறியாடும் மகள்போல உன்னை விட்டுப் பிரிய ஆற்றேன். இவ்வூர் மகிழ்வதாக.

- அய்ய்வனார்.

371. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

அழகிய விளிம்பு உரிந்த விசையுடைய வலிய வில்லும் சிவந்த அலகுடைய அம்பும் உடைய போரை எதிர்பார்க்கும் ஆறலைப்பார், கணை எய்தலின் மடிந்து விழுந்த தனது துணையை நினைத்துக் குறியதும். (அம்மானுக்கு) நீண்ட துணையாயுள்ளதுமாகிய பெண்மான், பக்கத்தே ஓடி, வருந்தி, முறுகிய கொம்புடைய கலைமானோடு புல்லை மேயமாட்டாத துயரத்தோடு, வருந்தி உவர் நிலத்து நீர் நிலையில் கலங்கல் நீரை உண்ணாது செல்லும் மக்களைப் போல வருந்தி உறங்கும். இவ் வகையான, பசுமை யற்ற வெம்பிய பாழ்பட்ட இடத்தைத் தமிழேமாய்க் கடக்கும் எம்மிலும் பார்க்க, தெளிந்த நீருடைய அழகிய சுனையிடத்துள்ள மலர் போன்ற தென்ப பூவைத் தேடித் திரியும் பறவை ஆசைப்பட்டு விரும்புகின்ற, பூக்கள் சூடிய கூந்தலுடைய நம் காதலியின் கண்கள், கண்ணீர் வடிந்து என்ன ஆகுமோ?

- எயினந்தை மகனினங்கீரனார்.

372. குறிஞ்சி

(இது, அல்ல குறிப்பட்டுப் போகா நின்ற தலை மகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

அரிய கோபத்தைச் செய்யும் இயல்புடைய கடவுள் காவல்புரியப் பெரிய, தேன் கூடுகள் தூங்குகின்ற, அச்சந்தருவதும், மீது நின்று நாடுகளைப் பார்க்கத் தக்கதுமாகிய மலையையுடைய பெரிய பாழி நகரிடத்தே, நரைத்த வெள்ளிய தலையுடையோர் மறைத்துவைத்த அரிய ஆபரணங்களாகிய செல்வம் போல் அவள் அரியவளாவள். அவளின் அழகை நினைந்து, கிடையாளாயினும் வருந்தினேம். பெரிய கிளையிடத்தே கட்டிய பலர் உஞ்சாலாடி இறங்கும் கயிறுபோலச் செல்லவும் வரவும் வருந்தி, நெடிய வழியிடத்தே, குதிரையையும் கூரிய வேலையுமுடைய அஞ்சியின், (பகைவர்) போர் முனையை வாட்டிய வளைந்த வில்லையுடைய வீரர் ஆடுகின்ற போரில் பெருமைபெற ஒலிக்கும் பெரிய துடியின் மிக்க ஒலிபோல் துன்பம் பெரிதாகி, மேய்தற்குதவியாகிய மணியை இழந்த பாம்பைப் போல் நீ வாடினாய், நெஞ்சே! அரசர் கைக் கொண்ட அழகிய மதிலைப்போல் காவல் சிறந்து அடைதற்குரிய பெருமையுடையவள் நமது தெய்வப் பெண்ணை ஒத்தவள்.

- பரணர்.

373 பாலை

(இது, பிரிந்துபோகின்ற தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

பகைவரின் போர்க்களம் கவர்ந்து கொண்டது போலக் கலங்கிப் பீர்க்குப் படர்ந்து வீடுகள் பாழ்பட்ட மன்றத்தே மரைகள் நிற்கும். அவ்விடத்தே பெரிய காலையுடைய யானை உரைஞ்சி, வயிரச் சிறாம்பு

கொட்டுண்ட முதிய தூண் நிற்கும். இவ் வகைய அரிய சுரவழியைக் கடந்த வருத்தத்தோடு, செயலற்று, பெரிய புல்லிய மாலை வருத்தத்தைச் செய்ய தாழ்ந்த கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு தனியே இருந்து எனது நிலைமையை யுள்ளுவேன். அப்பொழுது எனது நிலைமையை உணராது, கரிய செறிந்த கூந்தலையுடையவள், செறிந்த இருளுடைய நடுயாமத்து மெத்தை யிடத்தே கிடந்து, வருந்த, வெறுக்கின்ற நெஞ்சத்தோடு ஐதாகப் பெரு மூச்சு விட்டு, மலர் போன்ற கண்கள் நீர் நிறைய நோய் மிகவும் அடைந்து, அழுது பெரிய தோள்களை நனைப்பாள்; கண்ணீரை மெல்லிய விரலின் நுனியால் தெறிப்பாள்; வெற்றி வேலும் பெரிய யானையும், வெல்லும் போருமுடைய அரசன், ஒருங்கே அகப்படுத்திய, வலிய வாயிலும் ஏப்புழையுமுடைய ஒரு கோட்டையை உடைய அரசனைப் போல நித்திரையைத் துறந்தாள். அவள் இரங்கத் தக்காள்.

- பாண்டியனேனாதி நெடுங் கண்ணனார்.

374. பாலை

(இது, பாசறைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

பெரிய கடல் நீரை முகந்து, திசைகளில் இருண்டு, பரந்த உலகம் மறையும்படி வெற்றிபெற உயர்ந்து, வருத்தங்கொண்ட பெரிய முகில்கள், பிளந்தது போலப் பலமுறை மின்னி, தாழ்ந்தது போலக் கிட்ட வந்து சோர்ந்ததுபோலப் பெய்வதாகி, இடியும் முழக்குமின்றி, பாணர் திருத்து கின்ற நல்ல யாழ் நரம்பின் ஓசையைப் போல இனிய ஓசையுடன் துளியைத் தூறி மழைகளைப் பெய்யும். இவ்வாறு கழிந்த பூ நாகுகின்ற வைகறைக் காலத்து மணல் உயர்ந்த காடு அழகுபெற்ற வழியில், குறுகிய ஊதிய தம்பலப் பூச்சி மெல்ல மெல்ல ஓடி, நீலமணி மறைக்கும் பவளம் போலக், காயாவின் வாடிய பூக்களுள் ஒளிக்கும். இவ்வாறு கார்ப்பருவங்கொண்ட அழகிய காலையில், நல்ல பாகனே, பெரிய தோளும் ஓடுங்கிய இடையும் அழகிய ஆபரணமும் உடையவள் விருந்து எதிர் கொள்ளும்படி தேரைச் செலுத்துவாயாக.

- இடைக்காலனார்.

375. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

இகுளையே! அவர் சென்று நீண்டு தரிக்க மாட்டார். அவர் பொருட்டாக மிகவும் வருந்தாதி, என்று கூறின. அம் பெய்தலில் திறமையைக் காணாதற்கு ஆறலைப்பார் புதிய மாக்களை அவர்களிடத்தில் ஆபரணங்கள் இல்லையாயினும் கொண்டு புட்களுக்கு இரையாக்குவர். இவ் வகையான கல்லாத ஆறலைப்பார் ஆரவாரிக்கின்ற வழியிடத்தே நரிக்கூட்டங்கள் கிளைகளோடு கூடியிருந்து நிணத்தை அருந்தும். இரத்தத்திற் பிரண்ட விரல்கள் பலவற்றையும் வழியிடத்துள்ள எருவைச் சேவல் சேர்க்கும். இவ்

வகையான மலையிடத்துள்ள யாமரக்கூட்டம், போரில் வெற்றியாலெழுந்த வலிய தோளையுடைய சோழர் பெருமானாகிய, விளங்குகின்ற புகழை நாட்டிய பெரிய **சென்னி**, திறை இடாமையில், குறைப் போரை முடிக்கும் பொருட்டு செம்பை ஒத்த மதிலுடைய பாழி ஊரை அழித்து, புதிய வடுகரின் பசிய தலையைக் கொய்து, கொன்ற யானையின் கொம்பைப் போலத் தோன்றும். இவ் வகையான சுரத்தைக் கடந்தவர் வருத்தமில்லாது சென்றதை அறியின் என் கண்கள் அழாவாகும்.

- கிடையன் சேந்தங்கொற்றனார்.

376. மருதம்

(இது, காதற்பரத்தை புலந்து சொல்லியது.)

மகிழ்நனே! செய்யும் கடமையுடைய என்னை விட்டுச் செல்லாதிர். நீந்த அறியாதயானை விரைவாகச் செல்லும் நீரில் நீந்தக் கற்றதைப் போல, மிக்க வெள்ளத்தில் அலைகின்ற மருதமரமோங்கிய மருத நிலத்தே செருக்கிய கதிருடைய வயல்களையுடையது **காமூர்** முன்துறை. அதனிடத்தே ஆரவாரிக்கின்ற சுற்றத்தோடு கரிகாலன் காணப் புதுப்புனலிடத்தே, நீராடும் பொருட்டு **அத்தி** பிரிந்தான். இனிய புகழ் பொறித்த அழகிய வீரக் கழல் பாதங்களிற் புரளக் கரிய கச்சிற் கோத்துக் கட்டிய அழகிய பொன் பாண்டில் மணி ஒலிக்கப் புனல் ஆடும் அத்தியின் மிக்க அழகை விரும்பிக் காவிரி அவனைக் கொண்டு ஒளித்தது. அதுபோல நும்மிடத்தில் செய்யேம். எம்மிடத்தே நுதல் பசந்து காட்டிற்று. சேற்றிடத்தே, அழகிய துவாரமுடைய வள்ளையின் விளங்குகின்ற கொடியை மறைத்து, வண்கதிரோடு நெல்லின் வளைந்த போத்தி விரியத், தலையில் ஆர்க்குடைய வளைந்த இறால் தெறிக்கும். அழகிய வளைந்த தலையாட்டமுடைய குட்டுவனது மாந்தை போன்ற எனது அழகைத் தந்து செல்வீராக.

- பரணர்.

377. பாலை

(இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

கோடைகாலம் நீடுதலின் வறண்ட நிலத்தே உதிர்ந்த சிறிய புல்லாகிய உணவை நுண்ணிய பல எறும்புகள் எடுத்துக் கொண்டு புற்றிடத்தே நிறைந்த அரிசியாகிய விதையாத உணவை, வளைத்த வில்லை யுடைய எயினர் உண்பர். அவர்கள் பல ஊர்களிற் சென்று பாற் பசுக்களைக் கவர்தலி னால் செழுமையான குடி எழுந்து சென்று பாழ்பட்டமன்றம், நரைத்த முதியவர்கள் நடுங்குகின்ற தலையைக் குனிந்திருந்து கருமத்தை மனத்தே ஆலோசிக்கும் பெரிய அழகை இழந்திருக்கும். வரிநிறமுடைய கறையான் அரித்தலின் புல்லென்று பெரிய அழகழிந்த பேய் மிக உறைகின்ற மன்றத்து துன்பந் தருவதாகிய ஒரு புறத்தில் தங்கி இனிய நகையும் சிறிய மெல்லிய சாயலு முள்ளவளின் பெரிய அழகை நினைந்து வழிப்போக்கனாக செல்கின்றோம்.

மிகவும் பொருள் விரும்பி வந்த இரவலர் இரந்தவற்றைப் புகழ்படக் கொடுக்கும் ஆற்றலுடையே மாகிய யாம்.

- மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்.

378. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைமகள் சொல்லியது.)

செல்வம் கிடக்கின்ற மிக உயர்ந்த மலையிடத்து கலியாண மகளிரின் கூந்தல் போல் மணக்கும்படி காற்று ஆட்டிய அழகிய தழைத்த வேங்கை மரத்தின் நல்ல பொன் போன்ற நறிய தாது உதிரும். அழகிய பீலியையுடைய அழகிய ஆண்மயில் வேறு வேறு இனமாகிய மலை யிடத்து வாழ்கின்ற கொம்பு முற்றிய ஆட்டுக் கடாபோல பெருமையோடு நடந்து, ஆடுகின்ற களத்துக் கொம்பு வாத்தியம் போல ஒலித்தது, பசிய புறத்தின் மெல்லிய அழகு விளங்கும்படி ஆகாயத்தில் பறந்து பெரிய கணுக்களுடைய மூங்கில் சோரும்படி இருக்கும். இவ் வகையான மலை நாடன் பிரிந்த தனிமையும், கோபிக்கும் அன்னையின் ஆறாத பார்வையும், வாடைக் காற்று வீச வருகின்ற பனியுடைய முன் பனிக் காலத்து, வான மிருளச் சூரியன் மேற்குக் கடலில் சேர்கின்ற துன்பம் மிகுகின்ற மாலையும் எல்லாம் ஒருமித்து நின்று வருத்தும்; வருத்த எவ்வாறு ஆற்றி வாழ்வாய் என்றாய், தோழி! பிரியேனென்று சபதஞ் செய்து நம்மைப் பிரிந்தவர் நினையாராயினும், அவர் நாட்டில், பெரிய இலையுடைய பலாவின் கனியைக் கவருகின்ற கையுடைய தாகிய கல்லாத மந்திகடுவனோடு துள்ளு கின்றதும் பொல்லாத தெய்வ முறைகின்றதுமாகிய பெரிய மலையிடத்துப் பெரிய இனிய அருவியைச் சூடி வாணை முட்டும் சிகரம் தோன்றுவதை நினைப்பேன். (அவர் நாட்டில் சிகரந் தோன்றுவதை நினைப்பேன் என்றவாறு)

- காவுட்டனார்.

379. பாலை

(இது, முன்னொரு காலத்துப் பொருண் முற்றி வந்த தலைமகள் பின்னும் பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

எம்மை விரும்பி வாழ்கின்றவளது பழைய அழகு கெட, அறியாமை யினால் தீமையைத் தழுவி, அருளில்லாமையால் வளர்ந்த வலிமையோடு பொருள் செய்தலாகிய கருமத்துக்கு முனைந்த வலிய நெஞ்சே! அவ்வாறு நினைப்பாயாயில் யான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக. விரிந்த கடலையுடைய இந் நிலப் பரப்பைச் சிறப்பாக ஆளும் (ஆணையால்) சக்கரமாகிய செல்வம் உண்மையாகக் கிடைத்த தென்றாலும், அது கழிந்து போதல் இரவிற் கண்ட கணாப் போன்ற தாகும். ஆதலால், பல மலர்களை வண்டுகள், மொய்க்கும் படி சூடிப் பிடரியிடத்தே அசைகின்ற விளங்கும் குறிய கொண்டை

யிடத்தே திரண்ட பல நாற்றத்தை வேண்டு மட்டும் நுகர்ந்து மகிழ்ச் செய்கின்ற, விளங்குகின்ற ஆபரணமணிந்தவளின் பூரித்த தோளைச் சேர்ந்து எய்திய நெருங்கிய நித்திரையைப் பெறுந்தோறும், திருகி உடம்பிடத்தே புகுவது போன்ற கையால் வளைத்துத் தழுவுகின்ற முயக்கத்தின் மிகுதியைக் கண்டு அதனை விடமாட்டேன்.

நீ உனது பல பொருள் விருப்பினால் சொற்கடந்து செல்லுதலை வலியுறுத்தினாயானால் காற்றோடு, செறிந்த நெருப்பு எரியும் (மரங்களில்) இலையில்லாத காட்டில் மானின் புறம் போன்ற புள்ளி நிழலில் இளைப்பாறும்போது, இவளது மறத்தற் கரிய பல பண்புகள் அன்போடு வந்து நெஞ்சில் தோன்ற, (நீ நினைத்துச் செல்கின்றதாகிய) கோட்பாட்டை நினைக்கமாட்டாது, ஓடாது நின்று புலியோடு போர் செய்த கொல்லும் கொம்புடைய யானைக்காகப் போர் செய்த, பெண் யானையின் அடிபடுதலின் குழிந்த, தொலையாத வழியிடத்தே வலிமைகெட மெலிந்து அசைந்து வருந்து வாயல்லையோ.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

380. நெய்தல்

(இது, பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.)

தேரைத் தூரத்தே விட்டுத் தமிழராய் வந்து உமது ஊர் யாதென்று கிட்டக்கிட்ட ஒதுங்கி முன்னாள் துறையிடத்து வந்தானன்றோ ஒருவன். அவ்வாறு வந்து போனவன் நேற்று வந்தான். வந்து, அகன்ற இலையுடைய நாவல், நீருண்ணும் துறையிடத்து உதிர்த்த பழத்தின் அழகு கெட, நண்டு அதனை எடுத்துக் கொண்டு தாழை வேரிடத்துள்ள புற்றில் தனது அன்புடைய துணைக்குக் கொடுப்பதைக் காட்டினான்; காட்டி நம்மிடத்தும் இவ்வியல்பு ஆவதாக என நினைந்த நெஞ்சோடு நீளச் சென்றான். உவ்விடத்தில் அவன் தேர் தோன்றும். இன்று நாம் அவனை எதிர் கொள்ளே மாயின் தான் அவ்வாறு செய்ய மாட்டாதவன் போன்ற (எதிர் கொள்ள) நாணம் மிக உடையவனாவன். நாங்கள் வெள்ளிய மணற்கும்பத்தின் உயர்ந்த மோட்டில் மறைவமோ? தோழி செய்வதைக் கூறுவாய்.

-மதுரை மருதனிள நாகனார்.

381. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

சிங்கமாகிய நல்ல மிருகம் அஞ்சுகின்ற ஆண் யானை பெரிய நீண்ட மூங்கில் வருந்த, ஏந்திய வெள்ளிய கொம்புகளால் அவைகளைப் பெயர்த்துக் குருத்தை உண்ணும். அச்சந்தரும் படியான இவ்விடத்து, முகில் வறள அழல் எழும்படி திரியும், விளங்குகின்ற கதிர்களையுடைய சூரியன்.

இவ்வாறு சூரியன் நிழலைத் தோண்டி உண்ட தொலையாத நீண்ட வழியிடத்துக், காவி நிற உடை உடுத்த உடலும், கோபிக்கின்ற நாயையுமுடைய வடுகர் தமது விற்களின் சினத்தைத் தீர்த்த அச்சந்தரும் கவர்ப்பட்ட இடத்தில், இரத்தத்தில் தோய்ந்த புலால் நாறுகின்ற பெரிய சிறகுகளையுடைய எருவைச் சேவலின் திரண்ட கூட்டம், பசிய ஊனின் மிகுதியைக் கூறிப் பறை சாற்றுவது போல அழகிய வான வெளியை அழகு செய்யும். இவ் வகையான, அரிய சுரத்தைக் கடக்கும் நம்மிலும் பார்க்க, பகைவர் முனையின் மதிலைக் கடந்த போர்வல்ல படையையும் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற நறிய மாலையையும் உடைய **வானவன்**. வருத்திய இணங்காத பகைவரது பெரிய கோட்டையப் போல, பெரிய பாழடைந்த மேனியளாய்ப் பெருமூச் செறிந்து, வண்டுகள் உண்ணும்படி ஆழ்ந்த நீரிற் பூத்த நிரைத்த இதழ்களை யுடைய குவளை மலரின் இரண்டு பூக்கள் போன்ற செவ்வரி படர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் தெளிந்த நீர் கொள்ளும்படி வருந்துவனோ? அவள் இரங்கத் தக்கவளாவள்.

- மதுரை இளங்கொள்கனார்.

382. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

பிறரைடந்த துயரைப் பிறரே அனுபவிப்பார். தமக்கு நேர்ந்த துயர் தமக்கே துணையாகும். கடம்புக்குக் கொடி கட்டி கண்ணியைச் சூட்டி, வேறு பல ஒலிகளையுடையவும், தாள அறிதியுடையவுமாகிய வாத்தியங்களை இயக்கி அழகிய முருக வேளைப்பாடும் பாட்டுக்கு ஏற்ப அழகிய பெரிய வெறியாடுங்களரி அழகுபெற மெல்ல ஆடினார்கள், நமர் என்று, அவர் அறியும்படி கூறுதல் வேண்டும். தோழி! அருவியைப் பாய்ந்த கரிய விரலுடைய குரங்கு, பெரிய காய்களையுடைய பலாவின் கனியைத் தெப்பமாகக் கொண்டு, சாரலிடத்துள்ள மூதூரின் முன் துறையைக் கடக்கின்ற வறட்சியை அறியாத சோலையுடைய பெரிய மலை நாட்டையுடைய வனது சொல்லை நயந்தவனே! (சொல்லை நயந்தவனே சொல்லுதல் வேண்டும் என மாற்றுக.)

- கபிலர்.

383. பாலை

(இது, மகட் போக்கியதாய் சொல்லியது.)

தன்னைப் பாதுகாத்து வளர்த்த என்னைப் பிரிந்து உள்ளாளாயினாள். ஊரும் சேரியும் ஒருமித்து அலர் எழக், காடுஞ் சுரமும் செல்லத் துணிந்து, நாடும் தேசமும் மிகப் பலவற்றைக் கடந்த சிறிய இரக்கமில்லாதவளுக்கு அழகு செய்யார்களென வாடினாயோ? வயலைக் கொடியே! தினம் பல கிளைக் கொம்பர்கள் வருந்த, மலர்ந்த அல்கலுக்கு அணியும்படி அழகிய

தழைய உதவுதற்கு, தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட மேலான வளையல்கள் தெறிக்க, பெரிய பாத்திரம் நிறைய முகந்து கொண்ட தளம்பும் நீரையுடையவளாய், அழகிய கண்ணையுடையவள், தாயின் முகத்தைப் பார்த்து, உள்ளே மணியிட்ட சிலம்பு ஒலிக்கத் தினமும் நிறைய நீரூட்டுவள். இனி இவ்வாறு உன்னை நீரூட்டிக் காப்பாற்ற நீ யாரைப் பெறுவாய். நீ இரங்கத் தக்கனையாவை!

- கயமனார்.

384. முல்லை

(இது வினைமுற்றிய தலைமகனது வரவுகண்டு உழையர் சொல்லியது.)

இருந்த வேந்தனது அரிய தொழிலை முடித்தலும், கொண்ட வேட்கையோடு பெரிய தேரிடத்தே யான் ஏறியதை அறிவேனல்லாமல் அது வந்ததை அறியேன் என்று சொல்லும்படி செலுத்தி முயற்குட்டி துள்ளி விளையாடும் முல்லைக் காட்டில், பிளவு பட்ட கதிரீன்ற வரகுடைய சிறிய ஊரிடத்தே மெல்லிய தன்மையுள்ளவளது வீட்டிடத்தே நிறுத்தி இறங்கும் என்ற உனது (பாகனது) மொழியைக் கேட்டு மருண்டேம். நீ, வானத்திலே இயங்கும் இயல்புடைய காற்றைப் பூட்டினாயோ? குதிரையின் உருவாக உனது மனத்தைப் பூட்டினாயோ? பாகனே அதைக் கூறுவாய். நெடுந்தகை, மலை ஒத்த தன் மார்பிடத்தில் முயங்கி அருள் செய்யும் பொருட்டு மனையிடத்தே புகுந்தான். திருந்திய ஆபரணமுடையவள் விருந்தைச் சிறப்பாகப் பெற்றாள்.

- ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

385. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

தன்னோடொத்த மயிலின் சாயலையுடைய தோழிமாரும், என்னைப் போலொத்த தாயரும் காணக் காவிரிக் கரையிலே சோலையுடைய உறந்தையைப் போலச் செல்வமுடைய பெரிய மாளிகையிடத்துக் குற்றமடைந்த யாம், நல்ல மாட்சிமைப்பட்ட கலியாணத்தில் மயிர்ச் சாந்தை இட்டு அலங்கரித்தும் யாம் பல அலங்காரங்களைச் செய்யும்படி அவள் (தனது எண்ணத்தைச்) சொல்லாளா யினாள்; மூங்கிலோடு நெல்லி வளர்ந்த கற்பாறையுடைய சாரலிடத்தே வழியில் நிற்கும் வாடிய தலையுடைய ஆல மரத்தின் நெடிய வீழுது பொறியுடைய தொடையில் உரைஞ்சு, வளையுடைய முன் கையினால் அதனைப் பிடித்துக் களைந்து, கோத்த பசிய மணிவடம் அல்குலிடத்தே பற்றிக்கிடக்க, கூந்தல், ஆடுகின்ற மயிலின் பீலிபோல் பொலியத் தான் விரும்பிய துணைவன் ஊக்க ஊங்கிச் சென்றாள். நம்மையும், வழிதுன்று வருத்தத்தையும் நினையாது சென்ற, கூரிய எயிறும்,

சிவந்த வாயுமுடைய சிறியவள் சிலம்பைக் களைந்து அறியாத தேய்த்த ளாகுதல் கொடியதாகும்.

- குடவாயிற்கீர்த்தனார்.

386. மருதம்

(இது, தோழி வாயின் மறுத்தது.)

பொய்கையிடத்து வாழும் புலால் நாறுகின்ற பெரிய ஆண் நீர் நாய் காலையில் வாளை மீனை இரையாகக் கொள்ளுகின்ற ஊரனே!

விளங்கும் நெற்றியுடைய ஒருத்தி (பரத்தை) பகல் வந்து, “கரிய நெய்த்த கூந்தலையுடையவளே! யானும் நின் சேரியிடத்தேன், அயல் வீட்ட வளாகிய யான் உனக்குத் தங்கையாகுவேன்,” என்று சிலவற்றைக் கூறி தனது மணி இழைத்த ஆழி அணிந்த மெல்லிய விரல்களால் தண்ணென்று தடவி, நெற்றியையும் கூந்தலையும் தைவந்து சென்றாள். அதனைக் கண்டு, பெரும, நான் நாணினேன். அந் நாணம், பாணனது மற்போர் செய்கின்ற மார்பின் வலி மிகுதலின், வருந்தி எதிர்த்த ஆரியப் பொருநனது உயர்ந்த திரண்ட முழவுபோன்ற தோள், பாணன் கையினால் (ஒடிந்து) வலியழிந்த தன்மையைக் கண்டு நல்ல போரையுடைய கணையன் நாணியது போன்றது.

- பரணர்.

387. பாலை

(இது, தலைமகளது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகனைச் செலவழுங்கச் செய்தது.)

கொடிய தொழிலைப் பயில்கின்றவர்களாய்க் கிடந்த வேட்டுவரின் கூப்பிடுகைக்குப் பயந்து, வரிப்புறத்தையும், நீலமணிபோன்ற கண்ணையு முடைய குருவிப்பேடு, நுண்ணிய பொறி அணிந்த கழுத்தும், கூரிய முள் போன்ற சிவந்த காலுமுடைய சேவலை அழைக்கும். இவ் வகையான இடத்தில், வில் வீரர் திரண்ட ஆரிய போர் சிதையும்படி கொன்று நல்ல புகழை நாட்டிய மானமுடைய வீரரது நிரையாக நடப்பட்ட நடு கற்களில் இரையை விரும்பி இருக்கும் முதிய வாயையுடைய பல்லி (வழிப் போக் கருக்குச்) சிறிது உற்சாகத்தை அளித்ததாயின், பெரிய யானை வழியினின்று செல்லும். இவ்வாறான காட்டிடத்தே நமது காதலர் சென்றார் என்றிருப்ப வளுக்கு, அழகிய ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்து பெரிய தோள்கள் வாடி செவ் வரி படர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் வாடும்படி செய்கின்றவரே! உவர் மண்ணைக் கொள்ளும்படி (சீலைகளைத்) தேய்த்த புல்லிய தலையுடைய சிறுவரோடு, அழுக்குகளை அடித்துப் போக்குதலிற் கறைபடிந்த பெரிய நகமும், பசை பிரண்ட விரலுமுடைய வண்ணாத்தி, நெடுநேரம் பிசைந்து (கஞ்சி) ஊட்டிய

பூவேலைப் பாடுள்ள பட்டாடை விளங்கும் அல்குலின் வரிகள் வாடும்படி பார்த்து, நீர் வருகின்றமையைக் கூறும்.

- மதுரை இளநாகனார்.

388. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

தோழி! கேட்பாயாக, நமது மலையிடத்து வளரும் மூங்கிலை அறுத்துச் செய்த வலிய ஓசையுடைய தட்டையினால் நல்ல நாற்றமுடைய சந்தன மரத்தை அடியோடு விழுத்தி உழுது பயிரிட்ட குதிரையின் தலையாட்டம் போன்ற கதிருடைய சிறிய திணையைக் கவர்தலின் கிளை நிறைந்த, பெரிய மலைச்சாரலில் குருவிகளை ஓட்டினோம்; உயர்ந்த பெரிய சாரலில் விளங்குகின்ற வாசமுடைய வேங்கை மரத்தின் கவர்களுக்குள் கட்டிய பரணிடத்தே இருந்து, பொன்போன்ற பூந்தாதுகளை ஊதும் வண்டின் இனிய இசையைக் கேட்டிருந்தோம்; இருந்தோமாக, “கரிய நெய்த்த கூந்தலையுடைய அழகிய பெண்களே! வேகமுடைய அம்பு படலும் புண்மிகுந்த வருத்ததோடு வந்த உயர்ந்த கொம்பையுடைய யானை புனத்துள் வந்ததோ என்று வினாவிச் சினங் கொண்ட நாய்கள் கோபித்துப் பக்கத்தே சந்தனம் நிறையப் பூசிய மார்பையும், பெருந்தன்மையையும் மிக விரும்பி இவ்விடத்தில் நாம் இருந்து வருந்துகின்றோம்; அவ் வருத்தத்தை அறியாது ஆய்தனது நல்ல நெஞ்சத்தில் இது முருகனால் உற்ற வெறி என மயங்கி முதிய வாயுடைய வெறியாட்டாளனை அழைத் தாள். அவன் எமது முருகனால் நேர்ந்தது இந் நோய்; இது தணியும் மருந்து அறிவேன் என்பானாயின, அவனை, நெருப்பைப் போற் கோபிக்கின்ற மயக்கமுடைய யானை மேய்வதற்குப் புனத்தே செல்ல, மழைத்துமி போன்ற ஊன் பிரண்ட அம்போடு, காட்டு மானின் அடியைப் பின்பற்றி வேட்டையாடச் செல்லுமோ? உமது தெய்வம் எனக் கேட்டால் என்னோ?

- ஊட்டியார்.

389. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

தோழி! கேட்பாயாக, நெளிந்த கற்றையாகிய, சாந்து பூசிய கூந்தலை ஈரமாற்றி மலர் அணிந்தும், வாசம் கமழ்கின்ற அழகிய நெற்றியில் பொட்டிடும், பல இதழுடைய மலர்களைக் கிள்ளி வேறுபட நல்ல இளைய பெரிய முலைகளிடத்து அல்லியோடு அப்பியும், பெரிய தோளிடத்தே தொய்யி லெழுதியும், சிறிய பரடுடைய சிவந்த சிறிய பாதங்களுக்குப் பஞ்சு ஊட்டியும் என்னைப் பாதுகாத்தும் உன்னைப் பாராட்டியும் பல பூக்கள் பரப்பிய

படுக்கையிற் பகற் காலத்திலும் நீங்கார். வீட்டிலிருப்பார். அதனை நீ அறிவாய். அது தான் கழிந்தது. விரைவாக வந்து இரக்கின்றவர்கள் ஏந்துகின்ற கைநிறையக் கொடுக்கின்றவர்கள், வெறுக்காத உள்ளத்தோடு புதியவற்றைக் கொடுத்து மகிழும் அரும்பொருள் தேடவெண்ணினார், எண்ணி, கோபித்தவர்களின் சிறிய புன் சொல்லாகிய வெறுப்பு நீங்கவும், நல்ல புகழைத் தாம் பெறவும், வெல்லும் வேலையுடைய வானவரம்பனது நாட்டுக்கு அப்பால், வேனில் நீடிய வெப்பமான காட்டு வழியே செல்லும் வழிப்போக்கர் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து அலற, கொல்லதக்க வெப்பத்துக்கு அஞ்சி இடம் விட்டுத் தங்கும் பெரிய ஆண் யானையைக் கொன்ற பெரிய ஆண் புலி, சிவந்த நிலத்தின் பக்கத்தே தனது காலை வளைத்து, மிருகம் வலத்தே படுதலாகிய வெற்றியோடு மலைச்சாரல் எதிரொலிக்கும்படி, முகில் இடிக்கின்ற இடிபோல முழங்கும், நெடிய பெரிய காட்டுப் பக்கத்தின் மலையைக் கடந்து அவர் சென்றார். (அரும்பொருள் தேடவெண்ணி வானவரம்பனது நாட்டுக்கப்பால் காட்டுப் பக்கத்தின் மலையைக் கடந்து சென்றவர் நெளிந்த கூந்தலிடத்து மலர் சூடியும்... பகற் காலத்திலும் நீங்காது இல்லில் இருப்பார்; அதனை நீ யறிவாய்; அதுதான் கழிந்தது, எனச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.)

- நக்கீரர்.

390. நெய்தல்

(இது, தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது.)

சுளர் நிலத்தில் விளைந்த உப்பின் விலையைக் கூறி, வழியிடத்தே பழுதியுடைய தூர தேசத்தே செல்கின்ற வளைந்த கோலையுடைய உமணர் நீண்ட வழியிடத்துச் செல்வர். அவ்வுமணர் கூட்டத்தின் தொழிலாகிய வாழ்க்கைதானோ? இவளுக்கு. வளைந்து சுருண்ட கூந்தல் முழுவதும் இருள் போலப் புரளுகின்றவளாய், அழகிய அகன்ற அல்குலிடத்து அழகு பெறும்படி உடுத்த பல குழையுடைய ஒதுங்குந்தோறும், உப்பின் விலைக்குச் சரி நெல்லுக் கொடுத்துக் கொள்ளீர்களோ? ஊரவர்களே! எனச் சேரிதோறும் உப்பின் விலையைக் கூறுவாள். அழகிய சுழித்த கொப்பூழும் மூங்கில் போன்ற தோளுமுடையவளே! நீ உனது மெய்யிடத்தே வைத்திருக்கின்ற உப்பின் விலை என்ன ஆம் எனச் சிறிது தடுத்தேமாக, பெருமையுடைய அப்பெண் உள்ளே அடங்கப் பார்த்து, என்னைத் தடுத்த நீவிர் யாரோ? என்று முத்துப் போன்ற பற்களால் சிறிது முறுவல் செய்து சென்றாள். சில நிரையாகிய வெள்ளிய வளை அணிந்த அப்பேதையின் பொருட்டு வாடினது எனது நெஞ்சு.

- அம்முனார்.

391. பாலை

(இது, பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.)

இரையைப் பார்ப்பதில் வல்ல காட்டுப் பூனையின் கூரிய பல்லுப் போன்ற வரியாகிய மெல்லிய முகையுடைய மெல்லிய கொடியாகிய அதிரல் இடத்தே பூவை ஆய்கின்ற நெருங்கிய பெட்டியையுடையவர்கள் ஆய்வதற்கு இடமில்லாது (நெருங்கி) நிற்பர். இவ்வாறு பூ விற்பவர்கள் அதன் தலையிலிருந்து பூக்களை ஆய்ந்து ஒழிப்பார்கள். ஆண் யானை தனது பெரிய கொம்பிடத்தே, வைத்த வாயிடத்துள்ள வலி அழிகின்ற விசாலித்த கையை அசைக்காது நிற்க, அக்கை மலையிடத்திற் புகும் பாம்பு போலத் தோன்றும். அப் புழுதியுடைய இடத்தில் அரிய வழியைக் கடந்து சென்றவர், அவ்வாச முள்ள மலரை, தேன் பாய்கின்ற முல்லையொடு, அவைகளின் கரையைப் போக்கித் தண்ணிய நறிய என் கூந்தலிற் சூட்டினார். அவ்வாறு அலங்கரிக்கப்பட்ட எனது அரும்புகளால் மாட்சிமைப்பட்ட முடியை நினைக்குந் தோறும் முன்னைய பழைய அழகை விரும்புவேன். தோழி! இன்றோடு சில நாட் கழித்து அவர் வரினும் எனது கண்கள் வருந்தித் துயிலாதனவாகும்.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

392. குறிஞ்சி

இது, பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

காட்டிடத்தே விருப்ப மிகுந்த யானையைச் சாகக் கொடுத்த வெள்ளிய கோடுடை யானை நீண்ட பெரிய கையைத் தலையில் வைத்து தழையை உண்ணாது வாடி நிற்கும். அவ்வாட்டம்போல் உடம்பின் சோர்வை நன்கு அறியும்படி செய்து, பின்னின் நிரத்தலில் வெறுப்படையா னாகி, நல்ல பூந்தாதினாற் செய்த பாவைபோன்ற அழகிய பெண்ணும், மடப்பம் மிகுந்தவளுமாகியவளிடத்து, தீமை யில்லாது நீ சேர்ப்பாயாக என்று வந்து இரப்பான்; இரப்பானாயின் அவன் வருந்திச் செல்லுதல் மிகவும் இனிமையில்லாதாகும். முடிவு யாது? தோழி! கேட்பாயாக; கல்லென்று பெருமழை பொழிந்த காடு அடங்கிய இரவில், தினை மேய்கின்ற யானைக் கூட்டங்கள் பயந்தோட, மலையிடத்துயர்ந்த பரணிலிருந்து குறவன் எறிந்த வலிய வாயுடைய கவணைப் போலக் கடியமலை வெடிப்புகள் ஒல்லென, வீரமுடைய புலிச் சத்தமிட யானை கதறும். அழகிய காட்டிடத்தே மயில்கள் சத்தமிடும். இவ்வாறு மலை முழுவதும் அஞ்சும் பெரிய சாரலிடத்து, வெற்பன் பிரிந்து செல்வானாதலோ அரிது. அதனாலே உரிமையற்ற தன்மையில் பிரிவானாயின், போரின் பொருட்டு மிகவும் பிரிந்த வெல்லும் வேலையுடைய அரசன், போர்முனை கொள்ளும் தானை யோடு முன்னே வந்து தங்க, தனது எல்லையாகிய வலிய கோட்டையுள் இருக்க ஆற்றாமையால், தான் பிடித்த வலிய வேலின் தோற்றம் பிழை படாமல்,

பழைய புகழை ஈட்ட விரும்பி நீங்கிய மூங்கில் வளருகின்ற காட்டையுடைய நன்னன் போல, உனது நலத்தைத் தருபவன் தாங்க மாட்டாதவனானான்.

- மோசிகீரனார்.

393. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

சிகரங்கள் உயர்ந்த கூட்டமாகிய குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்து, வேறு தேயத்தே செல்ல விரும்பிய அவர், வினை செய்யும் உள்ளத்தரா யினார். வழியிடத்தே செல்லும் புதியவர்கள் காய்கின்ற பசி கொள்வர். அவர்களின் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு, மேட்டு நிலத்தே விதைத்துப் பலித்த ஈரமான நீண்ட இலையும் பிளந்த கதிருமுடைய வரகின் தொகுதியாக வைத்த (அரிந்த) தாள்களைப், பிளந்த (மாடுகளின்) அடிகளால் உழக்கிக் கொண்ட பல (மீன்) சினை போன்ற உதிர்ந்த வரகைத் தேமலையும், பெரிய தோள்களையும், நீண்ட காதுகளையுமுடைய (ஆயர்) பெண்கள், அகன்ற பாறை யிடத்தே இட்டுக் குத்துவர். குத்திய, வயலிடத்து விளைந்த வெள்ளிய முற்றிய அரிசியை ஓத்த அதை சுழல்கின்ற மரத்தினால் விளக்கிச் சுளகினால் புடைத்து, பூண் இறுக்கிய உலக்கையால் முறை முறையே (மாறிப்) போட்டு எடுப்பர். வலிய முகமுடைய வெள்ளை அரிசியின் மிகுதியைச் சுரைக் குடுவையில் பெய்து வைப்பர். அவ்வரிசியைக் களிமண்ணால் வனைந்த பாளையில், சுனை நீரை மொண்டு, கல்லடுப்பிலே வைத்து, கொன்றைப் பூவின் நெருங்கிய தாளைப் போலப் பொங்கிய அவிழையுடைய சோற்றை இடையர் ஆக்குவர். அவர்கள் அதனைக் கொழுத்த நல்ல பசுக்களின் பாலோடு பகுந்து கொடுப்பர். இவ் வகையான பசுக்கள் பலகூடி நிற்கும் பெரும் புகழுடைய புல்லியின் தேன் கூடுகள் தூங்குகின்ற உயர்ந்த மலையுடைய நல்ல நாட்டுக்கு அப்பால், வேங்கட மலையைக் கடந்து சென்றா ராயினும், பூங்கொத்துகளைப் போன்ற அழகிய மயிலின் தோகையைப் போன்ற, மயிர்ச்சாந்து தடவிய தண்ணிய நறிய கூந்தலிடத்து, குற்றமில்லாத குவளை மலரின் அழகிய இதழும், வேனிலுக்குப் பூத்த அதிரலின் மலரும் சூடிய உனது மகிழ்ச்சியைத் தரும் புணர்ச்சியின் இனிய துயிலை மறந்து அவர் நீடித்துத் தங்கமாட்டார். தோழி! வாழ்வாயாக.

- மாழலனார்.

394. முல்லை

(இது, இரவுக்குறித் தலைமகளை இடத்துய்த்து வந்த, தோழி தலைவனை வரைவு கடாயது.)

களவும் புளித்துப் போனது, விளா மரமும் பழங்களைப் பழுத்தன; சிறிய தலையுடைய செம்மறியாட்டின் பழுப்பு நிறமுடைய முற்றி விளைந்த தயிரை, கொல்லையில் விளைந்த வரகின் குற்றிய மாட்சிமைப்பட்ட அரிசியோடு, கார் காலத்துக் கரைந்த ஈரமான வாயையுடைய புற்றிடத்துள்ள

ஈசலை இட்டுச் சமைத்த இனிய புளிப்பையுடைய சூடான சோற்றை, சிவந்த பசுவின் வெண்ணெய் மேலே கிடந்து உருகச் சிறுவர்கள் இருந்து உண்பார்கள்; இவ்வாறு அவர்கள் இருந்து அருந்தும்படி நீயும், முள்வேலியுடையதும், வளைந்த கால்களை நாட்டி இடப்பட்ட பந்தலுடையதுமாகிய, புதிய மட்பாத்திரம் போன்ற சிவந்த முகப்பையுடைய சிறிய வீட்டில் அலங்கரிக்கப்பட்ட கரிய கூந்தலையுடைய உனது மனைவி, நீ உண்பதற்கு பாலுடைய சோற்றைத் தொடுமாறு ஒரு நாள், மிகப் பெரிய தலைவரே! வந்து செல்லுதல் வேண்டும். எமது சிறிய நல்லூர் காட்டில் உறையும் இடையர் ஆடுகளைப் பிரித்தற்கு இதழை மடித்துவிடும் சீழ்க்கைக்கு வெருண்டு குறுமுயல் மிகவும் மண்டிய புதரிடத்து ஒளிக்கின்ற புல்லுள்ள இடத்துள்ளது.

- நன்பல்லூர் சிறுமேதாவியார்.

395. பாலை

(இது, பிரிவிடைத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

குளிர்ந்த தடாகத்தில் முளைத்த பெரிய காலுடைய குவளையின் மாறிக்கால மலர், மழைக்கு எதிரே நின்றதுபோல நீரோடு நிறைந்த பெரிய அமர்ந்த குளிர்ந்த கண்களின் நீர் வடிகின்ற வருத்தம் தீர, அவர் வருவாரானால் நன்மையாகும். தோழி! கேட்பாயாக. காய்கின்ற வெயில் நீரை வறட்டிய நீரில்லாத திசையில் அழல் பருகி உண்ட நிழலுடைய (நிழலில்லாத) பெரிய வழியிடத்துள்ள வறண்ட மரம் போல, கவர்விட்ட கொம்புடைய அழகிய கலைமான், நீர்போலத் தோன்றும் பேய்த்தேரை நீரென விரும்பி ஓடி வருத்தங் கொண்டு சுழலும் உள்ளத்தோடு மேய்கின்ற பெண் மானைச் சத்தமிட்டழைக்கும். அது மெலிந்து அழைக்கின்ற அக் குரல் அரிய சுரத்தே செல்வோர்க்கு ஆளின் குரல்போற் கேட்கும். அழகிய அரையுடைய ஞெமை நிற்கும் பெரிய புனமுடை குன்றிடத்து, ஆடுகின்ற பெரிய மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் சிகரங்கள் காய்ந்த மலைச்சாரலிடத்திலுள்ள காட்டைக் கடந்தார். (காட்டைக் கடந்தார் இப்பொழுது வரின் நன்று எனக் கூட்டுக.)

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

396. மருதம்

(இது, காதற் பரத்தை தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

தொடர்புடைய எனது தலைவரே! செல்லாதீர். கொடியுடைய தேரும், பொன் பூவுடைய நன்னது புன்னாட்டை அடக்கினது போல (அதனிலும் மேலாக) யாமோசை கேட்கும் வீதியுடைய பாழி ஊரிடத்திருந்து, அஞ்ச மாட்டேன் என்று கூறிய எயினன். போர் செய்யும் கல்வியில் தேர்ந்த இயிலியைத் தாக்கித் தனது உயிரைக் கொடுத்தான். அவ்வாறு சொல்லளவில் நில்லாது தண்டிக்கின்ற அஞ்சத்தக்க தெய்வத்தின் முன்னால் தோன்றி மெல்லிய இறையுடைய முன்கையைப் பற்றிச் சொல்லிய சொல்லைக்

கடந்தாய்; உனது ஆசையுடைய நெஞ்சம் மென்மேலும் சிறக்க உனது மார்பைத் தராதனையாய் பிறன் ஆகினை. இனி யான் உன்னை விடுவேனல்லேன். **மந்தி** என்பவள் நீர் வடியும் கண்ணளாய்ப் பலவற்றைக் கூறிப் புலந்து உறைய, கடிய ஆடலிற் றிறமையுடைய, அத்தியின் ஆடும் அலங்காரத்தை விரும்பி நெடிய நீரையுடைய காவிரி அவனைக் கொண்டு சென்று ஒளித்ததைப் போல உனது மனைவி உன்னைக் கவர்ந்து கொள்வதையும் யான் அஞ்சவேன். கோபித்த **ஆரியர்** அலறும்படி தாக்கிப் பெரிய புகழுடைய முதிய **இமயமலை வணங்கும்படி** வில்லைப் பொறித்துக் கொடிய சினமுடைய வேந்தரை மறியற்படுத்திய சேரனது வஞ்சி நகர் போன்ற எமது நலனைத் தந்து செல்வீராக.

- பரணர்.

397. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

எனது மகளது பெரிய இளமையை யான் பாராட்டவும், தாய் தனது தலைமையைக் கண்டு கடமைகளைச் செய்யவும், முழவு முழங்குதலில் ஓயாத விழாவுடைய பெரிய வீட்டில் மணத்தைக் கொள்ளான். பாறை வெடிக்கும்படி முகிற் கூட்டங்கள் ஒழிந்த காடு மயக்கந்தருகின்ற வழி எளிதாக, பெரிய பொறியும் வரியுமுடைய அல்குலுடைய மாயவளுக்காக, உயர்ந்த கொடி படரும் வெயில் தணிந்த பருவத்தே செல்லான்.

வேகமும் கொடிய வலியுமுடைய யானை அஞ்சும்படி குத்திப் போழ்ந்து புண்படுத்திய பொரிந்ததும் புண்பட்டதும் பொளியுடையது மாகிய சிவந்த ஓமையின் அரையைப் பார்த்து, ஊனென்று நினைத்துக் கரிய காலுடைய யாம மரத்தே பருந்து வந்திருக்கும் மிகவும் உயர்ந்து வளர்ந்த வானத்தை முட்டும் நெடிய சிகரத்தில், வெவ்விய கோடைக் காற்றுக்கு அசையும் சிறிய இலையுடைய மூங்கிலில் நெல் விளைகின்ற காட்டிடத்தே துன்பந் தரும்படி செல்லும்படி துணிந்தான். (மாயவளுக்காக வெயில் தணிந்த காலத்தே செல்லாது துன்பந் தரும்படி சென்றான் என்றவாறு.)

- கயமனார்.

398. குறிஞ்சி

(இது, காமமிக்க கழிபடர் கிளவியால் வரைவிடத்துக் கண், தலைமகள், தலைமகனது வரையினின்றும் வந்த ஆற்றோடு புலந்து சொல்லியது.)

“ஆபரணங்களைத் தம் நிலையினின்றும் நெகிழும்படி செய்த வருத்தம் மிகத், துயர்மிகுந்த வருத்தத்தோடு பலவற்றை வெறுத்துக் கூறி இனைந்து, மெல்லிய தோள்கள் நெகிழும்படி சோர்ந்து, கொன்றையின் மலர்ந்த மலரைப் போலப், பாழ்படும்படி முற்றிய பசவை நிறத்தை நோக்கி, நெற்றி பசப்பூர்ந்து இவ்வகையாயினோம். இவ்வாறாகிய எம்மை உம்மவன்

அருளாது கொடுமை செய்தான். அக் கொடுமைக்கு இம்மென்று வருந்து கின்ற குளிர்ந்த கண்கள் தெளிந்த குளிர்ந்த நீர் நிறையும்படி, நற்குணம் மாறிச் செல்லுதல், உனது குன்றநாடனுக்கு என்ன? என்று கரைபுரண்டு வருகின்ற நீரையுடைய ஆறே! நீ கூறென உன்னோடு (ஆற்றோடு) யான் புலத்தலை அஞ்சி, அவர் மலையின், பல மலர்களால் மறைத்து மிகவும் நாணி ஓடுங்கி மறைந்து ஓடுகின்ற உன்னைச் செல்லவிட்டுத் தான் அன்பறத் துறந்து உறைதல் வல்லவராயினார். பெரிய ஆண் புலி பொருதலிற் புண் மிகுந்து வருந்தும் பெண் யானையைத் தழுவிய வலியழிந்த ஆண் யானை; வளைந்த மூங்கில்கள் உரைஞ்சுவது போல்) ஒலிக்கும் அவரது உயர்ந்த மலை நாட்டினின்றும் வருகின்ற ஆறே! அயலவரைப் போல என்னைப் பாராது, அழல் போன்ற பூங்கிளைகளையுடைய வேங்கை மரத்தின் நிழல் விளங்கி அசைந்து மாரியைப் போல் குளிர் செய்ய **நந்தி ஆரியரது** பொன் புதைத்து வைத்த நெடிய மலைபோன்ற எனது தந்தை யின் பூஞ்சோலையிடத்திற் றங்கி இன்று இவளைச் சேர்ந்து செல்லின் அவருக்குக் கெட்டுப்போவது ஒன்று உண்டோ.

- இம்மென்கீரனார்.

399. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

மலையிடத்திற் பிறந்த சாந்தை அணிந்து இருண்டு, இமயமலையி லுள்ள நந்தவனம்போல நாறும் கூந்தலும், நல்ல நெற்றியுமுடையவளது இன்பந்தருகின்ற மார்பை(விடாய்க்கு)ப் பருகுதல் போன்ற காதலுடைய உள்ளத்தோடு காதலர் திருகித் தழுவுவார். நீண்ட காட்டிடத்தே, ஒரு பக்கத்தில் குந்தாலியால் தோண்டிய உடைந்து குழியிடத்து நீண்டு கிடக்கும் ஊறிய நீரை உண்ட, தெளிந்த ஓசை செய்கின்ற மணிகளையுடைய பாற் பசுக்கூட்டம், வறண்ட நிலத்தே செல்லுதலும், பல பசுக்களை மேய்க்கும் இடையர் மேட்டு நிலங்களுக்கு அவைகளை நெருக்கி ஓட்டி, ஓடுங்கி கொன்றை மர நிழலில் இருந்து களை ஆறி, (ஒருவரிடத்திற்) கல்லாத இராகங்களை ஊதுவர். சிறிய இனிய மூங்கிற் குழல்களில் இருந்து பிறக்கும் தெளிந்த ஓசையை, மாசில்லாத பளிங்கு போன்ற, பல நெல்லிக் கனியை அருந்தி மிருதுவாக்குகின்ற இளம்மரை நின்று கேட்கும். இவ் வகையான வழி, காயும் வெயில் கடுமையாக அழகழிந்த சாரலிடத்தே மூங்கில் கண் உடைந்து நிற்கும் சிகரத்தை உடைய மலையின் பக்கத்தாற் செல்லும். இவ் வகையான மலையைக் கடந்தவர் (இவ்வகையான முயக்கமின்றி நீளத் தங்கமாட்டார்.)

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

400. நெய்தல்

(இது, தலைமகன் வரைந் தெய்திய பின்பு, தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

இது நகைக்கத் தகுந்ததாகும். அவனோடு மனையைக் கடந்து தங்கினாலும் அலரென்று விரும்பிச் சோலையிடத்தே தங்கிய நமது களவு நீங்குதல், நாம் புரிந்த பல நல்வினையினாலாகும். அந்நல் வினையினால் தலைவர் வரித்தற்குத் தேர் ஊர்ந்துவந்தார். அத்தேரில் பூட்டிய குதிரை, பரி நூலிற் சொல்லிய இலக்கணங் களமைய நீளமான கீழ்வயிறும், மயிர் கொய்த கழுத்துமுடைய தாயிருந்தது; சொர சொரப்புடையதாய் நீண்டு, நெய் முனையிலே யுடைய கொழுவிய சோற்றை நேரே வைத்து ஒட்டியது போன்ற செந்தினைக் கதிர்போல வளைந்த தலையுடையது. அதன் அழகிய திரண்ட கழுத்துடன் நுகம் பொருந்தவும் பல பூப்போன்ற பொறிகளுடைய பல உடைகள் பொலியும் அது தேரிற் பூட்டப் பட்டது. அதை சாரதித் தொழிலில் வல்ல பாகன் ஓட்டலின் குதிரையிழுக்கும் தேர் துறையிடத்து நீர் பாய்வது போன்றிருந்தது. வலிய காலையுடைய அழகிய குதிரை அம்பு போவதுபோலிருந்தது. அது பாலைப் போன்ற குளிர்ந்த மணலிடத்தே வாய்க்கால் இருப்பதுபோன்ற பாதையிடத்தே சென்றது; நுண்ணிய மணற் சேறுடைய பரப்புடைய இருண்ட நீண்ட சுரத்தைக் கடந்தது. இவ்வாறு தலைவன் வந்தான். அப்பொழுது பூக்கள் மிகுந்த கரிய கழியிடத்தே இலையோடு அசையும் ஆழ்ந்த நீரிடத்தே நிற்கும் வட்டமான நெய்தற் பூவின் முற்றாத தேன் நாறப், பல மலர்கள் அலர்வதைக் கண்டு, புதிய பழைய வலியோடு பெரிய ஓசையைச் செய்யும் கடலையும் உயர்ந்த பனையையும் உடைய நமது ஆரவாரமுடைய ஊரவர்கள் இது புதிய அழகுடைய தாயிருக்கின்ற தென்பர். (இக் கலியணத்தைக் கண்டு இது புதியதாயிருக்கின்ற தென்பர். இது மிகவும் நகைக்கத்தக்கதாகும். முன்னதே கூட்டமுண்மையை இவர்கள் அறியார் என்றவாறு.)

- உலோச்சனார்.

**நித்திலக் கோவை முற்றும்
அகநானூறு வசனம் முற்றும்**

பாயிரம்

நீதியின் வழி நின்றவனும், உலகை வென்றவனும், பழுதில்லாத கோட்பாட்டையுடையவனுமாவன் பாண்டியன். அவனது சபையிலே அறிவுடைய மனமும், வானத்தை முட்டும் நல்ல புகழும் உடையவராகிய புலவர்கள் கூடி அரிய மூவகைத் தமிழையும் ஆராய்ந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஆய்ந்த இனிய தமிழ்ப்பாட்டுகளுள் நெடியவாகி அடி பரந்து சென்ற, இன்பப் பகுதியாகிய இனிய (அகப்)பொருட்பாடல் நானூறை எடுத்தனர். எடுத்து, நூலைப் படித்த புலவர்களுக்குக் களிப்பைத் தரும் மும் மதமுடைய களிற்றி யானை நிரை, மணிமிடை வளம், நித்திலக்கோவை என்று மூன்று வகையாகத் தொகுத்தார்கள். இவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட நல்ல நெடுஞ் தொகைக்குக் கருத்தென்று குணமுடையோர் உரைத்தவற்றை ஆராயின் (ஒன்றுளது). அவ்வுரை, அப்பாட்டின் தன்மைக்கு, ஏற்றது மாத்திர மல்லாமல் பாட்டின் தன்மையை நோக்கி, குற்றமில்லாமல் பாட்டோடு பொருந்தத் தகுதியோடு சிறந்த அகவற்பாட்டாலும் செய்யப்பட்டதாகும். அதனைக் கருத்து இனிது விளங்குமாறு செய்தார் யாரோவெனில்; குதிரை பூட்டிய தேரையுடைய சோழர் ஆள்கின்ற செழித்த நாட்டுள்ளும் நாடு என்று சொல்லுமாறு சிறந்த பெரிய சிறப்புடையதும் செல்வம் குன்றாதது மாகிய **இடையளநாட்டிலே**, தீமையில்லாத ஒழுக்கமுடைய பழைய ஊர்களுள்ளும், ஊரெனச் சிறப்புப் பொருந்திய **மணக்குடியிலே**, பெருமை நிறைந்த **தேவன்** என்னும் பழமை பொருந்தியவனாவன்.

அறிஞர் ந.சி. கந்தையா எழுதிய நூல்கள்

நூல் பெயர்	ஆண்டு
1. பத்துப்பாட்டு	1949
2. பதிற்றுப்பத்து	1937
3. கலித்தொகை	1941
4. பரிபாடல்	1938
5. அகநானூறு	1938
6. புறப்பொருள் விளக்கம்	1936
7. கலிங்கத்துப்பரணி	1938
8. விறலிவிடுதூது	1940
9. பெண்கள் உலகம்	-
10. பெண்கள் சமூகம் அன்றும் இன்றும்	1948
11. பெண்கள் புரட்சி	1946
12. பொது அறிவு	1957
13. பொது அறிவு வினா விடை	1961
14. உலக அறிவியல் நூல்	-
15. உங்களுக்குத் தெரியுமா?	1954
16. அறிவுக் கட்டுரைகள்	1950
17. நூலகங்கள்	1948
18. அறிவுரை மாலை	1950
19. அறிவுரைக் கோவை	1950
20. தமிழர் சமயம் எது?	1947
21. சைவ சமய வரலாறு	1958
22. சிவன்	1947
23. இந்து சமய வரலாறு	1954
24. தமிழர் பண்பாடு	1966
25. நமது தாய்மொழி	1948
26. நமது மொழி	1946
27. நமது நாடு	1945
28. திராவிட மொழிகளும் இந்தியும்	1948
29. தமிழ்ப் பழமையும் புதுமையும்	1946

30. முச்சங்கம்	1947
31. தமிழ்க் கடவுளுக்கு ஆரியப் பாடலா?	1947
32. ஆரியர் தமிழர் கலப்பு	1946
33. ஆரியத்தால் விளைந்த கேடு	1948
34. புரோகிதர் ஆட்சி	1949
35. இராமாயணம் நடந்த கதையா?	1947
36. ஆரியர் வேதங்கள்	1947
37. திராவிடம் என்றால் என்ன?	1948
38. திராவிட இந்தியா	1949
39. திராவிட நாகரிகம்	1947
40. மறைந்த நாகரிகம்	1948
41. ஆதி மனிதன்	1948
42. ஆதி உயிர்கள்	1949
43. மனிதன் எப்படித் தோன்றினான்?	1947
44. மரணத்தின் பின்	1950
45. பாம்பு வணக்கம்	1947
46. தமிழர் யார்?	1946
47. உலக நாகரிகத்தில் தமிழர் பங்கு	1948
48. சிந்துவெளித் தமிழர்	1947
49. தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும்	1958
50. தமிழர் சரித்திரம்	1940
51. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர்	1943
52. திருவள்ளுவர்	1948
53. திருக்குறள்	1949
54. தமிழகம்	1934
55. தமிழ் இந்தியா	1945
56. திருக்குறள் அகராதி	1961
57. தமிழ்ப் புலவர் அகராதி	1953
58. தமிழ் இலக்கிய அகராதி	1953
59. காலக் குறிப்பு அகராதி	1960
60. செந்தமிழ் அகராதி	1950
61. கலிவர் யாத்திரை	1959
62. இராபின்சன் குரூசோ	1949
63. அகத்தியர்	1948
64. தமிழ் ஆராய்ச்சி	1947
65. தமிழ் விளக்கம்	-
66. நீதிநெறி விளக்கம்	1949